

A romantic illustration of a muscular man and a woman in a field at night under a full moon. The man is shirtless and muscular, looking at the woman. The woman has long, wavy hair and is wearing a white off-the-shoulder top and a red skirt. They are surrounded by green grass and pink flowers. The background is a dark night sky with a large, bright full moon.

Мери Джо ПЪТНИ

**НЕПРИМИЧНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ**

МЕРИ ДЖО ПЪТНИ НЕПРИЛИЧНО ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Превод: Даниела Забунова

chitanka.info

Наричат го Графа-демон. Говори се, че е способен на всичко. Син на бунтовник и циганка, Никълъс е прочут с приключенията си, докато едно ужасно предателство не го захвърля самотен и огорчен в уелското му имение. Отчаянието тласка учителката Клер да се изправи пред необуздания граф с молба да помогне на бедстващото ѝ село. Отегченият аристократ намира идеята за забавна и приема при едно условие: тя да жертва доброто си име и да живее с него три месеца. Девойката има само своята репутация, но пък се изкушава да спаси хората от селото. Неприличното предложение е прието и започва борба: тя да го научи на малко човещина, той да дразни потиснатата ѝ чувствителност. Ала избухналата страст почти ги отнася...

ПРОЛОГ

Уелс, 1791

Зимната мъгла забулваше всичко наоколо, когато те се покатериха върху каменния зид, ограждащ имението. В призрачната картина нямаше и следа от човешко присъствие и никой не забеляза как неканените гости скачат от оградата и прекосяват грижливо поддържания парк.

Ники тихо попита:

— Мамо, кокошка ли ще откраднем?

Марта, майка му, поклати глава.

— Имаме много по-важна работа.

Думите сякаш пресякоха дъха ѝ, тя избухна в кашлица, преви се и слабото ѝ тяло се разтресе. Загрижен и уплашен, Ники докосна ръката ѝ. Нощуването под живия плет бе влошило кашлицата ѝ, а и нямаха какво да ядат. Той се надяваше, че скоро ще се върнат в циганския катун, където щяха да намерят храна, огън и приятелска подкрепа.

Марта се изправи, лицето ѝ бе бледо, но решително и те продължиха да вървят. Единственото петно в зимната белота беше ярко лилавата ѝ пола.

Накрая излязоха на широка морава, която заобикаляше извисяващата се каменна постройка. Уплашен, Ники попита:

— Големи господари ли живеят тук?

— Аха. Гледай добре, някой ден това ще е твое.

Той се вторачи в къщата. Изпитваше странна смесица от объркани чувства. Изненада, вълнение, съмнение, а и презрение.

— Циганите не живеят в каменни къщи, закриващи небето.

— Но ти си *didikois* — смесена кръв, по баща. Редно е да живееш точно на такова място.

Момчето я изгледа стреснато.

— Не! Аз съм *tacho rat*, истинска кръв, не съм *gorgio*, бял човек.

— Вярно е — твоята кръв е и на циганин, и на бял човек. — Тя въздъхна, красивото ѝ лице се изопна. — И макар да си отгледан като циганин, бъдещето ти трябва да е като на бял.

Ники понечи да протестира, но когато се чу тропот на копита, тя го спря рязко. Скриха се в храсталака и проследиха двамата ездаци, които бавно яздеха по алеята, после спряха пред къщата. По-високият слезе от коня и бързо изкачи широките каменни стъпала, оставяйки жребеца си на своя придружител.

— Чудесни коне — завистливо прошепна Ники.

— Аха. Това трябва да е граф Абърдар — измърмори Марта.

Изчакаха, докато високият мъж влезе вътре и слугата отведе конете. После Марта кимна на Ники, те се забързаха през тревата и изкачиха стъпалата.

Вместо да почука, майка му улови дръжката на вратата. Тя лесно се отвори и жената пристъпи вътре, следвана от Ники. Очите му се разшириха, когато видя, че бяха влезли в предверие с мраморен под, толкова огромно, че можеше да побере целия цигански катун.

Единственият мъж, когото забелязаха, бе облечен с портиерска ливрея. Той ахна:

— Цигани! — Сграбчи звънчето и зазвъня за помощ. — Веднага изчезвайте оттук! Ако не напуснете имението до пет минути, ще отговаряте пред съда.

Марта улови ръката на Ники.

— Тук сме, за да се видим с графа. Имам нещо, което е негово.

— Сигурно нещо, което сте откраднали — изръмжа слугата. — Махайте се.

— Не! Трябва да го видя.

— Невъзможно — озъби се слугата и запристъпва към тях.

Марта изчака да се приближи, после отскочи встрани.

Като ругаеше, прислужникът се наведе и безуспешно се опита да хване натрапниците. В това време се появиха още трима слуги, дочули звънеца.

Втренчила яростен поглед в мъжете, Марта рече заплашително:

— Трябва да видя графа! Клетвите ми ще сполетят всеки, който се опита да ме спре.

Слугите застинаха по местата си. Макар да бе жена, Марта лесно объркваше и плашеше белите хора. Ники се гордееше с нея. Кой друг,

ако не циганин, можеше да упражнява такава власт с думи?

Майка му стисна ръката му и те заотстъпваха заднешком навътре в къщата. Преди слугите да успеят да се отърсят от уплахата, плътен глас избоботи:

— Какво, по дяволите, става тук?

Висок, властен и арогантен, графът влезе с широка крачка.

— Цигани — изрече той с отвращение. — Кой позволи на тези мръсни твари да влязат вътре?

Марта заговори без увъртане:

— Доведох внука ти, господарю на Абърдар. Синът на Кенрик — единственият внук, когото ще имаш някога.

В стаята настана мъртва тишина, когато стреснатият втренчен поглед на графа се прехвърли върху Ники. Марта продължи:

— Ако се съмнявате в думите ми...

След миг старецът се отърси от вцепенението си:

— О, вярвам, че това отвратително копеле може да е на Кенрик — произходът му е изписан на лицето. — Той изглежда Марта похотливо, както белите мъже често гледаха към циганките. — Лесно е да се разбере защо синът ми е легнал с теб, но циганското копеле не ме интересува.

— Моят син не е копеле. — Марта бръкна в пазвата си и измъкна два мръсни прегънати листа. — Понеже белите хора държат много на документите, аз запазих доказателство — брачното ми свидетелство и удостоверението за раждане на Ники.

Граф Абърдар нетърпеливо хвърли поглед на документите и след миг се вцепени отново.

— Синът ми се е оженил за теб?

— Аха, така е — гордо отвърна тя. — Официално и в църква, а не по цигански. И се радвай, че го е сторил, щото сега имаш наследник. Другите ти синове са мъртви. Ти си като сухо дърво на тоя свят.

Вбесен, графът процеди:

— Много добре. Колко искаш за него? Достатъчни ли са петдесет лири?

За миг Ники забеляза ярост в очите на майка си. Но изражението й рязко се промени, доби лукавство.

— Сто златни гвинеи.

Графът извади малък ключ от джоба на жилетката си и го подаде на най-възрастния слуга.

— Вземи ги от касата ми.

Ники се засмя на глас и заговори на цигански:

— Това е най-чудесният ти план, мамо. Не само убеди този стар глупак, че съм негова кръв, но той склони да ни даде злато! Ще живеем разкошно цяла година. Когато избягам довечера, къде ще се срещнем — може би до стария дъб до зида?

— Няма да бягаш, Ники. Белият мъж наистина е твой дядо и сега този дом е твой. — Пръстите ѝ леко погалиха косата на момчето. За миг си помисли, че майка му ще каже още нещо, защото едва ли думите ѝ означаваха това, което изрече.

Прислужникът се върна и подаде на Марта кожена торбичка със звънтящи монети. След като внимателно провери съдържанието, тя вдигна горната си пола и напъха торбичката в джоба на фустата. Ники се смая от действията ѝ — не знаеха ли тези бели мъже, че тя ги урочасваше, прави им магия, като вдига полата си в тяхно присъствие? Но като че те не осъзнаваха оскърблението.

За последен път тя погледна Ники, сякаш с обезумели очи.

— Отнасяй се добре с него, старче, или моите клетви ще те преследват до гроб. Дори да умра тази вечер, пак ще те стигнат.

Тя се обърна и си тръгна по излъскания под, навлечените ѝ една върху друга поли се развяваха. Един от слугите ѝ отвори вратата. Вирнала глава като принцеса, тя пристъпи навън.

В този миг Ники осъзна ужасен, че майка му наистина ще го остави на белия мъж. Той се спусна след нея и запищя:

— Мамо, мамо!

Преди да успее да я настигне, вратата се затвори пред лицето му. Уловен бе в капана на къщата. Когато сграбчи дръжката, един от прислужниците го хвана за китката. Ники удари мъжа в корема и заби нокти в лицето му. Слугата изрева.

Като риташе с крака и размахваше юмруци, Ники крещеше:

— Аз съм циганин! Не мога да остана в това грозно място!

Графът се намръщи отвратен, без да крие силната си неприязън. Лошият нрав на копелето трябваше да бъде изтръгнат — заедно с всяка следа от циганската му кръв. Кенрик също беше буен, разглезен от безумно привързаната си майка. Известието за смъртта му ѝ бе

причинило апоплексия и я беше превърнало в жив труп — състояние, в което се намираше и в момента.

Графът заповяда властно:

— Заведете момчето в детската стая и го измийте. Изгорете тези парцали и намерете нещо по-подходящо.

Двама мъже трябваше да се преборят с момчето. То продължаваше да вие за майка си, докато влачеха мръсното му телце нагоре по стъпалата.

Графът отново хвърли поглед на документите, за да се увери, че малкият езичник бе единственият оцелял наследник на рода. Никълъс Кенрик Дейвис според удостоверението за раждане. Невъзможно бе да се съмнява чий син е. Ако момчето не бе толкова мургаво, то можеше да бъде самият Кенрик на същата възраст.

Но Боже мой, циганин! Тъмнокож, див, тъмноок. Едва седемгодишен, а толкова опитен в лъжите и кражбите, колкото и невеж за цивилизования живот. Въпреки всичко това опърпано мръсно същество беше наследник на Абърдар.

Години графът отчаяно се беше молил за наследник, но никога не си бе представял, че молитвите му ще се сбъднат по този начин. Дори болната графиня да умре и той да успее да се ожени повторно, синовете на втората му съпруга щяха да бъдат наследници едва след това циганско копеле.

Бе потънал в мисли, пръстите му стискаха хартията. Може би, ако успее някога да се ожени пак и да има други синове, нещо би могло да се направи. Но дотогава трябва да даде най-доброто на момчето. Преподобният Морган, методисткият свещеник в селото, можеше да научи Никълъс да чете и горе-долу да се държи прилично, преди да бъде изпратен в подходящо училище.

Графът се обърна и влезе в кабинета си, затръшвайки вратата между себе си и жалните викове „Мамо! Мамо!“, които печално отекваха из коридорите на Абърдар.

1

Уелс, март 1814

Наричаха го графа демон, а понякога и Стария Ник. Хората шушукаха, че бил прельстил младата съпруга на дядо си, разбил сърцето му и вкарал жена си в гроба.

Единствено последното твърдение заинтригува Клер Морган, когато втренченият ѝ поглед проследи мъжа, който препускаше с жребеца си така, сякаш всички бесове на ада го преследваха. Никълъс Дейвис, циганин, граф на Абърдар, след четири години се бе прибрал вкъщи. Възможно беше да остане, възможно бе и на другия ден отново да си замине. Клер трябваше да действа бързо.

И въпреки това тя малко се забави, знаейки, че той не може да я забележи в скривалището ѝ сред дърветата. Графът бе облечен целият в черно с изключение на аленото шалче около врата. Яздеше без седло великолепния си кон. Беше много далеч, за да види лицето му. Чудеше се дали се беше променил, после реши, че същественият въпрос бе не дали, а колко. Колкото и малко истина да се криеше в злословията, жестоките събития все бяха оставили следи в душата му.

Щеше ли да си спомни за нея? Вероятно не. Бе я виждал само няколко пъти като дете. Беше с четири години по-голям от нея, а по-големите деца рядко обръщаха внимание на малките.

Когато се върна в селището Пенрийт, Клер отново прецени положението. Трябваше по някакъв начин да убеди графа демон да помогне. Никой друг не можеше да извърши такива промени.

Докато жребецът му се носеше из имението като буен вятър, Никълъс успя да се потопи в безметежно блаженство. Но ездата свърши и той трябваше да се прибере в къщата.

През годините, прекарани в чужбина, той често мечтаеше за Абърдар, разкъсан между копнежа и страха, какво ще намери там. Двадесет и четири часа след завръщането си установи, че страховете

му са били оправдани. Глупаво е било да си мисли, че четирите години надалеч могат да заличат миналото. Всяка стая в къщата, всеки акър в долината му навяваха спомени. Някои бяха щастливи, но помрачени от последните събития. Може би в сетните си мигове, преди да умре, старият граф бе проклетел и долината, и внука си, когото толкова силно презираше.

Никълъс се приближи до прозореца на спалнята и се загледа навън. Долината, както винаги, беше красива — необитаема по възвишенията, гъсто населена и култивирана в по-ниските тревисти склонове. Крехката зеленина на пролетта тук-там вече личеше. Скоро щяха да разцъфнат жълтите нарциси. Като момче той помагаше на градинарите да засаждат луковиците им под дърветата, като целият се омазваше с кал. Дядо му бе приел това като поредно доказателство за лошото му възпитание.

Никълъс вдигна поглед към руините на замъка, надвиснал над долината. Векове неговите дебели стени са били и крепост, и дом на фамилията Дейвис. В по-мирни времена прапрадядото на Никълъс беше построил имението, смятайки го подходящо за една от най-богатите фамилии в Британия.

Освен многото други предимства къщата имаше изобилие от спални. Влизането в собствените му стаи се оказа за Никълъс скръбно преживяване, защото бе невъзможно да погледне старото си легло, без да си представи Каролайн в него — изящното ѝ тяло и пламенните ѝ протегнати ръце. Веднага се оттегли в стаята за гости, която му бе безразлична и анонимна като в скъп хотел.

И дори там той спа лошо, преследван от болезнени сънища и още по-болезнени спомени. На сутринта стигна до твърдото решение, че трябва да прекъсне всички връзки с Абърдар. Никога нямаше да намери покой тук, още повече след четири години непрестанно, изтощително пътуване.

Вероятно имаше начин да промени завещанието така, че да може да продаде имението. Трябваше да се посъветва с адвоката си. Мисълта за продажбата му причини болка и празнота. Също както да ти отрежат едната ръка — но понеже крайникът е гноясал, няма друг избор. Дядо му щеше да се обърне в гроба.

Никълъс излезе от спалнята и заслиза към библиотеката. Как да живее през останалата част от живота си, беше твърде трудна и

нерадостна тема за обмисляне, но определено можеше да направи нещо през следващите няколко часа С малко усилия и много бренди проблемите можеха да бъдат напълно разрешени.

Никога преди това Клер не беше влизала в Абърдар. Бе толкова величествен, колкото очакваше, но мрачен, с помпозна мебелировка, все още скрита под груби ленени платна. Четирите години необитаемост го тегнеха във въздуха. И икономът Уилямс беше почти толкова мрачен. Той не искаше да въведе Клер, без да е съобщил за нея предварително, но тъй като беше местен човек, тя успя да го убеди. Поведе я по дълъг коридор, после отвори вратата на библиотеката.

— Господарю, госпожица Клер Морган иска да ви види. Казва, че е спешно.

Запазвайки самообладание, Клер мина покрай Уилямс и влезе в библиотеката, без да даде възможност на графа да ѝ откаже. Ако се провалеше днес, нямаше да има друг шанс.

Графът стоеше до прозореца и се взираше навън в долината. Фракът му беше метнат на стола, а ризата с дълги ръкави му придаваше елегантен вид. Странно, че го наричаха Стария Ник — той едва ли бе навършил тридесет.

Когато Уилямс затвори вратата, графът се извърна и прикова поглед в Клер. Макар да не беше особено висок, той излъчваше сила. Тя си спомни, че дори във възрастта, когато повечето младежи бяха несръчни или срамежливи, той се движеше с абсолютно физическо съвършенство.

На пръв поглед изглеждаше непроменен. Дори беше по-красив отпреди четири години. Но все пак имаше промяна — тя го забеляза в очите му. Преди те искряха от смях, който караше другите да се смеят с него. Сега бяха непроницаеми като шлифован уелски кремък. Дуелите, скандалните събития и публичните свади бяха оставили своя отпечатък.

Докато Клер се чудеше дали да заговори първа, той попита:

— Роднина ли сте на преподобния Томас Морган?

— Негова дъщеря съм. Учителствам в Пенрийт.

Безстрастният му поглед се плъзна към нея.

— Точно така, едно време той имаше едно ужасно невъзпитано дете.

Засегнатата, тя отвърна:

— Не бях и наполовина толкова ужасно, колкото беше ти.

— Вероятно — съгласи се той с бегла усмивка в очите. — Аз бях истинска напаст. По време на уроците бащата ти често споменаваше за теб — като образец за добродетел и благоприличие. Мразех те, въпреки че не бях те виждал.

Думите му не би трябвало да я наранят, но го сториха. Надявайки се, че ще успее да го подразни, Клер каза ласкаво и подкупващо:

— А на мен ми каза, че си най-умното момче, което някога е учил и имаш добро сърце, въпреки цялата си буйност.

— Доста се е поизсилил горкият — каза графът и шеговитият тон мигновено изчезна. — Сигурен съм, че като дъщеря на проповедник си дошла да търсиш средства за някое скучно, досадно дело. В бъдеще се обръщай към моя управител, вместо да ме безпокоиш. Приятен ден, госпожице Морган.

Той понечи да тръгне, когато Клер бързо изрече:

— Това, което искам, не е от компетенцията на управителя ти.

Изразителните устни на мъжа се извиха.

— Но ти все пак искаш нещо, нали? Всички искат. — Той бавно се отправи към бюфета със стъклени витрини и отново напълни чашата, която държеше. — Каквото и да е то, няма да го получиш от мен. Дядо ми се занимаваше с благотворителност. Хайде, върви си с добро, докато не ми е писнало.

Клер осъзна, че той е почти пиян. Е, и преди това се беше разправяла с пияници.

— Лорд Абърдар, хората в Пенрийт страдат и вие сте единственият човек в тази провинция, който може да промени нещата. Ще ви струва много малко откъм време и пари...

— Не ме интересува колко ще ми струва — високо отвърна той. — Не искам да правя нищо за селото или за хората, които живеят в него! Ясно ли е? А сега, по дяволите, махай се оттук.

Клер почувства как упорството ѝ нараства.

— Не моля за вашата помощ милорд. Изисквам я — троснато заяви тя. — Сега ли да ви обясня, или да изчакам, докато изтрезнеете?

Той смаяно я изгледа.

— Ако някой тук е пил, очевидно си ти. Грешаш, ако си мислиш, че полът ти ще те защити от физическо насилие. Сама ли ще си тръгнеш, или ще се наложи да те изхвърля? — Той се понесе към нея, бялата му риза, разтворена при врата, подчертаваше заплашително широките му рамене.

Преборвайки се с вътрешния си подтик да отстъпи, Клер бръкна в джоба си и измъкна малката книга, която бе последната ѝ надежда. След като отвори томчето с ръчно изписано кратко посвещение, тя го вдигна, за да може да го види той.

— Спомняш ли си го?

Посвещението беше просто: *Проповедник Морган, надявам се, че някой ден ще мога да ви се отплатя за всичко, което направихте за мен. Ваш предан Никълъс Дейвис.*

Грозничкият момчешки почерк накара графа да се вцепени.

— Не се предаваш лесно, а? Обаче ако се чувствам задължен към някого, това е към твоя баща. Щом иска някаква услуга, ще трябва лично да ме помоли...

— Не може — каза тя прямо. — Почина преди две години.

След неловко мълчание графът промълви:

— Съжалявам, госпожице Морган. Баща ти беше единственият истински добър човек, когото някога съм познавал.

— Дядо ти също беше добър човек. Той направи много за хората в Пенрийт.

Преди Клер да успее да изброи последните благотворителни дела на графа, Никълъс я прекъсна:

— Спести ми ги. Знам, че дядо ми много държеше да изглежда светец пред простолудията, но това не се отнася за мен.

— Той най-малкото поемаше отговорностите си сериозно — отвърна тя. — А ти не си направил нищо за имението или за селото, откакто си го наследил.

— Възнамерявам да запазя репутацията, която имам. — Никълъс гаврътна питието си. — Нито добрият пример на баща ти, нито моралният живот на графа са ме превърнали в джентълмен. Не ми пука за никой и за нищо и ми е много добре така.

Изумена, тя се втренчи в него.

— Как можеш да изречеш такова нещо? Никой не може да е толкова безчувствен.

— Ах, госпожице Морган, добродетелта ти май е възмутена. — Той се наведе над масата и скръсти ръце пред гърдите си, като я изгледа с искрящ поглед. — По-добре ще е да си тръгнеш, преди да съм разбил на парчета илюзиите ти.

— Не те ли интересува, че съседите ти страдат?

— С една дума, не. В Библията пише, че бедни винаги ще има и ако Господ не може да промени това, определено и аз няма да мога. — Той ехидно ѝ се усмихна. — Повечето от тези, които проявяват щедрост, го правят, защото жадуват за признателността на подчинените си или задоволяват съзнанието за собствените си морални принципи. Аз поне не съм лицемер.

— Но лицемерът поне прави добро дори ако мотивите му са долни. Докато твоята откровеност не струва нищо — студено каза тя. — Но както желаш. След като не вярваш в благотворителността, от какво се интересуваш? Ако парите са тези, които ще стоплят сърцето ти, знай, че в Пенрийт може да се постигнат огромни печалби.

Той поклати глава.

— Съжалявам, не се интересувам и от пари. Вече имам повече, отколкото мога да похарча за десет живота.

— Колко хубаво — измърмори тя. Искаше ѝ се да се обърне и да си тръгне, но това би било поражение. Решила, че все пак има някакъв начин да му въздейства, тя попита: — Какво би те накарало да промениш намерението си?

— Моята помощ има цена, която ти не би могла да платиш.

— Опитай все пак.

Този отговор привлече вниманието му. Никълъс я огледа от глава до пети с оскърбителна прямота.

— Това предложение ли е?

Възнамеряваше да я изплаши и успя. От унижение лицето ѝ се обля с руменина, но тя не отклони поглед.

— Ако кажа да, това ще те убеди ли да помогнеш на хората в Пенрийт?

Той учудено я изгледа.

— Боже Господи, действително ли си готова да легнеш с мен, ако това ще помогне на съселяните ти?

— Ако съм сигурна, че това ще помогне, готова съм — безразсъдно отвърна Клер. — Моята чест и няколко минути страдание

са малка цена, ако ще спасят гладуващите семейства и хората, които ще загинат, когато мината в Пенрийт се срути.

В очите му проблесна интерес и за миг той изглеждаше готов да я разпита за подробности. После изражението му отново стана равнодушно.

— Колкото и да е интересно да вкарам в леглото си една нова Жана д'Арк, идеята не ме привлича.

Тя изви вежди.

— Помислих си, че развратниците се забавляват, като прельстят невинни.

— Лично аз винаги съм намирал невинността за скучна. Предпочитам жена с опит и готова по всяко време.

Пренебрегвайки забележката му, тя замислено каза:

— Мога да разбера защо една честна жена не би те съблазнила, но красотата сигурно би разпръснала отегчението ти. Има няколко доста любвеобилни жени в селото. Да разбера ли дали някоя от тях не би пожелала да жертва доброто си име за добро дело?

С леко движение той пристъпи към нея и улови лицето ѝ между дланите си. Лъхаше на бренди и ръцете му бяха тъй горещи, че почти опариха кожата ѝ. Клер се отдръпна, после се застави да остане абсолютно неподвижна, докато той заразглежда лицето ѝ, сякаш искаше да вникне в дълбоките тайни на душата ѝ. И когато тя се разбунтува, той провлачено изрече:

— Сама не знаеш какво представляваш.

И за нейно облекчение се отдалечи и се върна до масата, където си наля още бренди.

— Госпожице Морган, не се нуждая от пари и без глупавата ти помощ мога да получа всяка жена, която пожелае, и нямам желание да разруша трудно извоюваната си репутация, като се обвържа с добри дела. Сега ще излезеш ли, или да използвам сила?

Клер изпитваше силно желание да се извърне и да побегне. Вместо това твърдо рече:

— Все още не си обявил цената за помощта си. Трябва да има такава. Кажи ми, може би ще мога да платя.

Той се отпусна с въздишка върху дивана и я заразглежда от безопасно разстояние. Клер Морган беше дребна, с доста слаба фигура, но изпълваше категорично мястото, където стоеше. Страхотна

млада жена. Вероятно умствените ѝ способности дълго са били извайвани от духовния ѝ баща.

И макар никой да не я бе нарекъл красива, тя не беше непривлекателна въпреки старателните си усилия да изглежда строга. Обикновената ѝ рокля подчертаваше изящната ѝ фигура, а изпънатата ѝ назад тъмна коса предизвикваше неочакван ефект, от който наситеносините ѝ очи изглеждаха огромни. Светлата ѝ кожа имаше примамливата гладкост на коприна, обляна от слънчева светлина; пръстите на Никълъс продължаваха да горят от усещането на пулсиращата кръв край слепоочията ѝ.

Не, не красива, но чаровна, и то не само заради упоритостта си. И макар да беше дяволски досадна, той се възхити на смелостта ѝ да дойде тук. Господ знае какви ужасии се разправяха за него в околността. И въпреки всичко тя беше тук с огромната си загриженост и с дръзките си искания. Обаче усилията ѝ щяха да бъдат безуспешни, защото се опитваше да го обвърже с място и хора, които вече беше решил да напусне.

Но какво, по дяволите, можеше да направи с една жена, която бе готова да изтърпи най-греховните страдания в преследване на целите си? Какво би могъл да я помоли, което да бъде толкова ужасно, че лесно ще я накара да се откаже от опита си?

Отговорът дойде с простотата на съвършенството. Като баща си тя би трябвало да е методистка, част от затворена общност на здравомислещи непорочни вярващи. Положението ѝ, цялата ѝ същност щеше да зависи от това, как нейните другари я приемат.

Той се облегна назад победоносно и се подготви да се отърве от Клер Морган.

— Имам цена, но тя е такава, която ти няма да платиш.

Тя попита предпазливо:

— Каква?

— Не се безпокой — неохотно предложената ти почтеност е в безопасност. Ще е доста отегчително за мен да я получа, а ти вероятно щеше да се забавляваш, ако станеш мъченица на порочната ми похот. Това, което наистина искам — той спря, за да отпие голяма глътка от брeндитo, — е твоята репутация.

2

— Моята репутация — озадачено повтори Клер. — Какво, за Бога, искаш да кажеш?

Изглеждайки прекалено доволен от себе си, графът изрече:

— Ако живееш с мен за, да кажем, три месеца, ще помогна на селището и ще направя най-доброто, на което съм способен.

Клер усети, че я обхваща страх. Въпреки дръзките си думи въобще не си бе представяла, че той ще прояви интерес към нея.

— Въпреки суката, която ще се наложи да изтърпиш — каза тя със сарказъм, — искаш да стана твоя любовница?

— Изглеждаш твърде непреклонна, за да си позволиш да се позабавляваш с греховете на плътта. — Погледът му се премести отново върху нея, този път студен и замислен. — Дори да промениш решението си през тези три месеца, ще ми достави удоволствие да ти услужа. Никога не съм бил с учителка, и то методистка. Дали пък, ако не вкарам в леглото си някоя, няма да се приближа до Бога?

— Възмутителен си!

— Благодаря. Опитвам се. — Той преглътна отново огромна глътка бренди. — И да се върна на въпроса — въпреки че ще живееш тук и ще изглежда, че си моя любовница, наистина няма да се налага да легнеш с мен.

— Какъв е смисълът на тази шарада? — попита тя облекчена, но объркана.

— Искам да видя колко далеч можеш да стигнеш и през какво си готова да минеш, за да постигнеш целта си. Ако приемеш моето предложение, скъпоценното ти село може да има полза, но ти никога няма да вдигнеш гордо глава, защото репутацията ти ще бъде унищожена. Заслужава ли си подобна жертва? Съседите ти биха ли ти простили милостиво падението дори ако се облагодетелстват от това? Интересен въпрос, но на твое място не бих разчитал много.

Разбрала накрая намеренията му, тя твърдо заяви:

— За теб това е само една безсмислена игра, нали?

— Игрите никога не са безсмислени. Разбира се, те се играят по определени правила. Какви да бъдат нашите? — Веждите му се свъсиха. — Нека да помислим... Основното условие ще бъде помощта ми в замяна на присъствието ти под моя покрив и привидно в моето легло. Успешното прелъстяване ще е нещо като второстепенна цел — допълнителна награда, която ще забавлява и двамата ни. За да ми дадеш шанс честно да те прелъстя, ще трябва да ми позволяваш да те целувам един път на ден, но мястото и времето ще е по мой избор. Всички други любовни игри освен тази ще бъдат по взаимно съгласие. След тази целувка ще имаш право да кажеш не и аз няма да мога отново да те докосвам до следващия ден. След три месеца ще можеш да си отидеш вкъщи, докато аз продължа да помагам толкова време, колкото е необходимо. — Той се начумери. — Опасно е — ако ти позволя да ме въвлечеш в плановете си, може да не се измъкна от долината до края на живота си. Все пак ще е честно, аз ще рискувам нещо значително, а ти можеш да загубиш толкова много, ако приемеш предложението ми.

— Цялата тази идея е абсурдна!

Той я погледна с ангелска невинност.

— Напротив, мисля, че ще ти бъде много забавно — почти съжалявам, че няма да приемеш. Но цената е твърде голяма, нали? Девствеността ти може да бъде пожертвана, без никой да разбере, но репутацията е крехка обществена стока, лесно се губи, невъзможно е да се възстанови. — Той направи грациозен презрителен жест със свободната си ръка. — Сега, когато установих правилата на твоето мъченичество, още веднъж ще те помоля да тръгваш. Предполагам, че няма да ме безпокоиш пак.

Със злобното си самодоволно изражение, той приличаше на циганин — търговец на коне, който току-що беше продал стар кон на пет пъти по-висока цена. Видът му разпали гнева на Клер и я изкара извън кожата ѝ. Беше толкова арогантен, безотговорен, дълбоко убеден, че я е надхитрил...

Прекалено вбесена, за да се безпокои за последствията, тя отвърна троснато:

— Много добре, милорд. Приемам предложението ти. Моята репутация в замяна на твоята помощ.

За миг настъпи тишина. После той изпъна гръб на дивана.

— Не казвай това! Ще си навлечеш презрението на приятелите и съседите си, вероятно ще бъдеш принудена да напуснеш Пенрийт ще загубиш и учителското си място. Заслужава ли да жертваш живота си, всичко, на което си се посветила, заради удоволствието да ме объркаш?

— Приемам предложението ти, за да помогна на моите приятели, макар, не отричам, че ще ми достави удоволствие да смачкам арогантността ти — студено отвърна тя. — Освен това, мисля, че грешиш — репутацията, която съм изградила за двадесет и шест години, може да е не чак така уязвима, както си мислиш. Ще разкажа на приятелите си точно какво правя и защо. Надявам се те да ми повярват и да ми простят. Ако пък греша и тази твоя игра ми струва живота, какво пък... — поколеба се, после сви рамене и устните ѝ се присвиха. — Така да бъде.

Той попита с безпомощно изражение:

— Какво би казал баща ти?

— Каквото винаги е казвал. Задължението на християнина е да помогне на другите, дори личната цена да е твърде висока, а делата му са въпрос на съвест между самия него и Господ.

— Ако направиш това, ще съжаляваш.

— Може би, но ако не го направя, повече ще съжалявам за страхливостта си. — Очите ѝ се присвиха. — Нима великият играч се уплаши изведнъж от играта, която самият той измисли?

И преди да е завършила думите си, той стана от дивана и прекоси стаята. Спря на милиметри от нея, черните му очи блестяха.

— Много добре, госпожице Морган. Или не, предполагам, че трябва да те наричам Клер, след като почти си ми любовница. Ще получиш каквото искаш. Използвай останалата част от деня, за да уредиш нещата си в селото. Ще те чакам утре сутринта — Той я изгледа с пронизателен поглед, внимателен, но и преценяващ. — И не си създавай главоболия да носиш много дрехи. Ще те заведа в Лондон, където ще можеш да си купиш подходящо облекло.

— Лондон? Задълженията ти са тук. — Макар да чувстваше, че е ужасно нахално, тя добави: — Никълъс.

— Не се притеснявай — рязко каза той. — Ще изпълня своята част от споразумението.

— Но не искаш ли да знаеш какво трябва да се направи?

— Утре ще имаме много време за това. — След като се отпусна отново, той лениво пристъпи една крачка и се доближи толкова близо, че почти се докоснаха.

Сърцето на Клер заби по-бързо, докато се чудеше дали ще получи първата си целувка. Непреодолимата близост разпиля гнева ѝ, поддържащ я до този момент. Тя неспокойно изрече:

— Сега ще тръгвам. Има много неща, които трябва да свърша.

— Не, все още не. — Той ѝ отправи ленива хищна усмивка. — Ще станем много близки през следващите три месеца. Защо не опитаме да започнем още сега?

Графът вдигна ръка, а тя почти не бе на себе си от възмущение. Внезапно застина на място, той каза меко:

— Може би е възможно да се запази репутацията ти след трите месеца под моя покрив, но ще можеш ли ти да устоиш?

Изведнъж Клер облиза сухите си устни, после се изчерви, когато го видя да наблюдава нервните ѝ движения. Като се опитваше да звучи уверено, тя каза:

— Мога да устоя, когато се налага.

— Сигурен съм, че можеш — съгласи се той. — Целта ми ще бъде да те науча да се забавляваш.

За нейна изненада той не се опита да я целуне. Вместо това посегна и започна да издърпва фибите от косата ѝ. Тя усети напрежението, потискащата мъжественост, сръчните му пръсти и ивицата открита загоряла кожа на шията над яката на ризата. Той излъчваше ухание с примес на бренди, което я накара да си представи иглолистна дива гора и свеж бриз край морето.

С лудо биещо сърце Клер стоеше скована на мястото си, когато неочаквано голям кичур от косата ѝ се разпиля свободен, като непокорния порив, пропълзъл под корсажа ѝ. Той загреба с шепа косата ѝ и я остави да се плъзга през пръстите му.

— Никога ли не си я подстригвала?

Когато тя поклати глава, той измърмори:

— Прекрасно. Тъмен шоколад с оттенък на червен дарчин. И останалата част от тялото ти ли е такава, Клер — прекалено силен нравствен контрол, прикриващ таен вътрешен огън?

Напълно засрамена, тя бързо изрече:

— Ще се видим утре, милорд.

Когато Клер опита да се извърне, той я улови за китката. Мушна фибата в дланта ѝ, после я пусна.

— До утре.

Като обгърна с ръка кръста ѝ, Абърдар я съпроводи до вратата. Преди да я отвори, сведе поглед към лицето ѝ. Изражението му бе напълно сериозно.

— Ако решиш, че не искаш да минеш през това, повече няма да мисля за теб.

Четеше мислите ѝ или просто много добре разбираше природата на хората? Клер отвори вратата и се измъкна от стаята. За щастие Уилямс не беше наоколо, за да види разрошената ѝ коса и пламналите бузи. Ако беше я видял, със сигурност щеше да си помисли, че...

Дъхът ѝ спря. Ако приемеше предизвикателството на графа, тя щеше да живее тук и Уилямс щеше да я вижда всеки ден. Дали икономът ще гледа на нея с разбиране? Или с презрение? Дали ще ѝ повярва, ако му обясни всичко, или ще я презира и ще я мисли за лъжкия и блудница?

Почувствала се сякаш на ръба на нервно разстройство, Клер се втурна в малка приемна. Седна и скри лицето си в длани. Почти не познаваше Уилямс, а бе загрижена за неговото мнение. Колко ли лошо щеше да стане, когато всички в Пенрийт разберат, че живее с известния развратник?

Когато осъзна напълно дяволската игра на Никълъс, отново разтри слепоочията си. Той знаеше точно какво иска; всъщност разчиташе на страха ѝ от общественото неодобрение, за да я обезкуражи и да я накара да се откаже.

Тази мисъл ѝ помогна да си възвърне самообладанието.

Измъкна се от къщата и отиде в конюшната, за да вземе каретата с коня си.

Все още имаше време да промени решението си. Дори не трябваше да се изправя лично пред графа, за да признае страхливостта си. Всичко, което трябваше да направи, беше от утре да стои далеч от него. Никой нямаше да разбере какво се е случило.

Но истинският проблем не беше нито нейната гордост, нито графа с упоритата му егоцентричност. Проблемът беше Пенрийт. Тази истина прониза сърцето ѝ, когато пътят се изкачи до малък хълм и селото изникна пред погледа ѝ. Клер спря каретата и се вторачи в

познатите плочи върху покривите. Пенрийт приличаше на стотици други уелски селища с редици каменни къщички, сгъдени в избуялата зеленина на долината. И макар в него да нямаше нищо забележително, това бе нейният дом и тя знаеше, че обича всеки камък там. Хората бяха свои, сред тях бе прекарала целия си живот.

Мисълта за мината избистри обърканото ѝ съзнание. Може би днес да постъпи лошо, подтикната от гордост и гняв, но въпреки всичко причината за нейната мисия беше сериозна. Борбата за благоденствието на селото не можеше да бъде грешка; предизвикателството щеше да спаси собствената ѝ душа, която бе извадена от равновесие.

Седмичната сбирка беше сърцевината на духовното общение между методистите и тази вечер групата на Клер имаше една от редовните си срещи. Тъкмо сега бе моментът да разкаже всичко на най-близките си приятели. И въпреки това, когато групата изпя заключителния химн, от тревога стомахът ѝ се сви на топка.

Водачът на групата, Оуен Морис, каза молитвата. После настана време членовете на малкото братство да споделят духовната радост на предизвикателствата, които бяха преживели през последните седем дни. Беше спокойна седмица; много бързо дойде ред на Клер да започне разказа си. Тя се изправи и обходи с поглед всеки един от петимата мъже и шестте жени.

Групите бяха най-добрият модел на християнска общност. Когато бащата на Клер умря, членовете на братството я подкрепиха в трудностите, както и тя поддържаше другите при разрешаване на техните проблеми. Хората, събрани в тази стая, бяха едно духовно семейство, в което мнението на другите се ценеше повече от личното.

Молейки се вярата им в тях да не се окаже неоправдана, тя каза:

— Приятели... братя и сестри... впуснах се в едно начинание, което се надявам да бъде от полза за всички в Пенрийт. То е в разрез с общоприетото — дори е възмутително — и много хора ще ме осъдят. Моля се вие да не го направите.

Съпругата на Оуен, Марджед, която беше най-близката приятелка на Клер, насърчително ѝ се усмихна.

— Разкажи ни. Не мога да повярвам, че ще направиш нещо, с което да спечелиш неодобрение.

— Дано да е така. — Клер сведе поглед към сплетените пръсти на ръцете си. Сякаш духът на нейния баща, любимецът на всички членове на методистката църква в Южен Уелс се преля в нея.

— Граф Абърдар се върна в имението. Днес отидох при него с молба да използва влиянието си, за да помогне на селото ни.

Едит Уикс, бърза в думите, както винаги, се ококори ужасено.

— Говорила си с този мъж! Скъпа, разумно ли беше?

— Вероятно не. — Клер предаде сбито споразумението, което бяха сключили с Абърдар. Не спомена за това как се е чувствала, как се е държал графът, както и факта, че той ще трябва да я целува по един път на ден. Нито можеше да си позволи да разкрие невъздържаността на собствените си емоции. Лишено от тези подробности, обяснението не продължи дълго.

И когато тя свърши, приятелите ѝ останаха да се взират в нея с изненада и загриженост. Едит заговори първа:

— Не е възможно да се подложиш на това! — заяви тя. — Непристойно е. Ще бъдеш съсипана.

— Може би. — Клер вдигна ръце в умоляващ жест. — Но всички знаете как стоят нещата в мината. Ако има шанс лорд Абърдар да промени положението, аз съм длъжна да опитам.

— Не и с цената на твоята репутация! Доброто име на една жена е нейното най-голямо богатство.

— Това са само надуты фрази — отвърна Клер. — Главната догма на нашата вяра е всеки човек да действа според своята собствена съвест. Не трябва да позволяваме да бъдем възпирани от това, какво може да си помисли обществото.

— Да — неуверено се съгласи Марджед, — но сигурна ли си, че си призвана да го направиш? Молила ли си за това?

Опитвайки се да прозвучи уверено, Клер отвърна:

— Сигурна съм.

Едит се намръщи.

— Какво ще стане, ако Абърдар унищожи репутацията ти и после не изпълни обещанието си? Ще се провалиш — заради неговата дума и титлата му. Този мъж е само един лъжлив циганин.

— За него съдбата на селото е игра — но пък той е от хората, който приема игрите сериозно — заяви Клер. — Мисля, че по свой начин е честен и почтен.

Едит изсумтя.

— Не може да му се има доверие. Като момче беше див като хищна птица и всички знаем какво се случи преди четири години.

Джейми Харкин, който беше войник, докато не загуби крака си, каза с бавен, спокоен глас:

— Наистина не знаем какво се е случило тогава. Прекалено много слухове, но не бяха предявени никакви обвинения срещу него. Спомням си Никълъс като момче. Беше свестен младеж. — Той поклати глава. — Но хич не ми се ще нашата Клер да остане в голямата къща. Ние я познаваме твърде добре, но другите ще говорят и ще я порицаят. Ще направят живота ти ад, момиче.

Марджед погледна към съпруга си, който работеше в мината като рудокопач. Той беше късметлия — имаше работа, макар и трудна и опасна.

— Ще бъде чудесно, ако Клер успее да убеди лорд Абърдар да подобри условията в рудника.

— Така е — обади се Хю Лойд, млад мъж, който също работеше в мината. — Собственикът и управителят пет пари не дават... — Той се изчерви. — Простете, сестри. Това, което исках да кажа, е, че не ги интересува какво ще се случи с нас, въглекопачите.

— Вярно е — мрачно потвърди Оуен. — Кажи ни искрено, Клер, вярваш ли, че постъпваш правилно? Много си смела, рискувайки доброто си име, но едва ли някой ще разбере подобна неблагоприятна постъпка.

Още веднъж изпитателният поглед на Клер обходи стаята. Знаейки, че не отговаря на изискванията, тя беше отказала да стане водач на малкото братство и никога нямаше да осъществи мечтата си да проповядва. Но беше учителка и знаеше как да завладее вниманието на пълна с хора стая.

— В дните, когато членовете на нашата общност бяха преследвани, моят баща рискува живота си, за да проповядва истинното християнско учение. Два пъти за малко да бъде убит от тълпата и живя с раните чак до деня, в който умря. Ако той не се

поколеба да рискува своя живот, как мога аз да откажа да рискувам нещо толкова незначително като земната си репутация?

По израженията върху лицата им разбра, че приятелите ѝ бяха трогнати от нейните думи, но продължават да се съмняват. Изпитвайки силна нужда от тяхната подкрепа, Клер продължи:

— Лорд Абърдар не скри факта, че предложението му не е резултат на... греховна страст, а просто начин да ме откаже. Той заложи на това, как ще реагирам, и загуби. — Тя преглътна мъчително, после побърза да отклони истината, докато не бе станала опасна. — Моето предположение е, че смята да ме използва като домашна прислужница или може би като икономка.

Облекчение се появи върху загрижените лица около нея. Само Едит измърмори:

— Да бъдеш домашна прислужница не е безопасно, ако негово величество лордът си е наумил нещо. Неслучайно го наричат графа демон.

Потискайки угризението, че ги заблуждава, Клер каза:

— Защо му е да таи някакви долни мисли към мен? Със сигурност има голям избор от неморални жени — тя търсеше подходящата дума, — как ги наричаха — муселинени развратници.

— Клер! — възкликна Едит ужасена. Джейми Харкин тихичко се захили.

— Всички знаем, че съществуват такива жени. Някои от тях дори са преоткрили Господ в сърцата си и са станали добри методистки. Защо да не сме съвсем искрени, когато говорим за тях?

— Какво ще стане с училището, Клер? Няма да имаш време да преподаваш. Дори да го направиш, повечето хора от селото ще бъдат изплашени, ако и преподаваш, и живееш в Абърдар при такива необичайни обстоятелства.

— Надявам се, че Марджед ще поеме редовните класове. — Клер погледна към своята приятелка. — Искаш ли да го направиш?

Марджед широко отвори очи.

— Мислиш ли, че ще се справя? Преподавала съм само в неделното училище и нямам твоите познания.

— Можеш да се справиш — увери я Клер. — Почти същото е като в неделното училище — четене, писане, смятане, домакински умения. Само има по-малко занимания по светото писание и по-

големите ученици са по-напреднали. Разбира се, за времето, през което ще преподаваш, ще получаваш учителската ми заплата.

Както предполагаше, възможността да получава заплата реши изхода — за Марджед парите бяха необходими за трите й малки деца.

— Добре, Клер. Ще дам най-доброто, на което съм способна.

— Чудесно! Разработила съм план за уроците и съм написала бележки за това, как се справят различните деца. Ако дойдеш с мен къщи, ще ти дам всичко, което ти е нужно. — После Клер се обърна към Едит. — Марджед ще бъде много заета през следващите три месеца. Това е страхотно бреме, но ти вероятно ще можеш да поемеш часовете ми от неделното училище.

По-възрастната жена първо я погледна изплашено, после благодарно.

— Да, скъпа, ако това ще ти помогне да се справиш.

Друг член, Бил Джоунс се обади:

— А тъй като аз живея точно в края на улицата, ще наглеждам къщата ти.

Съпругата му Гледна самоуверено заяви:

— И ако някой говори лошо за теб, ще се разправя с мен!

Клер прехапа устни и се надигна.

— Благодаря много на всички ви. Благословена съм с такива приятели.

Мислено тя се закле, че никога няма да предаде доверието им.

— Тук съм написала най-важното на всеки ученик.

Марджед заразглежда внимателно бележките, задавайки й въпроси. Когато свършиха, попита разтревожено:

— Трима от учениците знаят почти колкото мен. Освен това не е минало много време, откакто бях ученичка.

— Напредналите ученици са най-лесните. Те не само се обучават сами, но помагат и на по-малките. Ще се справиш много добре — увери я Клер. — Не забравяй, че ако имаш някакви въпроси или проблеми, аз съм само на две мили оттук.

По устните на Марджед трепна лека усмивка.

— Както винаги, си организираща всичко чудесно. Страхувам се, но... о, Клер, толкова съм развълнувана, че ми вярваш, че мога да се

справя! Преди пет години дори не можех да чета. Кой би си помислил, че самата аз ще стана учителка?

— А моята най-силна тревога е, че училището няма да се нуждае от мен, когато се върна. — Макар Клер да изрече думите спокойно, внезапно почувства остра болка от истината в тях. С малко опит Марджед щеше да стане превъзходна учителка, в известно отношение по-добра от самата Клер. Макар приятелката ѝ да не беше толкова обучена, тя имаше повече търпение.

Когато приключиха с работата, Марджед се облегна на стола и отпи от чая, който Клер беше поднесла.

— Как изглежда?

Улавяйки я неподготвена, Клер попита:

— Кой?

— Лорд Трегър или по-точно лорд Абърдар, какъвто е в момента. — Марджед отпрати към нея палав поглед. — Нашият Никълъс. Едно време се измъкваше от пазачите си и слизаше да играе в селото. Не беше от младежите, които лесно се забравят. Разбира се, ти беше по-малка, затова не си го спомняш толкова добре. Палав и малко див, но никаква злоба, нито снобизъм. Говореше добре уелски като нас, не като стария граф.

— Не знаех, че говори уелски. — След като по-горните класове в Уелс бяха обучавани предимно на английски език и възпитавани в духа на британската традиция, Клер неохотно се опита да повиши мнението си за Никълъс. — Говорих на английски език, когато го посетих.

— Спомням си, когато се прибра от Оксфорд с тримата си приятели — замечтано каза Марджед. — Някой спомена, че в Лондон ги наричали падналите ангели. Никълъс, тъмен и красив като дявол. Люсиен, рус и красив като Луцифер. Рафаел, който сега е херцог, и лорд Майкъл, преди проклятието да връхлети Пенрийт. Може би бяха малко диви, но също най-красивите младежи, които някога съм виждала. — Тя се усмихна. — Разбира се, освен Оуен. Е, той се увърташе около мен и може би съм изпитала изкушението да стана паднала жена.

— Със сигурност преувеличаваш.

— Съвсем малко. — Марджед изпи чая си. — И така, Никълъс е граф, и отново е вкъщи след години скитане из диви земи. Толкова ли е красив, колкото преди?

— Да — промърмори потиснато Клер.

Марджед изчака с надежда да чуе повече подробности. Когато такива не последваха, тя попита:

— Има ли някакви странни зверове, които се навъртат в имението? Говори се, че е донесъл някакви диви животни. Трябва да предпазя децата да не надникват в имението.

— Не видях нищо по-екзотично от пауни, но те винаги са си били там. — Клер подреди купчината листа и ги подаде на приятелката си.

Сещайки се, че е време да си ходи, Марджед стана.

— Ще идваш на сбирките ни, нали?

— Разбира се. — Клер се поколеба. — Най-малкото ще идвам, когато мога. Лорд Абърдар спомена, че ще ме заведе в Лондон.

Приятелката ѝ изви вежди.

— Наистина ли? Няма да те заведе там, ако си домашна прислужница.

— Но може да го направи, ако работя като икономка — промърмори Клер, изпитвайки неудобство, че отговорът ѝ не беше съвсем честен. — Ще разбера какво ще трябва да правя.

Като стана сериозна, Марджед я предупреди:

— Бъди внимателна със Стария Ник, Клер. Той може да бъде опасен.

— Съмнявам се. Лорд Абърдар е твърде високомерен, за да насили жена, която не го желае.

— Не ме тревожи това — мрачно изрече Марджед. — Опасността е, че той може да те накара да го пожелаеш. — След тази злокобна забележка тя си тръгна за облекчение на приятелката си.

Скоро Клер опакова малкото си лични вещи, които щеше да занесе в Абърдар, а нямаше никаква друга работа за вършене. Твърде неспокойна, за да заспи, тя преброди четирите стаи на селската къща, като от време на време докосваше предметите. Бе родена под този покрив и никога не бе живяла някъде другаде. Колкото и да беше величествен Абърдар, щяха да ѝ липсват варосаните бели стени и простите мебели.

Като погледна към малката градина в задния двор, все още незасята за тази година, Клер потрепери: не можеше да потисне чувството, че вижда всичко за последен път. Може би не буквално, но с

цялото си същество усещаше, че един етап от нейния живот беше приключил. Това, което се беше случило в Абърдар, щеше да я промени завинаги. Макар да се съмняваше, че промяната ще е за добро, тя бе поела този път и нямаше да се откаже.

Накрая, в отчаяно търсене на смирение в душата си, тя коленичи и се помоли, но не получи отговор на молитвите си. Никога не получаваше.

Утре, както винаги, трябваше да се изправи сама пред съдбата си.

3

Никълъс се събуди със силно главоболие, каквото напълно заслужаваше. Той полежа неподвижно със затворени очи и обмисли състоянието си. Очевидно прислужникът Барни му беше навлякъл нощна риза и го бе сложил да си легне.

Той леко надигна глава, после се отказа, след като му се стори, че тя ще се пръсне. Беше страхотен глупак и сега си патеше. За нещастие не беше изпил достатъчно бренди, за да заличи спомена за онова, което се беше случило предишния следобед. Като си помисли за свадливата стара мома, която нахлу в дома му и му хвърли в лицето нелепото си предизвикателство, той не знаеше дали да се смее, или да плаче. Успя да проумее последствията, но не можеше нищо да направи.

Разтревожен, той си представи какви ги е надробил, но спомените бяха твърде ясни, за да си позволи да ги отрече. Имаше късмет, че Клер Морган не дойде въоръжена — можеше да реши, че дългът ѝ на методистка беше да отърве света от благородника, живеещ като паразит. Той почти се усмихна при тази мисъл. Доста се бе забавлявал от сблъсъка им, но се молеше след зряло обмисляне тя да реши да си остане у дома и да отмени споразумението им. Жена като нея можеше сериозно да обърка един мъж.

Вратата се отвори и се чуха приближаващи се тихи стъпки. Вероятно Барни идваше да провери дали се е събудил. Предпочитайки да остане сам, Никълъс продължи да държи очите си затворени, а стъпките се отдалечиха.

Но не за дълго. След пет секунди върху главата на Никълъс се изля ледена вода.

— Проклятие! — изрева той, надигайки се с мъка. Би убил Барни, този проклетник.

Не беше слугата. Никълъс отвори очи и с мътен поглед различи Клер Морган, която стоеше на безопасно разстояние с празна порцеланова кана в ръка.

В началото се почуди дали няма странен кошмар, но не повярва, че би могъл да сънува нито изражението на самодоволна гордост върху лицето на Клер, нито леденостудената вода, която попи нощната му риза. Той процеди:

— Защо, по дяволите, го направи?

— Утре сутринта се превърна в утре следобед и вече три часа чакам да се събудиш — спокойно отвърна тя. — Достатъчно дълго, за да изпия чашата чай, да обобщя списъка с исканията си за Пенрийт и да направя кратък оглед на къщата и да разбера какво трябва да бъде направено, за да стане това място прилично. Чаках доста дълго и сигурна съм, че го забеляза. Или може би не — мъжете могат да бъдат учудващо ненаблюдателни. От чиста скука реших да те събудя. Прилича ми на задължение, което любовниците трябва да вършат, и аз се опитвам да дам най-доброто от себе си, за да изпълня ролята, за която ме назначи.

Имаше весела нотка в уелския ѝ акцент и в дълбокия ѝ плътен глас, който му напомни за въздействието на многогодишно уиски. И това бе изречено от устните на една превзета стара мома, което правеше ефекта поразително еротичен. Опитвайки се да я обърка, Никълъс промърмори:

— Моите любовници ме събуждат по по-интересни начини. Напомни ми да ти обясня как.

— Не е необходимо. — Тя взе кърпата от умивалника и му я подаде.

Той силно разтри косата и лицето си, после попи водата от нощната си риза. Чувствайки се вече като друг човек, хвърли кърпата обратно на Клер.

— Често ли пиеш? — запита тя.

— Много рядко — сериозно отговори Никълъс. — Този път явно беше грешка. Ако бях трезвен, нямаше да се налага да те трая през следващите три месеца.

С явна злоба в погледа си тя каза:

— Ако си решил, че не искаш да минеш през всичко това, повече няма да мисля за теб.

Никълъс замига, когато чу собствените си думи, отправени към самия него.

— Имаш език на усойница. — Той я загледа сърдито, докато явно пролича объркването ѝ и добави: — Харесвам такива жени.

За негово удоволствие тя се изчерви. Оскърбленията не можеха да я смутят, но комплиментите или проявата на мъжки интерес успяваха. Почувствал се по-бодър, Никълъс каза:

— Намери прислужника и го изпрати с топла вода за бръснене. После кажи в кухнята да сварят много кафе в много голям чайник. Ще сляза след половин час. — Той отметна завивката и започна да се измъква от леглото.

Отклонила поглед, Клер измърмори:

— Много добре, Никълъс — и бързо се оттегли.

Той тихичко се засмя, когато вратата се затвори след нея. Наистина беше много интригуваща жена. Ако първичната ѝ жизненост можеше да се превърне в страст, тя щеше да бъде дяволски добра в леглото.

Стъпил върху студения под, той се зачуди дали ще успее да я прелъсти. Вероятно не; предположи, че безмилостната ѝ добродетел ще надделее.

Но, разбира се, щеше да е забавно да опита. Подсвирвайки си тихо, съблече мократа си нощница и се замисли къде и кога да я целуне за първи път.

Когато лорд Абърдар се появи на долния етаж в салона за закуска точно половин час по-късно, всички следи от прекаляването с алкохола бяха изчезнали. Въпреки тъмната му кожа и доста дългата му коса, всяка частица от него излъчваше блясъка на моден лондонски джентълмен. Клер реши, че предпочита да е облечен неофициално — сегашните ѝ дрехи я караха да се чувства неудобно от огромната разлика в социалното им положение.

Тя се изправи мълчаливо и напълни чашата му с горещо кафе. Също така безмълвно той изпи на три глътки съдържанието, после подаде чашата си за още. Второто кафе изчезна почти толкова бързо, колкото и първото. Този път той си наля сам, после седна на стола срещу Клер.

— Можеш да започнеш с изложението си за страданията на Пенрийт и решенията, които очакваш от мен.

Щастлива, че бе подготвена, Клер започна:

— Проблемите са икономически, има няколко различни причини. Преди няколко години нещата започнаха да стават по-трудни, когато твоят дядо получи нареждане от парламента да ограда личната си земя. Загражденията на планинските пасища в Абърдар успяха да прогонят овцете, а доста хора бяха принудени да напуснат селото, защото повече не можеха да изхранват семействата си от земята. Има съвсем малко работа и по-голяма част се намира в мината за въглища. При наличието на толкова много евтина работна ръка управителят на мината намали надниците. А той и не намира за необходимо да закупи по-добро оборудване или да плати за дори най-належащите мерки за безопасност.

Преди тя да успее да довърши, графът вдигна ръка и я спря.

— Колко мъже са загинали в мината?

— През последните четири години общо шестнадесет мъже и четири момчета са загинали при различни нещастни случаи.

— Тези злополуки не са ли неизбежни? Мините винаги са били опасни. Въглекопачите, които познавам, се гордеят, че вършат работа, изискваща такава сила и кураж.

— Гордеят се, да — съгласи се тя. — Но те не са глупаци. Опасността в мината на Пенрийт е далеч по-голяма, отколкото трябва да бъде — всеки, който работи там, смята за истинско чудо дете все още не се е случило някакво голямо бедствие. Рано или късно късметът ще им изневери, и тогава дузина, а може би и стотици хора ще умрат — гласът ѝ секна от вълнение.

Като се мъчеше да възвърне самообладанието ѝ, той попита:

— Разбирам, че си загубила приятели в мината.

— Не само приятели. — Тя вдигна глава, изражението ѝ излъчваше мъка и страдание. — Там умря баща ми.

Изненадан, Никълъс каза:

— Какво, по дяволите, е правил преподобният Морган долу?

— Каквото винаги е правил — неговата работа. Имаше срутване. Двама от мъжете издъхнали веднага, а третият, член на общността, бил затиснат от срутени скали. Тялото му до кръста било премазано, но все още бил в съзнание. Помолил да извикат баща ми. Докато другите мъже се опитвали да освободят миньора, баща ми му държал ръката и се молил с него. — Разтреперана, тя си пое дъх, след това добави: —

Станало ново срутване. Баща ми, затиснатият мъж и един от работниците от спасителната група загинали.

— Очаквах това от бащата ти — каза Никълъс мило. — Успокоява ли те фактът, че е умрял, както е живял: състрадателен и смел?

— Съвсем малко — мрачно отговори тя. След неловко мълчание той попита:

— Защо се обърна към мен? Макар да притежавам земята, върху която е мината, тя е дадена под наем на компания. Собственикът и управителят са онези, които трябва да направят промени.

Клер присви устни.

— Невъзможно е да се обърна към управителя Джордж Мадок. Откакто получава процент от печалбата, с огромна наслада опитва да се докопа до всяко пени, дори да струва човешки живот.

— Все още лорд Майкъл Кениън ли е собственик? Мисля си, че той би откликнал на някои разумни искания.

— Опитвахме се да се свържем с него, но лорд Майкъл не отговори на нашите писма и молби. И никой не може да разговаря с него лично, защото не е стъпвал в долината от четири години.

— Четири години — повтори озадачено Никълъс. — Интересно. Но ако Мадок и лорд Майкъл не искат да променят нищо, какво те кара да мислиш, че аз ще успея?

— Можеш да разговаряш с лорд Майкъл — каза сериозно Клер. — Твой приятел е. Ако бъде убеден да направи подобрения в рудника, вероятно няма да имаме нужда от нищо друго.

— Майкъл беше мой приятел, но не съм го виждал от четири години. Повече всъщност... — Никълъс направи пауза и разсеяно отчупи късче от препечена филия. — Нямам представа къде е сега, нито знам дали ще имам някакво влияние над него. Може да бъде убеден, ако поставите въпросите си пред него.

— Мислила съм за това. — За да разбере докъде би стигнал графът, за да изпълни своята част от споразумението, Клер потри с влажни длани бледата си кожа и добави: — Ако в мината не може да се направят промени, разрешението е да създадем нови работни места. Това можеш да направиш доста лесно.

— Знаех си, че имаш план — измърмори той. След като се отпусна назад на стола, той скръсти ръце пред гърдите. — Давай,

госпожице Морган.

— Да започнем с... ти си най-големият поземлен собственик в долината, а все още не си направил нищо за развитие на земеделието. Наемателите ти все още използват старите методи от епохата на Тюдорите. Ако се подобри обработването на земята, добивите ще се увеличат и хората ще живнат. — Тя вдигна няколко листа и ги подаде на Никълъс. — Не съм специалист, но съм разучила докладите за новостите в земеделието в Англия и съм набелязала кое става за долината.

— Има ли нещо, по което да не си специалист? — След кратък бърз преглед на листата, той ги постави върху масата. — Както изглежда, допотопното местно фермерство ще ме държи тук през следващите десет-двайсет години, но в случай че ми остане свободно време, имаш ли някакви други искания?

Пренебрегнала сарказма му, Клер каза:

— Има още едно нещо, което можеш да направиш, и то ще даде резултат съвсем скоро.

— О? Продължавай, госпожице Морган, нетърпелив съм да чуя.

— Вероятно не си спомняш, но притежаваш една стара каменна кариера за шисти в другия край на долината. И въпреки че не е била използвана от години, няма причини да не заработи отново. — Тя се наведе напред и продължи напрегнато: — Не само откриването ѝ ще бъде изгодно за теб, но ще разкрие нови места за онези, които сега са без работа. Каменните кариери във Флинтшир дават хляб на петстотин мъже, а и работата е по-малко опасна от тази в мината. И така Мадок ще трябва или да подобри условията в рудника, или да загуби най-добрите си работници.

— Спомням си каменната кариера — замислено промърмори Никълъс. — От шисти е направен всеки покрив в долината, но има ли там достатъчно плочи, за да си заслужава разработването ѝ?

— Данните са, че залежите са много големи и с отлично качество.

— Данните... — повтори той. — Да предположа ли, че си влизала в моето имение, докато си проверявала източниците?

Тя неловко се надигна.

— Каменната кариера е съвсем близо до пътя.

— Е, щом не се страхуваш от овцете. — Той замислено сбърчи вежди. — Проблемът е каква ще е стойността на получавания материал. Ще трябва да се построи релсов път за вагонетки до реката, така че плочите да се прехвърлят с ладия на брега.

— Какво значи това?

— Път от две дървени или железни релси. Конете дърпат вагоните, които се движат по релсите. Те са скъпи за изграждане и затова въглищните мини нямат такива, но дават възможност тежките материали да се придвижват много по-бързо. — Графът отново се замисли. — Може да бъде построено и пристанище до брега.

— И веднага щом се изгради пристанището, ще можеш да пренасяш шистите навсякъде — през канала до Бристол, на север по брега до Мързи. Можеш да възвърнеш част от парите, като взимаш такси от въгледобивната мина, ако решат да използват твоето пристанище — техният превоз е неудобен. Вероятно ще бъде изгодно, лорд Абърдар.

— Спри да използваш печалбата като примамка — раздражено заяви той. — Тя не ме интересува много. — Той забарабани с пръсти върху махагоновата маса. — Имаш ли представа колко лири ще са необходими за разкриването на каменната кариера?

— Наистина не знам — призна си тя. — Не разбирам от големи суми. Повече ли е, отколкото можеш да си позволиш?

— Не съм казал това. — Той се изправи на крака. — Можеш ли да яздиш?

Тя замига смутено при неочакваната смяна на темата.

— Малко, но не съм яздила скоро — след като баща ми почина, продадох коня му.

— Ще се намери нещо подходящо в конюшнията. Ще се срещнем там след петнадесет минути, облечи си костюм за езда. Ще отидем да хвърлим един поглед на тази каменна кариера.

Клер остана замаяна, сякаш току-що гръм я бе разтърсил. Но поне той беше приел идеите ѝ сериозно.

Обаче не ѝ остави време да му каже, че няма облекло за езда. С плаха усмивка тя се надигна и се прибра в стаята, която беше предназначена за нея. Трябваше да язди с обикновени дрехи. Вероятно щеше да шокира графа. Много се надяваше да е така.

Клер влезе в конюшната и откри Никълъс, който бе пристигнал преди нея и мило говореше на един кон. Тропотът от токовете на старите ѝ ботуши го накара да вдигне поглед.

Той втренчи поглед в нея.

— Нима момчешките бричове са модел на дамски костюм за езда в Пенрийт?

— Само няколко жени в долината яздят и още по-малко са тези, които могат да си позволят такова скъпо облекло само с едно единствено приложение — твърдо отвърна тя. — Съжалявам, че не го одобряваш, но винаги това съм обличала, когато язда кон, и то е всичко, което имам.

Усмивката на Никълъс беше ленива и опасна с дебнеща лекота на хищник.

— Не съм казал, че не го одобрявам. Ако obuеш тези бричове за езда в Лондон, можеш да поставиш началото на нова мода. Или да причиниш големи размирици.

Макар Клер никога да не бе обръщала особено внимание на външността си, това внимателно оглеждане на краката ѝ в кожени бричове, я накара да се почувства почти разголена. Лицето ѝ поруменя; с възмущение осъзна, че се изчервява доста често през последните няколко дни — много повече, отколкото през цялото предишно десетилетие. Хвърляйки поглед към клетката в обора, тя попита:

— Този ли кон ми избра?

— Да. Ронда е чистокръвен дребен уелски кон. — Дългите изящни пръсти на мъжа потупаха петнистата муцуна, което накара малката кобила грациозно да извие врат. — Покорна, с добри обноски и определено по-интелигентна от другите коне. Твърде малка за мен, но за теб ще е прекрасна.

Никълъс сам изведе страхотния черен жребец, който беше яздил предния ден, когато Клер го бе видяла за първи път. Конят подскачаше буйно. Когато Клер отстъпи разтревожена, Никълъс се приближи до него и дъхна в черните му ноздри.

Жребецът мигновено се успокои. Забелязал изненадата ѝ, Никълъс избухна в силен смях.

— Това е стар цигански трик. Полезно е, когато се опитваш да откраднеш някой.

— Не се съмнявам, че имаш богат опит в тази област — иронично каза тя.

Като оседлаваше жребеца, той поклати със съжаление глава.

— Страхувам се, че нямам. Едно от жалките последствия на богатството е, че няма смисъл да крадеш. Най-вкусното нещо, което някога съм ял, беше крадена кокошка и картофи, които в детството ми печяхме на открит огън. Страшно са вкусни.

Клер бе нервна, докато язدهа, но дребната кобила се държеше така добре, както ѝ беше обещал Никълъс. Младата жена се отпусна и започна да се наслаждава на ездата, въпреки че знаеше как щяха да я болят по-късно отдавна отвикналите ѝ мускули.

Никълъс яздеше напред по пътя, който се издигаше високо над долината. Беше необичайно топъл ден за ранна пролет, а въздухът бе толкова чист, че Клер успяваше да различи всяко дръвче в далечината.

До старата каменна кариера имаше няколко мили и в началото те язدهа в пълно мълчание. Клер осъзна, че непрекъснато извъръща поглед към Никълъс. Той яздеше като кентавър, сякаш се бе слял със своя кон и бе истинско удоволствие да го наблюдаваш.

По-късно пътеката се разшири, така че можеха да яздят един до друг. Никълъс се обади:

— Яздиш по-добре, отколкото очаквах, особено за човек, който се е учил на стар мързеливец, какъвто беше конят на твоя баща. Това животно имаше уста като гранит.

Тя се усмихна.

— Ако изглеждам уверена, трябва да припишем заслугата на Ронда. Приятно е да се язди животно, което е толкова доброжелателно и има такава плавна походка. Обаче Уилоу имаше своите предимства. Баща ми беше разсеян ездач, а и никога не се безпокоеше, че той ще избяга, ако го остави.

Сякаш между другото Никълъс подхвърли:

— Любопитен съм колко ли лоша е репутацията ми. Какво говорят хората в Пенрийт за трагичните събития отпреди четири години?

Ронда спря и вирна недоволно глава, когато Клер рязко дръпна юздите.

— Вярват, че след дълги години и много опити да нараниш дядо си накрая си успял, като си прельстил съпругата му. Когато ви заварил

заедно в леглото, той бил шокиран и получил удар, който го довършил. Твоята съпруга, лейди Трегър, изпаднала в ужас, когато разкрила какво се е случило. Изплашена, че ще ѝ сториш зло, побягнала от Абърдар. През нощта вилнеела буря и тя загинала, когато каретата и излязла от пътя и паднала в реката.

Никълъс тихо попита:

— Това ли е всичко?

— Не е ли достатъчно? — отвърна Клер с остър тон. — Или може би трябва да добавя слуха, че дядо ти всъщност е умрял от циганска отрова и смъртта на съпругата ти не е нещастен случай, фактът, че си напуснал Абърдар същата нощ и не си се върнал, е наляло масло в огъня. Но разследването на съда не откри доказателства за криминално престъпление.

Никълъс добави с иронична нотка в гласа:

— Разбира се, има и такива, които вярват, че Старият Ник е способен да подкупи провинциалните магистрати, прикрили истината.

— Предполагаше се, но съдията бе много уважавана личност. А и кочияшът на лейди Трегър се закле, че наистина е било нещастен случай, резултат от настояването ѝ да кара по-бързо въпреки предупреждението му.

— Споменавал ли е някога кочияшът закъде Каролайн е бързала толкова? Понякога се чудя.

За момент Клер се замисли, после поклати глава.

— Наистина не знам. Защо, има ли значение?

Той сви рамене.

— Вероятно не. Само бях любопитен. Напуснах бързо, без да науча всички подробности. Кочияшът все още ли живее в долината?

— Не. Когато ти напусна, повечето слуги бяха уволнени и трябваше да си търсят другаде работа. — Тя не успя да се сдържи и добави: — Най-малко тридесет души загубиха работата си, когато къщата беше затворена. Помисли ли за това, когато си тръгна?

След дълго мълчание той отговори:

— Ако трябва да бъда откровен, не.

Докато изучаваше профила му, тя забеляза напрежение, което не беше обичайно за него. Искаше ѝ се той да изпита угризение на съвестта, но сега, когато ѝ се отдаде тази възможност, тя почувства нужда да го успокои.

— Имаш обаче и поддръжници. Баща ми никога не повярва, че би могъл да постъпиш толкова жестоко.

Клер също не можеше да повярва в най-лошото. Надяваше се, че Никълъс щеше да се възползва от възможността да отрече обвиненията, ще ѝ даде някакво правдоподобно обяснение за случилото се, което ѝ изглеждаше толкова порочно и неморално. Вместо това той унило изрече:

— Баща ти беше светец. А аз съм грешник.

— И страхотно се гордееш с това, нали?

— Разбира се. — Изразителните му вежди се извиха. — Всеки трябва да се гордее с нещо.

— Защо не се гордееш с честността си, с милосърдието си или с познанията си? — разгневено попита тя. — С добродетелите на възрастните, а не с пороците на малките момчета.

За момент Никълъс сякаш се смути. После отново се върна към безгрижния си тон.

— В Абърдар дядо ми си приписваше всичките добродетели. Порокът беше единственото нещо, което остана за мен.

Клер се намръщи.

— Старият граф е мъртъв от четири години, а ти си възрастен мъж. Намери друго извинение или се научи да бъдеш по-добър.

Изражението му се помрачи.

— Гълчиш повече като съпруга, отколкото като любовница.

Осъзнавайки, че беше казала твърде много, тя го поправи:

— Като учителка.

— Сигурен съм, че твоите уроци ще бъдат сериозни, нравствено възвишени и почтени — унесено рече той. — Но какви неща ще научиш ти от мен?

Макар Клер да замълча, тя знаеше отговора на въпроса му: всичко, което щеше да научи от Никълъс, ще бъде опасно.

4

От години Никълъс не бе ходил в старата каменна кариера, а и тогава бе станало случайно. Този път обаче той изучи оголената скалиста местност по-внимателно. Като слезе от коня си, каза:

— Очевидно отдолу всичко е шисти под тънък слой пръст.

— Един приятел, който разбира от плочи, казва, че материалът с десетилетия няма да се изчерпи. — Клер спря кобилата си и се подготви да слезе, после замръзна на място, когато Никълъс се приближи до нея.

Той се вгледа в уплашеното ѝ лице и ѝ се усмихна успокоително. В добре ушитите си момчешки дрехи тя изглеждаше по-млада и много по-строга — много повече приличаше на привлекателно хлапе, отколкото на учителка.

— Трябва да свикнеш да се отпускат повече, когато си с мен, а не да настръхваш като кокошка. — Той ѝ помогна да слезе от малкото конче, после задържа ръката си върху нейната. — Предполага се, че любовницата се радва на допира на любимия си.

За миг пръстите ѝ трепнаха, после се отпуснаха, когато усети, че беше готов да я пусне.

— Не съм ти истинска любовница.

— Не е нужно да споделяш леглото ми, но възнамерявам да се отнасям към теб като към любовница във всяко друго отношение. Което означава, че ще прекараш следващите три месеца много по-приятно, ако успееш да се отпуснеш и да се забавляваш. — Той погали нежно тънките ѝ пръсти. — Обичам да докосвам — женската плът е възхитителна и по-различна от тази на мъжете. Като твоята ръка. С дребни кости, съвсем нежна, но въпреки това не като слабата безпомощна ръка на дама, която никога не е правила нищо по-енергично от вдигането на вилица. Очарователно ловка ръка. Ако я използваш при любенето, тя ще бъде удивително сръчна.

Очите на Клер се разтвориха широко и ръката ѝ потрепери в неговата. Не беше реакция на отвращение. Клер копнееше за

физическа топлина, макар графът да се съмняваше, че тя я познава. Трябваше да използва този копнеж, бавно да подклажда страстното ѝ желание и да го направи толкова неудържимо, че тя да не може повече да го отблъсне. Но трябваше да стори всичко постепенно, защото тя щеше да се бори срещу всяка негова стъпка по пътя към отдаването.

Той отново се зачуди кое щеше да се окаже по-властно: нейната добродетел или силата на неговото убеждение. Неувереността му в победата го накара да почувства копнеж, по-силен, отколкото някога бе изпитвал.

Той пусна Клер и върза двата оседлани коня, после небрежно обгърна с ръка талията ѝ и я съпроводи през тревата до най-близката оголена плоча. Въпреки дебелия пласт дрехи на палтото и ризата ѝ той я усети как се напруга, а след малко се отпуска, приела близостта му. Като се наслаждаваше на гъвкавите ѝ движения, мислено се усмихна. Интимността беше мрежа, изтъкана от множество нишки и всяко малко покорство от нейна страна беше нова победа.

Когато стигнаха скалистата издатина, той се отдалечи от Клер и внимателно проучи неравните тъмни пластове с леко вдлъбнати камъни.

Изведнъж му хрумна идея.

— Отдръпни се.

Той вдигна един огромен камък, после с всичка сила го разби върху оголената скала. От удара се чу силен трясък, който проглуши ушите им. Разпиляха се малки късчета. Огромно дебело парче се отдели от голата скала, разкривайки няколко квадратни сантиметра абсолютното гладка повърхност.

Той плъзна длан по плочата.

— От това може да стане добра повърхност за бiliarдна маса.

Веждите ѝ се събраха.

— Защо искаш да поставяш шист върху бiliarдната маса?

— Дървото често се изкривява, особено в по-влажните местности като в Уелс — обясни той. — Като се съединят няколко парчета от този шист и се покрие със зелено сукно, може да се получи идеална повърхност за бiliarдна маса.

— Каква несериозна употреба на хубавия шист.

— Ето един урок, Клер. Лекомисленото обикновено е далеч по-изгодно от практичното. — Той изтупа ръцете си от прахта и се

извърна. — Ще наема дърводелец от областта, който да направи плот за масата в Абърдар. Ако се окаже подходяща, можем да намерим изгоден пазар за най-висококачествения шист. — Неочаквано сложи ръка върху рамото ѝ. — Покажи ми останалата кариера.

Следващия час прекараха в бродене из околността, изучаваха качеството на откритите плочи, смяха се на чудно игривите движения на агънцата, които подскачаха около пасящите си майки. Никълъс откри, че е толкова вълнуващо да работи с Клер, колкото и да влиза в спорове с нея — заради бързия ѝ ум и решителен характер, което я правеше различна от другите жени. И в допълнение тя изглеждаше съблазнителна дори в строгото си облекло, с ботуши и бричове.

След малко Никълъс посочи хълмистия гребен, който надвисваше от югозапад.

— Както изглежда, това е най-доброто място за направа на релсов път. Не е далеч от реката и всичкото е в границите на имението Абърдар.

— Кога ще може да се започне работа?

Той се замисли.

— Вероятно в средата на лятото. Релсовият път за вагонетките ще отнеме време, но извадените плочи от шисти могат да бъдат струпвани тук, докато той е готов. Преди да започнат работите, ще трябва да отида в Лондон и да уредя финансите. Също ще се наложи да посетим някоя голяма каменна кариера за шисти, за да изучим оборудването и да наемем опитен управител. А и наложително е да се разреши въпросът за новото пристанище на брега. Да се определи подходящо място и да се наеме инженер. — Той вторачи замислен поглед към долината, обмисляйки всички подробности, за които трябваше да се погрижи.

— Усмиваш се — меко каза тя. — Сякаш с нетърпение очакваш предизвикателството.

— Объркан съм. Обмислях дали да продам Абърдар, но твоите молби ще ме обвържат с това място най-малко за година или две напред.

— Да продадеш Абърдар! — възкликна тя шокирана. — Но ти си уелсец — това е дом на фамилията Дейвис от векове!

— Не съм уелсец — отвърна той. — Наполовина съм циганин и дори дядо ми да е обичал да се хвали, че е потомък на уелски

принцове, истината е, че след поколенията английски наследници кръвта на Дейвис е повече английска, отколкото уелска. Абърдар е само част от моето богатство, а аз повече от всичко искам да се отърва от него.

Забелязал ужасеното ѝ изражение, той попита:

— Идеята те шокира повече от всичките ми поразии, нали?

След като се съвзе, тя каза:

— Сигурно не можеш да го продадеш, дори да искаш. Завещанието на имението не гласи ли, че ти като единствен жив наследник си длъжен да пазиш имуществото за собствения си син?

Той поклати глава.

— Всеки имот, наследен по завещание, принадлежи изцяло на наследника. Обикновено прехвърлянето на имота става на двадесет и първия му рожден ден или след женитбата му. Но след като собствените синове на дядо ми умряха, преди да го наследят, и понеже старецът никога не ме прие за свой истински наследник, той непрекъснато отлагаше прехвърлянето на имота. И тъй като умря неочаквано, това все още не беше станало, когато го наследих. Мисля, че мога да променя завещанието, ако опитам.

— Но ти си негов наследник и щеше да бъдеш такъв дори втората му съпруга да му бе родила син — объркано изрече тя. — Какво се е надявал да постигне, като не се е съгласил да го направи?

— Молеше се да стане чудо — отвърна Никълъс мрачно. — Дядо ми беше много набожен. Беше сигурен, че Господ ще порази този наследник, опетнен с циганска кръв.

Усещайки промяна в гласа му, Клер го наблюдаваше със състрадание.

— Затова ли го мразиш?

Учуден, че споделя нещо, което не би казал и на приятел, с почти непозната за него жена, той заяви:

— Не е твоя работа, скъпа. — Улови ръката ѝ и я поведе нагоре по хълма към конете. — Някой да ти е казвал някога, че си прекалено хитра?

— И като спомена за това, защо според тебе не съм омъжена? — Тя се метна на седлото и сведе сериозен поглед към него. — Дядо ти имаше репутация на добър християнин и на добросъвестен

земевладелец. Започвам да мисля, че наистина заслужава по-малко ласкателства.

— Умница си ми ти, Клер. — Той възседна своя кон и го подкара по пътя, по който бяха дошли. — Нима тази зловеща история те интересува?

— Предполага се, че любовниците се тревожат за любимия си — тихо каза тя.

Погледите им се срещнаха и Никълъс усети как нещо потрепва дълбоко в душата му. За миг се почувства уязвим. Тази жена можеше да го нарани, ако не внимаваше. Но за да отвърне на подигравателните ѝ думи, той каза:

— Една любовница трябва да се грижи малко, но не прекалено. В основата на тази връзка са парите и страстта.

Отказвайки да се предаде, тя попита:

— След като не искам нито едно от двете, тогава къде ми е мястото?

— Светица закрилица на каменната кариера — промърмори той. — Може би трябва да те наричам Света Клер. — Когато тя направи гримаса, той продължи: — Като заговорихме за бъдещето ти, искам да видя рудника. Можеш ли да го уредиш?

— Сигурна съм, че управителят Джордж Мадок ще бъде щастлив да приеме визитата на най-големия собственик в областта.

Той направи нетърпелив жест.

— Не искам да се виждам с Мадок или поне не още. Бих искал да ми намериш някой, който знае за проблемите в мината, така че сам да видя опасността, за която говориш.

Още веднъж Клер се почувства така, сякаш я връхлита буря. Не бе очаквала Никълъс да действа толкова бързо и толкова решително да изпълнява своята част от споразумението.

— Водачът на моята църковна група е рудокопач в мината. Сигурна съм, че няма да има нищо против да те заведе долу и да ти обясни рисковете.

— Няма ли това да изложи работата му на опасност?

— Има такава вероятност. Но ако бъде уволнен, ти можеш да го назначиш в каменната кариера. Той е добър работник.

— Чудесно. Уреди това, колкото е възможно, по-скоро и избери време, когато Мадок няма да се навърта наоколо. Не е нужно да си

навличае неприятности.

И двамата останаха смълчани. Беше почти обяд и необичайно топло за сезона. След като Никълъс беше без шапка, Клер реши, че и тя може да свали своята. След продължителната студена зима тя с радост чувстваше ласката на слънчевите лъчи върху лицето си.

Никълъс слезе от коня, за да отвори портата на пасището, в което се разхождаха черни уелски крави. Клер оцени учтивостта му, тъй като знаеше, че щеше да прескочи оградата, ако бе сам.

След като затвори портата след нея, той отбеляза:

— Права си, че земеделието в околността се нуждае от внимание. Като изнасяме най-добрия едър добитък в Лондон всяка година, влошаваме качеството на стадата в Уелс. Като отидем в Лондон, ще видя дали няма да мога да закупя няколко породисти бика, за да подобрим потомството. Освен за стадото на Абърдар, ще ги предложи и на местните земевладелци.

Явно Никълъс беше дяволски ентузиазизиран от работата. Изведнъж Клер се чу да казва:

— Предполагам, че подобряването на конете, е първото нещо, за което би си помислил един развратник.

Вместо да се засегне, той избухна в гръмогласен смях.

— Ако внимаваш, ще помисля, че имаш чувство за хумор. Палав хумор.

Ронда забави ход и Клер осъзна, че отново бе дръпнала юздите. Милостиви Боже, Никълъс можеше да бъде и чаровен! В опита си да напипа безопасна тема, тя запита:

— Вярно ли е, че си докарал някакви изключителни животни от пътуването си?

Той отново прихна.

— Няколко. Ела и ще ти ги покажа.

Никълъс дръпна коня надясно и я поведе към по-високата и скалиста част на имението. След като затвори портата, Никълъс върза жребеца си в края на малка Горичка яворови дървета, после помогна на Клер да слезе от коня.

— Останалия път ще изминем пеша.

Той отново я прихвана нежно през кръста и я поведе към гората. Разтревожена, тя осъзна колко приятно се чувства.

Подскочи от изненада, когато силен рев разтърси тишината. После се чуха познати звуци. Малко разочарована, тя каза:

— Прилича ми на рев на магарета.

Той се засмя.

— Почакай.

Когато излязоха от горичката, пред тях се разкри малко езерце, сгушено в скалиста падина. Клер спря и примига, неспособна да повярва на очите си.

— Какво, за Бога, е това?

Край брега на езерцето се поклащаха дузина същества, най-странните, които някога беше виждала. Високи около метър, черно-белите животни ходеха изправени като хора, но на пръв поглед изглеждаха, сякаш изобщо нямат крака. Клатушкането им беше толкова комично, че тя започна да се смее.

С рев едно от животните започна да дърпа един от другарите си. След кратко боричкане второто побягна към езерото с крясъци, после се гмурна с главата надолу и изчезна.

— Клер, запознай се с пингвините. Пингвини, това е Клер.

Никълъс ѝ подаде ръка и ѝ помогна да прескочи камъните край водата. Въпреки че няколко пингвина отстъпиха във високата трева, останалите сякаш не забелязваха натрапниците. Някои стояха неподвижни като статуи с арогантно вирнати нагоре черни човки. Други припкаха наоколо, сякаш край тях нямаше хора, късаха снопчета трева и събираха камъчета.

Едно от животните приближи с бавна походка, заоглежда Клер с мъничкото си око, след което изкриви глава, за да я разгледа и с другото. Тя отново се разсмя.

— Чела съм за пингвините, но нямах представа, че са толкова прекрасни! Децата ще ги харесат. Мога ли да доведа учениците?

Когато графът вирна вежди, тя си спомни, че училището вече не ѝ принадлежи, не и през следващите три месеца. Но той каза:

— Не виждам защо не, разбира се, стига учениците да не ги тормозят.

Клер се наведе и погали хлъзгавата глава на пингвина, който стоеше неподвижен и я оглеждаше. Черната му кожа беше корава и хлъзгава.

— Мислех, че пингвините живеят само в студените райони. В Британия не е ли твърде топло за тях?

— Тези са чернокраки пингвини, от островите край нос Добра Надежда, където климатът е почти като този в Уелс. — Той хвърли малко камъче. Един пингвин го заразглежда, след което го пренесе при останалите в гнездото си. — Виждаш, че живеят доста добре, макар и да имах много трудности при транспортирането им тук. Трябваше да напълня целия трюм на кораба с торби лед и да ги държа там през горещите седмици от пътуването.

— Учудващо тромави са.

— Само на сушата. Те сякаш летят във водата. Там са подвижни и грациозни като рибите. Наблюдавай онези два пингвина, когато влязат в езерото.

Клер проследи погледа му и видя как телата, ниски, набити и несръчни на сушата, станаха учудващо подвижни и гъвкави под водата. Пингвините за дълго се скриха от погледа им, след което изникнаха на повърхността толкова бързо, че тя едва успя да ги види, преди да изчезнат отново.

— Мога да ги гледам с часове. Разбирам защо си положил толкова усилия да ги пренесеш.

Той изгледа замислено пингвините.

— Преди известно време смятах да създам менажерия, изпълнена изключително с черно-бели животни.

— Затова ли винаги се обличаш в черно и бяло? Май се опитваш да откриеш място, където самият ти ще паснеш идеално?

— Не, защото харесвам зебрите почти толкова, колкото и пингвините. Зебрите са африкански животни, които приличат на понита, но с окраска от черно-бели ивици.

Заинтригувана, Клер се опита да си ги представи.

Още три пингвина се гмурнаха във водата. Никълъс каза:

— По-хубави са в езерото. Приличат на подводен балет. — На лицето му се появи палаво изражение. — Хайде да ги наблюдаваме. Днес е топъл ден — идеално време за плуване. — Той се отдалечи на около десет крачки от каменистия бряг, свали фрака и жилетката си и започна да развързва шалчето си.

Напълно забравила за пингвините, Клер го изгледа с увиснала долна челюст.

— Не можеш просто да си свалиш дрехите и да скочиш във водата.

— Разбира се, че мога. — Той подхвърли шалчето си върху купчината дрехи. — Ако ти бе добра любовница, щеше да направиш същото. Въпреки че тогава можеше и да не стигнем до водата.

— Не говориш сериозно — измърмори тя нервно.

— О, Клер, колко малко ме познаваш. — Той седна върху един камък и издърпа ботушите, после стана и разкопча ризата на врата си. — Надявам се, че пингвините няма да решат да използват дрехите ми за гнездо — икономът ми ще се вбеси.

Когато той издърпа ризата през главата си и разкри гладката си тъмна кожа, тя заекна:

— Пре... престани. Не е прилично това, което правиш.

— Защо? Пингвините, зебрите, пауните и всички останали същества на земята ходят само с кожата, която Господ им е дал. Явно това е неестествено за хората, защото те винаги я покриват. В по-топлите части на света това не се прави. — Той се засмя и хвърли ризата върху нарастващата купчина дрехи.

Гърдите и раменете му бяха толкова красиви и мускулести — като на гръцка статуя, но изпълнени с живот, много по-привлекателни от мрамора. Клер онемя. Не можеше да отклони очи от черните като абанос косми, покриващи гърдите му. Стрелна поглед към тъмната ивица косми върху корема, която изчезваше под ръба на панталоните му.

— Разбира се, ти няма да искаш да се присъединиш към мен. Водата ще е студена, но слънцето грее, а балетът на пингвините е доста рядка гледка. — Той започна да разкопчава панталоните си.

Клер хукна. Без да погледне назад, тя извика задъхано:

— Ще те изчакам при конете.

Силният му смях я настигна в гората.

Клер продължи да тича, докато езерото се скри от погледа ѝ, после спря и се облегна на едно дърво. Сърцето ѝ лудо биеше. Мъчейки се да успокои дишането си, направи ужасяващо разкритие.

Отчаяно искаше да остане и да види голото му тяло.

Ноктите ѝ така силно се забиха в ствола на дървото, че откъртиха парче кора. Как можеше да желае нещо толкова неморално? Как

можеше двадесет и шест годишна жена с безупречно поведение толкова бързо да забрави добродетелта?

Съзнанието ѝ трескаво търсеше успокоение и разумно извинение да се върне и да погледа как той плува. Може би... може би, ако видеше Никълъс сега, щеше да омаловажи магическата му мъжественост, така че, ако той пак направи нещо такова, да може да го приеме по-хладнокръвно.

Дори когато събра мислите си, беше сигурна, че се заблуждава. Простата истина беше: желанието ѝ бе толкова силно, че нямаше да устои и щеше да се върне. С лице, сковано и измъчено от укор, Клер се извърна и тихо тръгна обратно. Когато стигна края на горичката, тя се скри зад един храст — знаеше, че ако Никълъс я забележи, ще умре от срам.

С гръб към Клер, той влизаше във водата. Кожата му блестеше в тъмно златисто под слънчевата светлина. Тя се вторачи омаяна в извивката на силния му гръб и стегнатите мускули на бедрата му, изпъкващи при всяка негова крачка. Беше прекрасен като езически бог, в хармония с природата, естествен като вятъра и дърветата.

Тя затаи дъх. Сърцето ѝ се сви, когато осъзна, че никога няма да бъде Ева за своя Адам.

Когато водата стигна до бедрата му, един пингвин се спусна стремително към него. Изведнъж той се гмурна и изчезна, задържайки се под водата толкова дълго, че Клер започна да се безпокои. После изплува в средата на езерото, смеейки се, заобиколен от пингвините.

Колко ли жени са го виждали така и са изгаряли от желание по красивото му мускулесто тяло?

Колко ли жени е прелъстил и забравил?

Мисълта моментално я отрезви. Никълъс бе женкар и филистимлянин, който не се и опитваше да отрече, че върши презрени неща. Присъствието на Клер в живота му бе случайно и временно; вместо да се навърта около него като влюбена доячка, трябваше да се концентрира върху запазването на достойнството си и да остане с неопетнена репутация през отелващите три месеца.

И все пак гледката объркваше чувствата ѝ. Не беше предполагала, че е способна на такива усещания.

Приведена, тя се мушна в горичката и се върна при конете. Разтреперана и ужасно самотна, обви ръце около врата на Ронда и опря

лице в топлата ѝ кожа.

С присвит стомах осъзна, че е уязвима за греховната дяволска магия на Никълъс. Когато прие предизвикателството му, вярваше, че ще остане достатъчно силна и морална, за да бъде победена от слабостите и изкушенията на плътта. А само след няколко часа в компанията му заподозря, че лъстивите му дяволски козни могат да бъдат по-могъщи от нейните принципи.

Ако Клер беше такава, за каквато я смятаха хората, тя щеше да има сили да се съпротивлява, но тя не беше. Беше измамница.

През целия си живот упорито се бе опитвала да убеди хората около себе си, че е истински религиозна. Беше пример за набожните методисти, помагаше на тези, които се нуждаеха от помощ, предлагаше утеха на обидените. И така бе успяла да ги заблуди, че никой никога не се усъмни във вярата на дъщерята на Томас Морган.

Но в сърцето си тя продължаваше да таи срамното чувство, че е измамница. Никога не бе изпитвала страст от просветлението и себеотдаването на Бога, което бе сърцето и душата на нейната религия. Нито веднъж не бе познала екстаза на божественото благоговение, макар да го бе виждала в хората около себе си.

Този провал беше най-дълбоката ѝ тайна, която никога пред никого не разкри. Нито пред баща си, който вярваше, че духът ѝ е свят като неговия, нито пред Оуен Морис, който бе неин духовен пастир, но също и съветник на сърцето ѝ.

Не че и липсваше вяра. Тя истински вярваше, че светът е изграден по Божия промисъл — по-добре беше да бъдеш любезен, отколкото брутален; службата бе най-висшата ценност в живота. Повече от всичко тя вярваше — трябваше да вярва — че делата са по-важни от думите. Когато настанеше време за съдния ден, везните щяха да покажат духовното ѝ падение.

Клер притисна с юмрук устни, за да потисне отчаяния си стон. Беше ужасно нечестно — тя не беше непорочна езичница, която можеше да приеме Никълъс без чувство за вина и грях. Нито пък вярата ѝ беше достатъчно крепка, за да ѝ даде сили да се противопостави на неговия свят.

Но едно беше сигурно: през следващите три месеца щеше да познае ада.

5

Един пингвин успя да измъкне шалчето на Никълъс, но другите му дрехи си бяха на мястото. След като се изтри с жилетката си, се облече и се върна при конете, като тихо си подсвиркуваше. Клер седеше, кръстосала крака, под едно дърво, с хладно изражение на лицето си. За негово съжаление нямаше и следа от очарователната ѝ срамежливост, когато бе започнал да се съблича.

Предлагайки ѝ ръка, той каза:

— Трябваше да дойдеш с мен. Пингвините бяха в отлична форма.

Тя пренебрегна подадената ръка и стана сама.

— Сигурна съм, че щях да бъда толкова заслепена от твоя блясък, че нямаше да ги забележа — разгорещено заяви тя.

— Ах, започнах да ти правя впечатление — отвърна с наслада.

— Как бих могла да го отрека.

Слънцето се бе скрило зад облаци. Задуха студен вятър. Двамата не пророниха и дума по пътя към дома. След като прибраха конете в конюшнията, Никълъс съпроводи Клер до къщата. Беше доволен, че тя вече приемаше допира му нормално.

Доброто му настроение се изпари в мига, в който пристъпиха в къщата на дядо му. Като я въведе в главния салон, той попита:

— Какво мислиш за това място, Клер?

— Прекалено е огромно — каза тя след кратка пауза. Той огледа стаята с отвращение.

— Но харесваш ли я?

Тя се намуси.

— Въпросът ти не е честен. Аз съм проста жена с вкус на провинциалистка. Знам как да оценя дъбов стол, варосани бели стени и бродирана кувертюра, но не разбирам нищо от прекрасна мебелировка, произведения на изкуството и аристократичен стил.

— Това не означава, че мнението ти няма стойност. Тази къща задоволява ли твоя вкус?

— За да бъде честна, намирам го за тягостно. — Проницателният ѝ поглед обходи стаята. — Твърде е претрупано. Сякаш някой събирал мостри на произведения на изкуството и порцелан, чиято цена може да изхрани едно бедно семейство за цяла година. Не се съмнявам, че притежавате най-доброто. — Тя прокара пръст по рамката на една картина и се намръщи от прахта. — И все пак аз предпочитам моята къщичка.

— Прекалено претрупано — повтори той. — Точно така мисля и аз. Циганите не обичат да бъдат затворени през лятото. Тази къща винаги ме е задушавала.

— Нима се смяташ за циганин?

Никълъс сви рамене.

— Когато ми е удобно.

Той вдигна една порцеланова фигурка, която изобразяваше лъв, поглъщащ непослушно дете. Не беше случайно, че дядо му се прехласваше пред нея. Никълъс винаги бе изпитвал силно желание да я счупи на парчета.

Е, защо не? С бързо движение той запрати фигурката в камината. Тя се разби на парчета със силен трясък.

Никълъс се извърна доволно към Клер, която го наблюдаваше унило.

— Тогава ти разрешавам да промениш каквото искаш — каза той. — Изнеси излишните неща, наеми прислужници. Изчисти, боядисай, постави тапети — каквото намериш за добре. След като си виновна за това, че трябва да прекарам повече време в този мавзолей, можеш да оживиш това място и да го направиш поносимо за живеене. Купи каквото мислиш, че е необходимо и не се притеснявай за парите. Не само ще вложи средства в имението, но ще зарадвам Уилямс, който умира от скука. Мисля, че намира работата си тук за доста отегчителна. Ще го предупредя да изпълнява нарежданията ти като мои.

— Нима обновлението на къщата е задължение на любовницата? — попита слисано тя.

— Повечето любовници щяха да припаднат от радост при тази възможност — увери я той. — Ако искаш, качи се на тавана. Там има купища мебели. Може би ще откриеш нещичко по вкуса си.

Леко учудена, тя каза:

— Може би по-късно. Преди да направя промени, ще трябва да огледам и да помисля.

— Мъдра жена. — Той хвърли поглед към позлатения часовник на полицата над камината.

— Сега трябва да се срещна с управителя си, така че ще те оставя да правиш каквото искаш през останалата част на следобед. Ще вечеряме в шест. Ако искаш първо да се изкъпеш, позвъни от стаята си. Персоналът ще ти донесе гореща вода. Ще се видим на вечеря.

Никълъс се оттегли, къщата вече го потискаше по-малко. За три месеца здравомислещата Клер щеше да обнови огромния Абърдар. Може би след време той нямаше да се чувства вече така неуютно в къщата на дядо си.

Следващия час Клер прекара в оглеждане на салоните. Основното разположение и пропорциите бяха интересни, но мебелировката бе избирана повече за да демонстрира величие, отколкото за удобство. Имаше прекалено много ненужни неща.

Когато приключи с огледа, Клер се прибра в спалнята си, която беше голяма, колкото цялата нейна селска къща. Беше претрупана с мебели, но сините драперии и кувертюрата на леглото бяха прекрасни. Ако изнесеше всичко ненужно и двете картини с мъртви животни, мястото щеше да стане много приятно.

Изтощена, тя даде воля на желанията си. Хвърли се върху леглото, подпря глава с ръце и се замисли за това, което се беше случило, откакто бе пристигнала в Абърдар. Струваше ѝ се, че са минали дни, а не няколко часа.

Все още изпитваше колебание и чувство на недоверие към неочакваното решение на графа да прехвърли управлението на домакинството върху нея и към разрешението му да прекарва времето си както пожелае. Но сега, когато се бе възстановила от изненадата, намери за приятна перспективата да промени това безвкусно, прашно, занемарено имение. През останалата част от следобед обмисляше, правеше списъци и си нахвърляше бележки.

Часовникът удари пет и я изтръгна от заниманията ѝ. Време беше да се приготви за първата си вечеря с Никълъс.

Работата я бе успокоила и Клер вече не изпитваше онази плахост и несигурност, която я бе обхванала при езерото. Освен това животът в толкова голяма къща я уморяваше. Дори почувства неудобство да позвъни за тоалетните принадлежности, тъй като семейство Морган никога не бяха имали собствена прислуга.

Притеснението я напусна, когато малката домашна прислужница, която отговори на позвъняването ѝ, се оказа нейна бивша ученичка. Дилис беше мило момиче, което буквално се прекланяше пред учителката си и приемаше присъствието на госпожица Морган така, сякаш беше напълно естествено учителката да бъде гостенка на графа.

Клер забеляза, че да помоли Дилис за приборите от банята е по-трудно, отколкото да накара ученичката да каже таблиците. Обаче не успя да се сдържи да не помогне, когато Дилис влезе в стаята с двете тежки медни ведра гореща вода. Ако беше истинска лейди, предположи Клер, щеше да стои и да остави момичето да се мъчи само.

Огромната седяща вана беше истинска наслада; Клер никога не бе си позволявала лукса да се къпе в толкова много топла вода. Тя се кисна в коритото толкова дълго, че накрая се наложи да оправи косата си и да се облече на бегом.

Само една от роклите ѝ беше подходяща за вечеря, но бе стара и никога не е била модерна. Обаче наситената синя материя бе в хармония с очите ѝ, а деколтето разкриваше гладката кожа на раменете ѝ.

Тя сведе поглед, като се опита да си представи как ли ще изглежда в модна рокля с изрязано деколте. Със съжаление установи, че дори да притежава такава дреха — и да има куража да я облече — резултатът с нищо няма да е по-забележителен.

След като подсуши косата си и я уви в лъскав кок на тила, тя се огледа критично в огледалото. След банята косата ѝ леко бе бухнала около лицето и смекчаваше типичната ѝ строгост. За щастие кожата ѝ беше гладка и имаше естествения розов цвят, типичен за уелсци.

Образът в огледалото отразяваше точно нейната същност: една скромна жена в пълния смисъл на това понятие. Гордостта облагородяваше външността ѝ, макар тя да беше твърде обикновена, за да породи у граф Абърдар неудържимо страстно желание. Клер благодари на Бога за това. Беше ѝ доста неудобно да бъде обект на

съблазнителните му погледи — ако той наистина бе решил да я ухажва, тя нямаше да успее да му се противопостави.

Следа като избърса овлажнелите си длани, тя слезе долу за вечеря. Денят скоро щеше да приключи и Клер не можеше да спре да мисли кога графът щеше да поиска първата си целувка. И по-важното — как щеше да реагира тя, когато го направеше?

Никълъс вече бе в семейния салон и си наливаше питие от гарафата. Облечен с красиво черно сако и панталони, изглеждаше готов за вечеря сякаш с принц-регента. Тя спря на входа, внезапно връхлетяна от абсолютната нелепост на ситуацията. Какво, за Бога, правеше тя, обикновената Клер Морган, в Абърдар?

Когато чу стъпките ѝ, той вдигна поглед и замря, втренчил поглед в нея.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно, Клер.

Долови толкова топлина в гласа му, че потрепери. Не само беше богат и красив, но имаше способността да накара една жена да се чувства красива ѝ да усеща любовта, с която се обръща към нея. Може би именно това беше талантът на развратника.

— Благодаря — отговори тя, опитвайки се да прозвучи така, сякаш комплиментите бяха нещо обичайно в живота ѝ. — Ще бъде ли неприлично да отбележа, че и ти си гледка, която може да покори сърцето на всяка жена?

Той я погледна с надежда.

— Нима си покорена?

— Ни най-малко. — Опитваше се да звучи строго, но не можа да удържи усмивката си.

— Жалко. — Той се протегна към друга гарафа. — Искаш ли да ти наля малко шери?

За миг наистина реши да приеме, но поклати глава.

— Не, благодаря.

— Точно така — методистите отбягват всичко, което се счита за силно питие. — Той постави гарафата на масата и се замисли.

— Пиеш английска светла бира, нали?

— Разбира се, всички пият.

Той вдигна бутилката.

— Тогава опитай от това немско вино. По-слабо е дори от бирата. — Докато тя се колебаеше, той каза: — Давам ти дума, че от

него няма да се напиеш дотолкова, че да затанцуваш върху масата. — И маниерно въздъхна с подчертано съжаление. — За нещастие.

Тя тихичко се засмя.

— Много добре, ще опитам малко. Но не трябва да се тревожиш за масата — аз въобще не танцувам.

— Боже, забравих това. — Той отвори бутилката и напълни чашата ѝ с вино. — Какво правят методистите, за да се забавляват?

— Молят се и пеят — бързо отвърна тя.

— Ще трябва да разширя репертоара ти. — Подаде ѝ чашата. — Ще полеем ли сътрудничеството ни?

— Добре. — Тя вдигна чашата си. — След три месеца мината може би ще бъде в безопасност, а селището Пенрийт — по-богато и по-щастливо. Освен това се надявам да достигнеш до духовно пречистване, да станеш трезв вярващ човек, а аз отново да се прибера у дома с неопетнена репутация и кариера.

Той чукна чашата си в нейната и черните му очи заблестяха.

— Моето определение за взаимно задоволство леко се различава от твоето.

— И как?

Той се ухили.

— По-добре да не ти казвам. Сигурно ще плиснеш виното в лицето ми.

Клер с учудване установи, че се закача с мъж. И не само че поддържаше шеговития им разговор, изпълнен с неприлични намеци — тя се забавляваше.

Желанието ѝ да се държи изтънчено, интелигентно и да се контролира се изпари, когато направи грешка и погледна Никълъс в лицето. Когато се вгледа в тъмните му очи, ѝ се стори, че е уловена в капан — не можеше да отклони поглед. По тялото ѝ се разля необичайна топлина, сгряваща всяко място, по което той плъзваше бавния си втрепен поглед. Първо пламнаха устните ѝ, после гърлото ѝ започна да пулсира, сякаш той го галеше с върха на пръстите си.

Когато плъзна поглед по гърдите ѝ, зърната ѝ веднага щръкнаха, изгарящи от желание. Милостиви Боже, ако той можеше да ѝ влияе така от няколко метра разстояние, какво ли щеше да стане, когато я докосне?

Преди да успее напълно да се успокои, бе спасена от тихия гонг за вечеря. Никълъс извърна глава, освобождавайки я от магията на втренчения си поглед.

— Ще проверим ли на какво е способен готвача? Не съм вкушал истинска храна, откакто се върнах в Абърдар, затова нямам представа какви са уменията му. Всъщност не знам дали е готвач или готвачка.

— По-рано разговарях с Уилямс и той спомена, че една от двете домашни прислужнички, Гладис, е била принудена да изпълнява временно и длъжността на готвачка — обясни Клер, надявайки се да звучи хладно. — Нуждаеш се от любовница — нуждаеш се от домакиня, която да сложи в ред покъщнината ти.

— Не можеш ли да бъдеш и двете?

Отново обхвана с ръка кръста ѝ, нежно и привличащо. Тя се отдръпна. Стори ѝ се, че роклята ѝ е много по-тънка от облеклото, което носеше по-рано и усещането, почти толкова интимно, колкото, ако беше поставил длан на голата ѝ плът.

Естествено той го забеляза.

— Мисля си, че трябва да се отпуснеш повече с мен — измърмори той тихо. — Не трябва да се страхуваш, Клер.

Тя се намръщи.

— Ако въобще имам някакъв ум, би трябвало да се страхувам. Ти си два пъти по-едър от мен и вероятно четири пъти по-силен. Аз изцяло съм в ръцете ти. Фактът, че съм доброволно под твоя покрив означава, че ти можеш да извършиш дори убийство и много хора биха казали, че го заслужавам заради безсрамното си поведение.

Лицето му се помрачи.

— Нека да повтора: не се интересувам от жени, които не ме желаят. Заради титлата и по-голямата ми физическа сила ти ще продължиш да възпираш силата на привличане между нас, така че имаш право да кажеш не. Може би... — Той вдигна ръка и погали бузата ѝ с опакото на ръката си.

Бавното движение сякаш изгори кожата ѝ, прелъстително и заплашително. Клер изведнъж се почувства уязвима. Допирът му я лишаваше от здрав разум и предизвикваше непозволен копнеж.

Той прошепна:

— Да продължавам ли?

От цялото си сърце тя искаше да каже да. Вместо това изсъска:

— Не!

Ръката му мигновено се отдръпна.

— Виждаш ли колко лесно можеш да ме спреш.

Помисли си, че го каза прекалено бързо. Явно не бе много умел. С изпънати нерви тя изтърси:

— Защо не пристъпим направо към целувката за деня и да приключим с това? Ще се забавлявам по време на вечерята много повече, ако не се чувствам като мишка, дебната от котка.

Никълъс лениво се усмихна.

— Мой ред е да кажа не. Очакването е част от удоволствието на любовната игра. След като имам право само на по една целувка на ден, бих искал да я отлагам, колкото е възможно, по-дълго. — Той я поведе към трапезарията. — Затова не се страхувай — обещавам да не ти скоча през масата, преди да си събрала сили от храната.

Тя трябваше сама да се досети, че се страхуваше не от това, че той няма да спре, а от безсилието и неспособността си да каже не. Тази мисъл помогна на решението ѝ. Да, той беше силен и много по-опитен от нея, но това не означаваше, че ще загуби борбата. Беше ѝ трудно да е силна.

Тя се насърчи и започна да го разпитва за пътуванията му и дори някои по-лични теми. За нейна изненада бе пътувал из цяла Европа. След като спомена за посещението си в Париж, попита:

— Как успя да видиш толкова много от Европа, когато Наполеон гони британците от континента?

— Като пътувах с моите изпаднали приятели, които са извън обществото. Дори армията на Наполеон не може да спре циганите да ходят, където пожелаят. Когато се присъединих към табора, станах просто конник, циганин. Никой дори не си помисли, че може да съм британец. — Той отказа пресолената супа и наля вино в чашите им.

Тя бутна с облекчение супата си — беше учудващо лоша.

— Ако имаше някакъв интерес към шпионирането, пътуването с циганите би било идеално прикритие.

Никълъс избухна в кашлица. Когато го погледна изненадано, той успя да каже:

— Глътнах нещо неприятно.

Клер наклони глава на една страна.

— Съвпадение ли беше реакцията ти, или наистина си бил член в някаква секретна служба?

— Определено си твърде умна, за да съм спокоен. — Той замислено отпи от виното си — Предполагам, че няма да навреди, ако ти кажа, че един стар приятел от мината ме включи в секретната си дейност и понякога му подавах информация, която си мислех, че може да го интересува! От време на време действах и като куриер, ако това съвпаднаше с плановете ми. Никога не съм бил сериозен шпионин. Щеше да ми дойде твърде много.

Заинтригува се от нежеланието му да си признае, че е служил на страната си. Може би не бе чак такъв нехранимайко, за какъвто се представяше — иначе само би се забавлявал от шпионирането.

Уилямс и Дилис влязоха заедно в стаята. Момичето хвърли нервен поглед на графа, докато събираше чиниите от първото ястие. Уилямс постави поднос с прегорено на вид агнешко пред господаря си, после сервира половин дузина други ястия. След малко, когато икономът излезе, Никълъс си отчупи от месото.

— Ако можем да съдим по супата, Гладис е вече извън кухнята. Това също не е много обещаващо.

Когато Клер опита от твърдото месо, тя трябваше да се съгласи. Никълъс се намръщи, когато хапна от чинията си.

— Нещо трябва да се направи.

Забелязвайки замисления му поглед, Клер остави вилницата и направи мила гримаса.

— Да, добра готвачка съм, но няма да имам време да работя и в кухнята. И не се опитвай да ме убеждаваш, че любовницата на всичко отгоре трябва и да готви на своя любим.

— Не мисля да прахосвам ценното ти време в кухнята — усмихна ѝ се палаво. — Но една любовница може да прави интересни неща с храната. Да ти обясня ли?

— Не!

— Може би друг път. — Той бодна варения картоф, който бързо се разпадна в безформена бяла каша.

— Познаваш ли някой добър готвач, който търси работа?

— Не и в долината. Можеш да намериш някой в Суонзи, но ти вероятно ще предпочетеш да ти изпратят от Лондон. Там трябва да има

агенции, които са специализирани в наемането на френски готвачи за домовете на аристократите.

— Френските готвачи са необикновено темпераментни и повечето от тях биха полудели от скука в Уелс. Няма ли наоколо някоя добра провинциална уелска готвачка?

— Разбира се, за един джентълмен храната трябва да е много изискана.

— Обичам местните ястия, стига да са приготвени добре. — Той се замисли дълбоко и избута зловещите на вид бучки в края на чинията си. — Дори пингвините ще се присмеят на тази риба. Сигурна ли си, че не познаваш компетентен човек, който би могъл да започне скоро — за предпочитане от утре?

Благородническата му нетърпеливост я накара да се усмихне.

— Има една жена в Пенрийт, която е работила в Абърдар като помощник-готвачка, преди да се ожениш. Не е напълно обучена, но винаги, когато съм яла в дома ѝ, храната е била чудесна. И може да приеме работата — съпругът и загина в рудника миналата година.

Никълъс загреба с лъжичка тайнственото вещество в чинията си. Беше кафяво и хлъзгаво.

— Какво е това? Не, не ми казвай. Бих предпочел да не знам. Ако можеш да придумаш и доведеш вдовицата утре тук, ще ти бъда дълбоко благодарен.

— Ще видя какво мога да направя. — Клер сбърчи нос при вида на студеното, посивяло и меко, брюкселско зеле. — Самата аз съм заинтересована от резултата.

След още няколко минути ентусиазирано дъвчене Никълъс успя да проговори:

— Сега, когато имаше време да помислиш, реши ли как ще обновиш къщата?

— Разгледах приземния етаж. Основно чистене и изнасяне на някои мебели ще свърши чудесна работа. — Клер хапна за опит от една ябълка, която изглеждаше не само вкусна, но и годна за ядене. — Не искам да променям радикално нищо. Когато се ожениш повторно, сигурна съм, съпругата ти ще има свои собствени планове.

Никълъс така тръшна чашата с вино на масата, че едва не я счупи на парчета.

— Не се тревожи за това. Никога няма да се оженя повторно.

Клер долови непозната досега мрачна нотка в гласа му, а лицето му беше помръкнало като гръмоносен облак. Имаше вид на мъж, който бе обичал съпругата си и скърби дълбоко.

Покойната Каролайн, виконтеса Трегър, беше дъщеря на граф и бе получила титлата и богатството след своята женитба. През месеците, когато живя в Абърдар, тя рядко слизаше в селото, но веднъж Клер я беше видяла да язди. Съпругата на Никълъс беше висока, представителна блондинка, толкова удивително красива, че караше хората да се вторачват в нея. Не се учудваше, че загубата ѝ все още мъчи Никълъс. Скръбта му трябва да е била утежнена от вината на собствената му роля за преждевременната смърт на съпругата му.

Клер отново се почуди какво действително се бе случило през онази съдбоносна нощ, когато старият граф и лейди Трегър бяха починали. Беше ѝ трудно да повярва, че Никълъс е бил чак толкова луд от страстно желание, за да пренебрегне благоприличието и да вкара в леглото си съпругата на дядо си. Втората графиня, Емили, беше само няколко години по-възрастна от заварения си внук, но макар да е била привлекателна, едва ли можеше да се сравнява с Каролайн.

Освен ако... може би Никълъс е мразил дядо си толкова силно, че е искал да нарани стария мъж по най-жестокия начин, който е можел да си представи.

Мисълта, че Никълъс вероятно е прелъстил графинята с такива низки подбуди преобърна стомаха на Клер. В съзнанието ѝ неочаквано се завъртя калейдоскоп от страховити картини: Никълъс и съпругата на дядо му, хванати на мястото на прегрешението; старият граф — повален от смъртоносния сърдечен удар, Каролайн — разтърсвана от ужас, за да намери смъртта си, бягаща от чудовището, за което се е омъжила.

Ако това се бе случило, то Никълъс беше морално отговорен за смъртта на съпругата и на дядо си, дори да не ги е убил със собствените си ръце. Клер все още не можеше да повярва, че е постъпил толкова долно. Макар да беше див, тя не бе забелязала никаква злонамереност в него.

Но беше възможно, и тя вярваше, че той е действал по-скоро импулсивно, отколкото с обмислена порочност. Ако неволно е причинил нещастията, би имал предостатъчно причини да се чувства виновен.

Отвратена, тя бутна чинията си встрани.

Без да долавя мрачните ѝ мисли, Никълъс каза:

— Съгласен съм. Това не може да се яде.

За момент Клер се почувства объркана — беше невъзможно да върже кошмарните си видения с жизнерадостния палав мъж, който седеше срещу нея. Съвсем ясно разбра, че ако издържи три месеца в компанията му, ще трябва да прогони слуховете за неговото минало от главата си. В противен случай щеше да полудее. Никълъс вече се беше намръщил, наблюдаваше я, чудеше се какво не е наред. С усилие тя успя да каже спокойно:

— Ще си ходя.

Той се напрегна.

— Ще прескоча убежището. Намирам, че си много по-интересна — точно каквато трябва да бъде една любовница.

— В този момент не се намирам за много интересна. — Тя стана. — Сега мога ли да се прибера в стаята си, или задължението да ти правя компания цяла вечер е част от нашето споразумение?

Той също стана.

— Не мисля, че ще бъде честно да те насилвам да понасяш компанията ми през цялото време — но ако имаш желание, бих искал да останеш. Още е много рано.

В гласа му имаше нотка, изпълнена с копнеж. Може би бе самотен. И нищо чудно, след като нямаше приятели или семейство в Абърдар. Все пак предполагала, че може да страда от самота.

Състраданието се оказа по-силно от нуждата ѝ за усамотение.

— Как се забавляват модерните хора вечер? — Забелязвайки блясък в очите му, тя бързо добави: — Не, няма да направя това, което си мислиш.

— Не само умна, но и проницателна. Е, щом нищо друго не ни остава, нека да поиграем бiliarд.

— Не си ли чувал за почтени занимания? — колебливо попита тя. — Четенето би било прекрасен начин да прекараш вечерта.

— Друг път. Не се тревожи — в бiliarда няма нищо неморално. Единствената причина някои твои непорочни приятели да порицават играта е заради риска да попаднат в лоша компания. — Устните му потръпнаха. — След като вече ми се натрапи, не виждам с какво няколко игри бiliarд могат да влошат положението ти.

Тя усети, че се смее тихо, когато той взе разклонения свещник и я изведе от стаята. Установи със съжаление, че истинската опасност не беше лошата компания, а смехът. Щеше да бъде трудно да се справя с това, когато настанеше време да напусне Абърдар.

6

Стаята за билиард беше в най-отдалечената част на къщата. Докато Клер запали свещите върху полилея, спускащ се от средата на тавана, Никълъс накладе огъня в камината, за да затопли влажния пролетен въздух. После издърпа кадифената покривка от масата. Във всички посоки се разхвърча прах и Клер закиха.

— Съжалявам. — Сгъна покривката и я сложи в ъгъла. — Нов провал в домакинството.

— Започвам да си мисля, че ролята на домакиня няма да ми остави време да бъда любовница.

— Мога да живея и в прах — неочаквано измърмори той.

Клер неволно се усмихна, което очарова Никълъс. Пораждането и улавянето на тази усмивка беше като опитите да докоснеш малко срамежливо жребче — ключът беше в търпението.

Никълъс извади от шкафа комплекта топки от слонова кост и ги постави върху масата, покрита с тънко сукно.

— Каква щема искаш: жезъл или стик?

— Каква е разликата?

Подаде ѝ жезъла, който представляваше метален прът с разширен гладък дървен връх.

— Този начин на игра вече е остарял. Топката повече се бута, като при хазарта, ако си чувала. Играчът, който използва жезъла, не трябва да се навежда. — Той доближи щеката до билиардната топка и демонстрира бутането, като изпрати набелязаната топка в ъгловата дупка на билиардната маса.

— А със стика?

Никълъс свали фрака си, за да може да се движи по-свободно, после се наведе, прицели се и удари. Билиардната топка се сблъска с червена топка, която преди да падне в отвора на билиардната маса, тласна и друга, която също се завъртя и влезе в дупката.

— Играта със стика позволява повече гъвкавост и контрол. Както забелязах, предпочиташ жезъла — по-морален е.

Тъмните вежди на Клер се извиха.

— Как може едно парче дърво да бъде по-морално от друго?

— С жезъла дамата не се навежда и така не разкрива глезените си, което би покварило присъстващите мъже — обясни ѝ той.

Пълните ѝ устни се разтрепериха и тя ги стисна здраво. Удивен, той възкликна:

— Защо не се отпуснеш и не се усмихнеш? Не се ли напрягаш, като се навърташ около мен със строга физиономия?

Сериозната набожна учителка се закиска. Той едва повярва на ушите си.

— Прав си — съгласи се тя жално. — Толкова си несериозен, че е доста трудно да се държа на положение. Но ще продължа да упорствам. — Тя вдигна жезъла в едната си ръка, а билиардната щека в другата. — Няма значение кое от двете ще използвам, защото ще се проваля при вкарването и в точността.

Никълъс засили червената топка върху зелената повърхност към дупката. На половината път тя се удари в някаква грапавина и отскочи вдясно.

— Тази маса е толкова неравна, че умението не играе никаква роля. С нетърпение очаквам да видя как ще бъде върху плочата от шисти.

— Какви са правилата?

— Има различни игри и играчите могат да добавят нови правила за удоволствие. Ще започнем с нещо по-просто. — Той посочи към масата. — Ще поставя шест червени, шест сини и една бяла топка. Бялата топка се използва да удря другите и да ги изпраца в дупките на билиардната маса, но самата тя не трябва да бъде вкарвана. Всеки от нас ще си избере цвят. Ако ти избереш червения, ще получаваш по една точка за всяка вкарана в дупката топка и ще губиш точка, ако случайно докоснеш синя. Всеки продължава да играе, докато пропусне.

Клер остави жезъла и отиде до другия край на масата, после се наведе и опита удар с билиардната щека. Твърдият връх чукна полираната билиардна топка от слонова кост, завъртя я леко встрани от центъра и тя се търкулна в единия край. Клер се нацупи.

— По-трудно е, отколкото изглежда.

— Всичко е по-трудно, отколкото изглежда. Първо правило в живота. — Той заобиколи масата откъм нейната страна. — Позволи ми

да ти покажа. Обещавам, няма да гледам глезените ти.

Устните ѝ отново се извиха в усмивка.

— Лъжец.

— Недоверчиво момиче. — Той вдигна щеката и започна да ѝ обяснява. — Отпусни тежестта си на десния крак и наклони бедрото. Пръстите на лявата ръка поддържат щеката. Гледай по дължината на щеката и се опитай да удариш топката точно в центъра. — Той отново ѝ показва.

Когато Клер се наведе, за да опита, той се отдалечи от масата, скръсти ръце на гърдите си и безсрамно заоглежда глезените ѝ. Тя демонстративно го пренебрегна.

Глезените ѝ си заслужаваха да бъдат огледани, както и останалата част от тялото ѝ. Клер нямаше грациозна фигура, която да привлича погледите на мъжете и дрехите ѝ бяха ушити повече да прикрият тялото ѝ, отколкото да изтъкнат красотата му. И въпреки това фигурата ѝ беше стегната и когато тя се отпусна, се видя естествената ѝ грация, която привличаше вниманието. С нетърпение очакваше да я види в по-елегантна рокля. Най-много би искал да я види без облекло.

След като Клер научи основните техники, те започнаха играта. Никълъс си определи по-трудни правила: точните му удари не се брояха за точки, ако топката не докоснеше два пъти уплътнения ръб, преди да падне в дупката на билиардната маса. Комбинацията от това ограничение и неравната повърхност ги направиха почти равностойни противници.

За негово удивление сериозната учителка играеше като ентузиазизирано дете, мръщеше се при пропуск и сияеше от удоволствие, когато вкараше топка в дупката. Зачуди се дали често си позволява да прави нещо само за удоволствие. Много рядко, предположи той — вероятно прекарва цялото си време в упорита работа и добри дела и никога не се държи като дете.

Но в този момент тя явно се забавляваше. Вкара една след друга две червени топки и се бе протегнала над масата, като съсредоточено се прицелваше в трета. Няколко къдрици от косата ѝ се бяха измъкнали от кока и се къдреха примамливо над лицето. Позата ѝ също подчертаваше възхитителните извивки на тялото ѝ. Никълъс силно се изкушаваше да я погали.

Потисна нагона си, за да не нарушава дружелюбната атмосфера. Когато се гневеше, Клер беше отлична компания — интелигентна, емоционална, остроумна, проникателна за човешките качества, но и наивна в липсата си на опит.

Клер удари, но не успя да уцели билиардната топка точно в центъра и затова тя се търкулна до единия ръб.

— Пусто да остане! Отново лош удар.

Никълъс се закиска. И макар билиардът да не бе неморален по същество, не можеше да се отрече, че разговорите за топките, щеките, ударите и дупките приятно събуждаха неприлични представи у притежателите на похотливо съзнание като неговото. За щастие Клер в невинността си не разбираше скрития неприличен подтекст на разговора им.

— Силни думи, Кларисима — подигравателно я укори той. — Билиардът май наистина надделява над морала в характера.

Тя затули уста с ръка, за да прикрие усмивката си.

— Предполагам, че фалът ми се дължи на лошата компания, а не на играта.

Никълъс ѝ отправи чувствен поглед, после се наведе над масата и се прицели. Движеше се с ленива грация, а бялата риза подчертаваше широките рамене над тесния ханш. Наистина лоша компания — тъмен и дяволски красив, той беше романтична мечта за всяко момиче и ужасен кошмар за всеки баща. Клер се насили да отклони поглед от компаньона си към билиардната маса.

Никълъс я научи как да избягва най-големите издутини на масата. Дори при условието че топката може да отскача от уплътнените ръбове на билиардната маса, той успя да вкара последните си топки.

— Имам късмет, че не играем за залог — отбеляза тя. — Отдавна щеше да си ме победил.

Радостен от успеха си, той каза:

— Като начинаеща се справяш много добре, Клер. Пропуските ти намаляват с всяка игра. С още малко практика можеш да постигнеш необходимата точност.

Не беше доволна, дори това да бе комплимент.

— Ще играем ли още една игра?

Часовникът на полицата над камината удари кръгъл час. Поглеждайки към него, тя възкликна от изненада:

— Единадесет часа!

Денят приключваше и истинският момент приближаваше. Бодрото настроение на Клер мигновено се изпари.

Надявайки се плахо, че той е забравил правото си на целувка, тя каза:

— Време е да си лягам. Утре трябва да свърша много работа: да отида до Пенрийт и да намеря готвачката, да уредя посещението ти в рудника, да се уверя, че приятелката ми Марджед се справя в училище. Не е малко.

Тя остави билиардната щека и се извърна към вратата. Преди обаче да успее да пристъпи, Никълъс рязко вдигна своята щека, острият връх се заби в стената до нея и ѝ прегради пътя. С провлачен глас той я попита:

— Не забрави ли нещо?

Тя се отдръпна.

— Не съм забравила. Надявах се ти да си забравил.

Наблюдаваше я с израз на очарован хищник.

— Не и когато съм чакал цял ден за тази целувка.

Никълъс отпусна щеката и пристъпи напред. Когато вдигна ръка, тя отскочи назад, после се почувства като глупачка, когато видя, че той просто окача щеката си.

Никълъс замислено извърна поглед към нея.

— Толкова ли е ужасяваща перспективата да те целуна? Досега не съм имал оплаквания. Даже обратното.

Гърбът ѝ опря стената. Нямаше накъде повече да отстъпва.

— Хайде, направи го — напрегнато изрече тя.

Изведнъж прозрението проблесна в очите му. Той постави ръка под брадичката ѝ и я вдигна така, че тя да може да го гледа право в очите.

— Клер, някога целували ли са те... от любов?

Без да може да отрече унижителния факт, тя отвърна:

— Нито един мъж не е пожелавал това.

И в това, както при билиарда, той прояви благородство, без да осмива неопитността или страха ѝ.

— Гарантирам ти, че има мъже, които мечтаят да те целунат, но ти си ги уплашила толкова, че никой не е посмял да опита. — Той започна да разтрива устните ѝ с палец. — Отпусни се, Кларисима. Моята цел е да те убедя, а не да те измъчвам.

Ритмичните му движения бяха дълбоко чувствени, а ефектът — дори по-замайващ от предния ден, когато разпусна косата ѝ. Устните ѝ омекнаха, откликнаха се и тя инстинктивно докосна палеца му с език. Усети солта и мъжествеността, после се изчерви от смущение, когато осъзна дързостта на поведението си.

Без да обръща внимание на лекото ѝ отдръпване, той каза:

— Ако това е първата ти целувка, ще започна просто. В края на краищата пред нас са три месеца. — Той нежно премести ръце върху раменете ѝ и наведе глава.

Лицето ѝ се напрегна, тялото ѝ се скова срещу атаката му. Но вместо да я целуне по устата, той притисна устни върху нежната кожа в основата на шията ѝ.

Клер се задъха, а пулсът ѝ се ускори от натиска на устните му. Мислеше си, че е готова за отпор, но усети, че не може да се защитава срещу неочакваната ласка. След топлата и влажна диря на езика му я обхванаха страстни тръпки, които се спускаха надолу, изгаряха я и затрептяха в най-чувственото място на тялото ѝ.

— Кожата ти е прекрасна — промълви той, докато устните му се плъзгаха по пламналите извивки между гърлото и рамото ѝ. — Келтска коприна, гладка, съблазнителна.

Предчувстваше, че ще направи нещо, но нямаше представа какво. Колебливо постави ръка на кръста му, усещайки изпънатите мускули под нежната батиста на ризата му.

Топлият му дъх галеше ухото ѝ. Той леко захапа меката долна част на ухото ѝ. Зъбите му чувствено контрастираха с нежността на устните му. Пръстите ѝ неспокойно се плъзгаха по гърба му.

Когато започна да гали раменете ѝ, тя затвори очи и се остави да я понесе в чувственото море. Кичури коса се спуснаха върху раменете ѝ, нежно докосващи при движението си пламтящата ѝ плът. Струваше ѝ се, че е направена от мек и податлив восък.

Усети леко издърпване зад врата си, после плъзгащите се пръсти по-надолу, отворената длан, палеца кожата на раменете ѝ. Сякаш я поля със студена вода. Тя осъзна, че той разкопчава копчето,

прикрепящо горната част на роклята ѝ. Когато започна да разкопчава и следващото копче, тя рязко се отдръпна от него.

— Не е ли време да приключим с целувката? — попита тя с далечно подобие на спокойствие. — Стига толкова.

Той не направи опит да я спре. Може би само дъхът му бе почувствен, но иначе не изглеждаше развълнуван от прегръдката.

— Целувката свършва, когато някой от участниците реши, че трябва — меко отвърна той.

— Чудесно. Днешната целувка приключи. — Протегна ръце назад и се закопча с разтреперани пръсти.

— Нима това бе толкова лошо, Кларисима? Стори ми се, че ти беше приятно.

Не ѝ се искаше да му отговаря, но честността я принуди да си признае:

— Аз... не съм казала, че не ми хареса.

— Все още ли се страхуваш от мен?

Докосна падналата ѝ коса с нежността на пеперуда. Тя затвори очи за миг, после ги отвори и срещна втренчения му поглед.

— Аристофан е казал, че момчетата хвърлят камъни по жабите на шега, но жабите наистина умират. Ще разрушиш живота ми, ще го разпилееш по вятъра, а после ще си заминеш, без дори да се замислиш върху това. Да, милорд, плашиш ме.

За секунди остана смълчан.

— Само твърдите неща са чупливи. Вероятно и твоят живот се нуждае от разбиване.

— Звучи ми много дълбокомислено. — Устните ѝ се свиха. — Животът ти бе разбит преди четири години. По-добър или по-щастлив си от това?

Той помръкна.

— Определено е време да си лягаме. Утре ще ходя до Суонзи, така че ще се видим за вечеря. — Вдигна, прашната кадифена покривка и я метна върху масата.

Клер взе малкия свещник от рафта и напусна стаята с крачки, които повече приличаха на бягство. Не спря, докато не стигна до спалнята си. Заклучи вратата, остави светилника и се отпусна в тапицирания стол, притискайки слепоочията си.

Беше минал един ден и една целувка. Как, за Бога, щеше да оцелее след още деветдесет?

Не само се забавляваше в обятията на мъж, който не бе неин съпруг и имаше напълно безчестни намерения, но не можеше да спре копнежа по прегръдката на следващия ден. Заради спасението на душата си трябваше незабавно да напусне Абърдар. Селото можеше да се справи само. Никой не беше я молил да се жертва за Пенрийт, нейна собствена идея бе да изпълни този дълг.

Решението да си тръгне успокои разгорещената ѝ глава. Графът можеше да помогне на стотици хора и щеше да бъде лудост да ги лиши от тази помощ заради нервните си пристъпи на стара мома. Беше се уплашила от новото преживяване, но утре щеше да покаже по-малко чувствителност към желанията му.

След като се преоблече с памучната си нощница и сплете косата си в дълга плитка, тя се качи върху огромното легло и се застави да заспи. Щеше да се нуждае от цялата си сила, за да не отстъпи пред графа демон.

Никълъс стоеше пред камината и разсеяно се взираше в догарящите въглини. Къщата не изглеждаше толкова мрачна в нейно присъствие, но тя доста го разстройваше. Това вероятно се дължеше на факта, че той не беше привикнал с невинността. Съчетанието от неопитност и хладнокръвие у Клер беше странно привлекателно. И за момент, преди здравият ѝ разум да се възвърне, тя се бе отдала на допира му, толкова копнежно, като обърната към слънцето върба.

Искаше да бъде този, който щеше да я научи, че желанието не е грях. И искаше, проклет да бъде, да го направи още тази вечер.

Като изруга споразумението, което му пречеше да пристъпи към по-смели опити да я прелъсти на следващия ден, той неспокойно забарабани с пръсти по мраморната полица на камината. Споменът за широко отворените очи на Клер и за копринената ѝ кожа му пречеше да заспи.

Изведнъж той наведе глава и се засмя. Може би беше разочарован, но също така се чувстваше по-пълнен с живот, откогато и да било. И това се дължеше на неговата методистка-кокетка.

Клер тихо отвори вратата на училището и пристъпи в обикновената, с бели варосани стени, стая. Повечето ученици работеха самостоятелно, докато Марджед обясняваше с тих глас урока по аритметика на най-малките деца.

Всички извърнаха глави при влизането на Клер и стаята мигновено се изпълни с шепот и кикот. Марджед също вдигна поглед. Тя се усмихна и обяви, както винаги:

— Време е за обяд. Поздравете госпожица Морган и можете да излезете.

Освободените деца се струпаха около Клер, сякаш бе отсъствала месеци, а не ден и половина. След като отвърна на поздравите им и направи някои подходящи забележки — „Успя да научиш изваждането, Иънто. Чудесно!“ — тя се приближи и прегърна Марджед.

— Как се справяш?

Засмяна, приятелката ѝ приседна на ръба на очукания чин.

— Вчера си мислех, че няма да оцелея.

— Лорд Абърдар иска да влезе в мината, за да види условията там, а не би искал Джордж Мадок да знае за това. Дали Оуен — каза мрачно Клер — ще има нещо против да го заведе?

Марджед прехапа устни.

— Ако Мадок разбере, Оуен може да си има неприятности.

— Знам, че е опасно — призна си Клер, — но ако се случи най-лошото и той бъде уволнен, сигурна съм, че негова светлост лордът ще му намери друга работа. Не казвай на никого освен на Оуен, но Абърдар спомена, че иска отново да отвори и развие каменната кариера за шисти.

— Значи успя, Клер! Клер, това е чудо.

— Малко е рано да се радваме. Той заяви също, че ще говори с лорд Майкъл Кениън за мината, но мисля; че иска да види сам проблемите, вместо да се доверява на думите на една жена.

— Ще бъде добре да иде в рудника: иначе никога няма да разбере. — За момент Марджед се замисли. — Мадок винаги се прибира вкъщи за час-два по обяд, така че утре ще е удобно да заведат негова светлост в рудника. Тази вечер ще говоря с Оуен, когато се прибере вкъщи. Ако има проблем, ще изпратя съобщение в Абърдар, но ако не го получиш, доведи лорда там на обяд. — След като уточниха

подробностите, тя извърна яркосините си очи към Клер. — Как се справяш с графа демон?

— Досега добре. — Клер взе едно подсолено паче перо за писане и джобното ножче от бюрото и механично започна да остри. — Не беше много доволен, че реших да приема предизвикателството му, но прие присъствието ми с благоприличие.

— Какво ще правиш?

Ножчето трепна и Клер едва не се поряза.

— Както изглежда, ме провъзгласи за домакиня. Даде ми право да наема персонал, да изчистя и пренаредя къщата, за да стане по-удобна за живеене.

— Какво мисли за всичко това Рийс Уилямс?

— Тази сутрин, преди да дойда до Пенрийт, говорих с него и той е възхитен. Доста му е трудно да се грижи за тази огромна къща само с две прислужници. — Тя отново започна да остри перото. — Прекарах сутринта в селото и наех хора за временна работа, които ще имат възможност да останат за постоянно, ако графът реши да остане в къщата.

— Сигурна съм, че не ти беше трудно да намериш желаещи.

Клер кимна.

— Не само приеха, но всички тръгнаха за Абърдар веднага след като говорихме. На Рийс Уилямс му трябва най-малко дузина души, които да мият и бършат прахта, а госпожа Хауел е наета в кухнята. Дори и да не пренареждаме къщата, то тя поне скоро ще бъде изчистена.

— Направи ли нещо лорд Абърдар, с което да потвърди репутацията си на развратник?

Ножът разцепи перото на две.

— Съжалявам... съсипах ти перото. — Клер внимателно го остави обратно на бюрото. — Според мен има вид повече на самотник, отколкото на развратник. Вероятно продължава да скърби за съпругата си. Както изглежда, ме иска заради компанията — някой, с когото да се заяжда.

— Звучи по-интересно от домакиня.

— О, щях да забравя. Срецах „странните животни“ и те са пингвини — много очарователни същества. Лорд Абърдар каза, че можем да доведем децата да ги видят.

— Чудесно! След няколко седмици, когато времето се оправи, можем да организираме пикник. Няма да има никакъв проблем да дойдем с няколко каруци.

След това те прехвърлиха разговора върху училището. След като Клер отговори на въпросите на Марджед, си тръгна към Абърдар.

Когато пристъпи във фойето, работата беше в разгара си. Коридорът и близкият салон бяха изпълнени с упорито работещи хора уелсци, до един пееха в хор с умение и с ентузиазъм. Музиката придаваше празнична атмосфера на дейността им и за кратко даде възможност на Клер да си представи какво би представлявал един оживен Абърдар.

Докато се оглеждаше слисано, Рийс Уилямс се извърна от полирания меден свещник и я поздрави. Никога не беше виждала сериозното му лице толкова въодушевено.

— Къщата се оживи — гордо каза той. — Реших да последвам съвета ви и да съсредоточа усилията върху фойето и салона. Това ще направи най-голямо впечатление.

— То имаше въздействие и върху мен. — Клер поклати глава от удоволствие, когато пристъпи в салона. — Учудващо колко много е помогнало изнасянето на грозните мебели и украси. — Толкова много неща бяха извадени, че вече имаше празни пространства, които трябваше да бъдат запълнени. — Графът спомена, че горе на тавана са складирани разни мебели. Има ли нещо подходящо за салона?

— Има няколко чудесни неща. Искате ли да ви заведа? — Икономът закачи парцала за полиране на дръжката, пое бонето и шала на Клер и я поведе нагоре по стъпалата. — През последните години, докато къщата ставаше все по-мрачна, понякога си мислех какво бих направил с това място, ако беше мое. Разположението и пропорциите на стаите са прекрасни и с малко усилия Абърдар щеше да стане великолепен. Но не можех да направя нищо без позволения на милорда.

Клер се усмихна. Беше чудесно: Уилямс не само че имаше желание да изпълни заповедите ѝ, но и продължаваше да се отнася към нея с искреността на приятел от Пенрийт. Не можа да устои на възможността да научи повече и попита:

— Какво представляваше лейди Трегър?

Изражението на иконома стана безстрастно.

— Наистина не мога да кажа, госпожице Морган. Тогава бях помощник-иконом и много рядко виждах нейна светлост. Разбира се, тя беше много красива. — След кратка пауза добави: — Искате ли да видите портрета ѝ?

— О, да. Не знаех, че тук има такъв.

— Старият граф го поръча след бракосъчетанието на внука си. — Уилямс изведе Клер от огромния таван и я въведе в друг, по-малък. Грамадна дървена решетка се простираше по дължината на едната стена, позатулена от покрити с платна правоъгълни рамки. — Накарах дърводелеца да я направи, за да запазим по-дълго време тези картини.

Измъкна една и издърпа хартията, с която бе обвита, после вдигна фенера, за да освети картината. Беше великолепен портрет на млада жена в костюм на гръцка нимфа. Тя стоеше с развети от вятъра златисти коси сред ливада, изпълнена с цветя, а бялото облекло подчертаваше чувствената ѝ фигура.

Клер изучаваше безукорното лице, студените зелени очи и леката усмивка, която загатваше за нещо тайнствено. Това беше жената, която се бе омъжила за Никълъс и бе споделяла леглото му, а сега изпълваше нощите му със скръб и чувство на вина.

— Веднъж видях лейди Трегър отдалече, но тук тя е дори по-прекрасна, отколкото си я спомням.

— Никога не съм виждал толкова красива жена — просто отвърна Уилямс.

— Защо портретът е тук, а не долу?

— Знам, че графинята качи портрета горе, преди да затвори къщата и да се премести в Лондон.

Явно Уилямс говореше за Емили Дейвис, втората съпруга на стария граф. Обичала ли бе тя непокорния внук на съпруга си и ревнувала ли е от изящната съпруга на Никълъс? Това се разбираше от заточаването на портрета в този далечен скрит ъгъл.

Клер помръкна. Къщата бе видяла твърде много тъмни страсти, може би бе време някои от тях да се появят на дневна светлина.

— Този портрет ще стои много добре над камината в салона. Да го занесем долу.

Уилямс запротестира, но после промени решението си.

— Много добре, госпожице Морган. — След като помисли за миг, той предложи: — Искате ли да поставим и тази над другата

камина? Преди е висяла в салона. Вдовицата я качи тук заедно с тази на лейди Трегър.

Той измъкна друга картина. На нея се разкри в цял ръст портретът на стария граф. Макар бялата му коса да показваше, че е била нарисувана в края на живота му, позата му излъчваше енергия, а лицето му бе арогантно, както винаги. Внушителен мъж, но Клер знаеше, че Никълъс не би искал да го вижда всеки ден.

— Остави тази тук. Ще видя дали има нещо друго подходящо.

Клер намери два удивителни пейзажа, които заслужаваха да бъдат окачени на приземния етаж. Последната картина беше отново портрет и лицето, нарисувано на конопеното платно, принадлежеше на самия Никълъс. Той бе позирал на кон с ловджийско куче до краката. Клер затаи дъх, неспособна да устои на безгрижния чар на красотата и на жизнерадостната младост. Това беше Никълъс, очаровал я в детските ѝ години.

После се намръщи объркана. Дрехите му бяха много старомодни, а и боята не беше достатъчно тъмна.

— Да не би това да е бащата на милорда?

Уилямс клекна и се вторачи в гравираната табела на рамката.

— Преподобният Кенрик Дейвис. — Икономът се изправи. — Той напусна дома, преди да започна работа тук. Отначало си помислих, че това е господарят Никълъс.

— Закачи я над камината, която е най-близо до коридора и постави лейди Трегър над другата. — Клер я изтри от праха с полата си. — Ако имаме късмет, можем да привършим подреждането на салона, преди лорд Абърдар да се върне от Суонзи.

И когато се върнеше, тя искаше да бъде там, за да види реакцията му при вида на портрета на отдавна мъртвата му съпруга.

Късното следобедно слънце надничаше в прозорците, когато приключи пренареждането на салона. Клер благодари на всички, които бяха помагали, и ги освободи за деня.

Преди да се качи горе, за да се изкъпе, тя огледа салона за последно. Можеше да изтъкне, че стените се нуждаят от пребоядисване, а тапицериите са загубили първоначалния си блясък, но общият ефект беше удивителен. Надявайки се, че Никълъс ще остане доволен, тя излезе във фойето и въздъхна щастливо. Новата готвачка, госпожа Хауел, беше работила през целия ден и апетитните миризми на печено месо и хляб се носеха из къщата.

За нейна изненада графът избра точно този момент да влезе през вратата, без шапка, разрошен от вятъра и с навит камшик за езда в ръка.

— Здравей, Клер — каза той с усмивка. — Ползотворен ли беше денят ти?

Разтревожена, тя се чудеше защо ботушите му са кални. Въпреки това с фрака си за езда той беше елегантен, а изцапаната ѝ рокля беше безвкусна и старомодна. Животът не беше честен. Искаше ѝ се да беше закъснял с един час, но отвърна:

— Много. А твоят?

— Намерих инженера, построил повечето от релсите за вагонетките в Мъртър Тайдфил и открих добро място за крайбрежния вълнолом. Ще ти разкажа повече на вечеря. — Той подуши във въздуха. — Мирише много вкусно. Явно готвачката си я бива.

— Да, и това не е единственият ми успех. — Тя му махна да я последва в салона, опитвайки се да не изглежда толкова нервна, колкото се чувстваше.

Той пристъпи вътре, после рязко спря и тихо подсвирна от удивление.

— Мили Боже, мястото е станало толкова свежо и приятно, трудно е да се повярва, че това е Абърдар. Как успя да се справиш с

толкова много работа за толкова кратко време?

— Няма да си приписвам чужди заслуги. Идеята беше на Уилямс, а работата на слугите, които наех тази сутрин. — За да си вдъхне кураж, тя добави: — Одобряваш ли резултата?

— Много. — Никълъс ѝ се усмихна и зараглежда обстановката. Докосвайки разцъфналите ароматни карамфили във вазата, той попита: — Къде намери тези цветя толкова рано пролетта?

— Не знам дали ще повярваш, или не, но са от оранжерията на Абърдар. През последните четири години градинарят е продължавал да отглежда цветята и зеленчуците, тъй като никой не му е казал да спре.

Графът изглеждаше изумен.

— Старият Айоло с кльоцавите крака? — Когато Клер кимна, той измърмори: — Тъжно е, когато си помисля колко много власт съм имал над Абърдар, без дори да мисля за това място. Айоло, Уилямс, останалите от персонала, слугите, които са изпълнявали задълженията си през годините — не заслужавам такава вяност.

— Не, не я заслужаваш — съгласи се Клер с нотка на хаплив укор. — Ако това ще те успокои, верността им е била повече към заплатите им, отколкото към твоята персона. И тъй като вярвам, че Айоло е продавал неизползваните цветя на пазара в Пенрийт, няма какво да се тревожиш.

— Все пак... — гласът на Никълъс секна, когато видя портрета на Кенрик Дейвис. След продължително мълчание той тихо изрече: — Баща ми?

— Така пише на гравираната табела. Картината беше на тавана. Никога ли не си я виждал преди това?

— Никога. Вероятно дядо ми го е преместил горе, когато е лишил баща ми от наследство. — Той съсредоточено разглеждаше картината. — Виждам защо присъствието ми никога не бе оспорено.

— Спомняш ли си баща си?

— Малко. Смееше се много. Предполагам, че животът му като циганин е бил само игра. Забавлявал се е, но ако не бе умрял от треска, наистина мисля, че щеше да се върне в света на белите.

Той се извърна и бавно се зарахожда из стаята.

— Харесвам начина, по който си подредила мебелите, на малки групи за уединени разговори. Придава на стаята изключително въздействие на интимност.

Клер остана доволна — това беше една от нейните идеи. Тя се движеше до него, наблюдаваше изражението и реакциите му, искаше да разбере какво му харесва най-много. Никълъс очевидно оценяваше промените, леко плъзна длан по лъскавата повърхност на дървената маса, забоден навития си камшик дълбоко във възглавницата на стола, използва върха на ботуша си, за да изпробва дебелината на великолепия персийски килим, който бяха свалили от тавана.

Извърщайки поглед към Клер, той отвори уста, за да каже нещо, но замръзна на мястото си.

— Откъде, по дяволите, измъкнахте това?

Гневът му беше толкова неочакван, че Клер се скова за миг. После си спомни, че стои под портрета на лейди Трегър. Тя преглътна и измърмори:

— От тавана.

Никълъс вдигна камшика за езда и замахна към нея с дива ярост. Клер остана с отворени уста и инстинктивно вдигна ръка да защити лицето си.

Чу се тих свистящ звук, последван от силен яростен удар. Клер не усети нищо и за миг, объркана, се чудеше дали не е ударена и вцепенена от уплаха.

И едва когато Никълъс дръпна камшика обратно и замахна отново, Клер осъзна, че не тя е прицелът. Разрезите жестоко разсичаха нарисуваното лице на починалата му съпруга.

Той изсъска:

— Махай това отгук. Веднага!

Извърна се и излезе от стаята, затръшвайки вратата с такава сила, че стъклените висулки на лампионите се раздрънчаха.

Зашеметена, Клер се отпусна върху стола. Очакваше той да реагира на портрета с изненада, може би със скръб и беше подготвила кратка реч за сполетялата го загуба и продължаването на живота. Но тази ярост разби предишните ѝ представи. Възможно бе реакцията да е резултат от скръб и вина на съпруг — но не и изражението на лицето му, което повече пламтеше от омраза, отколкото от любов.

С разтреперани ръце тя позвъни на Уилямс. Той бързо се появи с мрачно лице.

— Негова светлост не хареса ли подредбата?

— Хареса салона. Портретът беше това, което го разгневи. — Тя посочи към картината. — Трябва да го преместим. Незабавно.

Очите на иконома се разшириха, когато видя, че портретът имаше разрез във формата на X през красивото лице на лейди Трегър.

— Ще го сваля веднага. Мястото празно ли да остане?

Клер с усилие се мъчеше да мисли трезво.

— Закачи портрета на стария замък при залез слънце. Има същия размер.

После тя се качи на горния етаж и позвъни за банята. Този път Дилис ѝ помогна при внасянето на горещата вода и двете момичета си побъбриха жизнерадостно. Къщата беше започнала да оживява.

Топлата вода я отпусна и намали тревогата ѝ, успокои болящите я мускули. Реши по време на вечеря да се държи така, сякаш нищо не се бе случило. Това означаваше, че трябва да се облече и да се приготви, за да бъде добра компания за вечерта.

След като изсуши косата си, тя я изви в кок, както предната вечер. Трябваше да облече същата синя рокля, тъй като не притежаваше нищо друго. Готова за нови неприятности, тя слезе долу.

Салонът, в който сутринта имаше толкова хора, беше празен, когато пристигна, а Никълъс се появи точно когато часовникът удари шест часа. Той беше облечен безупречно, като предната вечер.

— Направо в трапезарията ли ще отидем? Нетърпелив съм да изпробвам уменията на новата готвачка.

Плахо почувства благодарност, защото, както изглеждаше, той се престори, че случката в салона изобщо не се е състояла. Но когато го улови под ръка, тя усети напрегнатостта на мускулите под елегантния му черен фрак. Гневът му не беше утихнал, но поне не бе насочен към нея.

Започна да се отпуска, когато Уилямс и един от новоназначените слуги сервираха вечерята. Никълъс каза:

— Уилямс, разбрах, че много си допринесъл за пренаредбата на салона. Добре свършена работа.

Икономът се изчерви от удоволствие и стрелна с благодарствен поглед Клер.

— Благодаря, милорд. Удоволствието беше изцяло мое.

Клер не можа да не се възхити на Никълъс, който очевидно бе научил как няколко добри думи можеха да имат огромен ефект и да

печелят доверие. От това, което беше чувала, старият граф никога не бе овладял този урок. Никълъс се зае с плешката и отбеляза:

— Пак агнешко, но този път приготвено както трябва. Препечено, хванало коричка, с много доматиен сос, нали?

— Точно. Един от специалитетите на госпожа Хауел.

Печените картофи бяха хрупкави и горещи, аспержите вкусни, а задушената пъстърва, внимателно отделена от костите. Това беше най-хубавата храна, която Клер бе имала от месеци. Ако Никълъс се подиграеше на ястията, тя щеше да се изкуши да излее соса с праз лук и сирене върху главата му, но той се нахрани с очевидно удоволствие.

След като си бе поръчал втори път от всичко, той бутна чинията встрани и щастливо въздъхна:

— Удвоете заплатата на госпожа Хауел.

Клер за малко да изпусне вилицата си.

— Но ти не знаеш колко получава.

— Колкото и да е, заслужава повече.

— Както пожелаете, милорд. — Тя се усмихна. — Провалилата се вчера готвачка, Гладис, сега е главна домашна прислужница. Много е добра в чистенето.

Слугите мълчаливо прибраха приборите и донесоха топло кафе, докато Никълъс и Клер обсъждаха промените в домакинството. Изненада се, когато часовникът удари десет. Внезапно обхваната от умора, тя стана.

— Беше труден ден. Сега ще си лягам.

Той тихо каза:

— Ела тук.

Умората ѝ мигновено изчезна, превръщайки се във вълнение от предчувствието: заради следобедната случка бе очаквала той да забрави за целувката.

Никълъс избута стола си от масата, но остана седнал. Когато тя се доближи достатъчно, той улови ръката ѝ и я издърпа към себе си. Лицето му беше на няколко милиметра под нейното. Тя забеляза колко удивително дълги бяха миглите му. Наистина беше прекалено красив, за да е правдоподобно.

Продължавайки да я държи за ръката, той проточено попита:

— Къде да те целуна тази вечер?

Фактът, че краката ѝ бяха притиснати в твърдите му бедра, ѝ подсказа избора. Като се опитваше да използва най-добрия си учителски глас, тя каза:

— Въпросът е глупав, защото виждам, че вече си взел решение.

Той се усмихна.

— Още не.

Очите му се приковаха в шията ѝ, където я беше целунал предната вечер, и тя усети как пулсът ѝ заби по-силно. Когато погледът му се плъзна към устата ѝ, тя докосна с език долната си устна. Разбира се, тази вечер щеше да я целуне по устата.

Той отново я изненада, като притисна устните си в ръката ѝ. В началото издишаше леко върху чувствената ѝ плът, дъхът му бе като топла ласка. После езикът му започна да опипва дланта ѝ.

— Тялото на жената е хармония — промълви той. — И всяка твоя част е като музикален инструмент, на който може да се свири.

Пръстите ѝ неволно се свиха и погалиха бузата му. По тъмната, гладко избръсната, кожа се усещаха леко наболите косъмчета — мъжественост, която я възбуждаше.

Твърдите му устни се плъзнаха нагоре и всмукаха малкия ѝ пръст. Натиск, топлина, влага, слабо, неуловимо желание. Дъхът ѝ зачести, тялото ѝ се отпусна. Като хипнотизирана тя подви колене и седна върху коляното му. Установи, замаяна, че поведението ѝ е ужасно неприлично, но волята я бе напуснала, бе като листо, подмятано от вятъра.

Устните му оставиха диря по бледата ѝ кожа до китката. Омаяна, тя дълбоко въздъхна и се отпусна. Със свободната си ръка разроши косата му. Абаносова мекота, гъста, чувствена, жива.

Още веднъж почувства, че омеква и безпомощно се чудеше на способността му толкова бързо да я докарва до това състояние. Знаеше, че трябва да го спре, но топлината, която я обливаше, беше толкова възхитителна, че не можеше.

Докато не осъзна, че другата му ръка е на бедрото ѝ и бавно се плъзга нагоре.

Здравият ѝ разум се върна.

— Достатъчно!

Тя бързо се изправи на крака и залитна в бързината да се отдръпне. Почти изпищя, когато той сграбчи китката ѝ, но осъзна, че

той се опитва да я предпази от падане.

— Не е достатъчно, но и утре е ден. — Когато пусна ръката ѝ, той дишаше учестено. — Лека нощ, Кларисима.

Вторачи се в него с пронизващ поглед, като сърна, замряла пред ловец. А след малко, както предната нощ, тя грабна свещта и забърза към стаята си.

Никълъс взе една салфетка от масата и разсеяно започна да я прегъва. Не беше като другите жени, които бе познавал; разбира се, нямаше нищо общо с Каролайн...

Беше забравил за портрета или по-точно го бе изхвърлил от паметта си. Той дяволски точно я представяше и когато я видя неподготвен, изпадна в ужас, сякаш беше видял самата Каролайн. Глупаво беше да си мисли, че може да я забрави, докато живее в тази къща.

Осъзнавайки, че изтрива с ленената кърпа носа си, той я хвърли върху масата с отвращение. Далеч по-добре беше да мисли за Клер и очарователната ѝ женственост, отколкото за миналото.

Когато се заиграха, бе уверен, че ще успее да я прелъсти, но това вече не беше приемлив изход. Това беше игра, която трябваше да спечели. А между другото щеше да си позволи нещо, което винаги му носеше утеха. Изправи се и се насочи към най-отдалечения край в къщата.

Когато Клер се прибра в спалнята си, тя отвори двукрилия прозорец и дълбоко пое студения влажен въздух. Навън се сипеше слаб пролетен дъждец и равномерният му ритъм успя да успокои нервите ѝ. Тя си помисли тъжно, че всички в Пенрийт я знаят като хладнокръвна, съсредоточена и сериозна учителка, на която поверяваха децата си.

Започна да мисли, че графът наистина е дявол, гений в изкушаването. Проблемът бе, че тя реагираше на Никълъс с чувство. Трябваше да се научи да използва разсъдъка си, да постъпва разумно, а не емоционално. Тогава щеше да му се противопостави.

Звучеше твърде лесно, когато той не беше наблизо.

Като остави прозореца отворен, тя облече нощницата си и се мушна в широкото легло. Трябваше ѝ време да се отпусне, но постоянното барабанене на дъжда ѝ помогна и се заунася.

Докато се люлееше между действителността и просъницата, сред капките на дъжда се понесе тиха музика като част от съня ѝ.

Това я събуди напълно. Как можеше да се чува музика посред нощ в почти празната къща? И каква музика беше — нежна мелодия, неуловима като вълшебна песен.

Косата ѝ настръхна, когато се опита да си спомни дали някога бе чувала мълва за духове в Абърдар.

Наметна се с халата и излезе. Музикалният призрак я поведе към стаята в най-отдалечения ъгъл на приземния етаж. Бледа светлина се долавяше под вратата, това я успокои — както знаеше, духовете не се нуждаеха от свещ.

Любопитна, натисна дръжката. Когато вратата се отвори наполовина, Клер спря удивено. Обитателят на стаята не бе призрак.

Но дух би я изненадал по-малко.

8

Клер разбра, че се намира в музикалната стая, а този, който я обгърна с омайващ проникателен поглед беше Никълъс, Той седеше в креслото до проблясващия огън със замечтано лице, а на лявото му коляно се опираше малка арфа. В контраст със спокойното му изражение пръстите му танцуваха по металните струни, издаващи мелодия, която наподобяваше пеещи звънчета.

Изражението му беше особено. Сега не беше дързък аристократ или опасен развратник, а възплъщение на легендарен келтски странстващ бард — мъж с дарования и скръб, прелели отвъд душата на обикновения човек.

Уязвимостта му приканваше Клер, нашепваше, че може би тя и Никълъс все пак не бяха толкова различни. А такива мисли бяха опасни.

Той запя на уелски, ниският му глас изпълни стаята, сладък и плътен като тъмен мед.

*През май земята, пак възкръснала, ликува
и пеят птички, слънцето в дъбравите пламти.*

След още два реда радостната пролетна мелодия се смени с жална елегия.

*Безродна кукувица мрачно прокобува,
че ще расте скръбта към моите деди.
Цигареният дим не може да разсее
тази печал за предците ми, в гроба изтлели.*

Той тъжно повтори последния стих, цялата скръб на света бе събрана в гласа му.

Макар мелодията да ѝ беше непозната, Клер разпозна думите — част от средновековната „Черна книга на Каермархен“ — древен уелски текст. Сълзи изпълниха очите ѝ заради познатите думи, които никога не бяха я докосвали така дълбоко.

Когато последните ноти заглъхнаха, тя въздъхна. Скърбеше за всичко, което бе загубила и за това, което никога нямаше да има.

Като чу въздишката ѝ, Никълъс рязко вдигна глава, а пръстите му изтръгнаха от струните болезнен акорд, толкова, че прозвуча като враждебност.

— Трябваше да си заспала, Кларисима.

— И ти. — Тя пристъпи в стаята и затвори вратата след себе си. — Защо ме наричаш така?

Той се смекчи.

— Клер означава нещо чисто, ярко, открито. Кларисима е превъзходната форма на италиански. Най-чисто, най-открито. Подхожда ти.

Тя пристъпи напред и седна на стола до него.

— Не знаех, че си толкова добър музикант.

— Не е широко известен факт — каза той унило. — През древните времена всеки уелски джентълмен е трябвало да умее да свири на арфа, за да може да заслужи своя ранг, но в тези нецивилизовани дни това се е променило. Ето моя таен порок.

— Музиката не е порок — тя е една от големите радости на живота — меко отвърна Клер. — Ако това е пример за буйния ти, порочен начин на живот, започвам да се чудя дали си дяволския развратник, за какъвто те смята светът.

— Сериозните ми пороци са обществени. И тъй като свиренето на арфа има тъжен ангелски оттенък в същността си, аз го укривам, за да не срине реномето ми. — Той дръпна няколко струни. Прозвуча кратък неприличен припев. — С теб знаем стойността на репутацията.

— Удивително обяснение, но чиста глупост. — Погледна го замислено. — Защо гледаше толкова враждебно, когато те открих?

Може би интимността на нощта, го накара да каже истината.

— Един джентълмен трябва високо да цени музиката, както изкуството и архитектурата, но не трябва да прахосва времето си с нея.

Ако, не дай Боже, някой мъж с добро възпитание настоява да свири на инструмент, ще трябва да избере цигулката или пианиното. Джентълменът категорично не трябва да губи времето си с такъв плебейски музикален инструмент като уелската арфа. — Той дръпна една струна и плъзна пръстите си по металните корди с такова глисандо, че мелодията прозвуча като стон на плачеща, разбита от скръб, магьосница.

Тя потрепери от агонизиращия звук на арфата му.

— Предполагам, че цитираш стария граф. Но е трудно да се повярва, че не е харесвал музиката ти. Свириш и пееш великолепно.

Никълъс се облегна на стола и кръстоса крака.

— Повечето от уелските ми приятели биха предпочели да пеят, вместо да ядат. Циганите ще танцуват, докато краката им започнат да кървят. Дядо ми не поддържаше такива крайности. Фактът, че исках да свиря на арфа, беше доказателство за покварената ми кръв. — Той изсвири небрежно серия тъжни акорди. — Това беше една от причините да се науча да говоря уелски. Кимрийският е древен, примитивен език, език за войни и поети. Трябваше да го говоря, за да успея да оценя арфата.

— Къде се научи да свириш толкова добре?

— От един овчар на хълма, казваше се Тейм Телин.

— Томас Арфата — преведе го тя на английски език. — Веднъж го чух как свири, когато бях дете. Беше чудесен. Бих казала фантастичен, беше като арфиста на Луелин Велики, върнал се да напомни древната слава на уелците.

— Може би Тейм наистина е завърнал се от древността велик поет — имаше нещо свръхестествено в него. Той направи тази арфа със собствените си ръце в средновековен стил. — Никълъс потупа издяланата от дърво, рамка. — Резонаторът е издълбан от цяло парче върба и както при древните арфи е сложил катгут вместо метални жици за струни. Под негово наблюдение. Изработих подобна арфа, но тоновете ѝ не бяха толкова плътни. Тази ми я остави Тейм, преди да умре.

— По-добър си от всички арфисти, които съм чувала на певческия събор в Уелс. Някой път ще трябва да участваш.

— Проклятие, разбира се, че няма, Клер — възкликна той и носталгията му се изпари. — Свирия само за себе си.

— И това е така, защото не можеш да понесеш мисълта, че хората биха ти се възхитили? Чувстваш се много по-удобно в презрението им.

— Точно така — меко каза той. — Всеки трябва да има амбиция и моята е да бъда бездушна чудовище, оскърбление за всички благоприлични, благоговеещи пред Бога хора.

Тя се усмихна.

— Не мога да повярвам, че някой, който създава такава музика, може да бъде толкова бездушен. Баща ми никога не би гледал благосклонно на някой, който наистина е порочен.

Той отново подръпна струните на арфата, но този път се разнесе по-нежна мелодия.

— Ако не беше баща ти, щях да напусна Абърдар. Не съм сигурен как успя да ме убеди да остана, но се прекланям пред уменията му да опитоми едно диво дете.

— Как го направи? Баща ми говореше много малко за работата си. Смяташе, че бе само инструмент на Божията воля.

— Знаеш ли, че майка ме продаде на дядо за сто гвинеи? — Преди Клер да осъзнае ужаса от неочакваните му думи, Никълъс отново дръпна струните. Дълбока, съкрушителна мелодия изпълни стаята. — Когато дойдох в Абърдар, бях на седем и никога не бях прекарвал нощта в къща. Като птичка в клетка полудях, отчаяно се мъчех да избягам. Заклучиха ме в детската стая и залостиха прозорците, за да предотвратят възможността да се измъкна. Стариият граф повика баща ти, чиито духовни постижения почиташе. Вероятно си мислеше, че преподобният Морган може да пропъди моите демони.

— Баща ми не прогонваше зли духове.

— Не. Той влезе в детската стая с кошница храна и седна на пода до стената, така че погледът му да бъде на моето ниво. После започна да отхапва от пая с овнешко месо. Бях предпазлив, но той изглеждаше безопасен. Бях гладен, защото не бях ял няколко дена — когато слугата донасяше храната, я хвърлях върху главата му.

— Но твоят баща не се опита да ме насили за нищо, нито започна да гълчи, когато откраднах парче от овнешкия пай от кошницата. След като го погълнах лакомо, той ми предложи светла бира и стафиден кейк. Даде ми също и салфетка с милото предложение, че лицето и пръстите ми трябва да бъдат избърсани.

После започна да ми разказва истории. Йосиф, Исус Навин и стените на Йерихон. Данаил в бърлогата на лъвовете. Самсон и Далила — най-много обичам тази част, където Самсон разрушава храма, точно както се чувствах, когато дойдох в Абърдар. — Никълъс отново отпусна глава на стола, светлината на огъня играеше и очертаваше дълбоки сенки по лицето му. — Баща ти беше първият човек, който се отнесе към мен като с дете, а не като към диво животно, което трябва да бъде покорено. Накрая се сгуших в прегръдките му и зарихах.

Клер се опитваше да не заплаче, когато си представи самотното изоставено дете. Да бъде продаден от собствената си майка! Преглъщайки риданието, тя каза:

— Баща ми беше най-състрадателният човек на света.

Никълъс кимна.

— Старият граф беше направил добър избор — съмнявам се, че някой друг освен преподобният Морган можеше да ме убеди да приема положението. Каза ми, че Абърдар е моят дом и ако се споразумея с дядо си, ще мога да бъда по-свободен и по-богат от всеки циганин, когото познавам. Затова слязох при стария граф и му предложих сделка. — Той се намръщи. — Очевидно имам склонности към странни сделки. Казах на моя дядо, че ще правя това, което се изисква от неговия наследник — единадесет месеца в годината. В замяна трябваше да ме пуска един месец, през който да се връщам при ромите.

Естествено графът не хареса идеята, но преподобният Морган го убеди, че това е единственият начин да ме накара да се държа прилично. Така баща ти стана частният ми учител. През следващите две или три години той идваше в Абърдар почти всеки ден, когато не проповядваше из селата. Освен на основните предмети той ме учеше как да се държа като благородник. И това продължи, докато станах годен да ида в обществено училище, където можеха да ме превърнат в истински английски джентълмен. — Той й хвърли ироничен поглед. — Преди да напусна, му надписах книгата, с която се опита да ме изнудиш.

Без да се чувства виновна, тя каза:

— Така си запазил наследството — като си се връщал всяка година при хората на майка си. Забележително проникателно мислене за едно дете.

— Не съвсем проникателно. — Той издрънка поредица весели акорди. — Мислех си, че мога да се отърва от живота на белите хора, като съблека скъпите си дрехи. Но не беше толкова просто — след като дълго изпълняваш една роля, преструвките започват да стават реалност.

— Трябва да е било доста трудно да се разкъсваш между два различни свята — каза тя. — Да си изпитвал чувството, че не си нито риба, нито рак.

Той тъжно се засмя.

— Добро описание.

— Колкото повече научавам, толкова по-малко се изненадвам, че мразиш дядо си.

Никълъс наведе глава и дръпна струните. Прозвуча поредица от отделни звуци, които се изкачиха една октава и после отново слязоха.

— Ако кажа, че го мразя ще е... много лекомислено. Той беше единственият ми близък роднина и исках да му доставя удоволствие, е, поне понякога. Изучих маниерите, етиката, гръцки, история и земеделие, и въпреки това не можех да го задоволя. Знаеш ли какво беше непростимото ми престъпление? — Когато Клер поклати глава, той каза: — Протегни ръце.

Никълъс доближи ръката си до нейната. До млечната ѝ келтска кожа неговата беше като гъсто кафе със сметана.

— Цветът на кожата ми — нещо, което не можех да променя, дори да исках. Ако цветът ми беше по-светъл, мисля си, че тогава моят дядо щеше да успее да забрави потеклото ми. Вместо това всеки път, когато ме погледнеше, виждаше „проклет черен циганин“. С радост го изтъкваше непрекъснато. — Никълъс сви дългите си гъвкави пръсти и ги заоглежда, сякаш ги виждаше за първи път. С горчивина в гласа си той каза: — Нелепо е и, разбира се, нехристиянско да мразиш някого заради цвета на кожата му и въпреки това такива тривиални неща могат да променят живота ти.

— Ти си точно такъв, какъвто си — каза Клер напрегнато. Той я погледна учудено.

— Не търсих комплименти.

— Това не е комплимент, а обективна присъда на здрав разум — надменно рече тя. — Добре възпитана жена никога не би направила комплимент на мъж с такива вулгарни маниери.

Той се усмихна и изражението му се успокои. Тя наклони глава на една страна.

— По-лесен ли бе животът с пътуващите цигани?

— В повечето случаи. Майка ми беше сираче, нямаше семейство, така че можех да се присъединя към всеки табор, който се намираще близо до Абърдар. Винаги ме взимаха като бездомно кученце. — Той се поколеба. — В началото се забавлявах от пътуването, но след като мина време, започнах да гледам на родствените си приятели с различно око. И макар циганите да се смятат за напълно свободни, те са хванати в капана на собствените си обичаи. Неграмотност, отношението към жените, гордост до безчестие, обикновено за сметка на онези, които най-малко го заслужаваха, забрана за смесване на кръвта — не можех да приемам такива неща, без да си задам някои въпроси.

— Все още ли посещаваш циганския табор в Абърдар?

— Разбира се — те са мои родственици. Всеки циганин може да остане толкова дълго, колкото пожелае. В замяна ги помолих да не вадят душата на хората в долината.

— Ето защо от години не съм имала неприятности с циганите — каза Клер, заинтригувана. — Като бях малка, спомням си, че майка ми ме вкарваше въкъщи и залостваше вратата, когато влизаха в града. Казваше, че циганите са езичници и крадат деца.

Той се захили.

— Първото може и да е вярно, но ромите не крадат деца — имат прекалено много собствени.

— Преди си мечтаех да ме откраднат цигани — призна си тя. — Мислех си, че ще бъде хубаво да си много желан.

За нещастие Никълъс разбра какво искаше да каже тя със забележката си.

— Нима си се чувствала нежелана, Кларисима? Понякога съм се чудел какво е да имаш баща като преподобния Морган. Мъж с непоклатими добродетели, състрадателен към всеки, който се нуждае от помощта му. — Той изсвири тих, изпълнен с копнеж акорд. — Въпреки това светците не са най-лесните хора, за съжителство.

Почувства се, сякаш я промушваха. Как успя този развратник да види това, което никой друг никога не успя — което тя рядко признаваше дори пред самата себе си. Устните ѝ се сковаха, но успя да изрече:

— Много е късно. Сега като разбрах, че не си дух, мога да поспя малко.

— Колко бързо се измъкна от въпроса ми — измърмори той. Очевидно си от онези хора, които се забавляват да проникват в другите, но не желаят никой да поглежда в душата им.

— Няма нищо за разказване. — Тя стана. — Аз съм обикновена жена и вода прост живот.

Той се засмя.

— Ти си много неща, но не и обикновена. Пламтиш от интелигентност и потиснати страсти. — Той изсвири на арфата тъжна мелодия, която ѝ напомни за котка, дебнеща птичка. — Нима не искаш да се чувстваш желана, Кларисима? Аз те желая. Имаш силата тайнствено и неуловимо да объркваш мъжете като чудесно вино — питие, опитвано отново, и отново. И прекрасни глезени — радвам се, че избра щеката за билиард.

Без да отговори на забележката му, тя придърпа халата около себе си и се отправи към вратата. Той откъсваше твърд, отсечен звук от струните при всяка нейна стъпка.

Тя запристъпва по-бързо, и арфата също ускори темпо.

Тя спря, звуците също.

Извърна се.

— Не ми се подигравай!

Той успокои струните с ръка, после постави арфата на пода.

— Не се подигравам — каня те да споделиш угощението на живота, включващ много весели удоволствия. — Той се надигна, лицето му съчетаваше драматично изражение и сенки от светлината на огъня. — Включва и желание. Страстта е най-добрият начин да забравиш болката от живота.

Тя потрепери.

— Разбирам защо те наричат графа демон. Говориш с теологията на дявола.

— По време на обучението ми малкото религия беше на заден план. Не си спомням да съм чувал, че удоволствието е порок. Дяволът наранява другите, а страстта е извор на взаимна радост. — Той започна да се приближава към нея. — Минава полунощ — нов ден е. Не мога ли да получа следващата си целувка?

— Не! — Тя се извъртя и побягна от стаята. Последното нещо, което чу, беше тихия му смях.

— Права си — не е разумно да я използвам толкова рано. Доскоро, Кларисима.

Докато бързаше през коридорите към стаята си, тя си помисли леко раздражено, че който и да кажеше, че си продава душата на дявола, щеше да бъде прав. Мислите ѝ за Никълъс бяха започнали да я поглъщат.

Но беше само на половината път към гибелта — бе започнала да го очаква с нетърпение.

9

Когато съзряха мината, Никълъс дръпна юздите на коня си и се вгледа в целта на пътуването им. Не беше приятна гледка. От най-високата постройка стърчеше комин, който бълваше тъмен дим към сивото небе. Отпадъчни късове скали бяха натрупани около мрачните сгради и на сто метра наоколо не растяха дървета.

Клер обясни:

— Главната шахта е точно в средата на онези помещения. Използва се за вентилация, за вход и за изнасяне на въглищата. — Тя посочи вляво. — Не можеш да я видиш оттук, но има още по-стара шахта, наречена Байчън. В днешни дни тя се използва само за вентилация, а понякога и за достъп до южния сектор на мината.

И макар да бяха на повече от четвърт километър, тежкото пъшкане на парния двигател беше ясно доловимо.

— Това ли е шумът от мотора на помпите, които изкарват водата от мината? — попита Никълъс.

— Да, старият двигател на Нюкомън. Новите модерни машини на Уат са много по-мощни.

Той подкара коня си и те се спуснаха по хълма.

— Двигателят е един от проблемите, нали?

Тя кимна.

— Не само е твърде малък за мина с такива размери, но е почти на сто години и е несигурен.

— Защо не го подменят? Когато Майкъл Кениън купи мината, той планираше да поднови оборудването, за да може да бъде увеличена производителността.

— През първите няколко месеца лорд Майкъл направи някои подобрения, но скоро загуби интерес и остави въгледобива и управлението му на Джордж Мадок — обясни тя. — Мината има няколко стари хоризонтални галерии — подземни тунели, които отвеждат водата към по-ниските нива — затова Майкъл реши, че ще бъде прахосване на пари да закупи по-добра помпа. И това му е

оправданието да използва старинния ремъчен скрипец за издигането и спускането на товарите. Една модерна машина, задвижвана с пара, може да бъде по-бърза, по-мощна и много по-безопасна.

— Недалновидно мислене от страна на Мадок. Новото съоръжение ще бъде скъпо, но много бързо ще се изплати. Изненадан съм, че Майкъл не контролира работата в мината — винаги е имал проникателен ум за печалбите си. — Никълъс хвърли поглед към Клер. — Както знаеш, фамилията Дейвис притежаваше мината, но моят дядо сметна, че не се полагат повече грижи и разходи, отколкото си заслужаваше според приходите. Откакто ме посещава, Майкъл започна да се интересува от мината. Мислеше, че с по-добро управление може да извлича много повече печалба, затова направи предложение. Дядо ми беше възхитен и с готовност се отърва от неприятностите в управлението на рудника, но си запази собствеността върху земята.

— И така мината смени собственика си — каза със съжаление тя. — Никой не си направи труда да обясни това на хората, които работят там. Казаха им, че лорд Майкъл е харесал много долината, затова е купил имението и с ентузиазъм се е отдал на работа.

— Има нещо вярно в това. Майкъл бе очарован от тази част на Уелс още при първото си посещение в Абърдар. Като по-малък син той нямаше да наследи земя от фамилията си, затова купи имението Брин веднага след като придоби рудника. — Изведнъж на Никълъс му хрумна друга мисъл и попита: — И къщата ли е занемарил както мината?

— Доколкото знам, лорд Майкъл не е стъпвал в долината от години. Най-малкото още петнадесет души загубиха работата си, когато беше затворено имението Брин.

Никълъс се намръщи.

— Дребната земевладелска аристокрация не е донесла нищо добро на долината, нали?

— Нещата се влошават с всяка изминала година. Само отчаянието ме накара да търся помощ от негодник като теб.

Забелязвайки палавите искри в очите ѝ, той бързо отвърна:

— Но това все пак се оказа сполучлив ход. Оцени ли факта, че ти давам чудесната възможност да станеш християнска мъченица.

Погледите им се срещнаха и двамата избухнаха в смях. Проклятие, той харесваше тази жена и хапливото ѝ чувство за хумор.

Тя беше с по-дълбок ум и характер от него и умееше да се държи на положение.

И двамата станаха сериозни, когато стигнаха до мрачните сгради. Той попита:

— Какъв е този ужасен шум, който идва от голямата барака?

— Въглищата се пресяват и сортират. Там работи по-голяма част от надземните работници.

Той се опита да изтупа саждите, полепнали върху белите му маншети.

— Явно това е източникът на въглищния прах, който покрива всичко наоколо.

— След като обичаш да носиш черно, има ли някакво значение.

— Тя посочи към бараката. — Можем да оставим конете тук.

Когато слязоха от конете, до тях се приближи здрав, мускулист мъж. Клер го представи:

— Лорд Абърдар, това е Оуен Морис.

— Оуен! — Никълъс протегна ръка. Като повиши глас, за да надвика шума на машините и тракащите в тях буци въглища, той обясни. — Клер не спомена името на водача ни.

Миньорът се усмихна и се ръкува.

— Не бях сигурен, че ще ме помниш след толкова години.

— Как мога да те забравя? Показвах на другите момчета как да изкушават наивните девойки, но ти беше единственият, който прояви забележителна дарба. Добре ли е Марджед?

— Аха. Дори е по-прекрасна, след като се оженихме — гордо отвърна Оуен. — Ще ѝ стане приятно, когато ѝ кажа, че я помниш.

— Наистина не се забравя такава жена. Разбира се, едва ли ще се осмеля да я поздравя от страх да не ми счупиш врата. — Докато говореше, Никълъс изучаваше лицето на стария си приятел. Под въглищния прах прозираше характерната за миньорите бледа кожа, но иначе изглеждаше здрав и щастлив. Дори като момче бе имал завидно вътрешно спокойствие.

— Ще е по-добре да се преоблечеш с миньорско облекло. Жалко ще е да се съсипят модерните ти дрехи — предложи Оуен.

Никълъс покорно последва Оуен в бараката, свали собствените си дрехи и облече стара риза, размъкнато яке и здрави панталони, подобни на тези, които носеше Оуен. И макар долнокачествените

дрехи да бяха грижливо изпрани, те все още бяха наблъскани с въглищен прах. Графът се засмя, когато наложи ватираната тежка и сплъстена шапка, допълваща екипировката му. Лондонският му шивач щеше да получи удар само ако го зърнеше.

— Завържи ги на някой от илиците — нареди Оуен като му подаде две свещи. — Имаш ли кремък и огниво?

Никълъс имаше, но ако не му бяха напомнили, щеше да ги забрави в собствения си фрак. Когато премести кутийката с огнивото в джоба на ватираното яке, той запита:

— Нещо друго?

Миньорът загреба от дървена кутия шепя мека глина и направи от нея подложка около основата на две свещи.

— Вземи я. Ако се наложи да пълзим, можеш да използваш глината да закрепим свещта върху шапката си.

Те излязоха навън и откриха Клер, която ги чакаше, също облечена в работно миньорско облекло. В огромните дрехи тя приличаше на малко момче.

— С нас ли ще дойдеш? — изненадан попита Никълъс.

— Няма да е първото ми влизане в рудника — отвърна тя.

Развълнуван от обхваналото го необичайно желание да я защити, той искаше да ѝ забрани слизането, но въпреки това съумя да си съдържи езика. Не само нямаше право да дава нареждания на Клер, но тя имаше много по-голям опит от самия него. И според вида на лицето ѝ, вероятно щеше да го ухапе с подигравка, ако се опиташе да я спре. Усмихна се. Не че имаше нещо против да го ухапе, но тук не беше нито мястото, нито времето.

Трябваше да заобиколят ремъчния скрипец, за да достигнат до входа на рудника. Скрипецът представляваше огромен вретеновиден винт, който наподобяваше водно колело, прикрепено от двете страни. Задвижвано от няколко коня, той задействаше скърцащите макари, които се издигаха над главната шахта.

Когато приближиха, на повърхността на шахтата се появи претрупан кош с въглища. Двама работници го наклониха на една страна и изсипаха съдържанието му във вагонетка. След като въглищата изтрополиха в празния вагон, от близкия навес излезе възрастен мъж.

— Това ли е посетителят ти, Оуен?

— Аха. Лорд Абърдар, това е господин Дженкинс. Отговаря за всичко, което влиза и излиза от мината.

Никълъс му подаде ръка. След миг на изненада работникът я пое, прибързано се здрависа, после докосна ръба на шапката си.

— За мен е чест, милорд.

— Посещението в рудника е удоволствие за мен. Ще се опитам да не преча на работата на хората. — Той изгледа откритата шахта. — Как ще слезем долу?

Господин Дженкинс издърпа една макара, спря я и се разсмя.

— Запалете свещта, после хванете здраво въжето, милорд.

Когато се вгледа по-отблизо, Никълъс забеляза, че въжето има примки, привързани на различни нива.

— Боже Господи, така ли слизат работниците в рудника? Мислех си, че се използват метални клетки.

— В модерните мини да — отвърна Клер.

Но Пенрийт беше примитивна, необезопасена и именно затова Никълъс беше тук. Той загледа как Оуен запалва свещта, после мушва крака в примката и присяда, като с една ръка стиска въжето. Осъзнавайки, че се е надвесил над истинска пропаст от стотици метри, Никълъс направи същото. Обзе го чувството, че е подложен на огромно изпитание. Но веднъж осъзнал реалността, нямаше кураж да стори това, което миньорите правеха всеки ден.

Беше му почти толкова мъчително да се настани в примката, колкото и да наблюдава как Клер прави същото. Когато тя пристъпи над пропастта, Никълъс отново трябваше да потиска импулсивното си желание да я защити.

С остро скърцане скрипецът се завъртя и те пропаднаха в тъмнината, увиснали на въжето като връзки лук. Пламъкът на свещите силно трептеше. Въртяха се, докато се спускаха и Никълъс се почуди дали миньорите не се чувстват замаяни и потиснати. Клер беше кацнала малко над него, така че той впери поглед в изящния ѝ гръб. Ако покажеше някакъв признак, че губи равновесие, той моментално щеше да я сграбчи. Но тя бе спокойна.

Когато светлината от върха на шахтата намаля, той забеляза как червеното петно под тях се уголемява. По-рано Клер му беше споменала, че на дъното на шахтата гори огън, който е част от

вентилационната система. Това обясняваше дима и горещия въздух около тях — сякаш се спускаха в комин.

След около две минути бързината на спускането намаля и те спряха на няколко стъпки от бушуващия вентилационен огън. Когато развързаха въжето, Никълъс установи, че се намират в огромна галерия. На няколко метра от тях работници с почернели от праха лица заканваха кош, който трябваше да бъде вдигнат. Никълъс отбеляза:

— Това място определено прилича на ада, който баща ти описваше с такова въодушевление.

Клер леко се усмихна.

— Надявам се, че се чувстваш като у дома си, Ник.

Той отвърна на усмивката ѝ. Наполовина циганин, той винаги жадуваше за свеж въздух и открити пространства, а и двете липсваха в рудника. Закашля се, очите му смъдяха. Замига, проумявайки защо никога не бе желал поне от любопитство да слезе долу, когато беше още хлапак.

— Ще отидем във въглищния забой в западната част — каза Оуен. — Не е толкова оживено, така че ще видиш повече.

От главната шахта започваха около половин дузина галерии. Докато вървяха към тази, която щеше да ги заведе до целта им, трябваше да се дръпнат, за да направят път на малките колички.

— Това е вагонетка — обясни Оуен, когато първата мина покрай тях, тикана от двама юноши. — Побира петстотин килограма въглища. Младежите, които ги бутат, наричаме тласкачи. По-големите мини имат траверси за вагонетките — улесняват работата.

Те навлязоха в галерията, Оуен водеше, следван от Клер, а Никълъс бе последен в редицата. Таванът не беше достатъчно висок и графът не можеше да върви изправен. Усети миризмата на влага и си помисли колко е по-различна от земното ухание на прясно разорана нива.

Оуен каза през рамо:

— Най-големият проблем тук е газът. Рудничният газ се отлага в дъното на изоставените кариери и може да те убие. Гризу е още по-лош, защото може да избухне. Когато стане плътен, един младеж пропълзва вътре и го запалва, после ляга и изчаква, докато пламъкът премине над него.

— Господи, звучи ми като самоубийство!

Оуен хвърли поглед над рамото си.

— И е така, но това не означа, че можеш да споменаваш напразно името Господне. Дори и да си лорд — добави той с лек трепет в гласа си.

— Знаеш, че винаги съм бил арогантен тип, но ще се опитам да си държа езика зад зъбите — обеща Никълъс. Мина му през ума, че Клер също намира думите му за обидни. Може би трябваше да заругае на цигански. — Сега се сетих, че съм чувал за изгарянето на газа, но си мислех, че вече не се използва заради опасността.

— Това е много примитивна мина, милорд — мрачно отвърна Оуен.

— Ако ще ме гълчиш за лошия език, ще трябва отново да ме наричаш Никълъс. — Той избърса челото си с опаката страна на ръкава на вълнената си шуба. — Въобразявам ли си, или тук е много по-топло от повърхността?

— Не грешиш — отвърна Клер. — Колкото по-дълбоко навлизаме в мината, толкова по-високи стават температурите. — Тя хвърли поглед през рамо. — По-близо до ада, нали знаеш.

Далеч пред тях се чу слаб металически звук, а когато излязоха от завоя, Никълъс видя желязна врата, която преграждаше галерията. Оуен извика:

— Хю, отвори вратата.

Вратата изскърца и малко момче, може би шестгодишно, подаде глава през отвора.

— Господин Морис! — радостно изписка то. — Много отдавна не съм ви виждал.

Оуен спря и разроши косата на момчето.

— Работа в забоя в източната част. Как е животът на миньора, обслужващ вентилационните шахти?

Хю тъжно отвърна:

— Лесно е, но се чувствам много самотен, по цял ден стоя в тъмното. И не обичам плъховете, сър, никак не ги обичам.

Оуен извади една от своите свещи, запали я и я подаде на момчето.

— Татко ти още ли не позволява да взимаш свещи?

Хю поклати жално глава.

— Казва, че са твърде скъпи за дете, което печели само четири пенита на ден.

Никълъс се намръщи. Момчето работеше в тази тъмна дяволска дупка само за четири пенита на ден? Ужасяващо. Оуен измъкна маслен кекс от джоба си и го подаде на Хю.

— Ще си поговорим, когато се върнем.

Те влязоха през вратата и продължиха по наклона. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чуе, Никълъс попита:

— По дяволите, какво прави толкова малко момче тук?

— Баща му иска парите — отвърна Клер с твърд глас. — Майката на Хю почина и баща му, Най Уилкинс, пияница и грубиян, доведе момчето в рудника, когато то беше едва на пет години.

Те продължиха, като всеки път, когато вагонетката минаваше покрай тях, се опираха в скалата. Достигнаха края на галерията. В тясното задушно пространство дузина мъже работеха с кирки и лопати. След бегъл безразличен поглед към новопристигналите те продължиха работата си.

— Това са рудокопачите — обясни Оуен. — Работят в забоя непрекъснато.

Те наблюдаваха мълчаливо. Рудокопачите използваха меката глина, за да закрепят свещите на различни места и така ръцете им оставаха свободни. Зад всеки имаше вагонетка, в която трупаше въглищата, тъй като на всеки работник се заплащаше според количеството изкопана руда. Никълъс бе слисан от начина, по който мъжете гърчеха тела, за да изровят въглищата. Някои коленичеха, един лежеше по гръб, а друг се превиваше нагоре, така че да може да подкопае тънкия пласт.

Втренченият му поглед се спря на рудокопача в най-отдалечения край на забоя. Той тихичко прошепна:

— Онзи младеж няма свещ. Как вижда какво копае?

— Той не вижда — отвърна Клер. — Блетайн е сляп.

— Наистина ли? — прошепна Никълъс недоверчиво. — Рудникът трябва да е доста опасно място за сляп мъж. И как разбира дали вади въглища или отпадъци?

— Чрез докосване и по звука от удара на кирката — разясни Оуен. — Блетайн познава всяко разклонение и всички тунели в

рудника — веднъж, когато ни заля поток и изгаси свещите ни, той изведе шестима от нас в безопасност навън.

Един от рудокопачите извика:

— Време е за ново зареждане.

Друг изпъна тяло и избърса потта от челото си.

— Аха, Бодвил, твой ред е да заредиш барута.

Един як мъж мълчаливо остави кирката си, вдигна огромна ръчна бургия и започна да пробива скалата. Другите рудокопачи хвърлиха инструментите си във вагонетките и започнаха да ги тласкат към галерията. Оуен обясни:

— Когато издълбае достатъчно дълбока дупка, я запълва с черен барут, после го запалва с фитил.

— Взривът няма ли да срути тавана на забоя?

— Не, ако е подготвен и извършен правилно — отвърна Клер. Усетил напрежение в тона ѝ, Никълъс хвърли учуден поглед към Клер и забеляза, че и тя се намира сякаш на ръба на нервно избухване. За миг той се почуди защо. После очевидният отговор проблесна в съзнанието му. Почувства се сякаш го бяха ударили.

Той почти беше забравил, че баща ѝ бе загинал тук, но явно не и Клер — напрегнатият ѝ израз разкриваше какво ѝ струва да бъде в мината. Искаше му се да обвие ръка около раменете ѝ и да ѝ каже нещо успокояващо, но потисна желанието си. Съдейки по изражението ѝ, тя не търсеше съчувствие.

Последният рудокопач, който напусна забоя, беше нисък младеж с изпъкнали мускули и свадлив език. Въпреки че беше с други хора, той спря пред Никълъс и го изгледа косо.

— Ти си графът циганин, нали?

— Така е.

Мъжът се изплю в краката му.

— Кажи на проклетия си приятел лорд Майкъл да държи под око Мадок. Старият Джордж живее по-добре, отколкото може да си позволи всеки друг управник на мина. — Рудокопачът се извърна отново към вагонетката и я забута към галерията.

Когато мъжът се скри от погледа им, Никълъс попита:

— Мислиш ли, че Мадок може да извлича незаконни печалби от мината?

— Наистина не мога да кажа — отвърна Оуен неловко. — Много силно обвинение, за да се направи без доказателство.

— Твърде си наивен и праволинеен — недоволно изрече Клер. — Той е монополист тук.

Никълъс измърмори:

— Ако е така и Майкъл разбере, не бих искал да съм на мястото на Мадок. Приятелят ми винаги е бил много жесток.

Бодвил измъкна бургията и започна да запълва дупката с барут.

— Време е да тръгваме — каза Оуен. — На връщане искам да ви покажа още нещо.

Тръгнаха обратно по същия път и завиха в една галерия, която водеше към огромен забой, чийто таван беше подпрян с масивни квадратни греди. Като вдигна свещта си, за да освети мястото, Оуен обясни:

— Искан да видиш подпорите и преграденото място в мината. Обикновено по-големите жили се обработват така. Недостатъкът е, че може би половината въглища остават под тези греди.

Никълъс огледа една от подпорите и откри, че грубата изровена повърхност има тъмния блясък, характерен за въглищата. Изведнъж Оуен изкрещя:

— Пази главата си, друже! — Той сграбчи ръката на Никълъс и го дръпна назад.

Голяма скала се сгромоляса точно на мястото, където бе стоял Никълъс, разбивайки се на малки късове при удара в пода. Разтреперан, той вдигна поглед към скалния таван.

— Благодаря, Оуен. Как успя да го забележиш?

С весела нотка в гласа си Оуен каза:

— Тъй като пещерите са създадени от Господ, те са много устойчиви. А понеже мините са дело на човека, те винаги се срутват. Като поработиш известно време в мина, се научаваш непрекъснато да държиш око над главата си. Трябва да си съобразителен и смел, за да бъдеш миньор.

— По-добър си от мен — мрачно рече Никълъс. — Циганинът ще умре, ако го насилиш да работи тук долу.

— Много е лесно да умреш — особено в тази мина. — Оуен направи жест към огромната тъмна пещера. — Мадок иска да

започнем да сваляме подпорните колони — за да добие още въглища под тях. Твърди, че е прахосничество да ги оставяме така.

Никълъс се намръщи.

— Това няма ли да срути тавана?

— Възможно е. — Оуен посочи една от носещите греди. — Ако имаше достатъчно подпори, може би това щеше да е възможно, но Мадок не иска да плаща за нови материали — смята, че това, което е построено, е достатъчно.

Никълъс направи гримаса на неодобрение.

— Започвам да не харесвам господин Мадок, а дори не съм го видял още.

— Изчакай да го срещнеш — язвително рече Клер. — Антипатията ти ще се превърне в истинска погнуса.

— Нехристиянска забележка, Клер — каза Оуен с мек укор. — Хайде, време е да си тръгваме.

Докато го следваше към галерията, Клер разкаяно се извини:

— Прав си, съжалявам.

Никълъс не съжаляваше, че напускат забоя. Докато вървеше зад Клер, той държеше под око тавана, а същевременно следеше грациозното полюшване на бедрата ѝ. Време беше да започне да мисли как и кога да получи днешната си целувка.

Като стигнаха до главната галерия и се насочиха към изхода на рудника, Оуен вдигна глава.

— Помпата отново се е развалила.

Никълъс се заслуша и установи, че равномерният далечен бумтеж от двигателя беше спрял. Цареше дълбока тишина.

— Често ли се случва?

— Един или два пъти в седмицата. Надявам се, че техниците бързо ще я оправят. С тези пролетни дъждове ще стане наводнение, ако помпата не тръгне до един или два часа.

Никълъс ги последва, после спря, послуша се и дочу глух тътен. Отекваше зловецко през проходите и галериите и от скалите под краката им се разтресоха вибрации.

Оуен извика през рамо:

— Бодвил е взривил.

Клер рязко извърна лице към галерията, от която идваха, и лицето ѝ придоби напрегнато изражение.

— Слушайте.

Никълъс уплашено се извърна и се вторачи в същата посока. Видимостта беше ограничена от завоя на около двеста метра зад тях, но въздухът странно се сгъсти и към тях с особен плискащ шум се приближаваше нещо, което той не можа да различи.

Преди да успее да отвори уста, за да попита какво става, зад завоя се появи огромна вълна, изпълни галерията и се насочи към тях с ужасяваща скорост.

Веднага след като се показа водата, Оуен изкрещя:

— Качете се на подпорите! Аз ще се опитам да помогна на Хю.
— Той се втурна и светлината от свещта му изчезна.

Клер сграбчи Никълъс за ръката и го задърпа към най-близката дървена подпора.

— Бързо! Трябва да се качим, колкото е възможно, по-близо до тавана.

Недоразбрал точно какво става, Никълъс изпусна свещта си, сграбчи Клер за кръста и я повдигна, колкото можа, по-високо. Тя се покатери нагоре, като използваше вдлъбнатините върху скалата, а Никълъс я последва. Свещ, закрепена на ръба на шапката ѝ, освети част от гредата, която се намираще на няколко сантиметра под тавана. Той успя да обхване с една ръка дървото, а другата обви около тялото на Клер.

И тогава нахлулата вода ги удари, изгаси свещта им и целите ги обля. Струята ги тласкаше жестоко и Никълъс трябваше да напрегне всичките си сили, за да успее да се задържи за гредата. Удари ги нещо тежко, което едва не повлече Клер.

Когато отново напрегна сили да я задържи, за да не я отнесе водата, тя се вкопчи обезумяло в него. След като се хвана здраво и се почувства по-сигурно, той я извърна срещу струята, докато гърбът ѝ се опря в скалата, а със своето тяло прикри нейното. Друг предмет го удари в ребрата и изкара малкото въздух, останал в дробовете му, но този път Клер беше пощадена.

Секундите отминаваха, а потокът не намаляваше. Когато дробовете му започнаха да горят в непоносима болка, той се зачуди дали съдбата им беше предопределила да умрат тук долу, далеч от вятъра и небето. Той притисна лице в косата на Клер и усети как копринените къдрици прилепват върху скулите му. Каква загуба. Каква проклета смърт. Мислил си бе, че ще има повече време...

Съзнанието му сякаш се замъгли. Клер се поотпусна, когато струята започна да се успокоява. Усетил, че нивото на водата започва да спада, той извърна лице нагоре и откри тясно пространство с въздух между водата и тавана.

Поемайки дълбоко дъх с изгарящите си от болка дробове, той плъзна ръка надолу по гърба на Клер, стигна до бедрата ѝ и я повдигна така, че да може и тя да диша. Тя подаде глава на повърхността и избухна в кашлица, слабото ѝ тяло се разтресе конвулсивно. В тъмнината и сред опасността изглеждаше много нежна и крехка и ръката му отново се обви здраво около нея.

Дълги минути те просто се притискаха един в друг и се наслаждаваха на възможността да дишат. Нивото на водата бавно се понижаваше, докато се задържа на около половин метър под тавана. Никълъс попита:

— По дяволите, имаш ли някаква представа какво се случи?

Клер отново се закашля, но успя да каже:

— Взривът вероятно е отворил пролука и е нахлула вода. Понякога се случва, но обикновено наводнението не е толкова голямо.

— И помпата е развалена — мрачно измърмори той. — Надявам се, че скоро ще я поправят.

Студената струя продължаваше да ги тласка и единственото спасение бе опората на гредата. Той заопипва с левия си крак, докато намери твърда издатина, която намали напрежението в мускулите на ръката му. Чудеше се колко време ще останат притиснати тук; всъщност накрая умората и студът може би щяха да вземат своите жертви.

— Ако нивото на водата започне пак да се покачва, ще трябва да се опитаме да изплуваме навън, но в тъмното рискуваме да се загубим в някоя галерия. Мисля, че е по-добре за известно време да останем тук и да се молим да не нахлуе още вода.

С опит да придаде безгрижност на гласа си, Клер каза:

— Да се молиш? Трябва да ми е влязла вода в ушите.

Той се захили.

— Приятелят ми, прочутият Майкъл, беше войник, преди да реши да става богат. Веднъж той каза, че на бойното поле нямало невярващи.

Никълъс почувства леки тръпки по тялото ѝ, които бързо преминаха. Когато заговори, гласът ѝ бе непроницаем и равнодушен.

— Смяташ ли, че Оуен и Хю са успели да се спасят?

— Би трябвало да са в безопасност — отвърна той, надявайки се оптимизмът му да не е напразен. — Оуен имаше известна преднина и не мисля, че беше много далеч от вратата, където стоеше момчето. Вероятно са се задържали за подпора като нас, но ако са имали късмет, са минали от другата страна на преградата и са я затворили след себе си. Това трябва да е намалило скоростта и силата на струята и им е останало време да стигнат до галерия на по-високо ниво.

— Мили Боже, надявам се да е така — прошепна тя. — Но може би има други мъже, които са били настигнати от вълната. Вероятно Бодвил не е отишъл много далеч, когато е взривил барута.

Тя се разтрепери силно. Досещайки се защо, той попита:

— Баща ти в този участък ли умря?

— Не. Случи се в другия край на мината. — След продължително мълчание тя възкликна: — Мразя това място! Мили Боже, колко го мразя! Ако можех утре да затворя рудника, бих го направила. Толкова много хора умряха тук. Толкова много... — Гласът ѝ заглъхна и тя зарови лице в рамото му.

— Нима си загубила и друг скъп за теб човек? — прошепна той. За известно време настана тишина, чуваше се само плискането на течащата вода. После Клер колебливо каза:

— Веднъж... преди време един човек ме обичаше. И двамата бяхме много млади — бях на петнадесет. Айвър бе една година по-голям. Възхищавах му се и той на мен. Непрекъснато си хвърляхме погледи. Понякога разговаряхме след черковната служба, опитвахме се да си кажем какво чувстваме. — Тя потръпна, после приключи разказа си със сурови думи като от мелодрама. — Преди нещата между нас да стигнат по-далеч, избухна експлозия в мината. Изгоря жив.

Израсъл в долината, Никълъс бе виждал невинната страст на младите селяни, когато откриеха своя партньор в живота. И макар някой циник да би казал, че такива връзки са типичен пример за обикновен животински нагон, Никълъс знаеше добре, че не е така — дори само като си спомнеше как Оуен ухажваше Марджед. От началото двамата бяха обвързани с толкова силно чувство, че сякаш излъчваха някакво сияние, което го измъчваше и нараняваше, когато ги

видеше заедно. Никълъс открито завиждаше — той никога не е бил толкова невинен.

На петнадесет Клер трябва да е приличала много на Марджед — с чист дух и с вярно сърце. Щеше ли младият Айвър да заслужи дара на нейната първа любов? Клер никога нямаше да разбере, точно както никога не ѝ се бе налагало да се сблъсква с измяната. За нея обичта бе умряла, когато напъпилата им любов все още е имала безгранични възможности.

Дори след като слязоха в рудника, Никълъс се опитваше да потисне инстинктивното си желание да защитава Клер. Сега той изостави колебанието си и ѝ предложи утехата, която можеше да ѝ даде. Никълъс прошепна:

— Толкова смело беше да слезем под земята. — Наклони глава, докосна с устни мокрото ѝ лице, оставяйки диря по извивката на бузата ѝ.

Тя тихо въздъхна от изненада, а когато устните им се срещнаха, отпусна глава на рамото му. Устата ѝ беше топла за разлика от студената ѝ буза. Водата я обливаше, придаваше ѝ лекота и тя плавно изви възбуденото си тяло към неговото. Мокрите им дрехи прилепнаха и създаваха усещане за голота. Изглежда, тя нямаше нищо против бедрата му да се притиснат към нейните, а гърдите ѝ — към неговите.

В началото той я целуна невинно, почти прилично. Но нямаше нищо прилично в желанието, което се разпали у него. Той умело и леко раздалечи устните ѝ. Тя ги разтвори и двамата усетиха ласката на дъха си.

Никълъс докосна насърчително устата ѝ с език. Клер потръпна леко от изненада и за кратък, но мъчителен момент той си помисли, че тя ще приеме ласката му като целувката за деня. Но вместо това езикът ѝ срамежливо докосна неговия, а ръцете ѝ нежно се спуснаха надолу по гърба му.

Имаше сладък вкус като на пивко вино. Знаеше, че е неморално да изпитва такова желание, когато животът им беше в опасност, но все пак за миг той забрави водата, тъмнината, заплахата около тях. Само Клер съществуваше в действителност. Той вдигна коляно, така че тя да се притисне по-силно към бедрата му. Краката ѝ се допряха до неговите. Тя му отвърна с цялото си тяло, така плавно, както и водата,

която ги обгръщаше. Имаше нещо силно еротично в колебливия ѝ опит, слаб белег за невинна необузданост и скрита пламенност.

Клер бе очаквала разгарянето на страстта му, когато накрая Никълъс я целуна в устата. Това, което не очакваше, бе пленителната му нежност. Инстинктивно разбра, че тази прегръдка беше различна от предишните две, когато хладнокръвно бе преценявал нейния отклик. Това обърка очакванията ѝ. Тази целувка бе различна заради опасността, която ги направи другари, а не врагове.

А опасността все още не бе минала. Тя извърна неохотно лице.

— Аз... аз мисля, че е време да спрем.

— Мислиш? Не си ли сигурна?

Преди да успее да отговори, устата му отново откри нейната, омая я, малкото останал ѝ здрав разум я напусна. Тя се притисна по-силно в него и потръпна, когато той плъзна ръка нагоре и нежно помилва гърдите ѝ. От лекия допир я обзе страстно желание.

С него се появи вината и объркването, когато установи, че тръпнещите ѝ пламтящи слабини се притискат в неговите по най-срамен начин. Тя отново се отдръпна и твърдо каза:

— Сигурна съм.

Той затаи дъх, после бавно я пусна и леко въздъхна от разочарование.

— Жалко. — Ръката му, притискаше я силно, започна да се отпуска, но се отдръпна за кратко и само на няколко милиметра.

Тя изви гръб назад и отлепи бедра от него. Не бе лесно, както се бяха вкопчили един в друг, а ако се отдалечеше, щеше да потъне.

Отново изпадна в ужас, когато струята за малко не я отнесе. Никълъс беше единственото ѝ спасение. Ако не беше толкова силен, толкова смел, тя щеше да стане една от жертвите на мината.

— Ти ми спаси живота, милорд. Благодаря ти.

— Направих го с егоистични цели. Без теб домакинството ми мигновено щеше да пропадне.

Ироничните му думи възвърнаха чувството ѝ за хумор.

— Но без мен, жената, която усложни живота ти — изтъкна тя, — щеше да си свободен да напуснеш Абърдар.

— Кой е казал, че животът е прост и лесен? — Той зарови лице в извивката на рамото ѝ.

Клер затаи дъх. Първоначалното им споразумение включваше само целувки — със своята наивност не можеше да знае колко прелъстително един мъж може да докосва жената. Като се опитваше да се отърси от силното си желание за физическа близост, каза:

— Водата се е понижила с още около тридесет сантиметра.

— Така е. Да проверя ли дали е достатъчно плитко, за да мога да стъпя? — Той улови ръката ѝ и я постави върху гредата, после се отблъсна и се отдалечи.

Пръстите ѝ се изплъзнаха от мокрото дърво и тя остана без опора във водата. Нададе уплашен вик и се опита да улови подпората, но тя беше изчезнала и Клер успяваше да докосне само хлъзгавата скала, за която не можеше да се хване здраво.

Той я сграбчи бързо и я повдигна.

— Трябваше да те попитам дали можеш да плуваш.

Клер поклати глава. Спомняйки си, че той не вижда, отвърна:

— Страхувам се, че не.

— Добре, ще опитаме отново, но много по-внимателно. Този път Никълъс обви и двете ѝ ръце около гредата и чак когато се увери, че се е хванала здраво, се отдалечи.

— Водата достига на места до брадичката ми — извика той. — И струята не е толкова силна. Мисля, че е време да опитаме да се измъкнем. Ти, госпожице Морган, ще възседнеш гърба ми, не искам да те загубя някъде в тъмнината.

— Не мога да откажа — прошепна. — Като спомена за тъмнината, имаш ли кремък и огниво? Може би ще запалим свещта.

— Запазила ли си свещите си? Загубих моите, когато ни удари вълната. Трябваше да ги вържа по-здраво. Нека да проверя за кутията с огниво. — След кратко цопване той откри кутията и я извади над водата. След миг каза със съжаление: — Огнивото е мокро. Жалко, че наистина не съм демон — ако бях, щях да запаля свещта с щракване на пръсти.

Водата се раздвижи, когато той се доближи.

— С гръб съм към теб и ще те придържам — обясни той. — Качвай се.

Тя обви ръце около врата и крака около кръста му. Той обхвана с лявата си ръка крака ѝ, после започна да газии през водата, като дясната ръка държеше пред себе си, така че да не се сблъска със скалата.

— Ако протегна ръка встрани, ще мога да проследявам страничната стена — предложи Клер.

— Добра идея — така няма да се отклоним от пътя.

Той напредваше бавно с грация през водата, мускулите на бедрата му потръпваха сластолюбиво, притиснати от вътрешната част на нейните бедрата и при тези движения тя изпита страстни тръпки. Внезапно си спомни част от разговора между две по-възрастни жени, който бе дочула преди време. Вдовицата, изрекла неприличните думи, бе закопняла отново да почувства добър мъж между краката си. Клер веднага се беше отдалечила от вулгарната забележка, но сега по-добре я разбираше.

И макар вдовицата да не беше имала предвид точно такава близост, движенията на Никълъс ѝ доставяха възбуждащо, трепетно удоволствие, което проникваше дълбоко в нея. Изпитваше силно желание да разтвори и притисне по-силно бедра, за да утоли жаждата в пламтящия цвят на женствеността си.

Вместо това тя зарови пламналото си лице във врата му. Как можеха след такава интимност да възвърнат невинността и безопасността на връзката си? Но тя не можеше да е в безопасност, след като бе отишла в Абърдар и го бе накарала да ѝ сътрудничи.

Мислите ѝ блуждаеха, докато пръстите ѝ се плъзгаха по скалата от дясната ѝ страна. Усещаше грапавата повърхност на страничната стена и докосваше гредите, с които бе укрепен сводът на равни интервали. Минаха покрай два входа на странични галерии.

Изведнъж докосна нещо различно. Студено и гладко и завършващо с твърда четина. Помръдна пръсти и усети плът. Тихо изстена и се отдръпна.

— Какво става? — попита остро Никълъс. С разтреперан глас тя отвърна:

— Им... има труп на удавил се мъж.

Никълъс рязко спря.

— Има ли шанс все още да е жив?

Продължавайки да усеща студената кожа при лекия допир, тя потрепери и поклати глава.

— Не мисля, че е жив.

— Вероятно е нещастният Бодвил — нещо тежко ме удари по време на първото нахлуване на водата и вероятно е било неговото тяло.

Ако не можем да му помогнем, ще трябва да го оставим.

Всъщност думите му ѝ помогнаха да се успокои. Най-лошите ѝ страхове бяха, че това може да е тялото на Оуен, но приятелят им беше гладко избръснат, а този нещастен мъж не беше.

Никълъс отново започна да се придвижва напред. След като се отдалечиха на безопасно разстояние, тя изтри длан в бедрото си — безсмислен жест, при положение че ръката ѝ напълно бе потопена във водата — и започна да плъзга пръсти върху стената.

Галерията ѝ изглеждаше безкрайна, много по-дълга от обикновено. Започна да се чуди дали все пак не са се отклонили от главния път, когато Никълъс пак спря.

— Почакай. Стигнахме задънен тунел. — След миг добави: — Не, галерията продължава, но таванът е под нивото на водата.

Клер се намръщи, опитваше се да си спомни пътя.

— Минахме през един участък с нисък таван. Не мисля, че бе много дълъг. Спомняш ли си? За малко да си удариш главата.

— Да ти кажа честно, не обърнах внимание. Всичко, което си спомням е, че някъде можех да ходя изправен, а някъде не. — В гласа му имаше тревога. — Не бих искал да те преведа под водата, без да знам колко дълъг е този участък. Можеш ли да се задържиш на някоя греда, докато проуча?

Последното нещо, което Клер искаше, беше да остане в наводнената галерия сама с плаващ труп, но каза спокойно:

— Има една греда на около десет крачки по-назад. Ще се чувствам чудесно там...

Той се върна заднешком, докато приближат гредата.

— Можеш ли да се хванеш здраво?

— Да — увери го тя.

Той бързо я целуна по челото, после каза с разочарование:

— Съжалявам, забравих. Използвах утрешната си целувка.

— Мисля, че при тези обстоятелства няма да я прибавя към сметките си — сериозно каза тя.

— В такъв случай... — Той я притисна в обятията си и я целуна отново, този път в устата и много по-продължително.

Приятна топлина обля тялото ѝ и стигна чак до изтръпналите ѝ студени пръсти. Опита се да прозвучи строго, когато накрая той спря:

— Много си нахален, лорд Абърдар.

Той се захили.

— Разбира се. — После без затруднение заплува към мястото, където таванът се снишаваше.

Клер напрегнато се ослушваше, проследяваше движенията му по звука. Той спря да си поеме дълбоко въздух няколко пъти, като изпълни дробовете си докрай. После с тихо движение се гмурна под повърхността и изчезна.

Водата около нея изведнъж, като че ли стана с десет градуса по-студена. Клер потрепери и страшни мисли й дойдоха наум. Ако се бяха отклонили от главната галерия, Никълъс можеше да се сблъска с неочаквани опасности. Упорито се опитваше да потисне тревогите си — графът демон вече беше доказал, че може да се грижи за себе си, както и за нея.

Въпреки това й се стори, че мина страшно дълго време, преди той да се появи.

— Галерията се наклонява леко, затова от другата страна е по-плитко. Мисля, че можем да успеем, но ще бъде малко неприятно — ще останеш без въздух в дробовете. Имаш ли ми доверие?

— Разбира се — нуждаеш се от мен, за да поддържам домакинството ти. — Беше лесно да се шегува, когато бе отново с нея.

Той се засмя и я издърпа във водата, а след минута стигнаха края на участъка с висок таван.

— Поеми си дълбоко въздух няколко пъти и се хвани за лявата ми китка с двете си ръце. Когато си готова, ме стисни два пъти.

Тя изпълни нареждането му и вкопчи пръсти в ръката му. След като му даде сигнал, че е готова, той се гмурна под повърхността. Макар да му вярваше, когато свърши въздухът в дробовете й, тя почувства, че в нея се надига паника. Искаше й се да го избута грубо, за да излезе на повърхността. Вместо това, когато сърцето й забумтя като барабан, тя се опита да издишва по-бавно.

И когато усети, че не може да издържи повече нито секунда, без да погълне вода в изгарящите си от болка дробове, той заплува нагоре и те излязоха над водата. Отново се притисна в прегръдката на Никълъс, дишайки дълбоко.

— Смело момиче — измърмори той и леко я потупа по гърба.

— Не съм смела — задъхваше се тя. — И не съм момиче. Аз съм много строга учителка.

Той се засмя високо и отново я целуна. Имаше право да го спре — вече беше превишил лимита си — но тя не го направи. Целувките му ѝ вдъхваха кураж, а тя се нуждаеше от всичко, което можеше да я направи по-смела. Щеше да се тревожи за морала си, когато стигнеха на повърхността и бяха в безопасност.

Желанието отново затрептя в нея, съживи умореното ѝ тяло. Трябваше ѝ време да осъзнае, че пулсиращите тръпки не бяха само отвътре, но и навсякъде около нея — трептяха скалите и водата. Тя вдигна глава и каза с облекчение:

— Помпата отново работи. — Тогава разбра, че може да стъпи.

— Алелуя. Трябва да го отпразнуваме с целувка. — И още веднъж я притегли в обятията си и притисна устните ѝ в своите.

Смеейки се, тя леко се отдръпна.

— Май не можеш да мислиш за нищо друго освен за целувки?

— Очевидно — призна си той, но нямам избор. — Обгърна я с ръце през кръста и я повдигна така, че устните им да бъдат на едно ниво.

Всеки следващ път целувките ѝ ставаха по-настойчиви. Още веднъж усети, че се понася в опияняващата вълшебна страна на желанието. Раят във въглищната мина...

Като се мъчеше да възвърне самоконтрола си, тя се наведе назад и каза:

— Ако не спрем, водата ще започне да ври.

— Кларисима! — каза той с удоволствие. — Това е най-хубавото нещо, което някога си казвала.

За щастие не се опита да я целуне пак. След като я постави долу, той обгърна с ръка рамото ѝ и те продължиха напред.

Скоро достигнаха преграда, която издаде металически звук, когато Никълъс я опипа със свободната си ръка.

— Мисля, че стигнахме вратата, където беше Хю.

В участъка не се забелязваше никакво тяло. Никълъс се гмурна и премина през вратата, после извика на Клер да го последва.

Когато тя излезе от другата страна, премига извън себе си от радост, забелязала приближаващите светлини на свещите. Около половин дузина мъже газеха към тях през дълбоката до кръста вода, Оуен ги водеше. Той извика:

— Клер, Никълъс, вие ли сте?

— И двамата в отлично здраве — отвърна Никълъс и помогна на Клер да стъпи на крака. — Успя ли да изведеш Хю?

— Аха, макар да бяхме близо, трябваше да преплуваме разстоянието до по-високо ниво и после да го кача горе на повърхността. Бедното дребосъче, страхуваше се да остане в рудника.

— Един мъж се е удавил в галерията — каза Клер сериозно. — Има ли други нещастни случаи?

— Трябва да е Бодвил, мир на душата му — рече Оуен. — Няма други загинали или лошо пострадали. Късметлии сме.

Един от миньорите се обади:

— Ще отидем да потърсим Бодвил.

— Не е далеч, след участъка с по-нисък таван — обясни Никълъс.

Миньорът кимна и поведе трима мъже към металната врата. Нивото на водата спаднаше непрекъснато и вече беше възможно да запалят свещите.

Когато Клер и другите тръгнаха към главната шахта, Оуен каза:

— Съжалявам, че се забавих толкова. Имаше един участък, през който не можеше да се мине, преди да оправят помпата.

— Нали никой не е пострадал. Аз успях да прекарам много приятен следобед — мрачно каза Никълъс. — Всеки ден ли е така, или това вълнение беше специално за мен?

Оуен въздъхна.

— Бих искал днешният случай да е изключение.

Инцидентът може да даде добър резултат, помисли си Клер, докато с усилие си пробиваше път през водата. Сега, когато отношението на Никълъс към мината беше ангажирано, би се обзаложила, че скоро щяха да настъпят промени.

Тъй като знаеше колко е изтощена Клер, Никълъс обви ръка около кръста ѝ, докато въжето ги издигаше със скърцане към повърхността. След като я пренесе през наводнената мина, не искаше да я загуби в последния етап от пътуването им. Тя уморено се облегна върху рамото му, очевидно доволна от подкрепата.

Горе той скочи на твърдата земя и помогна на Клер да слезе. Студеният вятър пронизваше през мокрите дрехи.

Хю чакаше неспокойно до входа. Лицето му светна, когато видя Оуен, който се изкачи след Никълъс и Клер.

— Радвам се, че сте в безопасност, господин Морис. Проклето място.

Оуен потупа момчето по рамото.

— Мините не са толкова лоши, Хю, макар да не са по вкуса на всеки човек.

— Заклевам се в Исус Христос, че няма да сляза отново долу — каза момчето с тържествен глас. Думите му прозвучаха като обет, а не като богохулство.

Докато говореше, ремъчният скрипец издигна на повърхността още няколко души. Единият от тях, висок и слаб мъж с червено лице, изрева:

— Чух това, Хю младши, и да не съм го чул пак. За да спреш да хленчиш, веднага ще те сваля отново в мината.

Малкото личице на детето пребледня от ужас. Разтреперано, но решително, то заяви:

— Не, татко, няма да сляза.

— Аз съм твой баща и ще правиш, каквото ти кажа — изръмжа мъжът. Като пристъпи напред, той се протегна към ръката на Хю.

Момчето изпищя, побягна и се скри зад Оуен.

— Моля ви, господин Морис, не му позволявайте да ме сваля долу.

Оуен меко каза:

— Момчето за малко да се удави, Уилкинс. Нуждае се от топла храна и легло, а не отново да бъде спуснато в рудника.

— Това не е твоя работа, Морис. — Уилкинс наново се опита да хване детето, като политна при рязкото движение.

Лицето на Оуен помръкна и доби хладно изражение.

— Пиян си. Остави момчето на мира, докато изтрезнееш.

Миньорът избухна като барут, размаха костеливи юмруци и закрещя:

— Не ми казвай какво да правя със сина си, лицемерно методистко чудовище.

Оуен ловко отскочи встрани. После, с видимо задоволство, повали нападателя си с добре премерен удар в челюстта. Докато Уилкинс лежеше зашеметен на земята, Оуен коленичи до детето.

— Ще дойдеш у дома за чаша чай, Хю — нежно каза той. — Татко ти е в лошо настроение днес.

Никълъс потрепери от нещастното изражение върху лицето на момчето, напомнящо му за собственото му детство. Начинът, по който Оуен разговаряше с Хю, накара Никълъс да се замисли за преподобния Морган.

Не успял още да се отърси от спомените, той се извърна и видя Уилкинс да залита към тях, стиснал в ръката си миньорската кирка с къса дръжка. С лице, изкривено от ярост, той вдигна кирката и замахна към Оуен.

Никълъс пристъпи напред и изтръгна кирката от нападателя, изви ръката му с такава сила, че Уилкинс отново се свлече на земята. Без да спира да крещи, миньорът се мъчеше да се изправи на крака.

Никълъс изрита мъжа в корема и отново го просна по гръб. После взе кирката и опря острието на тежкия метален инструмент в гърлото на Уилкинс. Миньорът миришеше на евтино уиски. Сега не беше способен да уплаши и дете.

— Имам едно предложение за теб — студено изрече Никълъс. — Момчето е упорито, рудникът не му харесва, така че очевидно няма да слезе заради теб. Мога ли да го взема, да кажем, за двадесет гвинеи? Толкова то ще спечели за цяла година работа и няма да се налага да даваш пари за храна и дрехи.

Уилкинс замига объркано, после изръмжа:

— По дяволите, кой си ти?

— Аз съм Абърдар.

Лицето на Уилкинс се изкриви от гняв. И макар да беше в опасно положение, той изсъска:

— Нима циганинът предпочита малки момчета? Затова ли съпругата ти не остана при теб?

Никълъс стисна конвулсивно дръжката на кирката и с усилие потисна желанието си да пронже с острието гърлото на мъжа.

— Не ми отговори дали ще приемеш парите за сина си — изрече той, когато възвърна самообладанието си. — Двадесет гвинеи, Уилкинс. Помисли колко уиски можеш да си купиш с тези пари.

Споменаването на парите накара миньора да замълчи. След кратко обмисляне той отвърна:

— Ако искаш копелето, можеш да го получиш за двадесет и пет гвинеи. Господ знае, че той не струва и пет пари. Не прави нищо освен да хленчи, да се оплаква и да иска още храна.

Никълъс хвърли поглед към насъбралите се около тях миньори, които мълчаливо наблюдаваха сцената.

— Всички сте свидетели на факта, че господин Уилкинс доброволно се отказа от правата си върху своя син Хю за сумата от двадесет и пет гвинеи.

Много от случайните свидетели кимнаха. Израженията им показваха отвращение към мъжа, който щеше да продаде собствения си син.

Никълъс вдигна кирката и Уилкинс успя тежко да се вдигне на крака.

— Кажы къде да те намеря. Ще ти изпратя парите тази вечер. Моят управител ще ти даде да подпишеш разписка за момчето.

След като Уилкинс кимна, Никълъс хвърли встрани кирката и каза с кадифен глас:

— Сега, като си станал, искаш ли да изсипеш още клевети по адрес за личния ми живот? Не съм въоръжен — можем да обсъдим изявленията ти като мъже.

Макар миньорът да имаше физическо преимущество пред Никълъс, той извърна поглед встрани. Шепнешком, така че само Никълъс да може да го чуе, промърмори:

— Дразни когото си искаш, циганско чудовище.

Отегчен от хулите на Уилкинс, Никълъс се извърна и попита Оуен:

— Ако плащам разноските за Хю, ще се грижиш ли за него заедно със собствените си деца? Ако нямаш възможност, познаваш ли друго подходящо семейство?

— С Марджед ще го вземем. — Оуен пусна момчето. — Би ли искал да дойдеш с мен, Хю? Не забравяй, че ще трябва да ходиш на училище.

Сълзи изпълниха очите на детето. То кимна, после отново зарови лице във врата на Оуен.

Докато Оуен потупваше Хю по гърба, Никълъс скептично разсъждаваше за силата на парите. Само за двадесет и пет гвинеи детето можеше да има свършено нов живот. Разбира се, благородническата кръв беше по-скъпа — Никълъс бе струвал на стария граф четири пъти повече. Няма съмнение, че цената щеше да бъде по-висока, ако нямаше покварата на циганския произход и живот.

Той се извърна с безизразно лице. Какво значение имаше това, след като Хю щеше да отиде при хора, които щяха да се отнасят мило с него.

По време на скандала Клер наблюдаваше мълчаливо, а сините ѝ очи се взираха пронизателно в него. Когато Никълъс хвърли поглед към нея, тя каза:

— Все още има надежда за вас, милорд.

— Не получавай грешна представа за моята филантропия — изсъска той. — Действах абсолютно извратено.

Тя се усмихна.

— Господ прощава, вече си обвързан с едно добро дело. Защо пък да не бъдеш изгонен позорно от обществото на „Развратниците и измамниците“ заради това?

— Не могат да ме изгонят, учредител съм на организацията — отвърна той. — Върви си облечи сухите дрехи, преди да си измръзнала до смърт. Нуждаеш се също от баня — покрита си с толкова прах, че приличаш на коминочистач.

— И ти, милорд. — Продължавайки да се усмихва, тя се отправи към малката барака, където беше оставила дрехите си.

Никълъс, Оуен и Хю влязоха в другата барака. Макар Оуен обикновено да работеше до късно, наводнението бе объркало

нормалния им работен ден, затова реши да заведе Хю вкъщи по-рано.

Когато облече собствените си дрехи, Никълъс тихичко попита:

— Сигурен ли си, че Марджед няма да има нищо против да заведеш детето у вас?

— Разбира се — увери го Оуен. — Хю е лъчезарно дете, с добър характер и Марджед много пъти е казвала, че би искала да е наше дете. Откакто Уилкинс не води момчето на неделно училище, тя го учеше на азбуката и числата, когато имаше възможност. А и го хранеше. Бедното дете винаги е гладно.

Докато разговаряха, Хю свали мократа си парцалива риза, като разголи кокалестия си гръб, обсипан с дълбоки белези. Никълъс се намръщи, когато видя зарасналите рани.

— Изкушавам се да изляза и да откъсна главата на Уилкинс. Или би искал ти да го направиш с почести?

— Не ме изкушавай — измърмори Оуен. — Ще е по-добре засега да оставим Уилкинс на мира, за да се съгласи да ни даде момчето. Бил е няколко години в армията и само търси поводи за сбиване. Няма смисъл да си създаваме още по-голям враг. Освен това — продължи той набожно — нашият Господ е против насилието.

Никълъс се захили и облече фрака си.

— И чувам това от мъж, който повали Уилкинс със сръчността на професионален боксьор?

— Понякога трябва да бъдеш по-твърд с невярващите — отвърна Оуен с блясък в очите. — Дори Исус е дал воля на гнева си и е прогонил търговците от храма.

Хю се приближи и доверчиво хвана Оуен за ръка. Никълъс отново си помисли за преподобния Морган. Да купи момчето от жестокия му баща, беше едно от добрите му хрумвания.

Когато тримата напуснаха бараката, Никълъс видя изнесеното от галерията тяло на Бодвил, което беше положено до колибата на пазача. Заедно с миньорите го оглеждаше и един огромен мускулест мъж със скъпи дрехи и безспорно властно излъчване. Оуен измърмори:

— Това е Мадок.

Никълъс вече се беше досетил. Макар че искаше да се срещне с управителя, би предпочел да го направи при други обстоятелства. Той се огледа за Клер и видя, че е излязла от малката барака, облечена в момчешките си дрехи за езда. Имайки предвид струпаните хора

наоколо, нямаше да е трудно да се приближи до нея, да вземат конете и да напуснат незабелязано.

Късметът не беше на тяхна страна. Когато Мадок извърна поглед от жертвата, очите му попаднаха на Клер.

— Какво правиш тук, малка размирнице? — изсъска той. — Казах ти да държиш набожния си задник далеч от рудника!

Още една глава трябваше да се откъсне, но Никълъс беше дошъл в мината да огледа, а не да започва война. Преди Клер да успее да отговори, той пристъпи напред и смирено каза:

— Мен ще трябва да обвиниш. Аз помолих госпожица Морган да ме доведе тук.

Мадок се извърна.

— Кой си ти по дяволите?

— Граф Абърдар.

За миг управителят се смути. Но след малко гневът му се възвърна.

— Влезли сте в чужда собственост, лорд Абърдар. Махайте се от рудника и стойте надалеч.

— Минната компания е взела под наем рудника, но тази земя е на фамилията Дейвис — каза Никълъс с привидно спокойствие. — Не забравяй, че все още я притежавам. Нека да запазим добрите обноски.

С видими усилия Мадок обузда гнева си.

— Извинявам се за грубостта си. — Очите му изведнъж се присвиха. — Нима сте слизал вече в мината?

— Да. Незабравимо преживяване — отвърна Никълъс със смекчен глас.

Мадок се извърна и се вторачи в струпаните работници.

— Кой е отговорен за това?

Предполагайки, че ако Оуен си признае делото, щеше моментално да бъде уволнен, Никълъс хвърли към приятеля си предупредителен поглед, после каза:

— Вината отново е моя. Създадох впечатление, че имам вашето разрешение. Работниците ти бяха много учтиви.

Управникът очевидно беше на ръба на избухване.

— Не ме интересува дали си граф, или собственик на тази земя — изръмжа той. — Нямах право да се промъкваш зад гърба ми и да лъжеш моите работници. Смятам да се изправа срещу теб в съда.

— Давай тогава — доволно отвърна Никълъс. — Бих се срещнал с теб и в затвора, и съм задължен да го направя. Но старият ми приятел лорд Майкъл Кениън все още е собственик на мината, нали? Възнамерявам да му се обадя веднага. Няма да одобри такава неучтивост в своята собственост.

Безпокойството на Мадок пролича в острия му отговор.

— Давай тогава. Милордът ми даде пълна власт над мината и нито веднъж не е критикувал действията ми.

— Сигурен съм, че се чувства много добре с такъв добросъвестен управител — каза Никълъс с ирония. Той хвърли поглед към Клер, която мълчаливо извеждаше конете. — Ще тръгваме ли, госпожице Морган? Видях всичко необходимо.

Тя кимна и те възседнаха конете. Никълъс усещаше пронизващия втренчен поглед на Мадок в гърба си, докато язدهа до оградата. Ако погледите можеха да убиват, щеше вече да е мъртъв.

Когато се отдалечиха достатъчно от мината, той промърмори:

— Спечелих си двама врагове, а още дори не е време за чай. Свършихме добра работа този ден.

— Това не е шега — остро каза Клер. — Най Уилкинс е тип, който може да се напие някоя вечер и да реши да подпали конюшните ти, за да си отмъсти за унижението.

— А Мадок е още по-лош. Разбирам защо да го молиш за подобрения на мината, е чиста загуба на време. Доста опасен мъж.

Тя го погледна с изненада.

— Винаги съм мислела така, но смятах, че преценката ми се дължи на омразата ми към мината.

— Мадок е кавгаджия, тиранин на дребно, който ще се бори до смърт да запази влиянието си — каза Никълъс замислено. — И преди съм виждал подобни типове. Учудвам се, че Майкъл е наел такъв човек. При това е доволен от неговото управление. Започвам да се питам какво е правил Майкъл през последните няколко години. Не може да е мъртъв, иначе щях да разбера, но определено е занемарил живота си.

— Хората се променят с годините.

— Вярно е. Но бих се изненадал, ако Майкъл се е променил толкова, че да е безразличен към всичко. Винаги се е грижел усърдно за делата си. Често полагаше повече грижи, отколкото е необходимо.

— Никълъс лениво потупа коня си по врата, а мислите му летяха към миналото. — Когато отида в Лондон, ще попитам приятеля ни Люсиен къде е Майкъл и какво прави. Люсиен знае всичко за всеки.

Спомняйки си, че Марджед бе споменала това име, Клер каза:

— Люсиен е другият ти приятел от „падналите ангели“, нали?

Никълъс я погледна с удивление.

— Мили Боже, нима старият ни прякор е стигнал и до Уелс?

— Страхувам се, че да. Откъде получихте това прозвище?

— Четиримата — Люсиен, Рафаел, Майкъл и аз — станаме приятели в Итън — обясни той. — В Лондон често се движехме заедно. Модното общество обичаше прякорите и някои ни нарекоха паднали ангели, защото бяхме млади и малко диви, което е типично за младите, а и двама от нашата група носеха имената на архангели. Разбира се, това не означава нищо.

— Историята, която аз чух е, че всички сте били красиви като ангели и немирни като дяволи — сериозно каза тя.

Той се захили.

— Мълвата е прекрасно нещо — много по-интересна от самата истина. Не бяхме свещи, но не сме и престъпвали общоприетите норми, не сме разорили семействата си или провалили живота на някоя млада дама. — Той се замисли. — Но не мога да гарантирам за това какво са правили другите през последните четири години.

Долавяйки скръб в гласа му, тя каза:

— Вероятно с нетърпение очакваш да се срещнеш отново с приятелите си.

— Така е. Майкъл може да не е вече на този свят, но Люсиен заема важен пост в британското правителство, а Рафи развива активна дейност в Камарата на лордовете, така че почти сигурно в момента са в Лондон. — Той хвърли поглед към нея. — Ще тръгнем вдругиден.

Челюстта на Клер увисна.

— Наистина ли ще ме заведеш в Лондон?

— Разбира се. Казах ти го в деня, в който пристигна в Абърдар — заедно с хрумването си да те изнудя.

— Но ти бе пиян. Помислих, че си променил решението си.

— Как иначе ще можеш да си купиш подходящо облекло? Въпреки че начинът, по който тази стара риза ти стои, е доста предизвикателен. Облякла ли си нещо под нея?

Ръцете ѝ неволно издърпаха юздите и понито ѝ спря. И тъй като той не спираше да я обърква, трябваше да се научи да не позволява на емоциите си да пречат поне на ездата, помисли си тя с неудоволствие.

— Не можеш да облека сухите си дрехи върху мокрото бельо.

— Добро решение, но въпреки практичните ти причини смятам, че ще измръзнеш. — Той свали фрака си за езда и го наметна върху раменете ѝ. — Макар да е против принципите ми да насърчавам жените да носят повече дрехи, по-добре го облечи.

Тя се опита да му върне фрака.

— Сега пък ти ще замръзнеш.

— Прекарал съм твърде много нощи под звездите, за да се притеснявам от студа.

Тя се предаде и загърна фрака около гърдите си. Той беше пропит с телесната топлина на Никълъс и излъчваше слабия мускусен аромат, който можеше да разпознае навсякъде. Чувстваше се така, сякаш ръцете му бяха обвити около нея.

Щеше да е интересно да види Лондон, но пътуването със сигурност щеше да прекрати странната близост, която непрекъснато нарастваше между тях. В метрополията той щеше да се срещне с приятелите и вероятно със старите си любовници и нямаше да има време за нея. Едва ли щеше дори да си спомня за присъствието и. Животът ѝ щеше да стане много по-лесен.

Наистина бе благодарна за предоставилата ѝ се възможност.

Останалата част от деня премина в обикновени занимания. Клер дълго се кисна в коритото, за да премахне миризмата и въглищния прах от тялото и от косата си. После, макар да продължаваше да потръпва при спомена за преживяната опасност в мината, тя обсъди с Уилямс преустройството на къщата. Днес слугите щяха да работят по изчистването и пренареждането на трапезарията и тя очакваше чудесни резултати. С Уилямс планираха кои стаи да бъдат почистени по време на отсъствието ѝ. После направиха списък на всичко, което трябваше да се купи в Лондон.

След вечерята, превъзходно приготвена от госпожа Хауел, Клер и Никълъс се преместиха в библиотеката. Той се зае с кореспонденцията

и сметките и работеше така съсредоточено, че промени представата ѝ за репутацията му на нехранимайко.

Клер се възползва от възможността да прегледа библиотеката, която беше далеч по-богата от най-смелите ѝ мечти. Ако с Никълъс запазеха приятелските си отношения, когато изминаха трите месеца, може би той щеше да ѝ позволи от време на време да взима някоя книга.

Тя вдигна поглед и се вгледа в профила му, докато той се мръщеше над някакъв документ. Както винаги, той я учудваше: омайно красив, толкова аристократ, колкото и циганин, непредсказуем, но и интелигентен. Бяха различни като деня и нощта и затова не трябваше да остават приятели. Вероятно трите месеца след това нелепо предизвикателство щяха да приключат с нещастие и този, който щеше да страда, нямаше да бъде графът демон.

Като се обвиняваше строго, че никой не я беше карал да идва в Абърдар, тя се върна към лавиците с книги. Колекцията беше добре подредена, имаше литература на половин дузина езици. Някои книги бяха на уелски.

Имаше и други раздели, посветени на историята, географията и естествознанието. Бащата на Клер понякога бе взимал на заем богословски томове — макар старият граф да възприемаше задължението си да остане в англиканската църква, той притежаваше и реформистки възгледи. Вероятно затова беше избрал да предаде внука си в ръцете на методистки проповедник.

В средата на секцията се намираще една огромна библия с дебела кожена подвързия и позлатени вдлъбнати орнаменти. Досещайки се, че това е семейната библия на фамилията Дейвис, Клер издърпа тома от лавицата и го постави на масата. Започна разсеяно да прелиства, като търсеше някои от любимите си цитати.

В началото имаше схема на родословното дърво и тя осъзна, че проследява различните почерци и мастила, които грижливо са отбелязвали рождените дни, датите на смъртта и женитбите. Бледо петно, вероятно от сълза, бе зацапало една смъртна дата. Към избелял, около вековен надпис за рождението на Уилям Леулайн Дейвис с разкривен от вълнение почерк бе прибавено: „Най-накрая син!“. Бебето бе пораснало и бе станало прапрадядо на Никълъс.

Но след като проучи схемата тя разбра защо старият граф толкова силно е желаел наследник. Семейството не е било плодовито и Никълъс нямаше близки роднини по мъжка линия. Ако държеше на решението си да не се ожени отново, графската титла Абърдар вероятно щеше да умре с него.

Тя прелисти страницата и разгледа последните записки. Двата брака на стария граф и на тримата му синове бяха вписани собственоръчно с властния му почерк. Макар и тримата му синове да бяха женени, нямаше никакви рождени дати под имената им.

Устните ѝ трепнаха, когато погледна забележката до името на Кенрик. В контраст с мастилото, използвано навсякъде другаде, женитбата на Кенрик с „Марта, фамилия неизвестна“ и рождената дата на „Никълъс Кенрик Дейвис“ бяха вписани с молив. Беше явно доказателство за това, колко неохотно старият граф е приел своя наследник. Ако само бе показал една десета от топлината, с която Оуен се бе отнесъл към Хю, който дори не беше негова собствена кръв!

Замислена и натъжена за пораженията на времето и на страстите, тя обърна следващата страница. Оттам изпаднаха няколко прегънати листа. Тя им хвърли бегъл поглед, после ги огледа по-отблизо и измърмори:

— Странно.

Не възнамеряваше да безпокои Никълъс, но той се облегна назад в стола си и се протегна лениво.

— Какво е толкова странно, Кларисима?

— Нищо важно. — Отиде до бюрото му и постави двата документа под светлината на газовата лампа. — Тези два документа са нотариално заверени в енорийските регистри копия, които декларират брака на родителите ти и твоето раждане. И двата са износени и зацапани, сякаш дълго време са били носени в джоб. — Тя посочи към другите два. — Тези документи са също дубликати, макар да са копирани доста лошо. Странното е, че нямат законова сила, защото не са били заверени при нотариус. И все пак са прегънати и изцапани както оригиналите. Предполагам, че дядото ти е направил копията, но не мога да разбера за какво е щял да ги използва или как са станали толкова износени.

Никълъс вдигна едно от незаверените копия. Ръката му рязко трепна, а въздухът запраця и се наелектризира от напрежение.

Клер вдигна поглед и видя, че той се вира в документа със същите яростни мълнии в погледа, които беше видяла, когато бе раздрал портрета на съпругата си. Тя затаи дъх, чудейки се какво можеше да причини такъв гняв.

Никълъс вдигна другото копие и със злоба смачка двата листа в юмрука си. После стана от стола, прекоси стаята и хвърли документите в огъня. Пламъкът се извиси, после отново се притаи сред тлеещите червени въглища.

Клер разтреперана попита:

— Какво не е наред, Никълъс?

Той се вираше в огъня, където листата бавно се превръщаха в пепел.

— Нищо, което да те засяга.

— Причината за гнева ти може би не ме засяга, но не и самата ярост — тихо каза тя. — Не трябва ли добрата любовница да те насърчава да говориш за това, което те безпокои?

— Може би любовницата трябва да попита, но това не означава, че аз ще ѝ отговоря — просъска той. Вероятно съжалил за резкия си тон, добави по-сдържано: — Добрите ти намерения са надлежно отбелязани в паметта ми.

Реши, че предпочита изблиците на бяс и капризите на Никълъс пред лицемерната му маска. Като потисна една въздишка, тя постави обратно другите документи и библията по местата им на лавицата. Той не ѝ обърна внимание, лицето му бе като каменно, докато разпалваше огъня с ръжена.

— Утре е неделя и ще ходя на черковна служба, така че ще си лягам. Лека нощ.

Никълъс вдигна поглед:

— Жалко, че не мога да използвам целувка за края на деня — каза той с крехък хумор. — Недалновидно беше да получа полагаемата ми се част в мината.

Гневът му беше овладян, излъчваше само самота и тъга. Бог знае защо документите толкова го засегнаха, но Клер не можеше да понесе гледката на такава скръб върху лицето му. Със смелост, която беше немислима преди четири дена, тя прекоси стаята, постави длани върху раменете му и каза срамежливо:

— Получил си твоята целувка, но аз мога да те целуна, нали?

Погледът му се прикова в нея, черните му очи бяха присвити.

— Можеш да ме целуваш когато пожелаеш, Кларисима — каза той с дрезгав глас.

Почувства как мускулите му се напрягат, но стоеше неподвижен, изчакваше тя да поеме инициативата. Като се повдигна на пръсти, Клер докосна устните му със своите.

Ръцете му я обгърнаха с явно желание.

— О, Господи, толкова ми е добре.

Устните им се сляха жадно и пламенно. Той пое инициативата и макар да бе планирала кротка прегръдка за лека нощ, тя напълно се отдаде на омайното усещане.

Когато се целуваха в мината, бе тъмно и от близостта им я предпазваше това, че не можеше да го погледне в очите. Объркана от пронизващия му поглед, тя затвори клепачи само за да открие, че без обезпокояващата я гледка се разпалваха другите ѝ сетива. Ромоленето на дъжда върху прозореца, влажната кадифена грубост на езика му. Ароматът на дим и сапун, тялото на Никълъс; дъхът му. Потропването на бучки въглища в решетката на камината; плъзгането на силната му топла длан върху плата на дрехата ѝ сякаш изгаряше гърба ѝ. Скърцането на отваряща се врата.

Уплахата се превърна в усещане за опасност, тя се дръпна и погледна над рамото му. До вратата стоеше една от новите домашни прислужници, Тигуин Елайъс, млад член на методистката черква с висок морал и необуздан език.

Двете жени безмълвно се втренчиха една в друга. Лицето на Тигуин разкриваше, че отказва да повярва на очите си.

Този поглед нарани Клер и я прониза чувството за греховност. Това, което правеше, бе грешно и нищо не можеше да го смекчи.

След миг домашната прислужница се отърси от вцепенението, извъртя се и затвори вратата след себе си.

Изцяло погълнат от желание към Клер, Никълъс не забеляза страничната сцена.

— Ако можеш да си поемеш дъх — промърмори той, като галеше с ръка бедрата ѝ — мога ли да те убедя за нова целувка?

Тя вдигна поглед, разкъсвана от безмилостното душевно колебание между това, което изпитваше в прегръдката му и това, което видя в очите на Тигуин. Клер се задъха:

— Не. Не, трябва да вървя.

Той вдигна ръка, за да я спре, но тя го отблъсна и напусна стаята, без да забелязва нищо около себе си.

Ако само си беше тръгнала преди десет минути.

12

Тази нощ Клер спа лошо. Беше лесно да забравя за поведението си, докато беше под чаровното въздействие на Никълъс. Целувката си беше целувка, осъдителна, но не и греховна. Опита да се види през погледа на Тигуин и да се изправи пред мъчителна преоценка на собственото си поведение. Не можеше повече да продължава да отрича слабостта си, страстното си желание.

Докато лежеше будна, чу приканващите я мелодии от арфата на Никълъс. Повече от всичко на света искаше да последва тези примамливи звуци, да забрави болката си в топлината на прегръдката му. Но щеше да постъпи като пеперуда, заслепена от изкусителната омайваща светлина, гмурнала се в пламъка на свещта.

На сутринта тя стана с натежали от сън очи и свито сърце. При мисълта, че трябва да отиде в черквата ръцете ѝ трепереха. През живота си никога не беше пропускала неделните служби и ако го направеше днес, щеше да признае вината си.

Докато обличаше строгата си сива рокля, тя се чудеше дали Тигуин ще бъде на службата и дали ще разкаже на другите какво бе видяла. Със съжаление реши, че въпросът не беше дали, а кога — Тигуин трудно щеше да се сдържи да не сподели скандалните новини. Момичето обичаше да бъде център на внимание и нямаше да устои да не разкаже историята за целувката на учителката с графа демон. Ако новината все още не беше разпространена, това щеше да стане много скоро.

Докато пътуваше за Пенрийт, Клер настигна новата готвачка, която бе тръгнала към черквата. Госпожа Хауел с радост прие предложението да се качи на каретата ѝ и през останалата част от пътя благодари за предложената ѝ работа в Абърдар. Очевидно все още не бе чула нищо, което да накърни моралния образ на Клер.

Пристигнаха точно когато хората заемаха местата си. Обикновено Клер се чувстваше удобно на познатите пейки сред варосаните в бяло стени и дървен под, който блестеше от тънкото

восьмо покритие. Днес обаче тя осъзна, че се взира в останалите, за да забележи дали някой от другите богомолци ще я изгледа странно.

Бързо обходи с поглед паството и с успокоение видя, че Тигуин не присъства. Когато Клер се шмугна на обичайното си място до Марджед, приятелката ѝ се усмихна и кимна към Хю, който седеше между Оуен и Тревър, най-големия син на Морис. Слабото личице на Хю сияеше от щастие и малкото му тяло беше облечено с топли здрави дрехи, явно принадлежали на някой от новите му братя. За първи път през краткия си живот Хю имаше истински дом. Когато Клер си спомни какво беше преживяло момчето в рудника и от жестокия си баща, проблемите ѝ вече не изглеждаха толкова значителни.

Пасторът зае мястото си в амвона, обяви химна и песента започна. Музиката беше неразделна част от богослужението на методистите и тя приближаваше Клер до Господ. Само молитвата никога не беше правила това. Когато извиси глас, напрежението ѝ започна да намалява.

Спокойствието и смирението в душата ѝ бяха прекъснати, когато пристигна един закъснял член на паството и зае мястото си на задните редове. Сред тихия шепот Клер чу собственото си име. Внезапно изпита мъка, затвори очи и се напрегна, за да посрещне изпитанието, което щеше да последва.

Методистката църква нямаше постоянен пастор, затова богослужението се извършваше от членовете на паството или от гостуващи проповедници. Днес службата се водеше от проповедника Маркрос от съседното селище, но той прекъсна, когато шепотът се усили. С гръмовен глас попита:

— И както се казва в молитвата, какво е по-важно от словата Господни?

Отново тихо мърморене, а след малко изскърцване на дърво, когато някой стана. После дрезгав женски глас отекна в параклиса:

— Днес сред нас има порочна жена. Жената, на която поверихме нашите деца, е грешница и лицемерка. И тя се осмелява да седи с нас в дома Господен!

Устните на Клер се присвиха, когато позна майката на Тигуин. Гуенда Елайъс имаше строги разбирания за мястото на жената и никога не беше одобрявала преподаването на Клер или самата нея. И

сега госпожа Елайъс притежаваше оръжието, с което да накаже младата жена за всичките разногласия, които са имали.

Маркрос се намръщи.

— Това са смели обвинения, сестро. Имате ли доказателство? Ако нямате, моля ви, запазете тишина. Домът Господен не е място за празни клюки.

Всички в паството извърнаха глави към госпожа Елайъс. Тя беше висока, набита жена, а лицето ѝ — покрито с бръчки. Вдигайки едната си ръка, тя посочи Клер и изсъска:

— Клер Морган, дъщерята на нашия обичан проповедник и учител на децата ни, е обладана от порочна страст. Не само защото преди четири дена се премести в къщата на лорд Абърдар, този, когото наричат графа демон. Тя твърдеше, че ще бъде негова прислужница. Обаче миналата нощ дъщеря ми Тигуин, която работи в Абърдар, е видяла безсрамната разпусната жена в прегръдката на графа, полуразголена и с крайно непристойно поведение. Единствено по Божия милост невинното ми дете не я е заварило в акт на прелюбодеяние. — Гласът ѝ трептеше от възмущение. — Благодаря на Господ, че баща ти не е жив, за да те види!

Богомолците извърнаха очи към Клер. Приятелите ѝ, съседите ѝ, бившите ѝ ученици я гледаха стреснато и ужасено. Макар някои от лицата да изразяваха недоверие, другите — твърде много — показваха, че вече е осъдена.

Объркан, че е бил намесен в местния спор, Маркрос попита:

— Как ще се защитите, госпожице Морган? Прелюбодействието винаги е грях, но то е особено осъдително за такава като вас, на която обществото вярва. — Одобрителните шепоти се засилиха.

Кръвта се отдръпна от лицето на Клер. Тя знаеше, че ще бъде трудно, но действителността беше по-болезнена, отколкото предполагаше. После Марджед улови ръката ѝ и я стисна. Когато вдигна поглед, Клер видя тревога върху лицето на приятелката си, но също вяра и любов.

Подкрепата ѝ даде сили и тя се изправи. Стиснала облегалката на стола пред нея, събра всичкия си кураж и изрече:

— Тигуин беше една от моите ученички и винаги е имала богато въображение. Не мога да отрека, че миналата вечер ме е видяла да се целувам. Аз изразявах... благодарността си към лорд Абърдар, както

затова, че вчера ми спаси живота, така и заради неговите действия, които ще помогнат на селото ни.

Тя притвори очи, търсейки думите, които щяха да разкрият истината, но и да породят съчувствие, за да не бъде обвинена в грях.

— Няма да се преструвам, че това, което направих, е мъдро или правилно, но една целувка не е прелюбодеяние и се заклевам, че бях прилично облечена, както съм в този момент.

Едно дете попита с писклив глас:

— Какво е прелюбодеяние?

Почти едновременно жените с малките деца и неомъжените дъщери станаха и се отправиха с децата си навън. Много жени хвърлиха погледи през рамото си, когато напускаха, но нямаше спор, че не можеше децата да присъстват на такъв разговор. Марджед събра челядта си и хвърли съчувствен поглед към Клер. После също се оттегли.

Когато невинните души бяха изведени от помещението, госпожа Елайъс поднови обвиненията си.

— Не можеш да отречеш, че живееш с графа, нито че имаш непристойно поведение.

— Дъщеря ти също живее под покрива на лорд Абърдар — изтъкна тя. — Тревожиш ли се за нейните добродетели?

— Моята Тигуин живее с другите слуги и рядко вижда графа, но ти си постоянно с него. Не се опитвай да го отречеш! Дори да казваш истината и все още да не си негова любовница — ръмженето в гласа на госпожа Елайъс подчерта недоверието ѝ — въпрос само на време е кога ще предадеш добродетелността си. Всички знаем как графът демон прелъсти съпругата на своя дядо, причини смъртта на стария граф и на собствената си съпруга. — Гласът ѝ заглъхна от искрено чувство. — Бях камериерка на лейди Трегър и лично тя ми е разказвала със сълзи в красивите си очи за изневерите на съпруга си. Той разби сърцето ѝ със своите прелюбодеяния. И после, когато порочността му беше разкрита, я заплашил така, че тя побягнала и намерила смъртта си. — Тонът ѝ стана злъчен. — Толкова си самоуверена, толкова сигурна в добродетелите си, че смяташ, че можеш да общуваш със Сатаната и да не бъдеш развратена. Засрами се, Клер Морган, засрами се! Като дъщеря на Томас Морган винаги си се мислела за по-добра от

другите. Обаче ще ти кажа, че ако останеш в къщата на дявола, скоро ще носиш неговото копеле!

Гневът, завладял Клер, ѝ даде сили да възрази:

— За кого си загрижена повече и кого искаш да порицаеш — мен или лорд Абърдар? — остро каза тя. — Знам, че е обичал съпругата си и все още продължава да скърби за нея. И въпреки това никой освен графа не знае какво се е случило между него и съпругата му и е погрешно ние да произнесем присъдата. Да, негово благородие има лоша репутация, но от това, което съм видяла, той е по-малко грешен, отколкото го представяме. Някой тук лично да е присъствал на греховна постъпка на графа? Ако е така, аз не съм чула за това. Някога да е прельстил момиче от селото? Никоя жена в Пенрийт не е споменавала, че той е бащата на детето ѝ. — Тя спря, погледът ѝ се плъзна върху богомолците. — Заклевам се пред Господ, че аз няма да бъда първата.

Тишината беше нарушена, когато Гуенда Елайъс изсъска:

— О, нима го защитаваш! Според мен това е ясно доказателство, че си обладана от опасното му дяволско обаяние. Много добре, върви при това адско изчадие, но не вълличай нашите деца и не ни моли за прошка, когато те озлочести!

Един мъж измърмори:

— Тя призна за невинната си постъпка. Това няма да ѝ помогне, но се чудя какво не си признава.

Пръстите на Клер побеляха, докато стискаха облегалката на църковната скамейка. Може би смирението и изповедта щяха да бъдат по-християнски, но надделя нейната натура, това че никога не бе познавала провала. Тя се извърна назад, вторачи се в мъжа, който изрече тези думи и каза:

— Господин Клън, стоях до майка ви една седмица, докато умираше. И тогава ли мислехте, че съм лъжкиня?

Тя видя още едно лице, на което беше изписано обвинение.

— Госпожо Бейнън, когато ви помагах да почистите къщата си след наводнението и уших новите завеси за прозорците, мислехте ли, че съм неморална? — Леденият ѝ поглед продължи да се движи. — Господин Луис, когато съпругата ви беше болна и не бяхте на работа, аз събирах храна и дрехи за децата ви. Тогава мислехте ли, че съм развратена?

И тримата, към които се обърна, извърнаха очи, неспособни да срещнат погледа ѝ.

Оуен Морис мълчаливо се надигна. Като църковен настоятел и водач на групата, бе един от най-почитаните мъже в общността.

— Правосъдието принадлежи на Господ, госпожо Елайъс. Не сме ние, които ще прощаваме или осъждаме. — Сериозният му поглед се извърна към Клер. — Няма друг член в нашата черква, който да е помагал на другите повече от Клер Морган. Когато графът поиска тя да работи за него в замяна на помощта му за селището, тя доброволно напусна училището, така че скандалът да не може да засегне децата. Репутацията ѝ винаги е била безукорна. Ако се заклева в своята невинност, защо да не ѝ повярваме?

Шепот на одобрение се разнесе из стаята, но съвсем не единодушен. Госпожа Елайъс изсъска:

— Каквото искаш говори, но аз отказвам да богослужа под един и същи покрив с тази жена, която живее с лорд Абърдар. — Тя се извърна и закрачи към вратата. След миг други: и мъже, и жени, станаха и я последваха.

Замит Клер замръзна, ужасена от разкритието, че богомолците бяха готови да напуснат и тя е причината за това. Ако незабавно не се направеше нещо, членовете на методистката черква щяха да се разделят на две фракции — за и против Клер. Резултатът щеше да бъде омраза, а не любов, която бе целта на братството им.

— Изчакайте! — извика тя.

Напускащите хора спряха и се извърнаха към нея. С разтреперан глас тя продължи:

— Приемам, че действията ми не са безукорни. Вместо да се разцепвате и да изоставяте нашата черква, която моят баща обичаше толкова много, ще е по-добре самата аз да напусна. — Тя си пое дълбоко дъх. — Обещавам ви, че ще се върна, когато спрете да се съмнявате в мен.

Оуен понечи да протестира, но замълча, когато тя поклати глава. Опитвайки се да държи главата си високо вдигната, Клер се запъти към вратата. Непознат глас се обади с възхищение:

— Най-прекрасният пример за християнска благоразумност, който някога съм виждал.

Някой друг изсъска:

— Има благоразумието да напусне, преди да сме я изхвърлили, а и високомерието ѝ е лош съветник.

Клер мина покрай двама членове от нейната група. Едит Уикс се беше намръщила, не я порицаваше съвсем, но определено не одобряваше постъпката ѝ. Джейми Харкин, бившият войник, се протегна, докосна я по ръката и се усмихна окуражително. От състраданието му едва не заплака. Сълзите заплашително изпълниха очите ѝ. Тя му кимна, после отвори вратата и излезе в студената пролетна сутрин.

Децата играеха на различни игри, докато повечето майки се въртяха около прозорците, слушаха какво става вътре и отпъждаха любопитните си неомъжени момичета на безопасно разстояние. Марджед се приближи и прегърна Клер.

— О, Клер, скъпа — прошепна тя. — Трябва да внимаваш. Дразнех те за графа, но това не е шега.

— Определено не е — съгласи се Клер. Тя направи опит да се усмихне. — Не се тревожи, Марджед. Обещавам ти, че няма да му позволя да ме прелъсти.

Клер не бе в състояние да погледне никой друг. Тя се качи на каручката си, теглена от дребното конче, и замина. Беше ужасена от мисълта, че след един ден всички в Пенрийт щяха да говорят срещу нея и много от приятелите ѝ нямаше да я оправдаят.

Още по-лоша беше мисълта, че тези, които се съмняваха, имаха право; тя беше с порочно поведение, беше се поддала на демонските изкушения и на дяволския чар на Никълъс. И въпреки дръзката си клетва, че ще опази добродетелността си, тя знаеше със сигурност, че ако не напусне скоро Абърдар, има вероятност да улесни собственото си падение.

Тъй като знаеше, че Клер е в методистката черква, Никълъс излезе рано, за да пояде и да посети овчаря, който пасеше стадото по най-високите хълмове около Абърдар — пасищата, които някога бе обхождал Тейм Телин.

Докато се връщаше обратно, той видя нещо да се движи по пътеката, която водеше към руините на средновековния замък, истинския Абърдар. Като закри с ръка очите си, той погледна косо към

долината. За своя изненада позна каретата на Клер, която се изкачваше бавно по стръмния хълм.

Проследи я с поглед, докато тя достигна мястото, където пътеката ставаше много стръмна. Клер слезе, върза кончето и продължи да се изкачва пеша.

Слънцето се беше показало зад облаците, така че вероятно тя отиваше до замъка да се полюбува на гледката. Никълъс прекоси долината с лек галоп и се изкачи по пътеката. За разлика от понито ѝ, жребецът му беше силен и можеше да изкачи целия път до замъка. След като остави коня си зад ъгъла, където щеше да е заслонен от вятъра, той продължи да търси Клер.

Откри я на най-високия парапет. Вятърът развяваше полата и шала ѝ и галеше румените ѝ бузи. Без да забелязва присъствието му, тя се взираше надолу към долината. От това високо място къщите на Пенрийт изглеждаха като струпани детски кубчета, а мината се забелязваше само по тънката струйка дим. В закътани долчинки, обърнати на юг, жълти нарциси бяха отворили златистите си главички.

Като заговори тихо, за да не я уплаши, той каза:

— Великолепна гледка, нали? Любимото ми място, когато бях дете. Височината и каменните стени създават измамно чувство за сигурност.

— Но сигурността не е илюзия. — Тя извърна лице към него. — Пусни ме да си вървя, Никълъс. Имаш си забавления. Искам да си вървя вкъщи.

Изведнъж страх изпълни душата му.

— Молиш ме да те освободя от нашето споразумение?

— Сега ще отидеш в Лондон и няма да се нуждаеш от моята компания. — Тя унило приглади къдриците, които бяха се измъкнали изпод бонето ѝ. — Сам видя, че селото има нужда от помощ, така че повече не се нуждаеш от мен.

— Не! — ядно изрече той. — Няма да направя нищо за Пенрийт, ако не изпълниш своята част от споразумението.

— Защо? — объркано попита тя. — Загрижен си за хората — очевидно е от начина, по който се държа в мината, от това, което направи за Хю. Разбира се, този път трябваше да помогнеш на селяните заради тяхното добро, не заради глупавия ни облог.

— Надценяваш моя алтруизъм — изсъска той. — В мига, в който се върнеш в Пенрийт, аз ще напусна Абърдар. Рудникът и селото могат да вървят по дяволите и въобще не ме засяга какво ще стане.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Как можеш да бъдеш толкова егоистичен, когато можеш толкова лесно да помогнеш?

— Това ми е в природата, мое малко невинно развлечение — отвърна той саркастично. — Наистина съм си научил урока от най-близките ми и най-скъпи хора. Егоизмът е съхранен в мен далеч по-добре от вярата или щедростта, и в този момент няма да ме изостави. Ако искаш да играя ролята на спасител и ти ще трябва да платиш цената.

— И цената е моят живот! — извика тя, сълзи заблестяха в очите ѝ. — Тази сутрин бях публично порицана на черковната служба от хората, чието уважение си мислех, че съм спечелила. Дори най-верните ми приятели са разтревожени от това, което правя. Само четири дни успяха да опетнят и разбият двадесет и шест годишния ми целомъдрен живот. Заради твоя каприз аз загубих своите приятели, своята работа, всичко, което има значение за моя живот.

Сърцето му се сви при измъчения ѝ вид, но ако отстъпеше, щеше да я загуби.

— Знаеше от самото начало, че цената ще бъде висока — студено каза той. — И ми отговори „така да бъде“. Лесно е да бъдеш смела, когато никой не иска нищо от теб, но сега, когато се сблъска с първата трудност, показваш на какво си способна. Ти си страхливка, Клер Морган.

Тя се скова, сълзите пресъхнаха в очите ѝ.

— Осмеляваш се да ме наричаш страхливка, ти, мъжът, който е отговорен за толкова нещастия, който избяга от дома си за цели четири години?

— Не спорим за моето падение, а за твоя провал — отвърна той. — Ако искаш да си отидеш, давай. Запази скъпоценните си добродетели, ако това е най-важното за теб. Но аз не съм такъв глупак, че да пропилявам парите и времето си за твоите проекти без никаква отплата, само срещу високомерната ти усмивка. Ако си тръгнеш, преди да са изминали трите месеца, каменната кариера за шисти ще остане затворена, няма да продължа опитите си да подобрявам условията в

мината и Абърдар ще остане празен, без слуги, докато не намеря начин да го продам.

Очите ѝ се присвиха от ярост.

— Мислиш ли, че като ме държиш затворена, ще ме накараш да те желая повече и ще споделя леглото ти?

Гневът я беше тласнал да приеме предизвикателството му при първата им среща и ако не внимаваше, гневът можеше и да я прогони. Като сниши глас, той каза:

— Не съм ти тъмничар, Клер. Решението е изцяло твое. Знам, че си била ужасно наранена от приятелите си, които те осъждат. Но от това, което съм научил за вярата на методистите, знам, че същността е в съвестта пред Бога. Можеш ли да кажеш искрено, че се срамуваш от това, което става между нас?

Тя тихичко се засмя.

— Може би дяволът е говорил така на Ева.

— Твърде вероятно — съгласи се той. — Изкушенията на Сатаната са били плътски. Адам и Ева изяждат ябълката, срамуват се от своята голота — тяхната сексуалност — и биват изгонени от рая. Лично аз винаги съм смятал, че раят трябва да е ужасно скучно място — винаги всичко е перфектно. Без възможността да извършиш зло не съществува шанс да направиш добро. Светът, в който живеем, е много по-труден от рая, но далеч по-интересен и страстта е едно от великолепните възнаграждения.

— Очевидно като момче си научил достатъчно за религията, за да знаеш как да се подиграваш — остро каза тя. — Но си пропуснал урока за състраданието. Светът е изпълнен с красота и с опитни жени, които с готовност ще приемат ухажването ти. Защо настояваш да ме задържиш против волята ми?

— Защото, въпреки че има по-красиви жени, ти си тази, която искам. — Той пристъпи по-близо и постави ръце върху раменете ѝ. — Можеш ли да кажеш искрено, че не ти е приятно моето ухажване?

Тя се скова.

— Дали го харесвам не е тема на разговора ни.

— Нима? — Когато я целуна, студените ѝ устни поеха топлината от неговите. Той промърмори:

— Това против волята ти ли е?

От гърлото ѝ се изтръгна сподавен вик.

— Не, проклятие, не! Ето защо се страхувам от теб.

Имаше отчаяние в отговора ѝ и той почувства, че Клер намира в прегръдката му както утеха, така и заплаха. Ако можеше да я спечели сега, щеше да е завинаги.

Без да я пуска от обятията си, той я издърпа на няколко крачки до оградата. Докато вятърът развяваше полите около глезените ѝ, Никълъс се опита да свали ужасното ѝ боне. С леко дръпване връвчицата се развърза, като освободи къдриците на черната ѝ коса. Той плъзна ръка под шала и обхвана гърдата ѝ. Галеше я с нежни движения, като палецът му опипваше зърното ѝ, докато то набъбна. Тя се задъха, после се притисна в него.

Дори този слаб отклик го възбуди, невероятно лесно. Притисна бедра в нейните, докато гърбът ѝ се опря в грубата каменна стена. Тя нервно се помести, но не се опита да избяга, сякаш инстинктивно търсеше как по-плътно да се притисне в него.

Когато усети влажната топлина на езика ѝ, той плъзна ръка по гърба ѝ и откри закопчалките, пристягащи роклята ѝ с висока яка. Първата се разкопча лесно, втората също. Спря, за да помилва атлазената ѝ кожа, после издърпа роклята ѝ, смъкна я и разкри бледата плът на раменете.

Ухаеше на лавандула и мащерка — скромно като сладкия дъх на дивата природа. Започна да я целува, докосваше я с милувки, нежни като пърхане на пеперуда, плъзна устни надолу до ямката на гърлото и края на ключицата ѝ. Тя трескаво изви слабини към него.

Никълъс простена от удоволствие, цялото му тяло се втвърди. Въпреки многото дрехи, които ги разделяха, тя усети трепета на твърдия му член, притискащ се в корема ѝ.

— Ах, Клер, омагьосала си ме — каза той дрезгаво.

Искаше ѝ се да ѝ направи такава магия, че да не мисли за съдбоносния избор, който трябваше да направи. И след като стоеше в прегръдката му, може би вече беше направила своя избор.

Понесена от вихрушката на чувствата, тя бавно осъзна, че студеният полъх върху левия ѝ крак бе заради повдигната ѝ пола и фуста. Топлите му пръсти се плъзнаха над жартиерите ѝ и започнаха да гаят вътрешната страна на бедрата ѝ, очертавайки чувствени дири върху голата ѝ плът. Дъхът ѝ спря и страстта я обхвана.

Спаси я не срамът от порочността ѝ, а осъзнаването, че най-чувственото място на тялото ѝ се е навлажnilo. Без да разбира защо, но напълно объркана, тя призова цялата си сила и изстена:

— Стига вече.

С груб напрегнат глас той каза:

— За да приключиш със съмненията си, остави ме да продължа. Заклевам ти се, че няма да съжаляваш.

— Не можеш да ми гарантираш това. По-сигурно е, че никога няма да си го простя. — Сълзи изпълниха очите ѝ, когато сграбчи раменете му и леко го отблъсна. — Защо толкова твърдо си решил да ме прелъстиш?

Той издиша бавно и на пресекулки.

— Не плачи, Клер. Моля те, не плачи. — Пусна я, после се извърна, седна и се облегна на стената. Улови китката ѝ и я издърпа в скута си, като я прегърна така, че главата ѝ да се притисне върху рамото му. Докато тя се бореше със своите чувства, той нежно я галеше, сякаш беше уплашено дете.

Когато треската, нахлула в тялото ѝ, започна да отслабва, тя се опита да приеме смело своята дилема. Все още имаше време да напусне Никълъс и да се върне към нормалния си начин на живот в селото. Щеше да има скандал, но той скоро щеше да заглъхне. Напускането беше просто, безопасно, морално решение.

И все пак, ако избере това, през останалата част от живота ѝ щеше да ѝ тежи вината за проявения страх. Никълъс имаше силата да промени стотици живота към по-добро и според нея, ако се откаже, нямаше да бъде само страх, но и егоизъм.

Да жертва репутацията и начина си на живот, за да помогне на селото, щеше да бъде далеч по-болезнено, отколкото бе очаквала. И все пак тя щеше да го понесе по-леко, ако не харесваше това, което той я заставяше да прави — като страдаща мъченица съвестта ѝ щеше да бъде чиста. Горчивата ирония, която причини тази бушуваща буря на вина и съмнение, беше в това, че Никълъс ѝ даряваше най-голямото щастие в живота.

Той беше развратник и прелюбодеец, мъж с всеизвестна себичност, който нямаше желание да използва богатството и силата си за нищо друго освен за задоволяване на собствените си желания. И въпреки това Никълъс ѝ въздействаше по начин, който тя не

познаваше. Странното бе, че дори ценностите им да бяха напълно различни, той я разбираше така добре, както никой досега.

Силният пролетен вятър развя полата и разроши косата ѝ. Сред острия хлад в този сенчест ъгъл на стената Никълъс беше като кътче на топлина и уют. Тя въздъхна, пръстите ѝ се вкопчиха силно в рамото му. Чувстваше се безопасно с него.

Той прошепна:

— Рози върху бузите — изтъркана фраза, използвана от всеки влюбен момък, писал някога лоши стихове на своята възлюбена. И въпреки това нищо не може по-добре да опише прекрасния цвят на лицето ти. Уелски рози, разцъфнали върху безупречна келтска кожа. Не си тръгвай, Клер.

Дори да беше решила да се върне в Пенрийт, решението ѝ щеше да се стопи от тази нежност в гласа му. За нея бе все още чудно, че Никълъс искрено я искаше — че тя беше нещо повече от една негова празна прищявка. И макар да беше твърде заслепена от страстта, за да проумее това, когато се хвърлиха в обятията си, тя си спомни силното му желание, начина, по който трепереше при нейния отклик.

И въпреки всичко — увереността, че може да му влияе, не гарантираше безопасността ѝ, по-вероятно беше да изгорят заедно в пламъците на страстта. Мислейки на глас, тя тъжно каза:

— Ако сега си тръгна, ще трябва да закърпвам разрушената си репутация. Ако остана, ще погубя единствения смисъл на живота, който познавам. Ще бъда унищожена.

— Не мога да се съглася, че страстта винаги води до унищожение. Ако физическата интимност увеличава радостта и никой не е наранен, как може това да е грешно?

— Предполагам, че мъжете винаги говорят така, за да прелъстят невинните девизи да прегрешат — унило отвърна тя. — И жените, които са достатъчно глупави да повярват в това, са принудени да раждат бебетата си в потайни кътчета и да ги отглеждат сред куп домашна работа. Кой твърди, че никой не е наранен?

— Да създадеш извънбрачно дете очевидно е грешно, престъпление срещу детето, както и към майката — съгласи се той. — Но забременяването не е неминуемият резултат от страстта. Има разумни и ефективни методи да се предпазиш.

— Интересно, ако е вярно — съгласи се тя. — Но дори там, където няма риск от забременяване, случайните връзки са порочни.

Той поклати глава.

— Мисля, че ако начините за предпазване от забременяване са широко известни, понятията за правилно и грешно в любовта ще се променят. Сегашният ни сексуален морал съществува, за да защитава жените, децата и обществото от опасни последици — ако мъжете и жените можеха свободно да решат дали да предоставят телата си на своите желаниа, а не на морала — светът ни щеше да бъде напълно различен.

— Но щеше ли да бъде по-добър? Може би само за мъжете — те ще задоволяват страстта си, после ще си тръгват с леко сърце и с чиста съвест. Не знам дали жените могат да бъдат толкова безотговорни.

— Някои могат, Клер — каза той с остър глас. — Повярвай ми, има жени толкова безразсъдни и безсърдечни, колкото мъжете.

— Сигурна съм, че познаваш много такива жени. — Тя въздъхна печално. — Какъв езичник си ти, Никълъс. Аморален, красноречив дявол, който може да накара греховете да изглеждат очарователни. Мислиш си, че щом съм принудена да бъда твоята компания, ще бъда покорена от езическия ти чар.

Той я целуна нежно по челото.

— Това е най-съкровената ми надежда.

Смехът ѝ беше изпълнен с горчивина и гняв.

Беше време да направи своя избор. Заигра се с едно от копчетата му, докато събираше мислите си.

Първо, трябваше да остане заради доброто на хората, които щяха да имат полза от помощта на графа — чувството ѝ за дълг не ѝ позволяваше да направи друго. В такъв случай през следващите три месеца трябваше да се бори да го постигне, и то на колкото е възможно по-ниска цена. Унило се примири с факта, че ако остане, това означаваше, че трябва да понесе последиците на греха и на многобройните нарушения на морала си. Тя щеше да се моли и вярваше, че въздържането ѝ от най-лошите грехове нямаше да има особено значение.

Изведнъж я прониза мъчителна мисъл. Никълъс беше мъж, който иска да задоволи своите желаниа. Вероятно скоро щеше да се насити на обикновените целувки. Ако се разочароваше достатъчно от отказите

й да му позволи да стигне до крайна интимност, можеше да я помоли да си тръгне и все пак да се чувства морално задължен да изпълни своята част от споразумението.

Заинтригувана, тя си играеше с идеята, променяше я в съзнанието си. За да има шанс за някакъв успех, трябваше да се научи да потиска своите желания, като поддържа достатъчно силна волята си, за да продължи да казва не. Сладострастието беше опасна игра и той беше далеч по-умел от нея. Но може би това предимство щеше да се компенсира от това, че мъжките страсти са по-силни, но по-краткотрайни от женските. Решена да направи това, тя бавно изрече:

— Съвестта не ми позволява да напусна, при положение че, ако остана, мога да направя толкова много добрини. Но те предупреждавам — твоята цел е прелъстяването, а моята е да те накарам да решиш, че всичко, което ще направиш, си заслужава усилията.

Той въздъхна с облекчение, после се усмихна с отнемаща дъха й ласкавост.

— Радвам се, че оставаш. Ще бъде интересно да разбере доколко можеш да ме дразниш, но не мисля, че ще успееш.

— Ще разберем това, милорд. — Когато погледна в тъмните му очи, тя почувства порочната възбуда на очакването. Вече не беше безпомощна жертва на по-големия му опит и надмощие. Нейното влияние върху него беше ограничено, но тя щеше да упражнява над него власт с помощта на Бога и всичките си сили.

13

Клер се взираше с широко отворени очи през прозорчето на пътническата карета към здрачния Лондон.

— Никога не съм си представяла, че има толкова много хора на света — въздъхна тя.

Никълъс тихо се засмя. Той седеше до нея, излегнал се непринудено върху тапицираната седалка с ръце, скръстени пред гърдите.

— Селските мишки идват в града.

Тя се намуси, имитирайки раздражение.

— Когато си дошъл за първи път в Лондон, сигурна съм, че си бил напълно равнодушен.

— Ни най-малко — весело отвърна той. — Бях на седемнадесет и бях толкова очарован, че за малко да падна през прозореца на каретата. Някои обичат Лондон, а други го мразят, но никой не може да остане равнодушен. Докато си тук, възнамерявам да ти покажа многообразието на града.

Каретата им се отклони и водачът на преминаващата двуколка обсипа с поток от обидни хули техния кочияш. Клер слушаше със свъсени вежди.

— Този колар на чужд език ли говори? Не можах да разбера нищо от това, което каза.

— Говори кокни — ужасния диалект на лондонското простолюдие от източната част на града, а така също използва думи, които една добре възпитана млада дама не може да разбере — унило отговори Никълъс.

Тя му отправи палав поглед.

— Можеш ли да ми обясниш забележките му към мен?

Той изви вежди.

— Макар винаги да съм желал да те развратя, непочтеният език не е начинът, по който искам да го направя.

Улиците постепенно станаха по-чисти и по-тихи и накрая каретата се залюля и спря. Кочияшът отвори вратата, свали стъпенката и Никълъс помогна на Клер да слезе. Беше почти тъмно и всичко, което можеше да види от къщата на Абърдар, беше предната фасада.

— Това място също ли се нуждае от икономка? — попита тя.

— Преди няколко дни съобщих на моя лондонски представител, че ще пристигна, така че къщата трябва да е почистена и временно да е нает персонал. — Той ѝ предложи ръка. — Разбира се, като господарка на къщата можеш да направиш каквито промени пожелаеш.

Тя установи унило, че това беше нова, по-ловка форма на прелъстяване. Опияняваше се при мисълта, че се отнася с нея като с дама и зачита мнението ѝ. Но си напомняше, че това е временно и тази мисъл ѝ помагаше да остане нащрек.

Докато изкачваха мраморните стъпала, започна да се съмнява, че всичко ще мине благополучно. Досега на Никълъс му беше забавно да има Клер за компания. Но Лондон щеше да му предложи много по-вълнуващи забавления. Всъщност той можеше да се отегчи от присъствието ѝ и да я изпрати вкъщи преди да е изминала седмицата.

И тогава тя щеше да спечели, нали?

Разкошните стаи и пищната мебелировка в къщата на Абърдар се оказаха в добро състояние, въпреки че не бяха използвани дълги години. Никълъс учтиво представи Клер на малобройния персонал като своя братовчедка, както бе направил, когато запази отделни стаи в странноприемницата по време на пътуването им до Лондон.

В началото слугите не знаеха как точно да се държат с Клер. Тя предположи, че изглежда твърде старомодно облечена, за да бъде роднина на аристократ и още по-малко вероятно негова любовница. Обаче слугите бяха лондончани и трудно можеха да бъдат объркани, така че се подчиняваха на заповедите ѝ в замяна на огромните си надници. Откри, че ѝ е безразлично какво е личното ѝ мнение за нея — много по-лесно се живееше сред непознати, отколкото с хора, които знаеха целия ѝ живот.

В първия си ден в града Клер се събуди, изпълнена с вълнение. Когато слезе на приземния етаж, Никълъс вече пиеше кафе и четеше „Морнинг Поуст“. Когато я видя, стана учтиво.

— Добро утро, скъпа. Добре ли спа?

— Не, наистина — Мейфеър е почти толкова шумен, колкото мината в Пенрийт. Но предполагам, че ще свикна. — Клер хвърли поглед към „Морнинг Поуст“. — Представям си какво удоволствие е да можеш да прочетеш днешния вестник, а не няколко седмици по-късно! Такъв лукс.

Усмивайки се, той й наля чаша с горещо кафе.

— Лондон е центърът на света, Клер. Повечето от новините се правят тук.

След като си избраха топла закуска от бюфета, двамата седнаха. Никълъс каза:

— Преглеждах светските новини. В тях не се споменава за лорд Майкъл Кениън, нито за граф Стратмор, но дук Кандовър е в града.

Сърцето й се сви от тревога.

— Дук?

Правилно разтълкувал изражението й, той обясни:

— Това е Рафи. Не се тревожи, въпреки че е дук и един от най-големите богаташи, той никога не си позволява да го изтъква и да те поставя в неудобно положение. Страстен привърженик е на съдържаните джентълменски обноски.

— Винаги съм била любопитна как се държи един джентълмен независимо от парите и предните си.

Той се засмя и сгъна вестника.

— Според Рафи английският джентълмен не трябва да е груб, освен ако не го прави нарочно.

— Не намирам утешение в това обяснение — каза тя с усмивка. — Предполагам, че граф Стратмор е твоят приятел Люсиен.

— Точно. Не се тревожи, може да имат благороднически титли, но като мои приятели са много толерантни — трябва да са такива, щом ме търпят. — Той се унесе в спомени. — Срегнах Люсиен в Итън, когато четири момчета решиха, че някой толкова черен и приличащ на чужденец, колкото мен, трябва да бъде набит. Люсиен сметнал, че превъзходството над противника е неспортсменско, затова мина на моя страна. Този побой струваше и на двама ни посинени очи, но успяхме, и оттогава сме приятели.

— Мисля, че одобрих граф Стратмор. — Клер приключи с яйцата и наденичката — не толкова добри, като тези на госпожа Хауел,

но доста приемливи. — Някой от падналите ангели женен ли е, или това е против правилата на развратниците?

— Доколкото знам, всичките са ергени, макар че след като толкова време не съм ги виждал, всичко може да се е случило. — Той бръкна в джоба си и измъкна няколко банкноти, после ги подаде на Клер. — Вземи това. Лондон е скъпо място и ще се нуждаеш от джобни пари.

Клер му се усмихна и изумена огледа парите.

— Двадесет лири. Колкото учителската ми заплата за година.

— Ако загатваш, че светът е нечестно място, няма да оспорвам твоето становище. Може би даренията за училището в Пенрийт ще повишат заплата ти.

— Двадесет лири е огромна сума — има учителки в Уелс, които печелят по-малко от пет лири годишно, макар да работят и нещо друго. Е, вярно е, че получавам дарове, храна и помощ от много ученици и семействата им. Не знам дали принадлежа към света, в който двадесет лири са джобни пари. — Тя понечи да върне парите обратно през масата.

— Можеш да принадлежиш на този свят, който си избереш — остро каза той. — Ако двадесет лири ти изглеждат разточителство, запази ги за бягството си. Ще се нуждаеш от пари, за да се върнеш в Пенрийт, ако стана непоносим — възможност, която не е изключена.

Както обикновено, нелепите му шеги я влудиха.

— Много добре, макар че ми изглежда странно да взимам пари от теб.

Очите му заблестяха.

— Ако ти плащам за неморално поведение, не си си заслужила парите. Обаче двадесет лири ще покрият разноските за това, че те доведох в Лондон против твоето желание.

Тя се предаде и прибра банкнотите в джоба.

— Много е трудно да се спори с теб.

— Никога не спори с циганин, Клер — ние не се подчиняваме на логиката или на достойнството. — Той стана и се протегна с удоволствие. — Когато привършиш със закуската, ще трябва да направим нещо за гардероба ти.

Тя бързо сведе поглед към чашата с чай. Имаше и нещо невинно в начина, по който се протегна — с галювна котешка сладострастност,

която беше достатъчна да влуди и най-въздържаната дама.

Преди се мислеше за въздържана, но ѝ ставаше все по-трудно да си го напомня.

Шивашкото ателие за модно облекло носеше непретенциозното семпло име „Дениз“ върху светло боядисаната малка табела, висяща над вратата. Обаче в самата Дениз нямаше нищо семпло — веднага след като влязоха в салона, приятна пълна блондинка изписка и дръзко се хвърли в прегръдката на Никълъс.

— Къде беше, ах ти, цигански немирнико? — възкликна тя. — Разби ми сърцето.

Той я вдигна във въздуха и звучно я целуна, после потупа пищните ѝ задни части и отново я постави на крака.

— Сигурна съм, че казваш това на всички млади мъже, Дениз.

— Да — искрено си призна тя. — Но на теб го казвам сериозно. — Трапчинките ѝ се очертаха. — Най-малкото говоря сериозно, защото мисля, че това ще се случи някога.

Клер наблюдаваше смълчана, обладана от непознато досега чувство на ревност. И макар да знаеше, че Никълъс беше свободен да се целува с когото пожелае, не ѝ бе приятна непринудената му интимност към тази цветуща и красива блудница.

Преди гневът ѝ да нарасне до опасно ниво, Никълъс каза:

— Дениз, това е приятелката ми госпожица Морган. Нуждае се от цялостна смяна на гардероба.

Модистката кимна и бавно започна да обикаля около новата си клиентка. Когато завърши огледа, тя съобщи:

— Меки цветове, проста линия, предизвикателно, без да бъде вулгарно.

— Точно така мисля и аз — каза Никълъс. — Ще започваме ли?

Дениз ги въведе в пробната, застлана с дебел килим, където влязоха още една шивачка и едно много младо момиче. Наредиха на Клер да се качи на платформата в средата на стаята. След това започнаха да се отнасят към нея като към бездушен манекен, докато Никълъс и Дениз я обвиваха с тъкани и обсъждаха стила, цветовете и материите.

Жизнерадостното им държане зарази както Клер, така и Никълъс и скоро първоначалното ѝ раздразнение се разсея. Доставяше ѝ удоволствие хуморът ѝ и това, че изцяло обсебва вниманието на двама души, които бяха загрижени за дрехите ѝ повече, отколкото самата тя, особено след като въпросните облекла бяха толкова различни от тези, които се смятаха за прилични в Уелс. Ако трябваше да избере дрехите си сама, щеше да се обърка от големия избор.

За да запълни времето си, тя започна да обмисля какво иска да види и да прави по време на пребиваването си в Лондон. Само веднъж се откъсна от мислите си, когато Дениз обви парче синя коприна около раменете ѝ и каза:

— Перфектен цвят, нали?

— Окото ти е безпогрешно — съгласи се Никълъс. — От това ще стане великолепна вечерна рокля.

Когато започнаха да обсъждат възможните модели, помощничката се приближи и занавива коприната на руло. Материята запърха около врата ѝ и Клер неволно я притисна — искаше да задържи нежния допир. Това беше най-прекрасният плат, който някога бе виждала, блестящ във всички нюанси на синьото и с други изящно преливащи оттенъци. Тя притисна коприната до бузата си и се погали в нея като котка, забеляза, че Никълъс я наблюдава. Пусна тъканта объркана.

— Няма нищо лошо да се забавляваш от нещо красиво — каза той ласкаво.

— Коприната е суетна и екстравагантна — отвърна строго тя, макар кожата ѝ да продължаваше да тръпне на местата, където материята я бе погалила. — Има по-добри начини да си похарчиш парите.

— Може би — съгласи се той. Веселото му настроение растеше. — Но една рокля, ушита от тази коприна, ще направи чудеса със сините ти очи. И ще се чувстваш чудесно, когато я носиш.

Искаше да отрече, че би ѝ доставило удоволствие да има такава красива и безполезна рокля, но не можеше — сърцето ѝ се колебаеше, но и копнееше за синята коприна. Знаеше, че като приема предизвикателството на Никълъс, ще постави на изпитание добродетелите си, но се угнети, когато осъзна колко е уязвима за невъздържаността и за суетата на земните блага. Тя потърси в паметта

си всички цитати от библията, предупреждаващи я за безумието на суетата.

Но това не ѝ помогна. Не престана да мисли за синята коприна.

След като избраха тъканите и моделите, Никълъс попита дали има някакви готови модни облекла, които да подхождат на Клер. Дениз им показва три рокли, като съпроводи това с хапливи забележки за дамата, която ги поръчала, но не платила.

За да изпробва първата рокля, Клер се оттегли зад параван. С помощта на шивачката Мари тя облече премяната от муселин, прекрасен, но почти прозрачен. После шивачката пристегна късия корсаж. Клер очакваше да изпита по-голямо неудобство, защото никога не беше носила корсет, но облеклото се оказа по-комфортно, отколкото предполагаше.

Мари измърмори:

— Мадмоазел има толкова тънък кръст, че едва ли се нуждае от това, но така ще се подчертае линията на дрехата.

Шивачката взе мерките ѝ, за да ги използва за ушиването на другите премени. После помогна на Клер да нахлузи рокля от мек плат с цвят на рози. Задните копчета бяха сложни — Клер започна да разбира защо модните дами се нуждаеха от прислужници. Преди да позволи на Клер да се погледне в огледалото на стената, Мари извади букетче от кремави копринени рози и го забодде в тъмната коса на Клер.

— Необходими са допълнителни аксесоари и различна прическа, но това ще задоволи графа.

Когато накрая ѝ разреши да се види, Клер замига изненадано срещу образа си в огледалото. Кремавите рози придаваха на кожата ѝ блясък, а очите ѝ изглеждаха огромни. Приличаше на дама — доста привлекателна дама. Дори, Господ да ѝ е на помощ, много елегантна. Критично огледа деколтето на роклята. Не само беше изрязано обезпокоително ниско, но корсажът повдигаше гърдите ѝ отпред. Макар Клер да знаеше, че е скромно надарена, в тази модна рокля изглеждаше с доста изобилни... природни дадености.

Потисната от желанието да прикрие разголената си шия и гърди, тя срамежливо излезе иззад паравана. Никълъс и Дениз прекъснаха разговора. Шивачката кимна със задоволство, а Никълъс заобиколи Клер с блестящи одобрителни очи.

— Да си призная, поразен съм. Нуждае се само от една поправка.
— Той очерта с пръста линията на корсажа отпред. — Изрежете деколтето дотук.

Тя се задъха — не само защото той докосваше гърдите ѝ — и то на обществено място! — но и заради ужасяващо изрязаното деколте, което искаше.

— Отказвам да нося нещо толкова неприлично!

— Това, което предлагам, е доста модно. — Той очерта нова линия през гърдите ѝ, като този път леко докосна зърната ѝ. — Така вече ще бъде неприлично.

Ужасена, Клер вдигна поглед към Дениз.

— Разбира се, той се шегува.

— Защо не — оживено се обади шивачката. — Имам клиентки, които не желаят да си купят рокля, ако няма опасност гърдите им почти да изскочат. Казват, че поддържало интереса на джентълмените.

— Разбира се, съгласна съм, че има такива — измърмори нервно Клер. — Но това не е за мен.

— Изпъкваш с блясъка си повече от всички жени, които някога съм срещал. — Никълъс ѝ отправи дяволита усмивка. — Деколтето, което предлагам, е по-смело, отколкото искаш, и по-консервативно, отколкото бих желал. Не е ли справедливо така?

Не можа да не се засмее. Напомняйки си, че никога няма да носи тези рокли пред други познати, тя каза:

— Много добре. Но ако хвана бронхит, ти ще си виновен.

— Ще те топля — отвърна той с определено опасен блясък в очите.

Клер се върна бързо зад паравана, като си повтаряше, че няма никакво значение дали тези непознати я възприемаха като негова любовница. Следващата премяна беше дневна рокля и деколтето беше по-почтено, но все пак достатъчно изрязано, че да накара всички в Пенрийт да вдигнат неодобрително вежди.

Когато нямаше кой да я чуе, Клер тихичко попита Никълъс:

— Какви жени са клиентките на Дениз? Нямам чувството, че ателието е за напълно почтени дами.

— Разбира се, според теб биха били непочтени — отвърна той. — Жените, които идват тук, искат да изглеждат колкото е възможно по-съблазнително. Макар някои да са дами от висшето общество, много

от тях са актриси и куртизанки. — Той наведе глава на една страна. — Това засяга ли те?

— Предполагам, че би трябвало — призна си тя. — Но нали няма да посещавам приемите на висшето общество. Освен това Дениз доста ми харесва.

Разговорът им бе прекъснат, когато младата помощничка донесе поднос с чай и кейк, за да се почерпят. Никълъс и Дениз започнаха оживена дискусия за чорапите, обувките, ръкавиците, наметалата и интимното бельо, което също трябваше да бъде изискано. Дори само като ги слушаше, Клер започна да се уморява.

Обаче Никълъс се беше оживил. Когато след три часа напуснаха ателието, той каза въодушевено:

— Сега, скъпа, ще ти предложа най-вълнуващото преживяване.

— О, не — възкликна тя. — Опитвам се да бъда добра любовница, но не мисля, че е честно да ме унижаваш.

— Да съм споменал нещо за унижение? — Той ѝ помогна да се качи в двуколката, после взе юздите от кочияша, който се качи отзад.

Когато се вляха в лондонското улично задръстване, тя попита тревожно:

— Да не би да ме водиш на някаква... оргия?

— О, защо говориш така, Клер! — възкликна той, като я изгледа любопитно. — Изненадваш ме. Какво знаеш за оргиите?

— Не много, макар да разбирам, че са отвратителни, похотливи и включват голям брой хора, които имат поведението на животни от селски двор — язвително каза тя.

Той се засмя.

— Добра дефиниция. Разбира се, има всякакви оргии, но предполагам, че на празненството трябва да присъстват най-малко трима, за да отговаря на изискванията. Разбира се, не всички трябва да са хора.

Клер се задъха от смущение, но точно в този миг една товарна каруца за малко не се сблъска в тях. Никълъс успя сръчно да спре двуколката и избягна удара, но коларят, типичен представител на лондонското простолудие, не беше доволен. Без да вади дългата пура от устата си, той започна да сипе ругатни за проклетите богаташи, които си въобразяват, че улиците са техни.

— Какъв неприятен тип — отбеляза Никълъс. — Трябва да бъде научен на обноски.

С рязко движение на китката той замахна с камшика и пурата от устата на каруцаря изчезна. Грубиянът застина с удивено изражение и разкъсана угарка между зъбите.

Смаяна от ужас, Клер възкликна:

— Свети Боже, ако беше ударил погрешно, можеше да извадиш окото на човека.

— Но не ударих погрешно — спокойно изрече Никълъс. Той отново замахна с камшика, шапката на каруцаря полетя и се приземи в скута на Клер. Тя усети лекото свистене във въздуха, но ремъкът на камшика се бе преместил толкова бързо, че тя не успя да види движението му.

Когато, онемяла от страх, тя се вторачи в смачканата шапка, Никълъс каза:

— Макар да твърдят, че добър с камшика е този, който може да уцели муха върху ухото на някой от впрегнатите коне, има само няколко души, които действително могат да го направят. — Камшикът изсвистя още веднъж, шапката се вдигна, завъртя се във въздуха и се приземи върху главата на напълно объркания каруцар. — Аз съм един от тези, които могат.

След като приключи с натрапника, Никълъс отново започна умело да се провира през уличното задръстване.

— Да се върнем на темата за оргиите. Обикновена мъжка фантазия е да вкараш в леглото си две жени наведнъж. Всъщност леглото не е подходяща дума — необходимо е по-голямо пространство, така че леглото се заменя с пода. Обсебен от тази любопитна възможност, веднъж реших да се отдам на фантазията си. Предполагам, че резултатът можеше да бъде назован оргия. — Той зави с двуколката в по-широка улица. — Искаш ли да знаеш какви са най-живите ми спомени от тази оргия?

С пламнало лице Клер притисна длани върху ушите си.

— Не искам да слушам повече!

Пренебрегвайки протеста ѝ, Никълъс изрече с наслада:

— Килимът гореше под коленете ми, това е, което си спомням. За да не оставя дамите да скучаят, трябваше непрекъснато да пълзя напред-назад. Изтощителен опит, след който накуцвах цяла седмица.

— Той спря замислено. — Така разбрах, че е по-добре някои фантазии да си останат в съзнанието ти.

Клер избухна в невъздържан обезсърчителен кикот.

— Ти си за окайване — задъхваше се тя. Само Никълъс можеше да превърне толкова ужасно неприлична история във весела.

Обаче Никълъс все още не бе приключил с изненадите. Когато се спуснаха по една тиха уличка, изведнъж дръпна юздите.

— Чукалото е вдигнато. Трябва да са си у дома.

Като подаде отново юздите на коняря, той пъргаво скочи на паважа, подаде ръка на Клер и ѝ помогна да слезе.

— Чий е този дом? — попита тя, когато слезе от двуколката. Той я поведе с блеснали очи по стъпалата и почука на вратата с чукалото, което имаше форма на лъвска глава.

— На скъпата ми стара баба.

Баба. Баба? Но майката на баща му беше починала преди години и ако баба му — майката на циганката — беше още жива, тя едва ли щеше да живее в къща в Мейфеър.

Обзе я силно вълнение още щом вратата се откряна. Клер осъзна с ужас, че той говори за младата съпруга на дядо си — вдовицата Емили, графиня Абърдар — жената, за която се носеше мълва, че като любовница на Никълъс е била в центъра на скандала, погубил два живота.

Когато Клер и Никълъс влязоха в къщата, тя изпита нехристиянското желание да извие врата му. На всекиму в Пенрийт беше известно, че в нощта, когато старият граф и Каролайн са умрели, слугите са заварили Никълъс в спалнята на графинята. Въпреки това неопровержимо доказателство Клер винаги неохотно бе приемала този факт. Сега обаче имаше възможността да научи истината, като ги види заедно, и откри, че не иска да знае какво се е случило.

Когато представителният иконом покани гостите и попита за имената им, едно голо, току-що проходило, дете изпищя във фойето. Това напълно разруши официалния ефект. Задъхана бавачка енергично подгони детето, последвана след миг от засмяна около тридесетгодишна дама.

Погледът ѝ се спря на гостите и изражението ѝ се промени.

— Никълъс! — възкликна тя и протегна ръце. — Защо не изпрати съобщение, че ще се връщаш в Англия?

Той улови ръцете ѝ и я целуна по бузите.

— Едва вчера пристигнах в Лондон, Емили.

Клер ги наблюдаваше със сковано лице, мислейки си, че днес е видяла Никълъс да целува прекалено много жени. Графинята сияеше от здраве и щастие и изглеждаше с десет години по-млада, отколкото в Абърдар. И съдейки по смелите шеги между тях, беше лесно да се повярва, че са били любовници.

Никълъс се обърна и придърпа към себе си Клер.

— Може би си спомняш моята придружителка.

След миг на смущение графинята каза:

— Вие сте госпожица Морган, учителката в Пенрийт, нали? Срегнахме се, когато Никълъс направи дарение за училището.

Беше ред на Клер да се смути.

— Никълъс е направил дарението? Мислех си, че училището е ваша идея.

— Съпругът ми не одобряваше прогресивните идеи на Никълъс, така че беше по-добре аз да се заема с обществената част — каза графинята. — Надявам се, че училището се справя добре. Все още ли сте учителка?

— През повечето време — прекъсна я Никълъс. — Напусна за три месеца, за да се опита да ме образова.

Любопитният поглед на графинята отново се премести върху него, но преди да успее да каже нещо, младата бавачка се върна с голото дете, извиващо се в ръцете ѝ.

— Съжалявам, мадам — извини се тя. — Не знам как господарят Уилям е успял да се измъкне.

Графинята се наведе и целуна сина си по бузата.

— Учудващо изобретателен, нали? — гордо каза тя.

— Бритателен, бритателен, бритателен! — повтаряше детето.

— Значи това е моят внук. — Никълъс с усмивка пое детето от бавачката. — Само отбелязвам колко мрази да носи дрехи — след години няма да му се наложи да пръска куп пари за облекло. Може би това е циганската любов към свободата.

Клер затърси прилика между Никълъс и Уилям. Ако имаше такава, тя не успя да я забележи — детето беше русо и синеоко, типично английско бебе. И бе твърде малко, за да бъде плод на връзка отпреди четири години.

Мекият глас на графинята прекъсна мислите ѝ.

— Простете грубостта ми, госпожице Морган. Както можахте да забележите, всичко е простено до седемгодишна възраст. Надявам се, че нямате нищо против да се присъедините към нас за чая. С Никълъс имаме толкова много неща да си кажем.

Никълъс се засмя и върна Уилям на бавачката.

— Личи си какво си правила през последните няколко години.

Графинята се изчерви като ученичка, после въведе гостите в салона и позвъни на слугата. Клер отпиваше от чая и отхапваше от кейка, докато двамата обсъждаха светските новини. Затова ли беше в Лондон — да наблюдава как Никълъс омайва други жени? Тази мисъл я накара да почувства враждебност.

След половин час Никълъс измъкна от джоба си ярко оцветена дървена играчка.

— Купих малък подарък за Уилям. От източните Индии е, там го наричат и-йо. — Той нави връвта около пръста си и тя започна да се спуска и изкачва по връвта, съпроводена от тиха мелодия.

Графинята каза:

— Когато бяхме деца, брат ми имаше подобна играчка, но той я наричаше по друг начин. Да видим дали си спомням как работи. — Опитите й бяха безуспешни. При третия й опит и-йото увисна, отпуснато на връвта, и тя го върна на Никълъс. — Страхувам се, че съм загубила сръчност.

— Ако не възразяваш, ще го занеса на бавачката и ще го покажа на Уилям.

— Ще бъде омаян. — Графинята позвъни на иконома и нареди да отведат Никълъс в детската стая.

Клер се стегна, когато остана насаме с графинята, но когато другата жена извърна откритите си кестеняви очи към нея, тя се поотпусна.

— Моля те, прости на мен и на Никълъс за грубостта ни — четири години е дълго време, а и този хаймана не обича да пише писма.

— Сигурно се радвате, че отново си е у дома, лейди Абърдар — каза Клер с безстрастен тон.

— Да, макар да ми напомня за онова ужасно време. — Графинята си взе парче маслен кейк. — Между другото, вече не използвам титлата, госпожице Морган. Сега съм госпожа Робърт Холкрофт. Или Емили за приятелите на Никълъс.

— Изоставила сте титлата? Невероятно. Мислех си, че жените във вашето положение запазват званието си дори и да се омъжат за човек, който няма наследствена благородническа титла.

Лицето на Емили придоби хладно изражение.

— Никога не съм искала да бъда графиня. С Робърт, моя съпруг, израснахме заедно и винаги сме знаели, че ще се оженим. Но той беше по-малкият син на земевладелец без наследство, докато аз бях дъщеря на виконт. Когато лорд Абърдар направи примамливото си предложение за брак, родителите ми настояха въпреки моя отказ, тъй като той беше четиридесет години по-стар от мен.

— Съжалявам — неловко изрече Клер. — Нямах представа. Изглеждахте толкова жизнерадостна, че никой в Пенрийт не

предполагаше, че бракът е бил против желанието ви.

— Лорд Абърдар искаше млада, плодовита съпруга, която да му роди още деца. — Тя започна да рони масления кейк с пръсти. — Той доста... добросъвестно се опитваше да изпълни съпружеските си задължения, но аз се оказах разочарование за него. Беше трудно време. Никълъс беше... голяма подкрепа за мен. — Масленият кейк се превърна в купчина златисти трошички.

На Клер това ѝ прозвуча като болезнено признание, че Емили и Никълъс са били любовници и интимната им връзка не е била случайно плътско прелъстяване. Или поне не и за Емили. Макар Клер да не можеше да прости прелюбодеянието, тя разбираше как нещастната жена се е увлякла и е завързала любовна история с красивия чаровен внук, който беше почти на нейната възраст. Не знаейки какво друго да каже, тя отбеляза:

— Уилям е доказателство, че не е била ваша вината да не родите деца от първия си брак.

— Нима мислиш, че това не ме радва — унило каза Емили. — Където и да е сега граф Абърдар — а предполагам, че е на много горещо място — надявам се да разбере, че не съм безплодна. — Тя докосна корема си. — А тази есен Уилям ще си има братче или сестриче.

— Прекрасно. Поздравявам ви. — Не успявайки повече да съдържи изумлението си, Клер попита: — Но защо разказвате всичко това на една непозната?

Емили сви рамене.

— Защото е лесно да се говори с теб. Защото Никълъс те доведе тук. Защото си от Пенрийт. Май че последната причина е най-важна. Ако живееш в долината, значи си чула скандалните истории, които се носят около смъртта на моя съпруг и жената на Никълъс. Само Господ знае какви истории се разнасят — клюките понякога са много по-лоши от истината. Напуснах Уелс веднага след като погребях съпруга си. По това време бях твърде разстроена, за да ме е грижа какво си мислят хората.

Клер се чудеше — какво ли е изпитвал Никълъс? Обичал ли е Емили? Все още ли я обича? Но, разбира се, тя не можеше да попита това. Вместо това каза:

— Имаше налудничави злословия за това, какво се е случило, но сега скандалът донякъде е забравен. След като с Никълъс напуснахте долината, клюките полека замряха.

— Добре. — Емили свъси вежди. — Робърт ми помогна да загърбя това ужасно време. Никълъс, мисля, имаше по-лош късмет. Може би ти ще можеш да му помогнеш, както Робърт на мен.

Клер промърмори безпомощно:

— Много странен разговор.

— Предполагам — усмихна се Емили. — Не знам точно какво има между вас, но той нямаше да те доведе тук, ако не се интересуваше от теб. Нуждае се от някой, който да се грижи за него. Някой, на когото да може да вярва.

Преди Клер да обясни на Емили, че положението не е такова, за каквото си мисли, Никълъс се върна от детската стая. Когато разговорът отново мина към общи теми, Клер реши — по-добре, че не успя да отговори, защото не знаеше какво да мисли и какво да каже. Беше израсла в свят на резки, ярки контрасти, където правилното си беше правилно, а грешното — грешно. За зла участ нещата около Никълъс все още бяха забулени в сиви сенки.

Няколко минути по-късно, когато Клер и Никълъс се приготвиха да си тръгнат, съпругът на Емили се прибра вкъщи. Робърт Холкрофт бе набит рус мъж със заразителна усмивка. След като се представи на Никълъс, той енергично се здрависа, без да пропусне да спомене колко е очаквал тази среща. Ако допускаше, че Емили и Никълъс са любовници, това не пролича в поведението му.

Когато потеглиха с двуколката, Клер каза:

— Радвам се, че сега лейди Абърдар е щастлива. Когато напусна долината след погребението на съпруга си преди четири години, беше с разбито от скръб сърце. Никой в Пенрийт нямаше представа какво ѝ се е случило.

— Иска да забрави годините в Уелс и едва ли някой може да я обвинява за това — мрачно изрече Никълъс. — Омъжи се за Холкрофт една година след смъртта на дядо ми. Тогава той беше опитен адвокат, но сега е изгряваща звезда в парламента. Някой ден ще стане министър в кабинета.

— Кои райони представя?

— Лестършир. — Никълъс намали скоростта, а след малко зави вляво в по-тиха уличка. — Контролирам този избирателен район и когато Емили ми писа, че Холкрофт иска да влезе в политиката, аз му го предоставих. От това, което чувам, справя се доста добре — изглежда е и по-умен, и по-практичен от предшественика си.

Смаяна, тя попита:

— Контролираш областта Лестършир?

— Освен другите. Покварената ни политическа система ми даде възможност за ефективен контрол в три различни района. Макар титлата на Абърдар да има корени в Уелс, в днешни дни по-голяма част на богатството на фамилията идва от другаде.

Клер беше смаяна колко малко знае за Никълъс, за богатството му и за политическото му влияние.

— Не се учудвам защо господин Холкрофт така се зарадва да се срещнете. Затова ли си кръстник на Уилям?

Никълъс се усмихна.

— Бих искал да е и заради приятелството. Емили беше като оазис на доброта и разум в Абърдар.

Не звучеше като мъж, който страда от разбито сърце. Очевидно е бил много привързан към Емили, но Клер със самозалъгваш реши, че тя не е била голямата любов в живота му.

— Ако си успял да вкараш Холкрофт в парламента, трябва да си наблюдавал зорко и отблизо делата си, докато си бил извън страната.

— На всеки шест месеца получавах пакет с официални документи, а аз изпращах обратно инструкциите си. — Той й хвърли ироничен поглед. — Не съм толкова безотговорен, колкото загатва репутацията ми.

— Никой не може да бъде — язвително отвърна тя. Никълъс прихна.

— Ти си съвършена, типична уелска роза: изящна, със силен аромат, но гъсто обрасла с бодли. — Той се протегна и погали брадичката й с опакото на облечената си с ръкавица ръка. — И тези бодли те правят интересна.

И тъй като не получаваше много комплименти, Клер таеше всичките в душата си. Тя беше много по-бодлива, отколкото подхождаше на женския чар.

Клер и Никълъс прекарваха вечерта в игра на билиард, когато от фойето се разнесе ленив глас:

— Умението в билиарда е похвално за един джентълмен, но да играеш твърде добре, е доказателство за пропиляна младост.

— Люсиен! — Никълъс захвърли щеката си, приближи се към новодошлия и го прегърна пламенно. — Радвам се, че успя да дойдеш.

Люсиен измърмори:

— Все така необуздан. — Клер забеляза, че бе отвърнал на прегръдката с явна обич.

Докато мъжете си разменяха поздравя, тя огледа госта, който беше облечен елегантно и имаше маниери на конте. Беше почти толкова красив, колкото и Никълъс, но съвсем рус, типично за англичаните. Сред падналите ангели очевидно е бил Луцифер, утринната звезда, най-ярката и най-красивата, преди да се разбунтува срещу небесата. Той също се движеше малко като котка, затова нито Клер, нито Никълъс бяха чули кога е влязъл.

След като се освободи от прегръдката на своя приятел, Никълъс ги представи:

— Клер, досетила си се, че това е лорд Стратмор. Люсиен, това е моята приятелка, госпожица Морган.

Бяха ли с Никълъс приятели? Тези думи загатваха за много недоизказани неща. С усмивка тя каза:

— Удоволствие е за мен да се запознаем, милорд. Никълъс доста често говори за вас.

— Лъжи, всичко е лъжи — бързо изрече той. — Това никога не доказва нищо.

Когато Клер се засмя, той грациозно се наведе над ръката ѝ. След като се изправи, видя, че очите му бяха необикновено зелени с искрящи в златисто оттенъци, което я накара отново да го сравни с котка. Той я оглеждаше любопитно, сякаш се опитваше да разгадае мястото ѝ в живота на приятеля си. Нито една благовъзпитана неомъжена жена нямаше да прекара сама вечерта в къщата на самотен мъж. От друга страна, дори новата ѝ рокля не можеше да я промени така, че да прилича на жена, с която Никълъс би се държал с неуважение.

Лорд Стратмор попита:

— От Уелс сте, нали, госпожице Морган?

— Мислех си, че английският ми е безупречен.

— Следата от уелски акцент добавя мелодичност в гласа. —
Усмивката му съперничеше по чар на тази на Никълъс.

Клер каза:

— Ще си лягам. Сигурно има какво да си кажете.

Никълъс нежно постави ръка на рамото ѝ.

— Не си тръгвай още. Искам да попитам Люсиен за Майкъл Кениън, а отговорът те интересува, колкото и мен.

Лорд Стратмор се намръщи, но не каза нищо. Тримата се настаняха в библиотеката, мъжете с чаша бренди в ръка, а Клер отпиваше шери. С Никълъс седнаха един до друг в люлеещи се столове, докато Стратмор се отпусна на дивана срещу тях.

След кратко описание на ситуацията в мината до Пенрийт Никълъс каза:

— Както изглежда, Майкъл напълно е изоставил делата си, което не е типично за него. Знаеш ли къде е той сега? Не съм го чувал, откакто напуснах Англия, но бих искал да го видя, колкото е възможно, по-скоро.

Люсиен вдигна вежди.

— Нима не знаеш, че се върна в армията?

— Мили Боже, нямах представа. Когато продаде всичко, заяви, че доста е воювал и му било достатъчно за цял живот.

— Не се съмнявам, че тогава е мислел така, но скоро след като напусна страната, получи ново назначение.

Никълъс се намръщи и Клер забеляза загриженост в очите му.

— Не се опитваш да ми кажеш, че горкият човек се е жертвал в бой, нали?

— Не се притеснявай, Майкъл е неуязвим. През последните четири години участва в повечето боеве във Франция. Сега е майор и нещо като герой.

Никълъс се усмихна.

— Типично за него. По-добре да развихри дивия си гняв срещу врага, отколкото върху приятелите си.

Люсиен сведе поглед към чашата и разклати брендито.

— С Майкъл не се виждате заради някаква кавга, нали?

— Не. Всъщност много рядко се виждахме месеци наред, преди да напусна страната, въпреки че той прекарваше повечето време в Пенрийт. Изцяло беше погълнат от плановете си за подобрения в мината и именно затова толкова се изненадвам, че я е занемарил сега. — Никълъс се протегна и хвана ръката на Клер. — Къде е в момента — във френската армия ли?

— Не, имаш късмет. Бил повален от треска през зимата и по лично нареждане на Уелингтън — прехвърлен вкъщи. Сега е в Лондон, възстановен след боледуването си, макар да е на болничен режим. — Люсиен замълча и се вторачи в брендито, потънал в тежки размисли.

— Значи си го виждал и си загрижен за него — предположи Никълъс. — Какво не е наред?

— Предполагам, че твърде дълго е воювал — бавно каза Люсиен. — Една сутрин го срещнах в парка да язди. Беше измършавял като вълк и под външния му образ усетих първичната същност на диво животно. А може би е в депресия. Страната може да е извлякла полза от победите на армията, но не и той.

— Все още ли е в къщата си в Ашбъртън? Искам да разговарям с него.

— Не, наел е квартира, но не знам къде. — Люсиен мрачно се усмихна. — Макар да изглеждаше доволен, че ме вижда, не каза нищо лично. Заприлича ми на лисица, скрита в дупката си. От няколко месеца е в Лондон, но не е направил никакви опити да се види със старите си приятели.

— Можеш да разбереш къде е отседнал — винаги знаеш всичко за всеки.

— Но рядко казвам всичко. — Люсиен вдигна поглед, очите му блестяха в златисто на светлината от камината. — Може би е по-добре да не се опитваш да го видиш. Когато разговарях с Майкъл, споменахме името ти и не бих казал, че се озъби като вълк, но останах с такова впечатление.

Пръстите на Никълъс се впиха в ръката на Клер.

— Няма да е приятно, ако е в лошо настроение, но трябва да говоря с него за мината в Пенрийт. И щом като не желае да я управлява добросъвестно, може да ми продаде обратно рудника, но трябва да е наясно, че той е в моя земя, там са моите хора и няма да позволя да продължава сегашното положение.

Клер хвърли поглед към него, изненадана от напрегнатостта му. Сякаш Никълъс беше приел нейните проблеми като свои — въпреки заплахите, че ще си тръгне, ако тя напусне.

— Упорит си, колкото и Майкъл — каза Люсиен, нотка на раздражение. — Ако ще има кавга, срещата на публично място вероятно е най-подходяща. Следващата седмица Рафи организира бал и Майкъл каза, че ще присъства. Разбира се, ще бъдеш поканен веднага щом Рафи разбере, че си се върнал.

— Идеално. — Никълъс се отпусна и се усмихна на Клер. — Баловете на Рафи са забележителни. Ще го харесаш.

Люсиен се намръщи.

— Не съм сигурен дали на подобно събитие можеш да заведеш госпожица Морган.

— Не? — Никълъс го изгледа предизвикателно. — Прекалените педанти може и да не одобряват забавленията на Рафи, но той никога няма да си позволи вулгарност. Мисля, че ще се забавляваме.

— И все пак това не е място за порядъчна неомъжена жена.

— Но аз не съм порядъчна — равно каза Клер и се изправи. — Никълъс може да ти разкаже, ако си любопитен. Радвам се, че се срещнахме, лорд Стратмор. Никълъс, ще се видим утре.

Той също стана.

— След минута се връщам, Люси.

Никълъс я съпроводи до коридора и затвори вратата на библиотеката след себе си.

— Нима си помисли, че можеш да се измъкнеш, без да изпиташ удоволствието от целувката за деня?

Тя се засмя.

— Надявах се, че няма да забравиш. — Притисна се в обятията му и повдигна лице.

Целувката му бе опияняваща и тялото ѝ болезнено запулсира. Едната му ръка се плъзна до бедрото ѝ и силно я притисна до себе си. Опита се да се отдръпне. И тогава немирният дявол ѝ подсказа, че Никълъс ще се върне при приятеля си скоро, така че беше безопасно да го подразни така, както друг път не би се осмелила.

Нежно хапна със зъби долната му устна. Той изстена и ръцете му започнаха да я притискат трескаво, галеха тялото ѝ, сякаш той се опитваше да се слее с нея. Удивена от смелостта си, тя плъзна ръка

надолу, докато стигна до тръпнещия хребет на мъжествеността му. Той мигновено се втвърди, цялото му тяло се напрегна.

— Люси може да се прибере вкъщи, когато продължим на горния етаж — задъхваше се той.

Леко объркана от реакцията му, тя се отдръпна от прегръдката.

— Не трябва да си груб с приятел, когото не си виждал от години — каза глухо Клер.

Когато тръгна по стълбите, той улови ръката ѝ и я извърна към себе си. С тих хипнотичен глас попита:

— Да дойда ли при теб по-късно и да ти покажа какво следва?

Тя почувства, че се разтреперва, както от страх, така и от възбуждане. Дразнеше ѝ лъва и ако не внимаваше, можеше да стане лесна плячка. Като издърпа ръката си, тя прошепна:

— След такъв уморителен ден се нуждая от сън.

— Скоро ще кажеш да. — Черните му очи се впиха в нейните, желязени и обещаващи. — Заклевам се.

— Не разчитай на това, Никълъс. Спомни си, твоята цел е да ме прелъстиш, а моята — да те накарам да полудееш.

Той избухна в гръмогласен смях.

— Т[??]

Отправи му най-прелестната си усмивка.

— Пригответи се за провал, милорд. — После тя се втурна към горния етаж, а във вените ѝ пулсираше въодушевление.

Вдъхновението ѝ продължи, докато влезе в стаята си. След като заключи вратата, тя се облегна на нея и със замислен поглед обходи разкошната спалня.

От дълбините на сърцето ѝ се изтръгна тих стон. „Мили Боже, помогни ми да намеря сили да се откъсна от този опасен танц, преди да ме е унищожил.“ Повтаряше думите отново, и отново в най-отчаяната молитва на своя живот. Не почувства осенение, нито вътрешна увереност за това, какъв път да поеме. Беше сама. Единствената реалност беше изкушението, което я влечеше към тъмнината, опасността и желанието.

Плачеше с лице, скрито в дланите. Почувства се по-самотна от всякога в своя живот.

Когато Никълъс се върна в библиотеката, Люсиен наля още бренди и на двамата.

— Госпожица Морган каза, че не е порядъчна и ти ще ми разкажеш за това, ако те помоля. — Той сръбна от питието. — А аз наистина съм любопитен.

Никълъс разясни накратко споразумението, което бяха приели с Клер: нейното присъствие в замяна на помощта му за хората в Пенрийт.

И макар преднамерено да не спомена подробности, Люсиен тихичко изруга.

— Проклятие, Никълъс, какъв дявол е влязъл в теб? Участвал си в невероятни приключения, но никога не съм вярвал, че ще прелъстиш невинна жена.

— Клер не е невинна — отвърна Никълъс. — Двадесет и шест годишна е, достатъчно добре образована, за да се каже, че е жена с интелектуални интереси и напълно реалистична. С мен е по собствено желание.

— Нима? — В очите на Люсиен заблестяха зелени искрици, което означаваше, че няма да остави разговора дотук. — Ако изпитваш желание да надделееш над жена, намери си някоя кучка, която го заслужава. Не прелъстявай порядъчна жена, като използваш съвестта ѝ и чувственото ѝ сърце.

Никълъс тръшна чашата върху масата.

— Проклятие, Люси, нямаш право да ме порицаваш. Именно затова винаги постъпвах като новак и не станах член на малката ви тайна организация.

Люсиен вдигна ръка.

— Да се сдобрим, Никълъс. Не се забавлявам, като се бъркам в чужди работи, но съм заинтересован от ситуацията, а както изглежда, ще се намери кой да злослови за госпожица Морган.

— Нямам намерение да я наранявам.

— Но вече си го направил. Сигурно знаеш какво влияние имат клюките в едно малко село. Ще ѝ бъде доста трудно да се върне към стария си начин на живот.

Никълъс стана и закрачи нервно из библиотеката.

— Добре. Може да остане при мен.

— Като любовница? — Гласът на Люсиен беше изплашен.

— Защо не? Често съм правил и по-лоши неща.

— Ако изпитваш нещо към това момиче, ожени се за нея.

— Никога — рязко отсече Никълъс. — Веднъж се жених и повече няма да повторя.

След продължително мълчание Люсиен меко каза:

— Често съм се чудел какво се случи между теб и съвършената Каролайн.

Никълъс се извъртя на пети и се вторачи в приятеля си, изражението му бе напрегнато — личеше, че е на ръба на дива ярост.

— Люси, единственият начин едно приятелство да продължи, е да има граници, които не трябва да бъдат пресичани. Ако държиш на дружбата ни, гледай си своята работа.

— Очевидно е било много по-лошо, отколкото предполагах. Съжалявам, Никълъс.

— Недей. Тя имаше щастието да умре. — Никълъс отново напълни чашата си, после я вдигна и подигравателно произнесе поздравницата. — За Каролайн, която ме научи на толкова полезни уроци за живота и любовта. — Той изпи брндито на един дъх.

Люсиен го наблюдаваше смълчан. Предполагаше, че четири години са достатъчно дълъг срок, за да се възстанови Никълъс от нещастията, заради което избяга от Англия, но както изглежда, не беше така.

Но той също бе научил някои уроци през трудните си години. Един от тях беше, че няма човек, който може да бъде негов приятел... освен ако вече не беше такъв.

Клер спа съвсем малко и в тъмнината на нощта успя да намери бледо подобие на душевно равновесие. Всеки добър методист трябваше да се ръководи от вътрешното си прозрение, а единственото вътрешно желание, което имаше, беше, да бъде с Никълъс, колкото е възможно, по-дълго. Не като негова любовница — съмняваше се, че някога би могла да си прости подобна греховна, неморална връзка.

Но щом извърнеше поглед назад във времето, прекарано с него, събитията се редуваха в съзнанието ѝ в живи картини. До тях останалата част от живота ѝ бледнееше. Беше в разцвета на своя живот и осъзнаваше, че когато трите месеца изтекат, нищо и никой нямаше да я разчувства така дълбоко, както Никълъс. След като несъмнено щеше да отиде по дяволите, можеше да се забавлява, а не да порицава греховността си. През останалата част от живота си щеше да има достатъчно време за разкаяние.

Облече се грижливо, макар да допускаше, че Никълъс ще спи до късно. Вероятно бе стоял с лорд Стратмор до малките часове. Изненада се, когато той излезе от салона за закуска, докато тя слизаше по стълбите.

Пресрещна я на последното стъпало и препречи пътя ѝ. Без да каже дума, той я притегли в обятията си и я целуна. Тъй като тя стоеше на стъпалото, бяха почти на една и съща височина, което се оказа учудващо удобно. В прегръдката му имаше нежност и изненадващо силен копнеж. Щом обви ръце около врата му, тя се зачуди дали и той е бил така самотен през нощта.

Когато целувката приключи, те останаха прегърнати. Малко срамежливо Клер промълви:

— Използва правото си на целувка много рано.

— Обичам да те изненадвам. Ако искаш друга, ще трябва да е по твоя инициатива. Ще ти сътруднича, ако съм в настроение. — Макар думите му да бяха безгрижни, очите му изпитателно сезираха в

нейните. — Ще се върна късно следобед. Има ли нещо специално, което искаш да правим тази вечер?

— Винаги тайно съм се надявала да посетя цирка на Астли — призна си тя. — Възможно ли е?

Очите му заблестяха.

— Имаш вкус на клоун или цирков артист. Лесно осъществимо — тази вечер ще има представление. Помисли си какво друго би искала да видиш в Лондон. Има пътеводител в библиотеката. — Той обгърна с ръка кръста ѝ и тръгнаха към салона за закуска, увлечени в разговор.

— Само още една секунда, госпожице. — Домашната прислужница, Поли, забодде последната фиба. — Така. Идеално.

Клер поразена се взираше в образа си. Камериерката беше успяла да оформи дългата ѝ коса в изящни меки къдрици.

— Свърши чудесна работа. Страхувах се, че ще направиш нещо ужасно и сложно, което ще ме накара да се чувствам така, сякаш нося птиче гнездо на главата си.

— Неотдавна жените са носели птичи гнезда на главите си, без да споменавам моделите, наподобяващи на кораби или вази със свежи цветя — каза Поли. — Баба ми беше домашна прислужница на една дама и ми е разказвала интересни истории за онези странни прически. — Тя прибра една къдрица. — Но вашата коса е прекрасна, толкова гъста и бляскава. По-семплата прическа най-добре подчертава това.

— А сега роклята. — Клер стана и вдигна ръце, докато Поли мушне синята копринена рокля през главата ѝ. Бяха я донесли този следобед, точно навреме за бала, организиран от дука на Кандовър и сега Клер щеше да я облече за първи път.

Докато Поли се мъчеше със закопчалките и връзките на гърба ѝ, Клер издърпа полата, захласната по гладката разкошна материя. Вероятно щеше да я облече само тази вечер, тъй като се съмняваше, че в бъдеще ще присъства на други балове.

Когато Поли свърши, Клер се извърна към огледалото. Това беше първата ѝ официална вечерна рокля и тя остана зашеметена от образа в огромното огледало. Имаше вид на непозната — предизвикателна, прекалено изтънчена, жена.

Като видя изражението ѝ, Поли каза окуражително:

— Великолепно изглеждате, госпожице.

— Дори не мога да се позная. — Блещукащата с всички оттенъци на синьото коприна ѝ придаваше нежен блясък, а очите ѝ искряха като огромни сапфири. Тя леко се извъртя, наблюдавайки как коприната прилепва по невероятно тънкия ѝ кръст и пада свободно над бедрата ѝ. Като се вгледа в голата плът на деколтето си, веждите ѝ се сбърчиха от смущение. — Как може една рокля и един корсет така да променят обикновената фигура и да я превърнат в желана и сладострастна?

— Имате прекрасна фигура, госпожице. Някои биха казали, че е обикновена, но сте достатъчно закръглена, за да изглеждате чувствена в подходяща рокля и точно толкова крехка и стройна, за да бъдете елегантна. Можете да изглеждате както пожелаете.

Клер поклати недоверчиво глава.

— Не съм сигурна дали ще имам кураж да я нося на обществено място.

— Ще има много дами с по-изрязани деколтета.

— Но дали са дами? — потиснато попита Клер.

— Това ще помогне. Негово благородие милордът го изпрати. — Поли измъкна малка кутия, покрита с кадифе и я отвори.

Клер разшири очи, когато видя трите верижки, преплетени и украсени с перли. Определено Никълъс се отнасяше към нея като към любовница, въпреки че не получаваше заслуженото за парите си.

Поли вдигна огърлицата и я постави на шията на Клер. Студените бисери помилваха кожата ѝ, нежно белите перли се съчетаваха с копринените цветя, вплетени в косата ѝ. И ѝ помагаха да се чувства по-малко разголена.

— Благодаря ти за усилията, Поли. Успя да превърнеш просякинята в принцеса.

Домашната прислужница се намуси.

— Всичко, което направих, беше да покажа най-доброто от това, което вече имахте. Познавам дами, които са готови да убият, за да имат външен вид като вашия, и то без пудра и руж.

Като се взираше внимателно в образа си, Клер каза:

— Но самата аз се чувствам като непозната. Не знам коя е тази жена в огледалото.

— Това сте си вие, госпожице. — Поли се намръщи. — Трябва да има по-добър начин да ви го кажа, но не знам как.

Часовникът удари девет. Беше време да отиде при Никълъс. Клер метна великолепния кашмирен шал на раменете си, излезе в коридора и заслиза по стълбите.

Той я чакаше в преддверието, дори по-красив от обикновено. Както винаги, беше облечен в черно, а бялата му риза и бродериите на бялата му жилетка се открояваха. Като чу стъпките ѝ, той вдигна поглед и се усмихна.

— Не са ли ти казвали, Клер, че модерните светски дами никога не са точни?

— Не съм нито модерна, нито дама.

Никълъс понечи да ѝ отвърне, но когато тя пристъпи в осветения от фенера кръг, той притаи дъх.

— Всеки, който те е виждал, сега няма да повярва на очите си.

Искреното желание в погледа му я смути. Караше я да се чувства женствена и въпреки това тя не можа да не зададе въпроса:

— Няма да лъжеш, като кажеш, че съм красива, нали?

Когато изкачи и последните няколко стъпала, той отвърна:

— Може би не точно красива.

Сърцето ѝ заби — очевидно искаше да я излъже.

— Омайна е по-подходящата дума. — Той хвана края на шала ѝ, после го издърпа леко и я заобиколи. — Неустоима. — Шалът се плъзна на пода върху обувките на Клер. Никълъс се наведе и докосна с топлите си твърди устни чувствената извивка между шията и брадичката ѝ. — Могъщо съчетание от невинност и сладострастност.

Непознати опияняващи тръпки пронизаха Клер, резултат повече от неговата възхита, отколкото от целувката. Неочаквано тя изпита чувството, че е жената от огледалото — съблазнителна, женствена, способна да играе любовните игри така умело, както и самият Никълъс. Като че ли беше обладана от духа на друга — напълно непорядъчна, жена.

— Радвам се, че ме одобряваш. — Клер вдигна ръка и погали с върха на пръстите си лицето му, като внимаваше да не изкриви ръба на шалчето му. Току-що се беше избръснал и бузите му бяха гладки. — Да съм ти казвала, че си безспорно най-красивият мъж във Великобритания, ако не и в цяла Европа?

Той се ухили и протегна ръце към нея.

— Да продължим с комплиментите на втория етаж, а?

Тя отстъпи с грация, като знаеше, че движението ѝ ще разпръсне аромата на парфюма ѝ — плътно благоухание на диви рози, което Поли ѝ предложи.

— Време е да вървим. Не трябва да изпускате шанса да намерим лорд Майкъл.

— Научила си се да бъдеш опасна, Кларисима — измърмори той, а върху лицето му трептяха желание и игривост.

— Уча се от най-добрия.

Той се засмя, после вдигна шала ѝ и го обви около раменете ѝ. Нежният допир на пръстите му разпали огън във вените ѝ. Тя улови ръката му и излязоха при чакащата ги карета.

След като се настаниха вътре, Клер попита:

— Защо лорд Стратмор каза, че това място не е подходящо за мен? Нима херцогът организира оргии? — Тя отпусна ръка върху неговата и погали с палец дланта му.

— Нищо подобно, макар да е вярно, че някои жени не биха позволили на неомъжените си дъщери да ги придружат. Забавленията на Рафи са доста леконравни — празненства, където мъжът може да доведе любовницата си и има вероятност да срещне съпругата си, придружена от любимия ѝ. — Никълъс вплете пръсти в тези на Клер и постави ръцете им върху коляното си. — Повечето от жените ще бъдат от висшето общество, но някои са куртизанки от висока класа.

— Как ще мога да ги различа?

— По-превзетите са светски дами — обясни той. — Куртизанките са малко по-сдържани.

Тя се усмихна. В тъмната карета беше лесно да се флиртува. Поли беше права: предизвикателната жена в огледалото, беше реалност — опасна част от самата нея, която Клер още не познаваше добре. И въпреки това, когато си позволи да докосне с коляно неговото, сякаш случайно, тя не съжали.

В тъмнината устните на Никълъс намериха нейните, за дълга, бавна целувка, която стана още по-настойчива и възпламеняваща, щом той плъзна длан под шала и погали голите ѝ рамене. Още няколко секунди и тя щеше да се качи на коленете му и да му позволи да прави каквото пожелае.

Напомняйки си, че нападението е най-добрата форма на защита, тя постави ръка на коляното му и го стисна. Тръпка прониза тялото му.

— Определено опасна — каза той с явно неспокоен глас. Ръката му се плъзна върху гърдата ѝ. — Искаш ли да се научиш докъде е възможно да се стигне в каретата?

Тя се заля в звънлив смях.

— Каза, че имението на херцога е съвсем близо.

— Нямах това предвид, и ти го знаеш, кокетке.

Зърната на гърдите ѝ набъбнаха, когато палецът му ги погали през коприната. Още малко и щяха наистина да изпробват възможностите на каретата. Тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Мисля, че е време да спрем.

Той вдигна ръка от гърдата ѝ и я премести на по-безопасно място — над кръста ѝ.

— Да го оставим ли за по-късно през нощта?

Клер се замисли.

— Засега достатъчно. Много е рано да отложим милувките за останалата част на нощта.

— Напълно съм съгласен. — Той се облегна на тапицираната с кадифе облегалка, но не пусна ръката ѝ.

След като Клер успокои дишането си, установи, че доверието към него ѝ е давало възможност да подемe тази луда игра. Когато и да му кажеше да престане, Никълъс спираше. Усмихна се в тъмнината и се зачуди какъв ли ще е следващият етап на играта.

Докато чакаха сред дългата колона от гости в имението Кандовър, Клер попита:

— Виждал ли си херцога след пристигането си в Лондон?

— Посетих го, но не беше къщи, затова му оставих бележка — усмихна се Никълъс. — Рафи ми изпрати отговор. Покани ме на бала със заплахата, че ако не дойда доброволно, ще ме довлече тук за яката.

— Вероятно няма да успееш да го поздравяш при толкова много чакащи — отбеляза тя. — Чувала съм, че в Лондон приемат за светски този бал, на който има достатъчно голяма блъсканица.

— Рафи не следва модата, той я въвежда. И тъй като не се забавлява от непокорната тълпа, сбирките му са с много по-подходящ брой хора. А също и по-забележителни.

Тя го изгледа с раздражение в погледа.

— Не кани ли неомъжени момичета, на които не им е позволено да идват?

— Рафи не се интересува от благовъзпитани девизи — унило отвърна Никълъс. След като посочи жената, застанала до домакина, той добави: — Това е лейди Уелкот, последната му любовница според думите на Люсиен.

— Омъжена жена?

Никълъс кимна.

— Рафи винаги се е интересувал само от омъжени жени. Знаят правилата и не създават проблеми, нито се влюбват безумно в него.

Като дъщеря на проповедник тя не знаеше достатъчно за висшите кръгове, затова попита:

— Нима прелюбодеянието е начин на живот в светското общество?

Той сви рамене.

— След като много аристократични бракове се сключват поради семейни или имотни причини, трудно можеш да се изненадаш, когато съпрузите търсят удоволствие другаде.

Затова ли Никълъс бе изневерил на своята съпруга? Дори великолепната рокля на Клер не ѝ даде кураж да зададе този въпрос. Вместо това тя каза:

— Вероятно дукът не може да си избере съпруга по свое желание заради фамилното наследство.

— След като завърши Оксфорд, Рафи изведнъж се влюби безразсъдно — постави всичко в краката на едно момиче. Никога не съм я виждал, тъй като бях все още в университета, но той ми писа разни несвързани безсмислици, че била като богиня, слязла на земята. Официално щяха да се сгодят през следващия светски сезон. Единственият път, когато съм забелязвал Рафи разстроен душевно.

— Нима момичето е умряло и той не е срещнал жена, равна на нея? — съчувствено попита Клер.

С гневен блясък в очите Никълъс отвърна:

— Не, тя го предаде. Не е ли това любовта?

Клер усети как дъхът ѝ изведнъж пресекна. После промълви:

— Така е, без съмнение, това е най-циничната забележка, която някога съм чувала в живота си.

— Нима? Моят опит показва друго. Всеки, който някога е твърдял, че ме обича... — гласът му рязко секна.

Осъзнавайки, че той неволно е издал една от болезнените истини, направили го такъв, какъвто е в момента, тя улови студената му ръка в своята.

— Предполагам, някои хора твърдят, че обичат, когато имат нужда от любов, или от желание за контрол, или пък го правят само от егоизъм — каза тя замислено. — И въпреки това все още има хора като Оуен и Марджед Морис, Емили и Робърт Холкрофт. Мислиш ли, че тяхната любов допуска предателство?

Пръстите му бавно стиснаха ръката ѝ.

— Не, предполагам, че не. Вероятно искрената любов е късмет, който някои хора имат, други не.

— Понякога съм си мислила за това — тъжно изрече Клер. — Ако не вярваш в любовта, тогава в какво вярваш?

След кратка пауза той отвърна:

— Вероятно в приятелството.

— Искреното приятелство донякъде е любов — каза тя.

— Надявам се да е така. — Той ѝ се усмихна недоверчиво. — Но след като съществува много по-малка вероятност от предателство в приятелството, то е много по-безопасно.

Те стигнаха до началото на шпалира и Клер за първи път можа да разгледа дук Кандовър, който разговаряше с двойката пред тях. Беше висок, красив и тъмен почти колкото Никълъс, с благородно изражение на лицето. Любезен, приятен, сдържан — истински образец на типичен английски джентълмен.

Предшестващите гости се отдръпнаха и дукът се извърна към тях. Лицето му мигновено просветна.

— Никълъс, радвам се, че успя да дойдеш. — Ръкува се с искрен ентузиазъм. — Вероятно тази вечер няма да имаме много време да разговаряме, но се надявам утре за обяд да се присъединиш към мен в правителствения клуб.

И както Клер бе одобрила Люсиен заради участието му в училищния побой въпреки превъзхождащия брой противници, тя хареса дука заради искрената радост от срещата им. И макар Никълъс да имаше лошо мнение за любовта, очевидно притежаваше дарба да спечели приятели.

Като издърпа напред Клер, той я представи.

— Рафи, моята приятелка, госпожица Морган.

След разговора им Клер се опасяваше, че той ще се осмели да я представи като своя приятелка. С усмивка тя каза:

— За мен е голямо удоволствие, ваша светлост.

Той изискано се поклони.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Морган. — За разлика от очите на Никълъс, в неговите имаше много скръб, типична за англичаните, забеляза също любопитство и мъжко одобрение в дълбините им. За да приключи с представянето, Рафи каза: — Лейди Уелкот, граф Абърдар и госпожица Морган.

Любовницата на дука беше няколко години по-възрастна от него, може би около четиридесетте. Беше красива, русокоса жена с вид на изискана дама — но не от този тип, които истерично се влюбваха в мъжете. Клер си помисли за „богинята, слязла на земята“, която бе тласнала Рафи към тази жена и потисна въздишката си. Бедният херцог. Толкова много хора искаха да бъдат обичани и въпреки това, като че никога нямаше достатъчно любов за всички.

Лейди Уелкот нехайно кимна на Клер, но очите ѝ заблестяха, когато се извърна към Никълъс.

— Лорд Абърдар — разгорещено каза тя. — Може да не си спомняте, но сме се срещали, когато бяхте виконт Трегър. В Бленъм.

Той се наведе над ръката ѝ.

— Разбира се, че си спомням. Никога не забравям привлекателните жени.

Лейди Уелкот имаше прекалено изтънчени маниери, за да не допусне да се усмихне превзето, макар че според безпристрастното мнение на Клер това също беше преструвка. Като развяваше с грация ветрилото си, нейно благородие каза:

— Сега, когато сте отново в Британия, се надявам да ви виждаме по-често в Лондон.

— Твърде вероятно е. — Усмивката му беше чаровна — неговите усмивки винаги бяха такива.

Ако дукът изглеждаше развеселен от взаимните им комплименти, Клер трябваше да потисне желанието си да изрита в глезена както Никълъс, така и нейно благородие. Никълъс насочи веселия си поглед към нея и тя беше сигурна, че той прочете мислите ѝ.

— Задържахме шпалира. Ако не успеем да разговаряме тази вечер, Рафи, ще се видим утре в клуба на британското правителство — увери го Никълъс.

Той улови ръката на Клер и я въведе в огромно преддверие, после свиха вляво към балния салон.

— За да имаш успех в обществото, Клер, трябва да се научиш да прикриваш чувствата си. Уплаших се, че ще ухапеш лейди Уелкот.

— Нямам желание да постигам успех в обществото — язвително отвърна тя. — И беше грубо от страна на нейно поостаряло благородие да позволи да ѝ потекат лигите по теб в мое присъствие.

Той се ухили.

— Нима долавям ревност? Мислех си, че е един от седемте смъртни гряха.

— Ревността не, но завистта, скъперничеството, разврата, гнева, невъздържаността, високомерието и леността са — отвърна тя.

— Знам много добре този списък. — Очите му играеха. — Всеки има идеали, към които се стреми.

Клер се засмя.

— Невъзможен си.

— Опитвам се — скромно измърмори той.

Те преминаха през арка от яркочервени цветя и влязоха в огромна зала, където красиво облечени мъже и жени се разхождаха безцелно сред танцуващите. И макар че беше първият ѝ прием във висшето общество, вниманието на Клер бе привлечено не от хората, а от декорите.

Стените и високите тавани, боядисани в черно, поглъщаха голяма част от светлината на канделабрите и придаваха тайнствена, нереална атмосфера на помещението. Тъмнината увеличаваше възхитителния ефект на силно осветените мраморни статуи, които стояха на поставки в ъглите на салона. Всичките скулптури бяха с размери на хора в класически драперии, разголващи голяма част от телата им. Клер отбеляза:

— Гръцките и римските статуи са твърде екстравагантни, нали?

Никълъс се захили.

— Наблюдавай скулптурите известно време.

Тя го направи и както предполагаше Никълъс, рязко възкликна, когато една от скулптурите смени позата си.

— Милостиви Боже, те са живи!

— Рафи обича баловете му да са незабравими. — Никълъс посочи друга „скулптура“, мъж който се беше навел от постаментата и разговаряше с красива жена статуя до него. — Вероятно на тези дами е било платено щедро да се покриват с бяла боя и пудра, а после да стоят неподвижни цяла вечер. Възможно е младежът да се опитва да си уреди лична среща с любимата си нимфа.

— Дукът няма ли да се разсърди?

— Е, няма да му хареса, ако статуята тръгне към беседката с приятелката си, но предполагам, че могат да правят каквото пожелаят, когато свърши балът.

Клер загледа отблизо скулптурата, която с бавно движение вдигна белите си вежди към джентълмена, който я потупваше по крака. Дрехите ѝ бяха много оскъдни и ясно се долавяше, че забележителната ѝ фигура изобщо не е творение на изкуството.

— Започвам да разбирам защо не желаят да водят невръстните си дъщери тук — плахо промълви Клер.

На балкона музикантите подеха мелодия и започна да се сформира група за танци, мъже и жени се нареждаха един срещу друг. Изведнъж Клер се усети, че потропва с крак в такт с музиката.

— Искаш ли да танцуваш? — попита Никълъс.

— Не знам как — каза тя, неспособна да прикрие съжалението в гласа си.

— Хм, забравих, че танцуването е против методистките принципи. — Той сведе поглед към тропация ѝ крак. Тя скри обувките си под подгъва на роклята, Никълъс каза: — Доста лесен народен танц. Само веднъж ги наблюдавай и ще можеш да опиташ на следващия път, разбира се, ако съвестта ти позволява.

След кратко обмисляне тя изрече:

— Съвестта ми ще ме измъчва седмици наред. Едва ли един танц ще влоши нещата.

Първият танц беше последван от още един и Клер и Никълъс се присъединиха към танцуващите. Възхитена, тя сбърка само веднъж, но за късмет той беше достатъчно близо, за да я улови. Напълно забравила за греховността, тя страхотно се забавляваше.

След това започна валс, затова те се отдръпнаха встрани от дансинга. Никълъс каза:

— Валсът изглежда много порочен и е възможно да докара до провал западната цивилизация.

— Едва ли. — Клер оглеждаше плавно движещите се двойки. — Изглежда е много приятно с партньор, който ти харесва и доста противно с този, който не ти харесва.

— Ако се интересуваш, мога да наема учител по танци да те научи. Малко е сложно да опиташ без уроци.

Предложението беше съблазнително, но все пак в душата ѝ бе останало малко благоразумие и съвест.

— Благодаря, но не мисля, че в бъдеще ще имам възможност да танцувам валс.

— Ще видим — измърмори той.

Неочаквано пред Никълъс изскочи пищна червенокоса жена. Напълно пренебрегвайки Клер, тя прегърна Никълъс и изписка:

— Скъпи Стари Ник, върнал си се у дома. Трябваше да ми се обадиш. Улица „Хил“ № 12. Сегашният ми покровител няма да има нищо напротив.

Той спокойно я отблъсна от гърдите си.

— Същото каза и последния път, Айлин, а нещата свършиха с дуел при варовиковата кариера. За щастие тогавашният ти покровител беше дяволски несръчен в стрелбата, но едва ли мога да отрека справедливостта на недоволството му.

— В много неща Хенри не беше добър — затова те поканих. — Без да се смути, тя леко потупа китката му с прибраното си ветрило от слонова кост. — Кога можеш да дойдеш?

— Съжалявам, а освен това вече съм зает. — Проницателният ѝ поглед се премести върху строгото лице на Клер. — При това никога не повтарям една и съща грешка втори път.

Червенокосата кокетка се нацупи.

— Бях любезна единствено заради доброто старо време, нали знаеш. — Тя разтвори ветрилото си и енергично го развя. — Не се нуждая от теб. Сегашният ми покровител е метър и деветдесет и всичко му е в пропорция.

Вместо да се обиди, Никълъс избухна в смях.

— Правилно, Айлин, няма да си губиш времето с жалък младеж като мен.

Ярко начервените устни на жената рязко се свиха в превзета усмивка и за първи път тя погледна Клер в очите.

— Забавлявай се, докато можеш, душичко. Никой не е по-добър от Никълъс, както в леглото, така и извън него.

Когато Айлин се отдалечи, Клер каза раздразнено:

— Нима жените тук се делят на такива, които са били някога в леглото ти и други, които се надяват да те вкарат там в бъдеще?

Устните му се извиха.

— Вероятно ще си хабя напразно думите да ти казвам да не се тревожиш, но забележи, че не приех предложението ѝ. Макар да съм виновен за предишните си успешни прелъстявания, за разрушаването на репутацията ти и за много други по-дребни прегрешения, едно нещо със сигурност няма да направя. И това е да те унижа пред другите хора.

Той нежно постави ръка на тила ѝ и бавно я погали. Напрегнатостта ѝ започна да намалява. Клер с примирение установи колко добре я разбираше Никълъс. Въпреки че беше чужда на най-

смъртоносните грехове, тя определено беше горда и нямаше да понесе, ако Никълъс публично покровителстваше тази нахална продажна жена.

— Не каза ли, че куртизанките ще са по-дискретни от дамите?

— Всяко правило си има изключение.

Познат глас прекъсна разговора им.

— Добър вечер, Никълъс, госпожице Морган. — Лорд Стратмор с лека походка се приближи с лека походка до тях. — Забелязах Майкъл да се насочва към игралната зала, макар да не бях достатъчно близо, за да съм сигурен, че е той.

— Може би ще го открия — заяви Никълъс. — Ще останеш ли с Клер, докато се върна?

— Разбира се.

Когато Никълъс изчезна в тълпата, Стратмор замислено измърмори:

— Живо доказателство за смесената му кръв.

Сепната, Клер попита:

— Какво искаш да кажеш?

Стратмор кимна към отдалечаващия се Никълъс.

— Сравни го с останалите прекалено възпитани аристократи.

Тя се засмя след мигновено обзелото я прозрение — нямаше мъж в балния салон, който да притежава магнетичната жизненост на Никълъс.

— Разбирам какво имаш предвид. До него всички изглеждат като полуживи. — Тя хвърли палав поглед към събеседника си. — Ти прекалено възпитан ли си?

— Разбира се. Основателят на благородническата фамилия Стратмор е бил енергичен барон разбойник, но буйната кръв се е успокоила с годините. Женитбата с един циганин може да подобри потеклото ни. — Той ѝ отправи ангелска усмивка. — И тъй като никога не съм си позволявал да ме покори неудържима страст, Никълъс знае, че е безопасно да те остави на моите грижи.

— Предполагам, че липсата на страст е нещастие за един развратник.

— Не съм развратник — усмихна се той. — Но допускам, че имам тъмни тайни.

Развеселена тя каза:

— Ако не си развратник, значи си шпионин.

Леконравното изражение върху лицето на Стратмор изчезна и той остро реагира:

— Нима Никълъс ти е казал за... — спря, после направи гримаса. — Мисля, че току-що казах твърде много.

Въпреки че коментарът на Клер бе напълно добродушна шега, реакцията на Стратмор ѝ помогна бързо да заключи.

— Веднъж Никълъс спомена, че по време на пътуването си из континента събирал информация и вършел куриерска работа за стар приятел. И тъй като работиш в британското правителство, не е трудно да предположа, че е имал предвид теб.

— Имаш ум на интелигентен чиновник. — Усмивнат, Люсиен изглеждаше по-млад и по-малко отегчен. — И тъй като допускам, че не съм толкова значителен и полезен, на какъвто се правя, бих бил благодарен, ако запазиш това за себе си.

— Този разговор е толкова уклончив, че не мога да си позволя да го спомена пред някой друг, лорд Стратмор.

— Умна и дискретна. — Удовлетворен, той въздъхна. — Защо не срещна жена като теб? Ще трябва да те помоля да ми казваш Люсиен, както моите приятели. И тогава, ако нямаш нищо напротив, ще мога да те наричам Клер.

— Бих искала да е така, Люсиен.

Той ѝ предложи ръката си.

— И сега, след като официално сме приятели, ще си потърсим ли по чаша пунш? Доста е задушно тук.

С усмивка тя мушна ръка под лакътя му и те си пробиха път през тълпата до една беседка, където гола русалка разливаше от стъкленница винения пунш в кристални купи. Този път беше истинска статуя, въпреки че, ако имаше живи русалки, Клер не се съмняваше, че херцогът щеше да ги наеме.

Стратмор задържа една чаша под струята, подаде я на Клер, после напълни друга за себе си.

— Забавляваш ли се от първия си бал?

— Да, но се надявам да не личи, че не съм била досега на балове.

— Изглеждаш спокойна и почти като у дома си — увери я той. — Никой не би предположил, че си учителка от Уелс, която волю-неволю е била въввлечена в чужд свят.

Той придружи Клер обратно до балната зала, за да погледат танцуващите.

— Никълъс заслужава хубав бой за това, което ти е направил, макар да мога да разбера порива му.

— Надявам се това да е комплимент.

— Така е. — Веселието му се изпари. — Нима трябва да ти казвам, че Никълъс е далеч по-объркан, отколкото си признава. Винаги е бил, а след тези нещастни събития преди четири години само Бог знае какво таи под повърхността на странното си циганско съзнание. Нуждае се от нещо или от някого, и ти си най-добрата надежда, която съзирам. И въпреки че имаш причина да негодуваш от това, което направи с живота ти, надявам се да бъдеш търпелива с него.

— За да бъде честна, трябва да си призная, че вината за това положение е колкото моя, толкова и негова. Не трябваше да го моля за помощ още на първата ни среща, нито пък да приемам такова нелепо предизвикателство. — Клер се замиеш върху останалите думи, които Люсиен беше изрекъл. — Но не съм толкова значима за него, освен че го запознах с живота в Пенрийт. — Тя се засмя. — Понякога си мисля, че Никълъс не знае как да се държи с мен, като с любовница или като с домашен любимец. Люсиен се усмихна одобрително, но поклати глава.

— За него ти си много повече от тези неща, макар да се съмнявам, че той наистина го разбира.

Коментарите на Люсиен бяха вълнуващи, но Клер не им вярваше. Докато отпиваше от пунша, тя реши, че самоувереният и със съвършено възпитание лорд Стратмор беше романтик.

По-лесно ѝ беше да повярва в това, отколкото че тя самата е нещо специално за Никълъс.

Много от гостите в балния салон искаха да поздравят Никълъс с добре дошъл у дома. Освен дружелюбните поздрави, той получи три досадни предложения и пет ясни намека — добре, че остави Клер с Люсиен. Не че имаше нещо против ревността ѝ — намираше я за доста гальовна. Всеки ден Клер ставаше все повече жена и по-малко непорочна учителка.

Когато Никълъс стигна до игралната зала, Майкъл Кениън отдавна си беше отишъл, ако въобще е бил там. Никълъс попита няколко мъже дали са виждали лорд Майкъл, но никой не беше сигурен. Разочарован, той се върна да потърси Клер и Люсиен.

Докато прекосяваше приемната, той видя някакъв мъж с дрехи, напращени от пътуване, да влиза и да се насочва забързано към дук Кандовър, който все още посрещаше закъснелите си гости. След като той му каза нещо, Рафи се задави в кашлица, после се извърна и се втурна нагоре по стъпалата, като взимаше две наведнъж. Никълъс се опита да предположи какво би могло да предизвика такава реакция в мъж, пословичен с хладнокръвното си спокойствие, конкуриращо дори това на Люсиен, но не откри отговор във въображението си. Сви рамене и влезе в балната зала, където се вихреше кадрилът.

Само след няколко минути успя да открие Клер — до високата фигура на Люсиен. Когато Никълъс ги доближи, музиката рязко спря по средата на танца. Последва тишина, а гласът на Рафи проехтя из балната зала.

— Приятели мои, имам чудесни новини.

Никълъс вдигна поглед и видя дука на балкона пред малкия оркестър. С треперещ от възнение глас, Рафи съобщи:

— Току-що получих вестта, че Наполеон е абдикирал. Войната официално е приключила.

В балната зала настана зашеметяваща тишина. После се чу одобрителен възглас. Все повече гласове се присъединиха и от бурните викове сякаш потрепериха стените на Кандовър.

Присъединил се към въодушевените възгласи на тълпата, Никълъс си пробиваше път към Клер — целувката щеше да е идеален начин да отпразнува победата. За негово огромно разочарование Люсиен, който беше по-близо, го изпревари, ликуващо прегърна Клер и я вдигна във въздуха.

След като я пусна отново, Никълъс я издърпа в обятията си и измърмори на приятеля си:

— Предполагам, че ще бъде доста грубо да те пробода в дуел, така че другия път си намери твое момиче за целуване.

Неочаквано Люсиен се захили и го потупа по гърба.

— Войната приключи! Въпреки всичко ние успяхме!

Зашеметена, като че ли го виждаше за първи път, Клер обви ръце около врата на Никълъс и дълго и горещо го целуна. Щом успя да си поеме дъх, тя каза с благоговение:

— Въпреки че военният гений на Наполеон му изневеряваше през последната година, трудно е да се повярва, че е настъпил краят. Най-накрая сключихме мир.

Никълъс си спомни за опустошените от войната страни в Европа, които бе видял и ръцете му притиснаха по-силно Клер.

— Благодаря на Господ, че войната не стигна до британска земя. Загубите ни бяха леки в сравнение с това, което изстрадаха повечето нации в Европа.

Със сияещо лице Люсиен каза:

— Имам късмет, че никога няма да ми се наложи да направя нещо полезно в живота си.

Никълъс се засмя.

— След всичко, което направи за своята страна през последните няколко години, имаш право да прекараш останалата част от живота си, излежавайки се на слънце.

Заобикаляха ги подобни сцени на ликуване. Наблизо стоеше по-възрастен мъж във военна униформа с празен ръкав. Оцелялата му ръка притискаше съпругата му и двамата плачеха, без да се срамуват. Дори „статуите“ изоставиха ролите си и скочиха на пода, за да се присъединят към празненството. Възторжени възгласи се разнесоха за Уелингтън, а след малко и за войската му.

Никълъс отново вдигна поглед към балкона с музикантите и се скова.

— Не е ли това Майкъл, там горе, този, който говори с Рафи?

Люсиен се вторачи към балкона.

— Той е. Навярно иска да разбере дали Рафи е научил някакви подробности. Бог знае, че Майкъл е платил много по-висока цена за свободата от повечето хора тук.

— Имаме късмет, новината сигурно е повишила настроението му.

Като улови Клер за ръката, Никълъс си запробива път през възторжената тълпа. Люсиен веднага ги последва. Клер трябваше да подтичва, за да не изостане. Изкачиха стълбите в преддверието, после свиха вляво по един дълъг, слабо осветен, коридор, равен по дължина на двуетажната бална зала.

В далечния край на коридора дукът и висок, дългокрак мъж излязоха от вратата, която водеше към балкона с оркестъра, След тях музикантите засвириха триумфален марш, който заглъхна, когато дукът затвори вратата.

Когато Рафи и придружителят му тръгнаха по коридора, увлечени в сериозен разговор, Клер зараглежда майора, лорд Майкъл Кениън. Люсиен го бе описал като много слаб мъж, оприличил го беше на дръглив вълк и беше вярно, че след неотдавнашната си болест той беше отслабнал, почти измършавял. И все пак изпъкналите скули на лицето му бяха все още свежи и красиви и той се движеше с увереност на атлет. Изглеждаше достоен член на падналите ангели. Особено, помисли си тя весело, след като лъскавата му червеникавокафява коса допълваше черните и руси коси на другите членове.

Когато го видя, Никълъс намали крачка.

— Поздравления, Майкъл. Като един от мъжете, които се бориха за тази свобода, имаш по-голямо право от всеки тук да празнуваш.

Лорд Майкъл се скова на мястото си, оживлението върху лицето му замръзна и той леко се олюля. Очите му бяха тъмни, но преобладаваше зеленият цвят.

— Ще ти се да накърниш щастливите ми мигове, Абърдар — отвърна той с дрезгав глас. — При тези обстоятелства ще забравя какво съм се заклел да направя, ако някога отново те видя, но се махай от погледа ми, преди да съм променил решението си.

Никълъс продължаваше да държи ръката на Клер и тя усещаше студените му пръсти. С горчиво състрадание тя осъзна — въпреки

предупрежденията на Люсиен Никълъс наистина не вярва, че старият му приятел може да му стане враг.

Дори сега вероятно още не вярваше, защото кротко каза:

— Странен поздрав след години на раздяла. Да опитаме ли отново? — Той пристъпи напред и подаде ръка. — Мина много време, Майкъл. Радвам се да те видя жив след битките на полуострова.

Другият мъж се отдръпна назад, сякаш беше видял усойница.

— Нима мислиш, че се шегувам? Не е така.

Дукът се обади остро:

— Ако ще дискутирате нещо, моят кабинет е по-добро място от този коридор.

Той бързо поведе останалите към стаята под коридора. След като запали няколко свещи, Рафи каза:

— Тази вечер не е време за размахване на саби. Ако нещо ви е измъчвало през годините, Майкъл, сега е моментът да се разреши.

Когато напрежението изпълни и наелектризира въздуха в стаята, Клер разбра, че е станала почти невидима. Тези мъже се бяха срещнали в суровите условия на светския живот и бяха израсли заедно. Като всички приятели, щяха да бъдат оплетени в мрежата на общите си преживявания и спомени през дългите години — радост и съжаление, раздори и подкрепа. Сега един от тях заплашваше да разкъса мрежата на парчета.

Майорът се оттегли зад бюрото на дука и яростният му пронизващ поглед напомни на Клер за подгонен хищник.

— Не е твоя работа, Рафи. Нито път твоя, Люсиен. — После се обърна към Никълъс, в гласа му ясно се долови искрено съжаление. — Когато чух, че си напуснал страната, помислих си, че е по-безопасно да стоиш надалеч.

С напрегнат глас Никълъс попита:

— Имаш ли нещо против да ми обясниш какво съм направил?

— Не се прави на невинен, Абърдар. Другите могат да ти повярват, но не и аз.

Рафи понечи да каже нещо, но Никълъс вдигна ръка и го спря.

— За момент забрави за злодеянието, в което си ме набедил, Майкъл. Трябва да говоря с теб по обществени дела. Мината ти в Пенрийт е в крайно опасно състояние. Не само управителят ти застрашава работниците, но вероятно извлича и незаконни печалби.

Ако нямаш време или желание да се заемеш сам, продай ми обратно компанията, за да мога да направя необходимото.

След кратък миг на недоверие майорът избухна в гръмогласен смях, от който по гърба на Клер полазиха тръпки.

— Ако Мадок те е разгневил, ще му повиша заплатата.

Клер знаеше, че гняв, не по-малък от нейния, беше обзел Никълъс, но той успя да задържи гласа си равен:

— Не превръщай мината в кокал между нас, Майкъл. Хората, които живеят в опасност, са невинни.

— Превърнал си се в баба, Абърдар — студено рече майорът. — Мините винаги са били опасни, и така ще бъде и занапред. Миньорите го знаят, и го приемат.

— Има разлика между кураж и безразсъдна храброст — отвърна Никълъс. — През последните няколко седмици изисках данни за нещастните случаи и смъртността в подобни мини. Тази в Пенрийт е четири или пет пъти по-опасна от другите и има вероятност да се случи страшна катастрофа. Видях го със собствените си очи.

— Бил си в моята мина? — Зелените му очи се присвиха. — По дяволите, стой надалеч отсега нататък. Ако чуя, че си навлязъл в моята собственост, ще накарам Мадок да те съди.

— Започвам да разбирам защо си го направил свой управител — говориш точно като него — мрачно продума Никълъс. — Ако не вярваш в това, което ти казвам, увери се сам. Сигурен съм, че не си от този тип чиновници, които биха се забавлявали да видят работниците си пострадали и със сигурност ще се согласиш, че мината се нуждае от подобрения. Единствено ти си в състояние да направиш бързи промени, така че, проклятие, поеми отговорността си.

Майкъл изкриви от ярост лице.

— По дяволите, с нищо не съм ти задължен.

— Не забравяй, че аз притежавам тази земя — ако откажеш да подобриш условията, ще намеря начин да прекратя договора. Не бих искал да се обръщам към съда, защото много хора могат да умрат, докато магистратите вземат решение, но ако се наложи, ще го направя. — Гласът на Никълъс стана рязък. — И заявявам пред Бога, че ако загинат хора, докато ми се сърдиш, лично аз ще те държа отговорен за това.

— Защо си губим времето? — Майкъл издърпа от джоба си смачкани ръкавици и заобиколи бюрото. Преди някой да разбере какво прави, той злобно удари с ръкавиците лицето на Никълъс — Напълно ли съм ясен? Кажете името на секунданта си, Абърдар.

В последвалата смразяваща тишина ясно се долавяха далечните звуци от празненството. Клер усети, че се вцепенява от ужас. Това не можеше да е вярно — лорд Майкъл не може да иска дуел на живот и смърт с мъж, когото не е виждал от години — човек, който му е бил близък приятел.

Бузата на Никълъс почервения, но той не отвърна на удара с удар. Вместо това изгледа стария си приятел, сякаш го виждаше за първи път.

— Войната може да подлуди хората и очевидно точно това се е случило с теб. — Той се извърна към Клер и тя видя мъка в очите му. — Не искам да се бия с побъркан. Хайде, Клер. Време е да си вървим.

Никълъс хвана ръката ѝ и я поведе към вратата. Когато вдигна ръка към дръжката, Майкъл процеди със злобен глас:

— Страхливец!

Изведнъж нещо изсвистя и върхът на остър нож се заби във вратата между Клер и Никълъс. Тя се вторачи в трептящата дръжка, ужасена от близкото разстояние, на което беше преминало смъртоносното острие. Никълъс тихо ѝ каза:

— Не се тревожи, Клер. Ако искаше да ме улучи, щеше да го направи. — Той хвана ножа и го издърпа от дървото, после се обърна с лице към другия мъж. — Не искам да се бием, Майкъл — повтори той. — Ако искаш да ме убиеш, ще трябва да извършиш хладнокръвно убийство, но не мога да повярвам, че толкова много си се променил.

С пламнали от гняв очи майорът процеди:

— Увереността ти е заблуда, Абърдар, но предпочитам да те убия честно. По дяволите, бори се!

Никълъс поклати глава.

— Не. Ако искаш, ме смятай за страхливец. Напълно съм равнодушен за заблудата ти. — Той отново улови ръката на Клер.

Майкъл започна да барабани с пръсти по махагоновото бюро.

— Малката ти развратница знае ли, че си убил дядо си и съпругата си?

С рязко движение, толкова бързо, че Клер не можа да го проследи, Никълъс вдигна ръка и хвърли обратно ножа през стаята. Той се заби в бюрото на милиметри от пръстите на Майкъл.

— Клер е дама, нещо, което очевидно не си способен да разбереш — отвърна той, но вече с неспокоен глас. — Много добре — ако искаш да се бием, така да бъде. Но след като ти ме предизвика, изборът на оръжието ще е мой.

Люсиен понечи да каже нещо, но Майкъл го прекъсна. Със злорадство в гласа той каза:

— По всяко време, на което и да е място, с всякакво оръжие.

— Времето — сега — решително заяви Никълъс. — Мястото тук. Оръжието — камшик за езда.

Лицето на майора придоби тъмночервен цвят.

— Камшик за езда? Не се подигравай, Абърдар. Изборът е между пистолет и саби. Дори ръкопашен бой с ножове, ако искаш, но не и нещо толкова банално като камшик.

— Това са моите условия. Приеми ги или си тръгвам. — Никълъс се усмихна с ледена усмивка. — Помисли си какво удоволствие ще бъде да ме бичуваш с камшика — ако си достатъчно добър, в което се съмнявам.

— Достатъчно съм добър, за да одера кожата ти, което напълно заслужаваш — изръмжа Майкъл. — Много добре, да започваме.

Рафи избухна.

— Стигнахте доста далеч! И двамата сте си загубили ума. Няма да позволя това в моето имение.

Люсиен тихо се обади:

— Ако Майкъл е твърдо решен да упражни насилие, бих предпочел да стане тук, в наше присъствие.

Люсиен и Рафи си размениха погледи. С огромно нежелание дукът изрече:

— Може би си прав.

Никълъс попита:

— Люси, ще ми станеш ли секундант?

— Разбира се.

Майорът изля гнева си върху лорд Стратмор.

— В Пенрийт има една поговорка: приятелят на моя враг е и мой враг. Остави го да си намери някой друг.

Люсиен решително му се противопостави:

— Смятам и двама ви за мои приятели, а най-важното задължение на един секундант е да се опита да разреши спора без проливане на кръв. Можеш да ми кажеш какви са твоите оплаквания и все още има шанс Никълъс да ти отговори.

Майкъл поклати глава.

— Няма да говоря какво се е случило. Никълъс знае и ако желае, нека си признае. Но щом настояваш да бъдеш негов секундант, вече не сме приятели.

— Ако е така, то е по твое желание — сериозно отвърна Люсиен. Майкъл се извърна към херцога.

— Ще ми станеш ли секундант, или също ще застанеш на страната на този лъжлив циганин?

Рафи сърдито го изглежда.

— Непочтено е да участваш в дело на честта, където мъжът не знае защо е бил предизвикан.

Майорът повтори:

— Ще ми станеш ли секундант?

Рафи въздъхна.

— Добре. Като твой секундант ще те помоля, ако има нещо, което Никълъс може да направи — да се извини или някакъв друг начин да отговори на оплакванията — така че да се разреши спора без дуел, да му дадеш тази възможност.

Устните на Майкъл се разтегнаха в усмивка.

— Не. Това, което той направи, не може да бъде поправено.

Рафи и Люсиен отново се спогледаха. После дукът каза:

— Много добре. Градината зад къщата ще бъде подходящо място. Доста е студено, така че се надявам да няма гости в храстите. Ще взема два камшика от стаичката с принадлежностите за езда и ще се срещнем там.

Те излязоха един по един от кабинета и последваха Рафи по коридора към задната част на къщата. Когато Клер тръгна с тях, Люсиен се намръщи.

— Не трябва да идваш. Дуелът не е място за жени.

Тя също се намръщи.

— Всичко в този нелеп дуел е ненормално, затова се съмнявам, че моето присъствие може да влоши нещата.

Докато Стратмор се колебаеше, Никълъс се обади:

— Спести си излишните приказки, Люси. Клер е успявала да поддържа ред сред малките деца, така че ще може твърдо да излезе насреща на всеки един от нас.

Клер си помисли, че той изглежда най-спокоен от всички. И понеже беше видяла уменията му с камшика, знаеше, че може да се справи, но отношението на лорд Майкъл я потрисаше. Майорът умееше да се владее и ако сега не успееше да убие Никълъс, Бог знае какво щеше да направи след това.

Те се спуснаха по тясно стълбище и излязоха навън. Клер потрепери, когато пристъпиха в студената априлска нощ. Никълъс свали фрака си и го метна върху раменете ѝ.

— Ето. Няма да ми трябва.

Тя кимна и придърпа топлия вълнен плат пред гърдите си. Трудно ѝ беше да си представи, че само преди половин час си прекарваше чудесно.

Градината беше по-голяма от повечето подобни около лондонските къщи. Зад сградата имаше малък подиум, предназначен за танци през лятото. Стълбове с факли се издигаха в ъглите и Рафи и Люсиен ги запалиха. Вятърът раздухваше огъня, диви пламъци озаряваха градината.

Сега, след като дуелът беше неизбежен, майорът изглеждаше по-спокоен. Никълъс свали и шалчето си. Внимателно съблече жилетката си, събу обувките и чорапите и остана бос.

След като огледаха мястото, Райф и Люсиен сериозно провериха двата камшика и се съгласиха, че бяха еднакво здрави. Когато камшиците бяха предложени на двамата дуелиращи, Никълъс взе този, който беше по-близо, изплющя с ремъка, после кимна одобрително. Майкъл направи същото, очите му блестяха в очакване.

Дукът твърдо заяви:

— Няма определени правила за дуел с камшик, така че ще ги въведем сега. Заставате с гръб един до друг, всеки прави осем крачки, когато кажа, после се обръщате. Ще хвърля кърпичката си. След като докосне земята, можете да започнете. — Той хвърли строг поглед към двамата мъже, после прикова очи в майора. — Дуелът ще се счита за приключил, когато лорд Стратмор и аз решим, че е необходимо. Ако

някой от вас не спре, когато кажа, че е време да прекратите, тогава ще ви спрем с Божията помощ. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Никълъс. Противникът му не си направи труда да отговори.

Люсиен се отдалечи от другите мъже и издърпа Клер встрани.

— Останете тук — рече той с тих глас. — Камшиците имат голям обхват.

Тя кимна мълчаливо, като се опитваше да не мисли какво може да се случи. Макар камшикът да не беше смъртоносен, с него можеше да се извади око. Съмняваше се, че Никълъс хладнокръвно щеше да осакати противника си, но Майкъл навярно си мислеше, че ослепяването на врага му ще бъде подходящо отмъщение.

Като в зловецъта жива картина дуелиращите преминаха през изискания ритуал — опряха гърбове, отдалечиха се на осем стъпки, след което дукът извика:

— Сега!

След като двамата мъже се извърнаха и се изправиха един срещу друг, Рафи вдигна кърпичката си и я пусна. Хипнотизирана, Клер се взираше в яркото парче плат, което летеше надолу. Но преди да достигне земята, лек порив на вятъра улови тъканта и тя се понесе към градината.

Без да забелязва, че кърпата не е докоснала земята или може би не желаещ да чака повече, лорд Майкъл замахна. Неподготвен, Никълъс вдигна ръка, за да защити лицето си. Ремъкът на бича се уви около китката му със зловецът съскащ звук, раздра ризата и нарани плътта му.

Когато тъмночервена кръв обагри ръкава на Никълъс, долетя злорадният глас на майора:

— Първата кръв, Абърдар.

— Няма да забравя да започна по-рано следващия път. — Никълъс замахна с бича си. Чу се тихо заплашително свистене, след което тънка червена ивица се появи върху бузата и челюстта на противника му. Майкъл не можа да потисне ахването си, но това не му попречи да нанесе нов удар с камшика. Този път той замахна към краката на противника си. Никълъс подскочи във въздуха като танцьор и злокобният кожен ремък мина под него. И преди да се приземи, той

изплющя с камшика си. Неравен ален белег се появи върху гърдите на Майкъл и отново потече кръв.

Без да се обезсърчава, майорът пак замахна с бича. Когато Никълъс се наведе встрани, за да пое удара с рамо, Клер притисна юмрук към устата си, за да сподави вика си. Бе наблюдавала бой между ученици и веднъж между пияни миньори, но това, което виждаше сега, представляваше примитивна дивашка схватка.

С ръмжене Майкъл скочи напред, за да може да удари от по-отблизо.

— Чакам това от години, чудовище.

Учуден, Никълъс изви китка и камшикът прегради удара на другия мъж. Когато коженият ремък се уви около него, той каза:

— Тогава можеш да изчакаш още малко.

Той издърпа камшика си в опит да обезоръжи Майкъл. Другият мъж се свлече на колене, но успя да задържи оръжието си. Около минута двамата мъже се бореха напрегнато един срещу друг, мускулите им изпъкваха. После ремъците рязко се разплетоха и противниците залитнаха назад.

Вместо отново да удари, Никълъс се присви и отскочи встрани с вдигнат и готов за замах камшик. Майкъл зае подобна стойка и те започнаха да се въртят в кръг с плавни ловки движения.

Дори при променливата светлина не можеха да се объркат двамата мъже. Никълъс, циганинът, стъпваше леко и подвижно, докато Майкъл, войникът, беше агресивен и твърдо решен да унищожи врага си. Не се чуваше никакъв звук освен лекото скриптене на ботушите на майора върху камъка.

Когато Никълъс успешно избегна новия удар, Майкъл се задъха:

— Добър си в измъкването — като всеки мръсен циганин.

— Не се срамувам от това, което съм, Майкъл. — С рязко извъртане на китката Никълъс направи нова резка върху ризата на другия мъж. — Можеш ли да кажеш същото?

При подигравателния му тон Майкъл изпадна в страшна ярост. Майорът се спусна в атака, размахвайки камшик и сипейки порой от удари. Докато зловеците звуци на кожения ремък, вливащ се в жива плът, отекваха през двора, мъчителен вопъл се изтръгна от гърлото на Клер. Защо Никълъс не отстъпеше назад, а понасяше тези мъки, без да вдига ръка, за да защити главата си?

Тя разбра защо, когато Майкъл пристъпи напред в кръглата площадка и прехвърли тежестта си на единия крак. Този момент бе изчакавал Никълъс. Той прецизно замахна с камшика и ремъкът му се уви около глезена на Майкъл.

И макар самият бич да нанесе лека рана, когато Никълъс внезапно дръпна дръжката с двете си ръце, другият мъж загуби равновесие и падна. От тласъка той се претърколи на земята и главата му силно изкървяха върху каменната плоча.

Изведнъж всичко свърши — Майкъл лежеше неподвижен, като мъртъв в смразяващата тишина, нарушавана единствено от дрезгавото дишане на Никълъс. Клер благодари на Господ, че Никълъс спечели. После се спусна и коленичи до поваления мъж. Имаше известен опит от училищни наранявания, затова спокойно и внимателно огледа кървящата рана на глава му.

Никълъс приклепна до нея. Ризата му висеше на парцали и кръв се стичаше най-малко от дузина рани, но след бърз поглед Клер се увери, че те бяха само повърхностни. Самият той сякаш не ги забелязваше. Цялото му внимание беше насочено към мъжа в безсъзнание. С разтреперан глас Никълъс попита:

— Лошо ли е ранен?

Клер не отговори, преди да провери пулса, дишането и раната на главата на Майкъл.

— Не мисля. Определено е изпаднал в несвяст, но смятам, че черепът му не е счупен. Раните на главата винаги кървят обилно, затова изглеждат по-зле, отколкото са. Има ли някой носна кърпа?

В ръката ѝ се спусна кърпа с изящна бродерия „К“. Тя силно притисна прегънатото парче върху раната. Никълъс измърмори:

— Благодаря на Господ, че не е толкова зле. Исках да го поваля, а не да го убивам.

— Не се обвинявай — сериозно изрече Люсиен. — Той те въвлече в тази кавга. Ако беше избрал пистолети или саби, сега един от вас щеше да е мъртъв.

— Беше глупаво от моя страна да позволя да ме въвлече в каквото и да било двубой — ядосваше се Никълъс. — Видяхте как се държа Майкъл. Мислите ли, че ще приеме това като окончателно разрешение на спора?

Тишината, която последва бе достатъчно категоричен отговор.

Когато първата кърпичка се напои с кръв, Клер използва друга, този път с инициала „С“ върху нея. За щастие кървенето почти спря. Никълъс развърза шалчето си и го използва, за да направи груба превръзка, която да задържи втората кърпа на място. Клер каза:

— Трябва да го преместим, колкото е възможно, по-скоро и по-наблизо. Може ли да остане тук, ваша светлост?

— Разбира се. — С удивен поглед дукът добави: — И тъй като успя да се пригодиш към тази банда хулигани толкова успешно, по-добре е да ме наричаш Рафи.

Клер се изправи на крака.

— Не знам дали ще мога да наричам дук с малкото му име.

— Не мисли за мен като за дук, а като за някой, който се е провалил на първия урок на Никълъс по риболов.

Тя се усмихна, разбирайки, че хуморът разкриваше облекчението му, че нищо лошо не се е случило.

— Много добре, Рафи.

Дукът попита:

— Люси, мислиш ли, че ще можем да го внесем вътре? Предпочитам да не викам слугите.

— Ще се справим — чу се отсеченият отговор. — Тежи много по-малко, отколкото трябва.

Когато двамата мъже внимателно вдишаха Майкъл, разкъсаната му риза се свлече през лявото рамо до кръста. Всички се вторачиха изненадано и Никълъс затаи дъх.

— Бил е ранен от шрапнел в Саламанка — мрачно обясни Рафи. — Очевидно е било по-лошо, отколкото ми разказа.

След като изправиха Майкъл на крака, той, изглежда, започна да се връща в съзнание толкова, колкото да се отпусне с ръце, преметнати над раменете на приятелите си.

Никълъс обу чорапите и обувките си, после взе камшиците. Докато с Клер следваха другите в къщата, тя мислено благодари на Бога, че двубоят не приключи с нещастен случай. Облекчението, което почувства, бе слабо, защото се страхуваше, че Никълъс беше прав — дуелът тази вечер нямаше да задоволи лорд Майкъл.

Напрегнат и измъчен, Никълъс отказа да лекува раните си. Той прие наметалото на Рафи, тъй като беше изключено да облече собствения си тесен и изрязан фрак. След няколко минути с Клер се отправиха с каретата към къщи. Гостите на бала бяха все още така погълнати от празненството, че никой не им обърна внимание, когато напуснаха имението.

Не разговаряха, докато колелата на каретата трополяха по улиците на Мейфеър. Никълъс седна срещу Клер, придържайки се за предния ръб на седалката, за да не докосва наранения си гръб.

Веднага след като се прибраха, тя каза:

— Преди да си легнеш, искам да почистя раните ти. — Изгледа го със строгия си учителски поглед. — Знам, че ти прави удоволствие да се държиш стоически, но всичко си има граници.

Той ѝ отправи подигравателен поглед.

— Съгласен съм, а също и трогнат. Къде искаш да осъществиш лечението си?

— Предполагам, в твоята стая. Ще сменя тази рокля и с Поли ще намерим някои медицински принадлежности. — Тя влезе в собствената си спалня, където дремеше Поли. Прислужницата бързо се разбуди и помогна на Клер да се съблече, после отиде за бинтове и медикаменти.

Може би като наказание за неверието ѝ синята ѝ рокля беше съсипана от кръвта на лорд Майкъл и от допира със земята. Тя облече удобната си бяла памучна нощница и наметна отгоре красив червен халат, който беше част от новия ѝ лондонски гардероб. След като среса косата си и я сплете в хлабава плитка, тя седна, за да изчака Поли.

Нервното напрежение по време на дуела намаля и тя изведнъж се почувства изтощена. Облегна се на стола люлка, притисна длани в слепоочията си и започна да се люлее, когато неочаквано стресът от вечерта я връхлетя с пълна сила. Всеки удар с камшика в този смъртоносен дуел се беше врязал в съзнанието ѝ. Ако лорд Майкъл беше спечелил или се бяха дуелирали с пистолети или саби... Тя потрепери и се опита да отклони в друга посока мислите си.

Макар да бе изпитала смъртен страх, когато гледаше как лорд Майкъл напада Никълъс, сега дуелът беше приключил и сърцето ѝ страдаше за майора. И въпреки че обвиненията му срещу Никълъс бяха плод на разстроеното му съзнание, той очевидно си вярваше и

мъката му беше искрена. Тя въздъхна. Не беше първият войник, разсипан от войната. Тъжно си помисли, че нямаше да бъде последният. Може би след време съзнанието му щеше да се излекува — надяваше се да е така.

Но дотогава той представляваше реална заплаха за Никълъс. И макар графът да не вярваше, че старият му приятел е способен на хладнокръвно убийство, Клер не беше сигурна. Може би беше време вече да се върнат в Уелс. Майкъл загатна, че няма да преследва Никълъс — далеч от погледа му можеше да се заличи и в съзнанието му.

Когато Поли се върна с поднос с бинтове, лекарства и легенче с топла вода, Клер надигна измореното си тяло от стола. Като взе подноса, тя изпрати домашната прислужница да си легне и се запъти по коридора към спалнята на Никълъс. Вратата беше леко откряната, така че я бутна с крак и влезе.

Никълъс беше коленичил пред огнището и прибавяше въглища в огъня. Клер за малко да изпусне подноса, когато го видя, защото на пръв поглед ѝ се стори, че е гол. Като го погледна отново, забеляза, че около кръста си е увил хавлиена кърпа. Гледаше да го накара да се държи прилично, макар душата ѝ съвсем да не желаше това.

Почувства се обезсилена, гледайки отблизо красивото му мускулесто тяло, на което срамежливо се бе възхищавала при плуването му с пингвините. Но много по-обезпокоителна беше гледката на раните му. Малко късно се сети, че той е свалил дрехите си, за да ѝ помогне да лекува раните му. Мисълта я успокои — беше тук като медицинска сестра, не като любовница.

Когато приключи с разпалването на огъня, той постави паравана пред камината, после стана и вдигна чашата си от масата.

— Искаш ли малко бренди? Тази вечер може би е подходяща да опиташ силно питие.

След кратко премисляне наум тя каза:

— Основен принцип на методистите е да взимат решения според това, какво им е на сърцето, а моето сърце казва, че нещо успокояващо би било добре дошло.

Той наля мъничко бренди и ѝ подаде чашата.

— Пий внимателно. Много по-силно е от шерито.

— Няма ли да ме насърчиш да пия повече? Чувала съм, че шаблонният метод да прелъстиш една жена е като я напиеш.

— Обмислял съм го, но няма да бъде спортсменско — отвърна той. — Ще те прелъстя честно и само с твоето съгласие.

— Не, няма да успееш нито честно, нито с мое съгласие — твърдо заяви тя. И макар след първата глътка бренди да се задъха, тя се наслади на приятната възбуда.

Докато преглъщаше, проследи с поглед как той кръстосва стаята с чаша в ръка. Полугол представляваше влудяваща гледка. Опитвайки се да бъде обективна, тя отбеляза, че ръцете и горната част на гърдите и гърба му бяха понесли всички наранявания. Красивите му мускулисти крака не бяха засегнати...

„Спокойно, Клер, помни, че трябва да останеш спокойна.“ След като остави чашата си върху масата, тя оживено каза:

— Време е да започвам работа. Ако обичаш, седни на табуретката.

Той мълчаливо се подчини. Клер започна грижовно да мие раните му с топла вода, за да премахне песъчинките и конците, залепнали от удара на камшика. Той се взираше напред и от време на време отпиваше от брендито. Опитваше се да не се разсейва от лекото вълнение на изпънатите му мускули. Всички успокоителни мисли я напуснаха, когато болката премина границите на стоицизма му и той неволно се намръщи.

След като напръска с пудра откритите му рани, тя каза:

— Разкъсванията са на най-различни места и вероятно болят ужасно, но са доста плитки и не кървят. Очаквах раните да са по-лоши.

— Ударите с камшик могат да бъдат много лоши, когато жертвата не може да избяга от ремъка, както, ако си вързан за стълб и те налагат с пръчка — разсеяно отвърна той. — Движещата се мишена не получава толкова телесни повреди.

Тя насочи вниманието си към лявата му ръка, която беше нарязана и контузна на няколко места. Пръстите му се впиха в чашата, когато почисти засъхналата кръв от дълбоката рана върху китката му.

— Странно е, че всички рани са върху горната част на тялото ти. Лорд Майкъл не успя да развихри въображението си — удряше все на едно и също място.

Никълъс се протегна за гарафата и си наля още бренди.

— Опитваше се да ме хване за врата. Ако беше успял да увие ремъка около гърлото ми и го издърпаше, както аз направих с глезена му, щеше да има успех.

Ужасена, тя се скова.

— Искаш да кажеш, че умишлено се е опитвал да направи това, за да те убие?

Никълъс вдигна вежди.

— Разбира се. Майкъл каза, че иска да ме види мъртъв, а той държи на думата си.

Ръцете на Клер започнаха да треперят. Като се вгледа в лицето ѝ, Никълъс стана и я съпроводи до най-близкия люлеещ се стол. Тя зарови лице в шепите си. Не можеше да отхвърли ужасното видение за това, което би могло да се случи, ако майорът бе успял да увие ремъка на камшика си около врата на Никълъс.

— Съжалявам — не трябваше да ти казвам — измърмори Никълъс и се върна на табуретката. — Нямаше шанс. Веднъж или два пъти съм виждал подобна кавга между цигани, така че съм запознат с основните тактики на дуела с камшик.

След кратка напрегната борба да избегне истеричния припадък, тя вдигна поглед.

— Той наистина е луд. Имаш ли някаква представа защо е насочил гнева си срещу теб, а не срещу някой друг?

— Не е ли по-разумно да попиташ дали Майкъл каза истината, когато ме обвини за смъртта на жена ми и на дядо ми?

Тя направи нетърпелив жест с ръка.

— Мисля, че се опитваше само да те разгневи, а смъртта им беше подходящо средство. Освен това, съмнявам се, че се е интересувал от моята реакция. Беше по-заинтересован да те предизвика и се опитваше да отдалечи приятелите ти от теб.

Никълъс се надигна и започна отново да крачи из стаята.

— Много хладнокръвно. Разбира се, минала ти е мисълта, че може да съм убиец.

— Разбира се, преди четири години, когато те умряха, го приемах за възможно. — Тя сплете пръсти и ги остави в скута си, решена да бъде спокойна. — И въпреки, че лесно се гневиш, наистина не мисля, че си способен на такова престъпление.

Той си играеше със звънчето, после го наниза на стойката на леглото.

— Нима има различни видове престъпления?

— Разбира се — отвърна тя. — Лесно е да се повярва, че лорд Майкъл е способен на убийство. Мисля, че същото се отнася и за Люсиен, при крайни обстоятелства — определено той може да бъде груб, когато е необходимо. Но въпреки че си опасен, както си пролича тази вечер, ти би предпочел да се засмееш или да се оттеглиш от трудната ситуация. Не мога да си представя, че би убил, освен при самоотбрана. Дори тогава ще го направиш единствено ако не можеш да го избегнеш.

Устните му се изкривиха.

— За малко да убия Майкъл тази вечер.

— Щеше да е нещастен случай — рязко възрази тя. — Нима мислиш, че не забелязах как отстъпваше? Той има някакви умения с камшика, но ти си по-добър. Можеше да го разкъсаш на парчета, ако беше пожелал. Вместо това позволи да бъдеш ранен по-лошо, отколкото е необходимо, докато чакаше да ти се отдаде възможност да го повалиш.

— Забелязваш твърде много неща. — Той се доближи до скрина и започна да изважда монети. — Може би прекалено много.

„Забелязвам всичко за теб, Никълъс.“ Пръстите ѝ се вплетоха поздравно едни в други.

— Баща ми работеше с най-различни хора вкъщи. Не можех да помогна, но понаучих нещо за човешката природа.

— Умело анализира Майкъл, Люсиен и мен и способностите ни за престъпления — отбеляза той. — Какво ще кажеш за Рафи?

Тя се замисли.

— Едва го познавам. Предполагам, че е като теб — от този тип мъже, които няма да се впуснат в битка, но който ще се справи доста добре, ако не може да се избегне проблемът.

— По-опасна си, отколкото си мислех — каза той с шеговит тон. — Напълно си права, като каза, че обичам да се измъквам — мисля, че това е присъщо за всички цигани. Винаги сме били преследвани — за да оцелеем в надбягването, трябваше да се научим да прибираме палатките си и да се измъкваме, вместо да чакаме да бъдем избити.

— Този, който се бори и после бяга, живее, за да побегне на другия ден — изрецитира неточно тя.

— Вярно, така е. — Той започна да си играе със сребристата кутийка за карти. — Попита ме защо Майкъл е избрал мен за своя мишена. Предполагам, че яростта му е заради стария граф. И тъй като беше отблъснат от собствения си баща, херцог Ашбъртън поради неизвестни за мен причини, Майкъл и дядо ми се сближиха много. Старият граф много пъти е повтарял, че би предпочел Майкъл да е негов наследник, а не аз. — Никълъс извади изрисуваните карти от кутийката и га разстла като ветрило между палеца и показалеца си. — Дядо ми беше здрав и силен мъж до смъртта си. Може би Майкъл наистина вярва, че съм убил стареца с някаква смъртоносна циганска отрова или с черна магия.

Решавайки, че Никълъс ще бъде безпристрастен за това, което го е наранило дълбоко, тя попита:

— Завиждаше ли на Майкъл за това, че се е сближил с твоя дядо?

Той събра картите и ги прибра в кутийката.

— Може и да съм обръщал внимание, когато бях по-млад, но след като Майкъл се премести в Пенрийт, вече не ме интересуваше. Щом това правеше и двамата щастливи — Майкъл да играе ролята на заместник-внук, те имаха тая свобода. Прекарвах повечето време някъде другаде.

Клер се чудеше дали старият граф, за да нарани внука си, напълно умишлено е настроил двамата младежи един срещу друг. Можеше ли графът да бъде толкова нечестен и жесток? Ако е така, той трябваше да отговаря за много неща. Клер се надяваше, че отговаря за постъпките си на много горещо място.

Мислейки, че след като приключи с работата си ще се прибере в спалнята си и ще се строполи върху леглото, тя взе едно шишенце с билкова отвара, накара Никълъс да седне на мястото си до дрешника и започна да го пръска върху малките сухи рани, където кожата не беше толкова раздрана.

Той затаи дъх, когато тя докосна болезненото място на гърба му, но не помръдна.

— Какво ще кажеш за себе си, Клер? Способна ли си да извършиш престъпление? Никога не си се опитвала да ме убедиш, че

си сладникаво-сентиментална госпожица, която няма да прогони пингвините.

— Вярвам, че мирът е по-добър от войната и ранените бузи са за предпочитане пред строшените глави. — Тя намаза драскотината, която се спускаше от ключицата до ребрата му. — Но въпреки че не съм особено горда да си го призная, предполагам, че мога да бъда жестока, ако защитавам онези, за които се грижа. Например, ако някой от селището дойде в училище и заплаши моите деца. — „Или ако някой заплаши Никълъс.“

Тя се извърна към подноса и взе бинта.

— Ще привържа само най-лошите рани. — Нави бинта на китката си и започна да полага муселиновата лента около гръдния му кош.

Той попита невинно:

— Как целува Люсиен?

— Какво? — Толкова се изненада, че за малко да изпусне бинта. — О, точно така, той ме целуна, когато съобщи за абдикирането на Наполеон. Беше доста добра целувка, предполагам — наистина не забелязах. — Тя мушна края на бинта под ръката му и го завърза в здрав възел на върха на рамото. Муселиновата лента изглеждаше много бяла върху тъмната му кожа. — Но той не може да е като теб.

— Следващия път ще го нахокам. Ще му кажа колко разочарована си била от уменията му.

— Разбира се, че няма... — Тя го изгледа недоверчиво. — О, шегуваш се.

— Разбира се — неочакваните идеи са моят силен коз. — Никълъс стана и разкърши рамене. — Защо мислиш, че Люсиен може да бъде безпощаден? Права си, но се учудвам, че си разбрала това след като си го срещала само няколко пъти, и то когато се е държал доста прилично.

Тя започна да подрежда медицинските принадлежности.

— Почувствах нещо. Въпреки че изигра ролята си на секундант много добре, имаше нещо, което ме караше да си мисля за него като за закалена стомана. — Тя леко се усмихна. — Уплаших го, когато предположих, че към задълженията му в британското правителство е включено и събиране на военни сведения и че ти си работил за него.

— Мили Боже, разбрала си? Стигнала си до това заключение сама? — Никълъс изпи на един дъх останалото бренди, после погледна замислено към гарафата.

— Вземи лауданум — предложи тя. — Ефектът ще бъде по-мек, отколкото да се опитваш с бренди.

— Не се нуждая от повече. — Устните му се присвиха и той постави празната чаша до гарафата. — Благодаря ти, че ме закърпи. Съжалявам, че първият ти бал приключи така.

— Е, беше незабравимо изживяване. — Тя вдигна подноса и се запъти към вратата.

— Клер, не си тръгвай още — каза Никълъс, нотка на напрежение се прокрадна в гласа му.

Тя се извърна.

— Да? — Той се взираше през прозореца към тихата улица, дишаше много учестено, а пръстите на дясната му ръка се свиваха и отпускаха. След като не получи отговор, тя попита: — Има ли нещо друго?

Като че ли всяка дума му я вадеха от гърлото с гореща маша:

— Клер, ще... останеш ли при мен през останалата част от нощта?

— Искаш да остана да спя с теб? — изненадано повтори тя, още по-смаяна след въпроса му за целувката на Люсиен.

Той се извърна от прозореца и хрипливите звуци на тежкото му дишане изпълниха въздуха. Изведнъж осъзна, че за първи път след срещата с лорд Майкъл той я поглеждаше открито и тя се уплаши от силата на болката в погледа му.

Не можеше да е неочаквано, безразсъдно хрумване, очевидно безпристрастието му е било игра. Испита желанието да се удари. Макар да имаше претенции, че умее да разбира хората, беше претърпяла горчив провал и не бе разгадала непривичната му напрегнатост и нежеланието му да срещне открито погледа ѝ.

Сега, когато грижливо прикриваната фасада беше пропукувана, тя видя какво се крие под нея. Сърцето ѝ се сви — макар да предположи, че мъката му се дължеше на горчивата болка на мъж, вярващ в приятелството и предаден от близък другар, действителността беше далеч по-лоша от това, което си представяше.

Без да разтълкува изражението ѝ, той колебливо каза:

— Не като любовница, а... като приятел. — Стисна пръсти отново и вените изпъкнаха като възета. — Моля те.

Искаше ѝ се да заплаче. Вместо това остави подноса и прошепна:
— Разбира се, щом искаш.

Той прекоси стаята и енергично я притисна в обятията си. Тя запротестира.

— Не искам да те нараня.

— Не ме нараняваш — напрегнато изрече той.

Не му вярваше, но беше ясно, че се нуждае от близост, за да надвие физическата болка. Копнежът му беше напълно осезаем — за топлина, за приятелство, за нещо, което можеше да облекчи предателството след тази вечер.

Внимателно, избягвайки раните, тя обви ръце около кръста му и отпусна глава на гърдите му. Стояха така дълго време. Когато дишането му възвърна нормалния си ритъм, той я пусна и каза:

— Трепериш. Качи се в топлото легло, а аз ще дойда след минута. — Той влезе в гардеробната. Тя изгаси свещите, съблече халата си и го метна върху стола. Осветена единствено от тлеещите въглища в камината, Клер се мушна в леглото. И макар да изпитваше срам, нито за миг не се усъмни, че върши нещо нередно — състраданието сега имаше по-голямо значение от благоприличието.

Минута по-късно той се върна, облечен с нощната си риза. Усмихна се леко, предполагаше, че бе сложил дрехата от уважение към чувството ѝ за девически свян, макар да си личеше, че никога не е била носена. Изглеждаше нормално, с изключение на самотата, изписана върху лицето му.

Той се мушна в леглото отляво, така че тя остана до по-леко ранената му страна. След като я целуна нежно по устните, Никълъс издърпа главата ѝ върху рамото си и вплете пръсти в косата ѝ.

— Не искам да бъда сам — прошепна той.

— И аз се радвам, че не съм сама тази нощ — искрено изрече тя, когато се намести до него. Макар да усещаше болката му — и физическа, и душевна — тя знаеше, че присъствието ѝ го успокоява, както нищо друго не би могло.

Проговори само веднъж, като каза мрачно:

— Винаги ме е наричал Никълъс.

Тази вечер Майкъл бе използвал само обръщението Абърдар. Тя се закле наум: никога нямаше да бъде от хората, които ще предадат приятелството на Никълъс.

Макар Никълъс да се съмняваше, че ще може да заспи, спокойното дишане и топлината на Клер надделяха над скръбта и болката му. Той се събуди призори и остана да лежи неподвижен, не искаше да обезпокои жената, която спеше в прегръдките му. Най-лошото беше отминало; беше оцелявал и след други предателства, щеше да оцелее и този път. Но щеше да е много по-трудно, ако Клер не бе до него.

Предната нощ си мислеше, че се е преструвал много успешно, но само до мига, когато тя реши да си тръгне. Тогава изпадна в отчаяние. В този момент той щеше да падне на колене и да я моли, ако трябваше да я убеди да остане.

Щеше да е по-добре, ако беше успял да се сдържи, докато си тръгне, защото винаги грешеше, когато разкриваше слабостта си. Но не беше свикнал да се разкайва за постъпките, които вече не можеше да промени, не го направи и сега.

Определено не съжаляваше, че Клер е в леглото му. Все още се долавяше замайващият ѝ парфюм, който възбуди живи спомени за ослепителния ѝ външен вид. И тази сутрин в обикновената си нощница и с коса, изскочила от плитката ѝ, тя беше прелестна, по-примамлива и от най-скъпите куртизанки.

Никълъс развихри фантазиите си — те вече бяха любовници и скоро щеше да я събуди с целувка, която да бъде първата стъпка към задоволяването. Втренченият му поглед се плъзна върху устата ѝ. Дори когато разтегляше устни в най-бляскавата си усмивка, тя не можеше да скрие естествената им пълнота. В тишината и слабата светлина на сутринта устните ѝ бяха толкова сочни и сладки, че едва успя да се въздържи да не ги докосне.

Мислено си представи най-възпламеняващите целувки, които бяха споделяли. Списъкът беше дълъг, но Клер се оказа възприемлива ученичка в изкуството на страстта. Фактът не го изненада — отдавна

беше разкрил, че интелигентните жени са най-добрите партньори в леглото. Когато станат любовници, тя щеше да бъде несравнима.

Но след като все още това не се беше случило, трябваше да контролира желанията си. Не смяташе, че въздържането му ще бъде проблем — докато осъзна, че вече гали стройното ѝ тяло.

Като се насили да спре, вдигна ръка на милиметри от гърдата ѝ, но тя отказа повече да се отдалечи. Въпреки дрехата, той усети биещото ѝ сърце върху дланта си.

Време беше да премести ръката си. Каза си го убедително и съумя да повдигне длан на няколко сантиметра — достатъчно, за да могат пръстите му да галят зърната на гърдите ѝ.

Не знаеше дали да се смее, или да се ругае. Тялото му отказваше да се подчини и щеше да бъде забавно, ако не бе толкова опасно.

Клер издаде въздишка на задоволство, сгуши се по-близо, а ръката ѝ се плъзна по тялото му. За миг желанието му го накара да докосне рамото ѝ и той се наведе напред. Щеше да я целуне толкова настойчиво, че да я възбуди на мига, в който отвори очи. Очакваше с нетърпение да повдигне нощницата ѝ и да разкрие копринената ѝ кожа. Когато целунеше гърдите ѝ, щеше да чуе онзи възхитително задъхан стон дълбоко в гърлото ѝ. После щеше да затвори очи, когато копнеещото ѝ тяло надделееше над неспособното ѝ да разсъждава съзнание. Фантазията беше толкова жива, че почти го смаза.

Но, разбира се, Никълъс не направи нищо. За миг се почувства като парализиран, уловен в капаните на похотта и съвестта. За да изтръгне от съзнанието си съблазнителните картини, той си представи най-лошия момент в живота си — онова толкова отвратително събитие, способно да потисне желанието му. Не напълно, но достатъчно, за да успее да стане. След като внимателно измъкна дясната си ръка изпод главата ѝ, той се надигна от леглото и потрепери, сякаш всичките му задрямали болки и рани пламнаха в болезнен живот. Но въпреки предпазливостта му, Клер се събуди.

Дългите ѝ тъмни мигли трепнаха и тя го изгледа сериозно. В дълбочината на сините ѝ очи видя срам, но не и съжаление.

— Успя ли да поспиш?

— По-добре, отколкото очаквах.

Тя седна, кръстоса крака и го загледа с любопитство.

— Продължаваш да твърдиш, че ще успееш да ме прелъстиш, а въпреки това пропускаш идеалната възможност. Не забравяй, че съм благодарна за въздържаността ти, но ми изглежда доста странно.

Той унило се усмихна.

— Помолих те да останеш като приятел, молба, която щеше трудно да откажеш. Ако се възползвам от това, ще е доста нечестно.

Тя меко, гърлено се засмя.

— Мъжките правила за честност са доста странни и непоследователни.

— Безспорно е вярно. — Втренченият му поглед се плъзна над деколтето на нощницата, където се разкриваше съвсем малка част от голата ѝ плът. И понеже това беше единствената видима част от кожата ѝ, тя стана учудващо еротична. За щастие той носеше широката си нощна риза, която скриваше едва съдържаната му възбуда. Опитвайки се да прехвърли мислите си към по-възвишени неща, той поясни:

— Честта, както и методистката вяра, е духовна и индивидуална. Няма да изпитам угризение на съвестта, ако те прелъстя и унищожа репутацията ти, но не мога да го направя с измама.

— Що за циганин си ти? — подразни го тя. — Мислех си, че коварството е начин на живот сред хората на майка ти.

Той се усмихна.

— Така е, но аз съм развратен от общоприетата английска моралност.

Тя ухапа долната си устна и той изпита силно желание да направи същото. Идеята толкова отвлече вниманието му, че почти не чу думите ѝ.

— Ще се прибираме ли скоро вкъщи? Лондон е възхитителен, но има много неща, които трябва да се свършат в Пенрийт.

— Опитваш се да ме измъкнеш от бойното поле?

— Да — призна си тя. — Не мога да си представя, че лорд Майкъл е доволен от резултата на сблъсъка ви от миналата нощ.

— Не, няма да ме застреля в гърба — успокои я Никълъс. — Нито пък аз ще позволя да ме въвлече в още един двубой.

Клер недоверчиво го изгледа.

— Надявам се, че си прав и въпреки това бих искала скоро да се върнем в Уелс. Видях от Лондон толкова, колкото мога да понеса.

— По-голямата част от делата си ще приключа след няколко дни — каза той. — И тогава ще можем да си вървим.

— Добре. — Вече по-щастлива, тя се измъкна от леглото. — Време е да се прибирам в стаята си. Още е рано, така че никой от слугите няма да разбере къде съм прекарала нощта.

— Има ли значение какво мислят?

Тя унило се усмихна, докато намяташе кадифения си халат.

— Вероятно не, но тъй като не съм възпитана като аристократка, не съм безразлична към мнението на хората.

Когато тя постави ръка на дръжката, го прониза същото разкъсващо чувство както предната нощ, когато тя понечи да си тръгне. Тази сутрин беше много по-леко, но съвсем ясно доловимо. Със съзнанието, че постъпва като глупак, той каза:

— Мисля да получа целувката си за деня.

Тя се извърна към него и го погледна леко изплашено.

— Няма ли да я запазиш за по-късно?

— Винаги можеш да получиш още, ако пожелаеш. — С две широки крачки скъси разстоянието помежду им и я притегли в прегръдката си. Въпреки че затаи дъх, когато усети възбудата му през нощните им облекла, тя не се отдръпна.

Той бавно засмука долната ѝ устна, която го привличаше отпреди малко. Тя отвори уста и трепкащият ѝ дъх погали бузата му. Когато езикът му се плъзна в горещата ѝ, покорна и влажна, уста, нейният език го посрещна, нежно го докосна и се впусна в безсрамно преследване.

Целувката продължаваше и продължаваше, отнемаше дъха им и разтуптяваше в луд ритъм сърцата им. Той установи, че я притиска до вратата и с горещи спазми потрива в нея пламналите си слабини. Халатът и нощницата ѝ неусетно се повдигнаха, Никълъс обхвана голото ѝ бедро с ръка и я притисна по-силно до тръпнещия си фалос.

— Ах, Клер — дрезгаво прошепна той. — Толкова си прекрасна. Толкова привлекателна.

Не трябваше да говори, защото думите му я накараха да отвори очи и да промълви:

— Време е... да приключим с целувката.

Беше стигнал толкова далеч, че почти забрави за споразумението им. Когато се опомни, силно изстена:

— Вчера не успях да те целуна. Мога ли да го направя сега? —
Без да чака отговора ѝ, той притисна устни в нейните.

Тя се задъха, но успя да каже:

— Не! Вчера си е за вчера и не можеш да получаваши минали целувки. Освен това имаше много неофициални.

Първичната мъжка част на мозъка му все още не беше готова да се откаже. Той разтриваше бедрата ѝ и галеше гладката извивка на ханша ѝ.

— Тогава мога ли да получа утрешната?

Тя издаде почти истеричен кикот.

— Ако продължим така с целувките, следващия път ще можеш да ме целунеш някъде около 1830 година. Достатъчно, Никълъс.

Достатъчно. Дъхът му секна. „Премести си ръката дори от това да те обхване пустота. Позволи ѝ да покрие стройните си оголени бедра. Постапи дланите си на вратата и се отдръпни от нея. Погледни някъде другаде, не в сочните ѝ устни и страстните ѝ очи. Честност. Помни, че трябва да си честен.“

Но трябваше да ѝ каже още нещо.

— Клер. — Той мъчително преглътна и се отдалечи на безопасно разстояние. — Благодаря ти, че остана.

Тя се усмихна обаятелно.

— За това са приятелите. — После бързо излезе.

Дълго време Никълъс се взираше в затворената врата и тялото и съзнанието му пулсираха от желание.

Кой би си помислил, че прекалено моралната учителка може да бъде толкова чувствена?

И кой можеше да предположи, че неприятната жена, която дойде в Абърдар, щеше да стане негова приятелка?

Величественият портиер в клуба на британското правителство поздрави Никълъс, сякаш последното му посещение е било предния ден. Този изключителен клуб изглеждаше точно както преди четири години — ако имаше промяна, щеше да се изненада.

И тъй като Рафи все още не беше пристигнал, Никълъс се разходи в читалнята и прегледа вестник „Таймс“. Както очакваше, абдикирането на Наполеон беше сред новините на деня, заедно с

предположения за бъдещето и статии, прославящи британския кураж и мъдрост.

Чул познатия глас, той вдигна поглед и видя Рафи да се насочва към него. Почти прекосил стаята, дукът бе спрял от темпераментен млад мъж, който избоботи:

— Чухте ли новините, ваша светлост? Казват, че династията на Наполеон ще падне и крайните консерватори ще се възвърнат на френския трон.

Пронизвайки с поглед младежа, Рафи попита смразяващо:

— Наистина ли?

Младият мъж се изчерви и се отдалечи, мрънкащ някакви извинения.

Никълъс го наблюдаваше. Когато Рафи се приближи, графът каза:

— По-добър си в подигравките отпреди четири години.

— Надявам се да е така — отвърна Рафи с ленива усмивка. — Придобил съм малко опит.

Никълъс не успя да се сдържи и се засмя.

— На колко души си позволил да те видят такъв, какъвто си в действителност?

— Арогантността ми е доста истинска. И тъй като ти самият се нуждаеш от арогантност, имаш проблеми при разпознаването ѝ в другите — отбеляза Рафи. — Но ако искаш да знаеш пред колко души действително съм се отпуснал, техният брой е шест.

Той показваше привързаността си в редки случаи, но сега приятелски постави ръка върху рамото на Никълъс. Неподготвен, Никълъс отскочи.

— Проклятие. — Рафи бързо отдръпна ръка. — Съжалявам... изглеждаш напълно нормално, забравих, че гърбът ти трябва да прилича на шахматна дъска. Много ли е зле?

Никълъс сви рамене, въпреки че го наболяваше.

— Нищо сериозно.

Рафи не изглеждаше убеден, но смени темата.

— Имаш ли нещо против, ако веднага отидем в бюфета? Бях толкова зает миналата вечер, че не ядох достатъчно, а пропуснах и закуската.

— Чудесно. — Като се насочиха към бюфета, Никълъс добави: — След събитията от миналата вечер не бях сигурен дали искаш да остане уговорката ни. Майкъл ще погледне на тази среща като на споразумение с врага.

— Не ставай смешен — няма да се откажа от приятел, защото друг временно се е скарал с него. — Рафи леко се усмихна. — Освен това той няма да разбере.

Студените ястия и другите храни бяха поставени на бюфета. Няколко маси бяха заети, затова, след като си избраха храна, те си намериха тихо ъгълче, където можеха да разговарят необезпокоявани. Когато видя дука, без да му бъде поръчано, сервитьорът донесе бутилка бяло вино, после се оттегли. След като останаха сами, Никълъс попита:

— Как е Майкъл тази сутрин?

Рафи разреза лука от туршията наполовина и го налапа с парче печено говеждо.

— Физически е добре, въпреки дяволската болка в главата си. Диагнозата на Клер беше потвърдена от доктора, който го прегледа. — Той хвърли замислено поглед към Никълъс. — Харесах я много. Има хладна глава на раменете си. — След като се замисли за миг, той добави: — И много хубави рамене.

— Така е, правилно си забелязал — съгласи се Никълъс, без настроение да обсъжда ексцентричната си връзка с Клер. — Радвам се, че Майкъл не е ранен сериозно, но какво мислиш за психичното му състояние?

— Когато отидох при него тази сутрин, беше учтив, но много въздържан, като че ли не сме близки познати. Въобще не спомена за дуела. — Рафи се поколеба, сякаш обмисляше дали да каже повече. — Когато споменах името ти, булото се разпръсна. Въобще не спомена защо е избухнал миналата нощ и дали възнамерява отново да те преследва.

Никълъс се изправи.

— Имам среща с адвоката си, така че трябва да тръгвам. След няколко дни се връщам в Уелс, но се надявам не след дълго пак да съм в Лондон.

— Добре. Помисли си и ако желаеш, можеш да ми погостуваш това лято в замъка Бърн за няколко седмици.

— Ако нещата в Пенрийт са наред, за мен ще бъде удоволствие. Но ако не мога да се откъсна, винаги си добре дошъл в Абърдар.

Когато двамата мъже се ръкуваха за довиждане, Рафи каза сериозно:

— Знам, че не се тревожиш за това, което Майкъл може да ти стори, но... моля те, направи ми тази услуга. Бъди внимателен.

Напълно трезва забележка при раздялата им.

Когато приключиха с вечерята, Никълъс я попита:

— Ще се присъединиш ли към мен в библиотеката? Бих искал да погледнеш договора за мината в Пенрийт. Може би ще откриеш нещо, което с адвоката ми сме пропуснали.

— Търсиш начин да прекратиш договора, така че да можеш да поемеш управлението на мината?

— Точно така. — Той направи гримаса. — Адвокатът ме увери, че всичко може да бъде решено в съда, но този договор е толкова елементарен, че е трудно да се открие слабо място. Дълъг и сложен договор щеше по-лесно да се прекрати.

В библиотеката Никълъс ѝ подаде копието от договора и тя седна да го разучи. Докато четеше, той взе арфата и тихо засвири. След като три пъти задълбочено прочете договора, Клер го остави на бюрото.

— Разбирам какво искаше да кажеш с това, че е елементарен. Всичко, което пише тук, е, че лорд Майкъл Кениън или правоприемникът му имат право да добиват въглища от посочения терен за двадесет и една години. Ако договорният наем бе базиран на печалбата, можеше да имаш причина, щом Мадок присвоява незаконно, но след като цената е фиксирана, това няма да помогне.

— И за нещастие петстотинте лири наем се плащат навреме на всяко Благовещение — каза Никълъс. — Проверих, надявайки се, че компанията е закъснявала с плащането, но нямах този късмет.

— Има ли шанс шахтите в мината да се простират извън границите на договорената площ?

Никълъс вдигна вежди.

— Добра идея. Теренът, посочен в договора е доста голям и вероятно мината е останала в границите му, но ще проверя. Някакви други идеи?

— Съжалявам, това е най-доброто, което мога да измисля.

Той се усмихна.

— Твоята идея е по-добра от тази на адвокатата ми. Предложи ми да подам молба да си върна земята, твърдейки, че Майкъл е използвал привързаността на дядо ми и го е преследвал да му прехвърли правата върху минералите, следователно ме е лишил от правото ми на законно наследство. Слаб аргумент — не само, че петстотинте лири са малка цена, но дядо ми е бил психически здрав, когато е подписвал договора. Но ако продължим да обсъждаме, може би ще достигнем до някакво законно предизвикателство, което ще проработи.

Той отново започна да свири на арфата и този път запя на уелски. Клер събу чехлите си и се настани върху дивана с присвити колене. На втората песен той я убеди да се присъедини към него. Макар гласът ѝ да не беше забележителен, миговете, в когато се отдаваше на песента, ѝ вдъхваха сила, въздействаха ѝ и като всички свои съграждани тя обичаше музиката.

Минаваха от песен на песен, понякога на английски език, друг път на уелски. Клер пееше, когато знаеше думите и слушаше доволно, ако не познаваше текста. Беше вечер, в която се развличаха като добри приятели и всяка минута при всяка мелодия тя искрено се забавляваше. Несъмнено Никълъс изглеждаше невъзможно романтичен — когато се наведеше над арфата, цялото му тяло се изпълваше със самовглъбението на творческия акт да създава музика, но невинаги бе доволен от успеха си. Какво значение имаше, след като можеха да се веселят без напрежение.

Поне това си мислеше, докато той не започна да пее любовни песни. Всеки негов поглед я милваше, всяка фраза, разбиваща сърцето, беше отправена към нея и тя почти бе покорена, преди да осъзнае опасността. Без да я докосне, той бе сломил съпротивата ѝ и я бе подготвил за леглото си.

Мечтателността и веселото ѝ настроение сякаш се изпариха. Като се изправи на дивана, тя каза с укор:

— Отново се опитваш да ме прельстиш.

Той приключи песента, после ѝ се усмихна с ленива невинност.

— Дори не съм те докосвал от сутринта.

Тя се намуси.

— Но песните, които пееш, могат да замаят главата на всяка жена.

Той широко се усмихна.

— Надявам се да е така.

Предишните ѝ надежди бяха попарени като от слана, когато осъзна, че нищо не се е променило.

— Таях надежди, че си решил да спреш опитите си да ме прелъстиш — каза тя огорчено. — Ако сме приятели, как можеш да желаяш погубването на живота ми?

— Проблемът е, че не разбирам страстта като погубване. — Пръстите му танцуваха върху струните. — Намирам я за освобождение. Задоволяване. Както казах, когато прие предизвикателството ми, ако аз спечеля, и двамата печелим.

— А ако аз спечеля, ти губиш — хапливо отвърна тя. — И това е което предпочитам. — Тя се надигна, обу пантофките си и се насочи към вратата. Неразумно беше да се чувства предадена — мисълта, че Никълъс е приключил битката си да я прелъсти, беше изцяло в нейна полза — но въпреки това се чувстваше дълбоко наранена. Когато се нуждаеше от нея предната вечер, тя мигновено потисна угризенията на съвестта си, за да му помогне, но той не откликна по същия начин.

Почти беше затворила вратата, когато той отново запя. Мигновено разпозна песента на поета принц от дванадесети век, наречен Хауел Оуен Гуинъд. Но тя никога не бе звучала толкова магически, колкото с гласа на Никълъс:

*Моят избор е една слугиня —
мила, нежна, страстна и добра
и красива е с плаща виолетов,
с русата копринена коса.*

Покорена от музиката, тя спря, а след малко бавно се извърна към него. Тъмният огън в очите му разпръсна гнева и съпротивата ѝ, кадифеният му глас разказваше невероятната история за страстта на мъжа, копнеец за жена.

*Моят избор беше ти, любима,
неспокойно ли ти е с мен?
Защо вехнеш, а не ми показва
как в мълчание да те обичам?*

Стъпка след стъпка тя неохотно прекоси стаята обратно. Очите му проблясваха, а гласът му се извисяваше до заключението на песента.

*Моят избор е една слугиня
и не съжалявам за това,
че не съм избрал благовъзпитано
аз лейди благородна, влюбена.*

Когато и последните ноти заглъхнаха, той махна с ръка и каза меко:

— Тази целувка трябва да е от теб.

Толкова могъщ беше чарът му, че тя вдигна ръка и пое неговата. Циганска магия. Магията на музиката.

Старият Ник със своята демонска мощ.

Отвращавайки се от себе си, тя осъзна колко малко ѝ оставаше да се предаде. Ръката ѝ се отпусна.

— Ти си като паяк, оплиташ мрежа от звуци, за да уловиш глупавата си муха. Но този път това няма да помогне.

Никълъс се усмихна мислено.

— Да станеш част от друго същество, е крайна мярка. Това, към което мъжете се стремят, дори и най-добрите, го постигат за кратко. — Дълбоки, меланхолични акорди се понесоха от арфата и се преплетоха с думите му. — Кой е казал, че мухата не се забавлява от тази крайна мярка, която слага край на самотата?

Раздразнена от способностите му да звучи романтично, тя изсъска:

— Това е прекрасна метафора, но реалността е, че мухата става храна на паяка. Мухата умира, дори паякът да продължи да поглъща

други глупаци. — Извъртя се и се запъти към вратата. — Намери си други жертви.

Тя чу звъна на струните, когато постави арфата на пода, за да я последва.

— Клер.

Неохотно се извърна към него.

— Нямах право да ме спираш — вече получи целувката си за деня, а също и утрешната.

— Мислиш ли, че не го знам — унило ѝ отвърна той. Наведе се над нея, толкова близко, че топлината на тялото му я милваше. Но не я докосна.

— Не мога да те целуна, но ти можеш. — Усмихна ѝ се омайно с циганската си усмивка. — Ще се съпротивлявам, ако пожелаеш да го направиш.

Кипна от яд.

— Проклятие, това не е шега!

— Защо си толкова напрегната? — тихо попита той. Замига, за да възпре появилите се сълзи.

— Твърдиш, че вярваш в приятелството, но само когато на теб ти е изгодно. Ти си студен човек, егоист, Никълъс, като всеки друг мъж, когото съм срещала. — Той се олюля назад и тя със задоволство разбра, че думите ѝ го бяха наранили. Замълча за минутка, после продължи: — Може би приятелството между мъж и жена е рядко, защото гледната точка на двата пола е различна. Очевидно мислиш, че нашето приятелство ще бъде платоническо, но аз смятам, че такава дружба засилва страстта.

Пръстите му се плъзнаха по косата ѝ, толкова леко като пролетна паяжина.

— Да, искам да се любим и има нещо егоистично в това. Но ако просто исках да задоволя похотта си, щеше да бъде много по-лесно да го направя другаде. С теб страстта за мен би означавала много повече.

Напрежението в гласа му почти я покори, но ако се размекнеше, щеше да загуби. Гневът беше безопасен.

— Твоят омагьосващ цигански език може да продаде и въглищата на Нюкасъл, но този път това няма да помогне. Без значение в каква светлина се представяш, факт е, че твоето желание е на първо място, а това, което аз искам — на второ.

Знаеше, че постъпва неразумно и нямаше да се изненада, ако той даде воля на гнева си, но неговият отговор беше мек:

— Ти каза, че си загрижена повече за хората в Пенрийт и за миньорите, отколкото за собственото си благополучие — изтъкна той. — Давам всичко от себе си, за да видя, че ще получат благополучието и безопасността, която желаяш. Страстта е моят завършек на споразумението ни и само се опитвам да те накарам да пожелаеш същото. И успех, нали? Затова си толкова напрегната.

Нейната откровеност я принуди да си признае.

— Прав си, Никълъс, но това не ме прави по-малко сърдита. Лека нощ, Никълъс.

Излезе и затвори след себе си вратата. Опитваше се да я накара да пренебрегне собствените си интереси, но с Божията помощ, тя го превъзхождаше. Искеше я и Клер използваше този факт, за да го накара да се чувства толкова измъчен, колкото тя самата.

И все пак той имаше последната дума, затова, когато си легна, тя го чу да пее веселата песен „Бледоликият циганин, о!“. Думите бяха от стара балада, танцуваха в съзнанието ѝ, припомняха ѝ историята за една дама от благороден произход, която оставила всичко — злато, коприна и новороден син, и побягнала с бледоликия циганин с нечиста кръв.

Дамата от баладата беше безнравствена блудница и не бе с всичкия си, след като бе предпочела студеното открито поле, вместо да се излежава в леглото си с пухени завивки. И въпреки това, ако циганинът, който я бе примамил, приличаше на Никълъс, Клер не можеше да я обвинява ни най-малко.

На следващата сутрин Клер се събуди по-малко сърдита, но не по-малко решена да даде на Никълъс един урок. Но какво щеше да е подходящото отмъщение?

Върху тавана на спалнята ѝ беше изрисувана неприлична сцена на похотливи сатири, подгонили нимфи, и отговорът бързо се проясни в съзнанието ѝ, когато се втренчи в сладострастните им гротескови фигури. Отново се разиграваше преследване и отдръпване между мъже и жени — една предпазлива жена бягаше, искаше да се запази за най-добрия мъж — мъжът я преследваше, но желаше да завладее друга. Бе образец на отношенията ѝ с Никълъс.

И след като женските фигури бяха в опасно положение като нейното, отмъщението ѝ щеше да бъде извършено по подобен начин — беше време да изиграе ролята на нимфа със своя похотлив сатир. Щеше да действа като блудница, докато той полудее от желание. И после щеше да се отдалечи, да го остави да изстрада танталовите мъки от провала си.

Разбира се, желанието ѝ за отмъщение не беше християнско. Обаче след месец заедно с Никълъс душата ѝ бе толкова опетнена, че едно ново морално прегрешение не можеше да направи нещата по-зле.

Бе по-загрижена от факта, че ще действа незряло, но и със слабостта на възрастната жена. Никога не беше постъпвала по такъв дребнав начин в своя живот. Със съжаление осъзна, че това беше признак за влошаване на морала ѝ, но го очакваше с нетърпение.

И по-лошото, рискуваше да бъде повлечена от страстта и да даде на Никълъс точно това, което той иска. Ако наистина се случеше, щеше да си го е заслужила, но вярваше, че ще успее да му се противопостави. Въпреки всичко успя да каже „не“, след като прекара цяла нощ в прегръдките на Никълъс — проява на силна воля, която все още я изумяваше.

Най-голямата опасност беше, ако Никълъс се възбуди до безумие, можеше да не успее да спре, когато му каже. Ако това се

случеше, едва ли трябва да го обвинява за последиците. Но вярваше в самоконтрола си и отново видя потвърждение в рисунката на тавана. Никълъс не бе полудяло от похот момче, нито бе двадесетгодишен, нито пък тя бе Елена от Троя.

Усмихна се в очакване и пъкна ръце под главата си. Сега, след като бе решила каква да е стратегията ѝ, оставаше само да избере кога и къде да я осъществи.

Никълъс облекчено забеляза, че гневът на Клер беше преминал на следващия ден. Макар да беше мълчалива, тя не се цупеше. И предвидливо се въздържа и не изяви претенции за нова целувка, за да компенсира двете, които беше получил предишната сутрин.

Но той наистина трябваше да намери правилния път, за да успее да прелъсти упоритата млада жена. Проблемът беше, че Клер беше различна от всички жени, които някога е познавал. Повечето се разтапяха от удоволствие, ако им подари скъпи дрехи и накити — Клер се съгласяваше да ги носи по-скоро за да спази своята част от споразумението. Повечето жени ставаха отстъпчиви и романтично наивни, когато мъжете ги ухажваха със стихове или любовни песни — и въпреки че на Клер също изпита въздействието им, то не беше достатъчно силно, за да забрави досадната си моралност.

Ако наистина беше религиозна, би могъл по-добре да разбере съпротивата ѝ, но той бе убеден, че благочестието ѝ беше повърхностно. И под тази повърхност тя имаше жилка на чисто езическо сладострастие — ясно беше видял отблясъците му, Предполагаше, че това, което наистина поддържа добродетелността ѝ, беше нейната упоритост. Беше се заклела, че няма да я прелъстят и нямаше да наруши клетвата си, дори това да погуби и двамата. Упорита млада жена.

Но макар да проявяваше страхотен инат, той не можеше да се мери с неговия.

След два дена без целувки, когато Клер се появи за вечеря, изглеждаше особено предизвикателна. Никълъс я наблюдаваше възхитен, докато тя прекосяваше салона и се приближаваше към него. Беше облечена с рокля с цвят на рози, подчертаваща едновременно прекалената и скромност и предизвикателността ѝ. Косата ѝ също

беше сресана по нов начин, и той закопня от желание да прокара пръсти през сложната прическа от букли и къдрици. Не приличаше на недодялана учителка — изглеждаше като прекалено изтънчена лейди с доста дяволи в душата си.

— Изглеждаш особено възхитителна тази вечер. — Той ѝ предложи ръка. — Домашната ти прислужница иска ли да се върне с нас в Уелс?

— Поли се справя отлично, но не се нуждае от домашна прислужница — отвърна Клер изненадано. — През целия си живот съм се справяла сама.

— Повечето от новите ти модни дрехи изискват помощ при обличането. А също много добре оформя прическите ти.

— Добре — мило се съгласи Клер. — Ще попитам Поли дали иска да прекара два месеца в Уелс, докато се прибера вкъщи.

Мразеше тя да му припомня, че ще го напусне, но не отговори — ако чуеше дългосрочните му планове за нея, още повече щеше да упорства. Като издърпа стола ѝ, той каза:

— Погрижил съм се за най-неотложните си дела, така че вдругиден можем да тръгнем за Абърдар.

Лицето ѝ светна.

— Ще бъда готова.

— Преди да започнат работите по каменната кариера, бих искал да посетя Пенхайн, за да видя как работи една огромна каменна кариера. — Той зае мястото си. — Ако минем през централен Уелс, това ще удължи пътуването ни с два или три дни. Мислиш ли, че можеш да яздиш толкова продължително?

— Стига темпото да не е много бързо — отвърна тя. — Бих се забавлявала да пояздя през пролетта из планинската част на Уелс.

— Добре. Ще продължим заплануваното след седмица или приблизително толкова, щом се върнем в Абърдар.

Вечерята продължи дълго, понеже разговорът течеше оживено и гладко. Беше доста късно, когато приключиха с кафето, така че Никълъс нямаше да се изненада, ако Клер се извинеше и поискаше да си легне. Вместо това тя го погледна с такава невинност, че мигновено той стана подозрителен.

— В настроение ли си за билиард? — попита тя. — Упражнявах се и бих искала да играя срещу добър противник.

Той се съгласи и преминаха в стаята за билиард. Клер вдигна щеката си и небрежно я плъзна между пръстите си.

— Искаш ли да се обзаложим на нещо?

— Трябва здравата да си се упражнявала — удиви се той. Докато спускаше полилея, който висеше над масата, попита: — Какво имаш предвид?

Искри се появиха в очите ѝ.

— Ако спечеля, няма да имаш право да ме целуваш повече.

— Не се приема — бързо изрече той. — Освен ако аз спечеля тази вечер — ти няма да имаш право да кажеш „не“.

— Не се приема — отвърна тя. — Някакви други предложения?

Докато палеше восъчните свещи, той обмисляше възможностите.

— Можем да играем стриптийз билиард, при всяка загуба трябва да събличаш една от дрехите си.

— Разбира се, това не е стандартна игра!

— Не, но вече съм играл на карти на същия принцип и няма причина да не можем да направим същото с билиарда. Победен е този, който първи остане гол. — Той се хилеше, докато вдигна полилея и го привърза с въжето. — Ще играеш ли?

Тя се замисли.

— Добре, обаче ако трябва да съблека и тясната си долна риза, ще се призная за победена, но няма да я сваля.

— Съвсем честно. Ще започнем с еднакъв брой дрехи. — Той мислено започна да брои своите. — Ако сваля фрака си, ще имам десет неща, които ще са колкото твоите, освен ако не носиш допълнителни фусти под разкошната си рокля.

Изчервявайки се леко, тя направи мислен опис на своите дрехи и след малко кимна.

— Десет са. Започваме ли?

— Дамите са първи.

След като подреди топките, Клер се наведе за първия си удар. Несериозността ѝ изчезна и тя се прицели с неумолима концентрация.

Всяка жена, която играе билиард, предлага безчислени наслади — стегнати глезени, неустоима заобленост на гърдите, примамливо деколте. И докато Никълъс се възхищаваше от гледката, малката състезателка успя да вкара в дупката всичките шест сини топки и победи, преди той да е имал шанса да стреля.

Смеейки се, Никълъс каза:

— Наистина си се упражнявала. — Той издърпа лъскавия си висок ботуш и го постави до стената, после започна нова игра. След като вкара четири червени топки, той пропусна петия удар, когато топката докосна мекия ръб на масата, завъртя се неправилно и се отклони.

Отново беше ред на Клер и тя отново вкара всичките си шест топки. След като Никълъс издърпа и другия си ботуш и го постави до първия, измърмори:

— Нека да видя щеката ти.

Тя му я подаде и той огледа върха ѝ.

— Този връх е направен от кожа? — Когато тя кимна, Никълъс попита: — Мога ли да опитам няколко удара с тази щека?

И когато му позволи, опитът беше със смайващ резултат. След като ѝ върна щеката, заяви:

— Кларисима, може би току-що направи революция в древното изкуство на бiliarда. Никога не съм виждал щека, с която да се осъществява такъв контрол.

— Самата аз бях удивена от резултата. — Тя прехапа устната си. — И тъй като имам по-съвършена щека, няма да е честно да си затруднен от сложните плъзгащи удари, когато аз не съм. Ще играем равностойно — усмихна му се закачливо. — Не искам да имам никакво предимство.

— Можеш да се възползваш, ако пожелаеш — весело рече той и похотливо я погледна.

Никълъс очакваше в отговор смразяващ поглед заради забележката му, която събуждаше неприлични представи, но вместо това тя каза:

— Може би по-късно. — Коментарът ѝ беше лишен от остри критични забележки. — Но за момента нека да играем. Аз също ще играя със старата си щека.

— Това ще ни направи напълно равностойни. — Щом тя започна новата игра, Никълъс обикаляше около масата и се опитваше да определи какво я прави да изглежда по-различна тази вечер.

Колкото и да му се искаше да повярва, че бе решила да не му се съпротивлява, а да се забавлява, той не можеше да допусне това. Малката изкусителка искаше да го постави на място, като го съкруши в

билярда. И с подобрената си щека и безспорни умения щеше да успее, ако вроденото ѝ чувство за справедливост не я накара да поправят неравенството след затрудненията му.

Откри, че му е трудно да свали поглед от Клер заради изтънчените чувствени маниери във всяко нейно движение. Когато вкара в дупката втората си топка, той осъзна, че тя се държи като преуспяла куртизанка — жена, която беше абсолютно сигурна в женствеността си и в силното си влияние над мъжете. Той не вярваше, че е упражнявала уменията на куртизанките заедно с играта на билярд, но определено беше успяла да отхвърли невинната си чувственост, както никога преди това.

Беше толкова погълнат от мислите си, че тя трябваше да повиши глас и да повтори, преди да я чуе.

— Никълъс, твой ред е.

Той се наведе над масата и съсредоточено се прицели. Играеше билярд много добре, но му липсваше спортната злоба и стръв за победа. Беше станал нехаен през годините, докато новите умения на Клер не го амбицираха. Успешно опразни масата от своите топки и беше неин ред да съблече нещо.

Без да възрази, тя изхлузи една от пантофките си от ярешка кожа, разкривайки грацията на глезените си. Когато постави стъпалото си върху пода, тя измърмори:

— Мм, чувствам се чудесно на този килим. — Пръстите ѝ се извиха чувствено в меката материя.

Никълъс се изкушаваше да се простре в нозете ѝ, а тя да го последва и да направи същото. Вместо това той отново се прицели в топките, като се закле наум да даде най-доброто от себе си, така че да може да види повече от тялото ѝ.

Разговорът се накъса, напрежението нарасна, започнаха да се отнасят като двама заклетни билярдни маниаци. И след ката уменията им бяха напълно равностойни, неравните места върху повърхността и лошите рикошети от меките ръбове на билярдната маса разрешаваха изхода на повечето от игрите.

Шалчето на Никълъс беше свалено и се присъедини към ботушите му, а след малко Клер събу и другата пантофка. Когато тя загуби следващата игра, седна и вдигна полата си до коляното.

Той като хипнотизиран я наблюдаваше, докато тя протегна стройния си крак във въздуха и свали левия си чорап. Клер нави бледата коприна над прасеца и глезена си и сериозно поясни:

— Жартиерът е отделно от чорапа, така че реших първо да събуя чорапа.

— Разбираемо — съгласи се той със сухи устни. И макар тя бързо да покри отново глезена си, той пропусна следващия удар. Усмивайки се закачливо, Клер вкара топките си с шест удара.

След като свали сивата си кадифена жилетка, той коленичи и подкладе огъня, тъй като беше студена нощ, а двамата се лишаваха от дрехите си много бързо. Той се усмихваше, докато добавяше още въглища — единственото предимство, което му беше останало бе, че ако останеше гол, щеше да се безпокои по-малко, отколкото Клер.

Следващият ѝ чорап беше свален точно със същата церемониалност както първия. Той я гледаше одобрително, но успя да запази самообладание и да стреля добре. За зла участ ръбът на масата не му помогна при четвъртия удар. Клер се включи в играта и спечели.

Той събу първия си чорап, а няколко минути по-късно загуби и втория. Усещаше много добре килима под босите си крака.

Очакваше с нетърпение това, което Клер трябваше да направи след малко. И това му помогна при следващите удари, той се съсредоточи и спечели играта. Тя отново вдигна полата си, този път достатъчно високо, за да разкрие гумения си жартиер, завързан над коляното. За негова наслада той беше украсен с нежна атлазена роза. Отне ѝ доста време да развърже панделката. След като спусна крак долу, тя замислено се вторачи в жартиера. И тогава вдигна поглед с немирна усмивка и го подхвърли към него.

Той улови жартиера с една ръка и откри, че атлазът все още излъчваше топлината на тялото ѝ, както и слабото ухание на парфюма ѝ. Когато тя започна следващата игра, той уви панделката около пръстите си, докато не изстина до стайната температура и не можеше повече да долови аромата ѝ.

Никълъс върза жартиера около кръста си, а после се наведе над масата и умело вкара четири топки. Петата се отклони и отново беше ред на Клер. Тя се приближи и зае стойка до него, толкова близо, че полите ѝ докосваха босите му крака, после се наведе. Можеше да се отмести, разбира се, но не го направи.

Докато Клер се прицелваше за следващия си удар, Никълъс се възхищаваше на изящната ѝ фигура. За миг неволно протегна ръка, за да я погали, но бързо я отдръпна, преди да може да извърши необмислено нетактично действие — един джентълмен никога не пречи на ударите на противника си.

Клер вкара топката в дупката, а после се премести на нова позиция. И тъй като цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху масата, босите ѝ пръсти докоснаха неговите при движението. Той прикова втренчен поглед в краката ѝ. Левият се вдигна леко във въздуха и тя запази равновесие на десния, когато удари. Досега Никълъс не беше забелязал колко прекрасни бяха краката ѝ.

— Никълъс — прошепна тя. Той примигна и вдигна поглед.

— Време е да съблечеш нещо — измърмори тя.

След като реши, че може да се включи и в другата ѝ игра, Никълъс разкопча копчетата около врата си. След като измъкна долния ръб на ризата си, той я издърпа през главата, уверен, че впечатляващо изпъва мускули. Освободи се от ленената дреха и откри, че Клер го наблюдава с широко отворени очи. И макар да носеше долна риза и фланелка без ръкави, доста изрязана около врата, разкри се голяма част от бронзовата му кожа.

Клер трудно преглътна и отново извърна поглед към масата, но завърши играта, като не успя да вкара нито една топка.

Нетърпелив, той изчисти своите топки от масата за по-малко от минута.

— Предполагам, че е време да свалиш още нещо? Тя му отправи закачлива усмивка.

— Така е. — Седна на ръба на стола и повдигна полата си, така че да може да повтори изпълнението, но този път жартиерът не ѝ се подчини. След минута на суетене тя вдигна нацупено поглед. — Тази панделка се е заплела и не мога да я развържа. Ще ми помогнеш ли?

Никълъс се чувстваше като глупава грозна прислужница, която изпълняваше капризите на господарката си. Всеки момент щеше да се задъха като парен двигател, но не го интересуваше. Коленичи пред стола и вдигна босия ѝ крак върху бедрото си. А после бавно плъзна пръсти нагоре по извивката на крака ѝ, докато достигне жартиера над коляното.

Панделката наистина беше здраво заплетена и пръстите му бяха почти толкова завързани, докато се опитваше да я развърже. От вътрешната страна бедрата ѝ бяха топли и копринено гладки и тя потрепери от докосването на нежната ѝ кожа. Никълъс също трепереше от страст.

И докато той успя да развърже възела, полите ѝ се вдигнаха до бедрата и двамата дишаха учестено. Издърпа панделката от крака и, после ѝ я подаде.

— Заповядай.

— Нека го вържа до другия — дрезгаво изрече тя. Никълъс вдигна ръце и тя върза жантиера около кръста му.

Втренчените им погледи се срещнаха и потънаха един в друг. Изражението ѝ беше пламенно, възхитително и той се чудеше дали беше подходящ момента да я целуне за деня.

Тя насърчи решението му, наведе се напред и разгорещено притисна устни в неговите. Имаше вкус на сладък горски мед.

Никълъс беше клекнал на пети, но се изправи и се приближи до краката ѝ. Полите ѝ се събраха около тях, когато обви ръце около кръста ѝ. Тя галеше косата му отново и отново, наведе се напред в прегръдката му, но изведнъж се плъзна от ръба на стола и падна пред него. Стояха притиснати в обятията си и се смееха от неудобството на позите си.

Когато смехът утихна, той усети сгорещената ѝ плът до своята. Тъкмо се канеше да я целуне отново, когато тя вдигна поглед и каза:

— Готов ли си за следващата игра?

Пръстите му се впиваха в раменете ѝ.

— Готов съм за друга игра.

— Не искаш ли да разбереш как ще завърши тази? — Тя зададе въпроса си с усмивката, с която Ева беше съблазнила Адам.

Никълъс избухна в силен смях и успя да се отдалечи от нея. Тя не само даваше пълна свобода на природната си чувственост, но инстинктивно разбираше, че забавянето увеличаваше крайното удоволствие. Възхищаваше се от благоразумието ѝ — но нямаше да има нищо напротив, ако не беше чак толкова разсъдлива.

След като стана на крака, той ѝ помогна да се изправи.

— Готов съм, ако си спомняш, чий ред е.

Тя издаде гърлен смях.

— Мисля, че мой.

Този, който започваше, винаги печелеше и този път Клер го направи. Долната фланелка на Никълъс беше следващата дреха, която свали.

Като я издърпа през главата си, пръстите на Клер се свиха около щеката. С поглед, втренчен в голите му гърди, тя измърмори:

— Не можем да продължим дълго — и двамата скоро ще останем без дрехи.

— Скоро — весело се съгласи той.

Беше негов ред да започне. Лош удар даде възможност на Клер да играе, но и тя нямаше късмет. Два пъти сменяха реда си, преди накрая тя да загуби.

Отправи му предизвикателна усмивка.

— Отново се нуждая от помощта ти. Както каза, рокля като тази не може да се свали без помощ.

— За мен ще бъде удоволствие — съвсем искрено каза той.

Задната част на роклята ѝ беше здраво завързана със сложно разпределени закопчалки и връзки. И това, което беше доброто, той имаше опит в помагането на дамите да свалят роклите си, в противен случай останалата част от нощта щеше да мине, докато разгадава как да го направи.

Когато развърза роклята, той нежно издърпа дрехата над главата ѝ. Розовата материя шумолеше, усещаше я върху лактите си, разкриваха се розовите ѝ рамене. Не можеше да се спре, Никълъс се наведе напред и целуна тила ѝ през нежните къдрици на тъмната коса.

След като издиша тихо, с притаен трептящ дъх той плъзна устни до чувственото меко крайче на ухото ѝ, после встрани по шията и по гладката извивка на рамото. В същото време издърпваше роклята ѝ надолу, свали я до кръста, после над бедрата, докато накрая тя се свлече на пода около босите ѝ крака.

Клер се извърна към него, единственото ѝ останало облекло бе долната ѝ фуста, корсета и фланелката. Зениците ѝ се разшириха и очите ѝ потъмняха. Помисли си, че ще се отпусне в прегръдките му, но тя докосна с върха на езика долната си устна и каза:

— Мой ред е да започна първа.

И тъй като косата ѝ се беше разрошила, той свали останалите фиби, преди да продължи. Бляскавите ѝ къдрици се спускаха над

раменете, плъзгаха се и се обвиваха около бедрата, когато вдигна щеката. Клер вкара пет топки една след друга, после пропусна лесния последен удар, тъй като един кичур падна пред лицето ѝ.

Никълъс си пое няколко пъти дълбоко дъх, за да се успокои, после започна. Повече с късмет, отколкото с умение, той спечели играта.

— Нуждаеш ли се от помощ да свалиш фустата? — попита той с надежда.

Тя се засмя и поклати глава.

— Не, но ако спечелиш още една игра, ще имам нужда от помощта ти за корсета. — Клер развърза корделата, която пристягаше фустата около кръста ѝ, после издърпа дрехата през глава се гъвкаво движение. Материята с пъстри украси милваше приятно кожата ѝ.

Под фустата тя носеше единствено бельо с крачоли до коляното, лека прозрачна долна риза и къс корсет. Той тревожно извърна поглед от нея към масата. Всеки път, когато е бил с друга жена с толкова оскъдно облекло, беше приключвал с любене. Той набожно се надяваше, че този път няма да бъде различно.

Успя да вкара първата си топка. Клер наблюдаваше от другата страна на масата. Когато се прицелваше за втория си удар, тя постави лакти на ръба, после се наведе над зеленото сукно. Гърдите ѝ бяха закръглени, гладки и съвършени като билиардни топки от слонова кост и предизвикателно се надвесваха над масата.

Напълно разконцентриран, без да иска, той неволно удари щеката в сукното и пропусна топката.

— Ти, малка вещице — измърмори той, смеейки се. — Беше долен номер.

Без да чувства вина, тя възрази:

— Нямахте да пропусна последния си удар, ако не беше разпуснал косата ми.

С грация като на котка тя успя да вкара всичките си топки, после се изправи и зачака той да свали брича си.

С поглед, втренчен в нея, Никълъс разкопча копчетата, после смъкна дрехата, като остана единствено по ленени гащета до коленете. Играта беше почти към своя край. Но щеше да се проклина, ако ѝ позволеше да го победи, преди да е свалила корсета си.

Клер започна поредната игра и вкара три топки, преди следващата да отскочи върху неравното мъхесто сукно.

Това беше шанс за Никълъс. Съсредоточен, както рядко му се беше налагало в живота, той улучи при първия си удар, а след малко и при втория. Следващата му цел беше по-отдалечена и неудобна, когато продължи с третата, но топката докосна набелязаната доста сполучливо и я вкара в отвора на билиардната маса.

Беше вкарал вече три. Изтри длани в съблечената риза, после се наведе и вкара четвъртата. Завърши с ефективна демонстрация, след като успя да вкара последните две топки с един удар.

Опитвайки се да контролира нетърпението си, Никълъс бързо отпрати сините ѝ топки в различни ъгли отвори на масата.

— Време е за корсажа, Кларисима.

С леко поклащане на бедрата тя се приближи до него, после се извърна с гръб, така че да може той да го развърже. И тъй като стройната ѝ фигура не се нуждаеше от дълъг корсаж, тя носеше по-удобния къс корсет, който достигаше до кръста. Изработен от ватирано бяло платно, корсетът осигуряваше гладка линия под роклята и повдигаше примамливите ѝ гърди.

Докато той освободи връзките на корсажа ѝ, пръстите му бяха несръчни, все пак издърпа връвта през илиците. Съвсем не го улесни гледката под долната ѝ риза, която беше доста прозрачна и ясно разкриваше извивките на стройните ѝ крака и на ханша ѝ.

Когато свали корсажа, той издърпа тясната дреха над раменете ѝ, после плъзна ръце под мишниците и обхвана гърдите ѝ. Под тънката материя на долната ѝ риза зърната ѝ мигновено набъбнаха. Щом започна да гали твърдите ѝ връхчета с палци, тя притаи дъх. После много бавно той притисна гърба ѝ, а тялото ѝ се сгуши в неговото.

Самоконтролът ѝ изведнъж я напусна. Улавяйки я за кръста, Никълъс я вдигна, постави я на ръба на билиардната маса, така че лицата им да бъдат на едно ниво. Целувката му беше жадна и тя напълно се отдаде на омайното усещане. Опиянен от страст, той се притисна между краката ѝ и я погали по вътрешната страна на бедрата, издърпвайки долното ѝ бельо нагоре.

И тогава напълно се изненада, когато тя плъзна ръка надолу по тялото му. Той едва не се взриви от удоволствие, след като пръстите ѝ се обвиха около пламналата му мъжественост. Обезумял, Никълъс я

положи по гръб и тя легна по дължина на масата. Когато се надвеси над нея, все още не съзнаваше, че трябва да свали малкото дрехи, които ги делиха.

— Достатъчно, Никълъс! — Гласът ѝ се повиши. — Спри веднага!

Той спря и се опита да съсредоточи обезумелия си поглед върху лицето ѝ. Прошепна дрезгаво:

— Господи, Кларисима, не и този път. — Ръката му се плъзна нагоре по бедрата ѝ. — Остави ме само да ти покажа...

Вълнение заливаше лицето ѝ, но в гласа ѝ нямаше колебание.

— Стига повече! За днес целувката приключи.

Чувстваше се като парализиран, неспособен да продължи, неспособен и да се отдалечи. В напрегнатата тишина ударите на часовника от салона ясно се доловиха. Един, два, три... Дванадесет. Триумфално той изрече:

— Полунощ. Нов ден, Кларисима, нова целувка.

И после се наведе и притисна жадните си устни в гърдите ѝ.

Всяка частица от решителността на Клер се разпръсна, не можеше да каже „не“ и съпротивата ѝ се сломи, когато топлите му устни направиха магията върху гърдите ѝ. Тя изви гръб нагоре, неспособна повече да си спомня защо иска това да спре, защо трябва да го направи против желанието си.

Никълъс издърпа презрамката на долната ѝ риза през рамото и започна да целува другата гърда, този път върху голата и плът, а не през прозрачната тъкан. Тя трескаво заизвива гръб в сукното, дланите ѝ се впираха в стегнатите му мускули. Пръстите на Никълъс прокараха изгаряща пътечка до тайнствените места между бедрата ѝ. Когато докосна пламтящия цвят на женствеността ѝ, тя изстена и започна да извива глава нагоре-надолу, защото нямаше думи за силата на подобна чувствена крайност.

Той галеше влажните ѝ гънки, разтвори ги и проникна с пръсти. А след това тя почувства твърдото силно плъзгане, бавно, но неумолимо. Инстинктивно разбра, че копнеещото ѝ тяло потъваше в чистото блаженство, надигна се и се притисна в неговото.

После я прониза болка, разкъса я толкова жестоко, че желанието изчезна. Изпитвайки чувство, сякаш беше разкъсана, тя го избута обезумяло за раменете.

— Спри!

Той замръзна, тялото му се надигна над нея, лицето му бе опустошено, когато се вторачи в очите ѝ. Твърдият му фалос пулсираше заплашително и почти изгаряше кожата на корема ѝ, сякаш решен да се плъзне напред въпреки волята на Никълъс.

Когато болката и уплахата изтласкаха възвишените ѝ неземни мисли за моралността и отмъщението, тя се замоли:

— Моля те, стига вече.

За миг сякаш той загуби контрол. А после сухожилията на ръцете му изпъкнаха като стоманени възли, надигна се злобно и тихичко се изруга.

Облекчението мигновено бе последвано от объркване. Мили Боже, как можа да позволи да се случи това? Притисна длани върху устата си, опитвайки се да прикрие ужасния срам, който я обхвана. „Който гроб копае другиму, сам пада в него.“

Осъзнавайки, че е на косъм от истерията, тя се надигна, седна и издърпа ризата си, за да покрие, колкото е възможно, повече от голата си плът. Никълъс се беше превил на пода с наклонена напред глава, така че лицето му не се виждаше. Ръцете му обгръщаха коленете, а тялото му трепереше, както й нейното.

Тя отклони поглед, осъзнала вината си, прониза я угризение толкова остро, колкото физическата болка няколко минути по-рано. Дори в най-разпалените си отмъстителни представи не възнамеряваше това да се случи. Искаше ѝ се да му даде урок, а не да опустоши и двамата.

След като си пое дълбоко дъх, Никълъс горчиво каза:

— Представата ти за поведението на набожна учителка не е лоша, но си страшна гледка, по-убедителна и от каещца се блудница.

Сълзите, които се опитваше да сдържи, се стекоха по бузите ѝ и тя започна да плаче жално, което го удари право в сърцето. Тя се задъха:

— Не спирай дотук. Не само съм блудница, но и духовна измамница, лицемерка. За миг исках да съм пропаднала жена и дори не можах да разбера дали е правилно. — Тя зарови лице в дланите си. — Бих искала никога да не съм се раждала.

След продължително мълчание той унило изрече:

— Доста силни думи. Какво щеше да прави баща ти без теб?

— Баща ми едва ли осъзнаваше, че съм жива. — Гърлото ѝ се присви — сякаш ѝ отмъщаваше за факта, че беше изрекла на глас това, което никога не си бе признавала и пред самата себе си.

И Никълъс, проклинайки се, разбра значимостта на тези изстрадани думи. С по-внимателен глас той попита:

— Нима не те е обичал?

— О, той ме обичаше — открито отвърна тя. — Той беше светец, обичаше всички. Имаше време и търпение, и проникновение за всеки, който го помолеше. Но аз не можех да го помоля, така че нищо не оставаше за мен. — Тя продължи да държи главата си наведена, не можеше да погледне Никълъс в очите. — Ти си единственият, който

някога ме е питал какво е да живееш със светец, така че ти казвам истината: беше като в ада. Първото нещо, което научих от моята майка, беше, че делата Господни са по-важни от семейството на проповедника и винаги трябва да поставяме на първо място неговата работа. Упорито се опитвах да бъда такава, каквато очакваше моят баща от мен, да бъда религиозна, спокойна и великодушна, толкова добра християнка, колкото той и майка ми. Предполагам, вярвах, че ако направя живота на баща си доста лесен, щеше да му остане повече време и за мен. Но той никога не го направи. — Устата ѝ се присвиха. — Когато ми разказа как ти е помогнал в Абърдар, изпитах ревност, защото си бил много повече време с него и ти е обръщал много повече внимание, отколкото на мен. Не е много великодушно от моя страна, нали?

— Човешко е да искаш любов от родителите си. Може би ние никога няма да превъзмогнем липсата им.

— Не знам защо ти казвам това — отчаяно изрече тя и ноктите ѝ се забиха в дланите. — Твоето семейство е било далеч по-лошо от моето. Поне баща ми не ме е продал и не ми е казал, че иска друго момиче за своя дъщеря. И когато му останеше време, винаги ми е благодарил много любезно за добрите ми грижи за него и за дома ни.

— Лесно е да мразиш някого, който открито те е предал — изтъкна Никълъс. — Може би много по-болезнено е, когато егоистичен светец те е предал по много по-изтънчен начин — особено такъв, който е изисквал да бъдеш самопожертвувателна и набожна.

Той я разбираше твърде добре. Тя гневно избърса сълзите от очите си.

— Но аз не съм светица. И макар да нямах нищо против да посветя живота си на Господ, аз исках друго и никога не съм спирала да се възмуцавам от факта, че не го получих. Аз съм егоистка и алчна и заслужавам да бъда изхвърлена от методистката църква.

— Защо се смяташ за измамница?

Тя се взираше в преплетените си пръсти.

— Сърцето на моята религия е управлявано от Господ. През първите дни, когато се е появил английският методизъм, Джон Уесли лично е разпитвал бъдещите членове на общността, за да се увери, че чувствата и вярата им са искрени. Ако беше го направил с мен, щях да се проваля, защото никога — нито веднъж — не съм изпитала прозрение за божественото присъствие. Виждах го в другите —

понякога, когато разговарях с моя баща, той спираше да ме слуша и се вторачваше в пространството, лицето му сияеше, сякаш Светия дух преминаваше през него. — Гласът ѝ секна — И от това изпитвах ревност. Когато бях по-млада, всеки ден се молах с часове, молах Господ да ми помогне да почувствам дори само за миг тази духовна връзка. Но дори съзнанието ми да вярваше, сърцето ми оставаше празно. Ужасната ирония е, че другите се научиха от моите молитви и предполагаха, че съм дълбоко вярваща. Когато отхвърлих лидерството в църквата, помислиха си, че съм подобаващо скромна. Трябваше да им кажа истината, но беше по-лесно да се преструвам на такава, за каквато ме смятаха другите. Благочестието, добродетелта и самопожертвуванието ми помагаша да изглеждам като чиста личност. Но след като те срещнах, всички мои заблуди ме напуснаха една по една и сега нищо не остана. Въобще не съм чиста личност.

Тя не разбра кога беше станал и прекосил стаята, докато пръстите му нежно не помилваха заплетената ѝ коса.

— На мен ми изглеждаш много чиста, Клер, дори да не се смяташ за жената, която си. — Пръстите му се плъзнаха по главата ѝ и погалиха скования ѝ от напрежение врат. — Ще ти трябва време да осъзнаеш наистина коя си. Старото трябва да бъде унищожено, за да има място за ново, и това е болезнен процес. Макар че след време ще бъдеш по-щастлива, съжалявам, че те въвлякох в това. Знам, че звучи противоречиво, но макар да искам да те прелъстя, никога не съм искал да те нараня.

Тя отпусна брадичка върху ръката му, мислейки си колко странен беше този разговор. И двамата бяха заменили гнева си с открито примирие.

— Не е твоя грешката, Никълъс. Не си направил нищо, което да е толкова лошо, като това, което самата аз си сторих. И напълно се срамувам за това, което се опитвах да ти направя. — Насили се да се усмихне. — Сега разбирам защо Господ запазва отмъщението за себе си. Когато слабото и тленно човешко същество се опитва да отмъсти, всичко се проваля много лесно.

— Нещата често се объркват между мъжете и жените — тъжно каза той. — Учудващо е как човек се опитва да оцелява. Съвкуплението изглежда много по-лесно между животните, които не съзнават.

Може би това беше нейният проблем — мислеше прекалено много. Тя въздъхна:

— Не знам защо ти казах всичките тези лоши неща за себе си. Предполагам, като изкупление за лошото си поведение.

Пръстите му стиснаха нейните.

— Доста съм поласкан, че избра да бъдеш откровена с мен. Спри да се самонаказваш, Клер — прегрешенията ти са нищожни, повече са резултат на объркване, отколкото на злонамереност.

— Жена на моята възраст не може да бъде толкова обърквана.

Той се отдалечи за миг, после метна фрака си над раменете ѝ.

— Лягай си. Аз ще се погрижа за нещата ти. Никой няма да разбере какво... се е случило.

Дори сега това бе от значение за нея. С негова помощ тя слезе от масата. Все още не можеше да погледне в лицето му, но му беше благодарна, когато забеляза, че отново бе обул панталоните си. Колкото повече прегради, има между тях, толкова по-добре.

Измъкна се през вратата и тихичко прекоси заспалата къща. Имаше пълнолуние и месечината хвърляше достатъчно светлина, за да ѝ покаже пътя.

Чак когато стигна до спалнята си, забеляза, че кърви. Истеричен смях се изтръгна от гърлото ѝ. Означаваше ли това, че вече не е девствена? Можеше ли някой да бъде частично девствен? Никълъс трябваше да знае, но не можеше да си представи, че ще му зададе такъв интимен въпрос, дори да беше отговорен за състоянието, в което се намираше.

Като откри една подложка и попи кръвта си, мислеше с иронична усмивка, че вече беше прелъстена, без да се е забавлявала от това. Тя обви одеяло около тялото си и се сви до прозореца, твърде напрегната, за да си легне.

Неохотно, сякаш трябваше да докосне открита рана, тя върна мислите си на онези умопомрачителни мигове, когато ослепя за всичко друго, освен за страстта. Потрепери, щом споменът и желанието я връхлетяха, усети как топлина облива най-чувствените ѝ места.

За първи път наистина разбра как страстта може да заслепи някого за истината, благоприличието и здравия разум. Никога дори не ѝ беше минавало през ум, че ще и се случи така нелепо, толкова вулгарно — та тя бе лишена от девствеността си на билиардната маса.

Ако не беше тази неочаквана болка, сега с Никълъс щяха да бъдат любовници.

Макар от неясните думи на омъжените жени да беше разбрала, че при изгубване на девствеността се изпитва болка, Клер бе останала с впечатление, че неразположението е минимално и бързо преминава. Очевидно жените се различаваха и по болката, която изпитват. Трябваше ли да се радва, че тази болка я спаси от крайното безумие? Или да съжالياва? Вероятно можеше да бъде по-щастлива, ако безвъзвратно беше отхвърлила добродетелите — определено щеше да е по-малко объркана.

Сега, когато и страстта, и болката затихнаха, Клер се чудеше дали беше планирала малкото си отмъщение с тайната надежда, че Никълъс щеше да я покори с опияняващата си мъжественост. Ако беше успял, в този момент щеше да спи в леглото му на топло и защитена в прегръдките му. Грешница, но щастлива.

Клер вдигна поглед към луната, понесла се безпристрастно над множеството хора, подслонени в Лондон. Според западната митология месечината винаги е била жена — Диана, богинята на луната — е била девственица. Какво щеше да прави богинята на Никълъс? Диана вероятно щеше да захвърли лъка, стрелите и диска си и да го придърпа в мъхнато лоно на гората.

Тя обви одеялото по-плътно около гърдите си, разсъждаваше колко бе пропуснала в стария си живот заради упоритата си решителност. Въпреки че от време на време я спохождаха тайни съмнения, повечето можеше да ги пренебрегне с времето. А после мислите ѝ се понесоха към Никълъс и тя постепенно се отпусна, но понякога все още се свиваше в нервни тръпки.

И макар накрая да си призна, че беше лъжкиня и недостойна за християнка, тя не можеше да отхвърли напълно морала. Душата ѝ все още вярваше, че ще бъде грешно да стане любовница на Никълъс. Ако му се отдадеше само за да задоволи похотта си, щеше да се презира веднага след като желанието ѝ бъде задоволено. И според верния си практически усет, тя щеше да постъпи като глупачка, ако се доверява на мъж, който нито я обича, нито иска да се ожени за нея.

В тези дни положението на любовниците вероятно беше неопределено. Но въпреки че Никълъс беше изненадващо любезен с нея след нощта, в която и двамата претърпяха разочарование, тя не

можеше да си представи, че ще желае дълго да бъде около него. И затова може би Клер щеше да има успех в постигането на една от целите си: да го накара да я отблъсне. В този случай успехът нямаше да я направи много щастлива. С въздишка тя стана от прозореца и си легна. Не можеше да промени нещастните събития от вечерта и твърде скоро разбра каква жена ще бъде сега — вече нямаше да има фасада, зад която да се крие. Вместо това тя напрегна мислите си върху въпроса, как на сутринта да погледне в лицето Никълъс.

Недовършените дела принудиха Никълъс да напусне рано къщата, за което тя беше благодарна. Трудно можеше да повярва колко малко време беше минало, откакто Клер връхлетя в живота му — струваше му се, че бяха изминали години и много усложнения, а не няколко седмици. Връзката им щеше да се промени след тази вечер и нямаше представа какво би се случило след това. Той я желаше повече от всякога и въпреки това изпитваше същото чувство на разочарование, толкова измъчващо го, колкото й нея.

Когато привърши с делата си, обмисли да спре в някое много скъпо, много дискретно заведение, където момичетата бяха красиви, опитни и мили. Незабавно отхвърли тази мисъл — любенето с непознатата нямаше да намали желанието му към Клер и сигурно щеше да го направи повече самотен, отколкото задоволен.

Къщата му беше близо до Хайд Парк и Клер често се разхождаше в този час, така че реши да мине по този път, преди да се прибере. И тъй като денят беше студен, паркът беше доста безлюден и скоро забеляза Клер и прислужницата, която я следваше.

Той дръпна юздите и нареди на коняря си да се прибере вкъщи, после безмълвно освободи домашната прислужница само с жест на ръката. Когато се доближи на няколко крачки до Клер, тя се извърна и го погледна. Беше облякла много обикновена рокля и имаше сенки под очите, но както обикновено запази самообладание...

— Имаш забележителен талант да се появяваш и изчезваш — прошепна тя. — Като котка.

Той мушна ръката й под лакътя си и те бавно се насочиха към малкото езеро, наречено „Сerpентина“.

— Радвам се, че разговаряш с мен.

Тя въздъхна и отклони поглед.

— Няма причини да ти се сърдя. Всичко, което ми се случи, се дължи на собственото ми своеволие и безразсъдство.

— Може да не изпитваш чувството, че си лоша християнка, но определено не си преодоляла чувството за вина.

Тя извърна глава и му отправи възмутен поглед.

— Предполагам, че така бих го нарекла, ако ми тежи нещо на съвестта.

Той потупа отпуснатите ѝ върху ръката му пръсти.

— Добре. Харесвам те повече, когато ми се сопваш. По-нормално е.

Устните ѝ се разтеглиха в неохотна усмивка.

— Ако нормалното означава желание да те ударя през лицето, мисля, че съм в добро състояние.

— Първото правило на циганите в боя е никога да не удряме юмрук върху някой, който е с десет сантиметра по-висок от теб.

— Ще го запомня.

Те достигнаха края на езерото, където патици шумно се гмуркаха във водата, а две момчета се опитваха да потопят играчките си под строгото наблюдение на бавачките. Никълъс кимна към лодките.

— Люсиен каза, че през юни в чест на победата тук ще се проведе празненство. Принц-регентът вероятно на „Серпентина“ ще възпроизведе битката при Трафалгар.

— Наистина ли?

— Самата истина — увери я той. — Плюс фойерверките, парадите и веселието, общонароден панаир за непретенциозни зрители. Ако искаш да видиш спектакъла, ще дойдем отново в Лондон.

— Не мога да гледам два месеца напред — едва си представям как ще мине утрешният ден. — Тя вдигна поглед и втренчи в него дълбоките си сини очи. — Не може да продължаваме повече така. Разбира се, вече си го забелязал.

Никълъс присви устни.

— Защо?

— Играеш опасната игра на прелъстяване и закачки, нарушаваш все повече и повече границите между нас — рязко отвърна тя. — С моята истерия и с твоята лудост ще се унищожим един друг, ако не спрем.

— Може би си права — каза той с искрено нежелание. — Какво предлагаш?

— Разбира се, ще бъде по-безопасно и за двамата, ако се прибера вкъщи, когато се върнем в Пенрийт.

Сърцето му се сви от тревога.

— Това, което казах преди, си остава — хрипливо изрече той. — Ако напуснеш, преди да изтекат трите месеца, аз ще се откажа от плановете си за долината.

Тя спря и се вторачи в него.

— Наистина не разбирам защо си толкова загрижен за моето присъствие? Бих си помислила, че се бориш да разрешиш проблемите на мината единствено за да обезпокоиш лорд Майкъл.

Той сам не можеше да се разбере, но дяволски добре знаеше, че не иска тя да си тръгне. Вдигна инстинктивно ръка, искайки да я убеди с докосване. Клер неуловимо се напрегна, но явно се отдръпна.

Стомахът му се сви на топка и той отпусна ръка. Ако започнеше да се страхува от него, нямаше да го понесе. Можа да измисли само едно приемливо решение, макар да мразеше тази мисъл.

— Ще се откажа от правото си на всекидневни целувки. Така вероятно ще е възможно да бъдем заедно, без да губим здравия си разум. Не беше много мъдро предложението ти да се обзаложим, когато започнахме играта на билиард предишната вечер.

Клер свъси вежди.

— Вече те разбирам много по-малко. Миналата вечер решително отказа да обсъждаме прекратяването на целувките.

— Това беше тогава. А сега е друго. — Той пое ръката ѝ и отново започнаха да се разхождат. Отпуснаха се, тъй като изглеждаше, че той ще успее да наложи предложението си. — Очевидно е, че се забавлявам от твоята компания. Когато се върнем в Абърдар, вероятно ще обмисля възможността да си взема кученце, но засега ще трябва да заемаш неговото място.

Тя се усмихна и се успокои.

— След като използваш толкова ласкави хвалебствия, как мога да ти откажа.

Зарадва се, като я видя да се усмихва. Но докато се връщаха към къщата на Абърдар, си припомни факта, че има само два месеца да я

увещае да остане при него и повече не можеше да използва страстта като убеждение.

Херцог Кандовър се върна вкъщи и откри своя гост на прага, готов да си тръгне. Прикривайки тревогата си, Рафи попита:

— Пренебрегнах ли те много, Майкъл?

С безизразно лице приятелят му отговори:

— Ни най-малко. Обаче не мога да си позволя повече да прахосвам времето си и да лежа тук като инвалид — има много неща, които трябва да свърша. Не е толкова сериозно — удрял съм се е и полошо в главата, когато съм минавал през ниски врати. — След като си спомни за изисканите обноски, той каза: — Благодаря ти, че ме подслони.

— Защо не освободиш стаята си и не останеш тук? — предложи Рафи. — Това е дяволски голям хамбар, бих се забавлявал от компанията ти.

— Ще напусна Лондон. От дълго време съм занемарил делата си — време е лично да се заема.

Рафи усети тръпки да пронизват тила му.

— Това включва ли мината в Пенрийт?

Майкъл пое шапката си от иконома и я нахлузи така, че периферията да засенчи очите му.

— Всъщност да, означава.

Херцогът се почувства така, сякаш го бяха наругали.

— Една война току-що приключи. Надявам се да не започнеш нова.

— Никой не обича мира повече от запасния войник — отвърна Майкъл, хладен и непроницаем. — Ще те уведомя, когато се върна в Лондон.

Той се извърна и излезе, без да извърне поглед назад.

21

Морис посвещаваха неделите на семейството си, както и на Господ. Следобедите обикновено включваха разходка. Понякога идваше и Марджед, но по-често тя оставаше вкъщи, признавайки си откровено, че от време на време се нуждае от спокойствие. Що се отнася до Оуен, той се забавляваше, когато оставаше сам с децата. Ако един баща не положи усилия, много лесно може да пропусне годините им на растеж.

Беше типичен уелски ден, редуваше се дъждовно време със слънчево. По настояване на по-големия син на Оуен, Тревър, те поеха по непозната за тях пътека по хълма. Малко хора минаваха по този път, защото той пресичаше имението с господарската къща Брин на Майкъл Кениън, където посетителите не бяха добре дошли. Оградено с каменна стена, имението беше много по-различно от Абърдар, кръстосвано от многобройни пътеки. Все пак Оуен знаеше, че ако те не се доближат до собствеността на Кениън, нямаше да има проблем, а пътеката беше прекрасно място през пролетния ден.

Мегън, малката госпожица, вървеше до баща си, докато момчетата тичаха напред-назад като кученца. На Оуен му беше приятно да наблюдава как малкият Хю се закача и играе с другите му синове. След като напусна мината, детето като че ли порасна с десет сантиметра, също така наддаде няколко килограма и лицето му придоби здравословен тен. Според Марджед той беше възприемчив ученик, поглъщаше всеки нов урок със същото настървение, което показваше и на кухненската маса. Когато пътеката се изви нагоре, Оуен попита Мегън:

— Скоро е рожденият ти ден. Искаш ли нещо специално?

Тя недоверчиво го изглежда.

— Котенце.

Оуен надигна вежди.

— Вече имаме котка.

— Но аз искам котенце — настоя тя. — Лично мое.

Той потисна усмивката си.

— Котенцата стават големи котки — предупреди я той. — И след като ти искаш твое, ще трябва сама да се грижиш за него. Скоро ще навършиш десет — вече си голяма. Щом си сигурна, че точно това искаш, ще разговарям с майка ти. Ако няма нищо напротив...

Мегън го прекъсна с нетипичното за дамите гукане от удоволствие.

— Мама каза да говоря с теб и ако ти не възразяваш, всичко ще бъде наред. Котката на Едълуин наскоро е родила котенца. След две седмици ще може да се отделят от майка им.

Оуен се ухили. Никога не му оставяха избор. Не че можеше да откаже нещо на Мегън, след като тя толкова много приличаше на майка си.

Задоволството му беше прекъснато, когато Тревър изтича от гората.

— Татко, ела, бързо, Хю... — задъхваше се той. — Беше се отдалечил да набере жълти нарциси за мама, а след малко се втурна към нас сякаш самият дявол го преследва. Попитах го какво има, но плаче непрекъснато и не иска да говори.

Оуен тръгна с широка крачка. След като се провираха между дърветата няколко минути, те стигнаха до другите две деца. Хю ридаеше обезумяло и здраво притискаше нарцисите до гърдите си. По-малкият син на Оуен, Дейвид, го успокояваше, потупваше го по раменете без никакъв резултат и с облекчение посрещна баща си.

Оуен вдигна Хю в прегръдките си и започна да го успокоява. За всички новият им брат беше все още едно крехко момче. Когато сълзите на детето пресъхнаха, той попита:

— Какво стана, момчето ми?

Хю разтърка очи с мръсните си юмручета.

— Аз... аз видях портите на ада, чичо Оуен.

Въпреки многобройните и търпеливо зададени въпроси Оуен не успя да получи по-свързано обяснение. Най-после той каза:

— Тревър, заведи Дейвид и Мегън вкъщи. Хю ще ми покаже какво е видял.

Тревър покорно поведе по-малкия си брат и сестра си обратно по пътеката. Хю изглеждаше нещастен, но когато Оуен го хвана за ръката, той тръгна послушно. Те навлязоха по-дълбоко в гората, докато

стигнаха разрушен участък на каменната стена. Хю пусна ръката на Оуен и се промуши през дупката.

Оуен се намръщи.

— Това е частна собственост, имението на Кениън. Не трябваше да влизаш тук.

— Видях жълти нарциси и исках да откъсна няколко, за да ги подаря на леля Марджед — виновно изрече детето. — Не е далеч.

И понеже знаеше, че ще бъде по-добре за Хю да се изправи с лице срещу страха си, вместо да има нощни кошмари, Оуен се промъкна през малката дупка в стената. От другата страна се издигаше планински склон, покрит сякаш с пъстър килим нарциси, които жълтееха чак до върха. И макар склонът да беше доста обрасъл, клоните все още бяха голи, така че се виждаше димът, издигащ се от другата страна на планинския хребет.

С разтревожен израз на лицето си Хю погледна през рамо и докосна с пръст устни. И тогава се приведе и крадешком си проправи път към билото на планинския хълм, който се издигаше стръмно над малка падина. Когато се прикриха зад един храст, Оуен обви с ръка раменете на Хю и погледна надолу, за да види какво беше уплашило момчето.

„Портите на ада“ се оказа порутена колиба, издигната на склона. Слънчевата светлина се пречупваше през виещия се белезникав дим и се създаваше оптична илюзия, която обясняваше защо Хю бе преиначил гледката.

— Виж, момчето ми, как слънчевата светлина блести на пушека — каза Оуен. — Това е къщата на горския пазач.

Макар Хю да не отговори, той леко се отпусна. Но вместо да си тръгне, Оуен любопитно се вгледа в колибата. Беше странно, че е запален толкова силен огън в този топъл пролетен ден.

Докато наблюдаваха, пушекът бавно намаля и няколко минути по-късно вратата се отвори. И оттам излязоха двама мъже с тъмни дрехи. Хю скри лице в прегръдките на Оуен.

— Дяволи — прошепна той.

Мъжете бяха Джордж Мадок и бащата на Хю, Уилкинс. Проницателният поглед на Оуен се изостри. Ако Хю неочаквано е зърнал ужасния си баща, вероятно това е помогнало момчето да повярва, че е видял ада.

Мадок затвори, заключи вратата и двамата мъже се отдалечиха в противоположна посока на наблюдателите им. Докато изчакваше да се скрият от погледа им, Оуен обмисляше на какво точно е свидетел. Като управник на лорд Майкъл Кениън Мадок имаше право да бъде тук. А собствената къща на Мадок беше в имението на Кениън, близо до селището. Но присъствието му в грубата тайна колиба беше странно. И защо Най Уилкинс бе тук? В мината той беше нещо като любимецът на Мадок, но днес бе неделя. Изглеждаше необичайно мъжете да се срещат като приятели — Мадок притежаваше осъзнато чувство за превъзходството на своя пост.

Когато мъжете се отдалечиха на безопасно разстояние, Оуен каза на Хю:

— Изчакай тук. Искам да огледам отблизо.

След като тихо си проправи път надолу по хълма, Оуен се вторачи в едно от малките прозорчета. Вътрешното обзавеждане се състоеше от огромна пещ, която му напомняше на керамичната пещ, която беше видял в Суонзи. Но не можеше да си представи, че Джордж Мадок се интересува от керамика. Той разгледа инструментите, поставени върху грубата маса. Някои разпозна, други не.

Беше замислен, докато с Хю се връщаха в селото. Вероятно си въобразяваше и предположението въобще не беше разумно. Въпреки това, когато Никълъс Дейвис се върнеше от Лондон, Оуен щеше да му разкаже за тайнствената колиба.

Клер разбра, че животът без целувки беше много по-лесен и по-спокоен, отколкото живот, изложен на опасност. Но уви, също много по-малко приятен. Липсваше ѝ не само физическият контакт, но и близостта, която произтичаше от него. Сега Никълъс не я докосваше, освен по формални поводи — такива, като да ѝ помогне да се качи и слезе от каретата. И макар все още да разговаряха лесно, част от него се беше отдалечила. По време на пътуването им до Абърдар той повече яздеше своя кон, вместо да седи в каретата с Клер и Поли. Това я предпази от нервното напрежение, но направи пътуването много по-дълго от това до Лондон.

Клер изпита странна смесица от чувства, когато се върна в долината. Беше в своя дом, най-познатото ѝ място в света. И въпреки

това се чувстваше много различна от жената, която напусна Абърдар. Бе се променила и домът ѝ нямаше да бъде същият.

Първото нещо, което направи, след като пристигнаха в Абърдар, беше да се срещне с Рийс Уилямс. След обяснението какво бе поръчала за къщата и кога покупките ѝ щяха да пристигнат тя откровено запита:

— Някой от домашните прислужници да е напуснал заради нежеланието си да остане в една къща с покварена неморална жена?

След миг на колебание икономът отговори със същата откровеност:

— Две — Тигуен Елайъс и Бронуин Джоунс. Бронуин не искаше да си ходи, но майка ѝ настоя.

Можеше да бъде и по-лошо — добродетелността беше важно нравствено изискване в долината. Клер попита:

— Имаше ли други проблеми?

— Не мисля. Можех лесно да наема нови прислужници, но си помислих, че е по-добре, щом се върнете, вие да го направите сама. Повечето хора няма да откажат добрата работа заради някакви клюки. Аз лично не бих го направил.

И така — прагматизмът бе на нейна страна. За миг си помисли да разбере за личното му мнение за моралните ѝ качества или липсата на такива, но после реши, че ще е по-добре да не знае.

На следващия ден след завръщането им у дома тя се зае с преценката на това, което беше направено в нейно отсъствие. Рийс Уилямс и слугите бяха свършили много работа в общите помещения и сега те бяха чисти, ярки и вече разчистени от претенциозните грозни мебели. Като се прибавеха тапетите, боята и дамската, които беше поръчала в Лондон, къщата скоро щеше да бъде толкова прекрасна, колкото заслужаваше.

И макар домакинските ѝ дела да вървяха добре, тревогата ѝ нарасна, когато мина пладне. Срещата на методистката ѝ група беше тази вечер и тя не беше сигурна как ще я приемат. По време на вечерята Никълъс забеляза мрачното ѝ настроение и я попита дали нещо се е случило. Когато му обясни, той мило каза:

— Бих предложил да дойда с теб, но съм сигурен, че това ще увеличи проблемите ти. Не мисля, че си решила да не отидеш.

Тя поклати глава.

— Ако го направя, ще постъпя като страхливка. По-лошото е, ако реша, че предпочитам да съм със старите си приятели, отколкото да разговарям интимно с благородници. — Лицето ѝ помръкна. — Но ако ме помолят да си тръгна, най-малкото знам къде да отида.

След вечеря Клер се качи на горния етаж и надяна една от старите си рокли, която можеше да облече и без чужда помощ. Членовете на групата бяха най-близките ѝ приятели и хората, които най-много ѝ вярваха. И въпреки това дълбоко в душата си тя почувства, че заслужава да бъде изгонена от сбирката им. Макар официално все още да беше девствена, нямаше съмнение, че беше виновна за неморалното си поведение. И най-лошото от всичко — тя не съжаляваше. Беше объркана и щастлива, но наистина не съжаляваше.

Тя подкара двуколката към къщата на Морис и пристигна точно когато срещата започна. След като пристъпи вътре, в стаята мигновено настана тишина и всички погледи се приковаха в нея. Марджед наруши мълчанието, приближи се и я прегърна.

— Клер, радвам се да те видя. Можеш ли да дойдеш скоро в училище? Липсваш много на децата — усмихна се. — Очакват с нетърпение да видят пингвините на лорд Абърдар.

Клер беше щастлива от подкрепата на приятелката си, но това не означаваше, че останалите от групата щяха да гледат благосклонно на нея. Тя плъзна поглед из стаята и им се усмихна. Някои ѝ отвърнаха на усмивката, а младият Хю Лойд ѝ намигна. Накрая погледът ѝ се спря на Едит Уикс, която най-вероятно я осъждаше. Клер ги попита:

— Все още ли ме приемате?

Едит зацъка с език.

— Извърши много лоша постъпка, дете. Половината долина е убедена, че си уличница.

— Не съм любовница на лорд Абърдар — отвърна Клер, благодарна, че може да каже истината.

— Е, надявам се да е така — оживено изрече Едит. — Но винаги се намират хора, които мислят най-лошото, такива като госпожа Елайъс. — Тя подсмръкна. — Когато Господ дойде да отдели овцете от козите при Второто пришествие, няма да открие много вълна по нея.

Разправяше, че няма да благоволиш да дойдеш днес на срещата, след като работиш в голямата къща, но аз знаех, че ще си сред нас.

Искаше ѝ се да запее от облекчение. Клер се наведе и прегърна Едит.

— Благодаря ти, че ми вярваш. Не мога да твърдя, че поведението ми не заслужава порицание, но не съм извършила смъртен грях. Как върви неделното училище?

В качеството си на водач на групата Оуен каза с любезен укор:

— Запазете разговорите за по-късно, дами — време е да започнем службата. Хайде да запеем псалмите Господни.

Благодарна за подкрепата на приятелите си, Клер се отпусна в познатия ритъм на химните, молитвите и дискусиите. Когато дойде нейният ред да говори, тя разказа накратко за Лондон, изпълнен със силни усещания и изкушения, и заяви, че искрено се радва да си бъде отново у дома.

След като срещата приключи, всички останаха на чай, кейк и с нетърпение очакваха да чуят подробности за пътуването на Клер. След като ги затрупа с приказки за Кулата, механичните чудовища и посещението ѝ във Фаундри, за личния параклис на Джон Уесли, тя се надигна със съжаление.

— Време е да си тръгвам.

Когато групата се разпръсна, Оуен каза:

— Ще те изпратя до Абърдар, Клер. Не искам да се прибиращ сама толкова далеч.

Тя го изгледа любопитно — долината винаги е била безопасна, но с готовност се съгласи. Докато яздеха обратно до Абърдар в нейната двуколка, той ѝ обясни, че целта му е била да разговаря с Никълъс. Нищо важно вероятно, но може би негово благородие би се заинтересувал.

Щом отвориха външната врата, Никълъс излезе от библиотеката, сякаш беше чакал във фойето да се върне Клер. Като видя Оуен, той широко се усмихна и сърдечно му предложи ръка.

— Какъв късмет, имам няколко въпроса, на които се надявам, че можеш да ми отговориш.

— Аз също имам няколко лични въпроса — отвърна Оуен.

— Да остана ли? — запита Клер.

— Разбира се — отговори Никълъс и ги поведе към библиотеката. — Оуен, първо ти.

След като Оуен се настани на мекия кожен стол, той обясни:

— Може да не означава нищо сериозно, но преди няколко дена видях нещо много странно. — Той продължи да разказва за колибата, която с Хю бяха открили в имението на Кениън.

Когато приключи, Никълъс измърмори:

— Интересно. Имаш ли някакво предположение какво е, ако въобще означава нещо?

— Ако трябва да дам мнение, бих казал, че колибата се използва за добиване на висококачествена руда — бавно каза Оуен. — Може би злато, но по-вероятно сребро.

— Възможно ли е? — изненадано попита Никълъс. — Чувал съм, че случайно е намирано злато и сребро в Уелс, но никога в промишлено количество и никога в този район.

— Понякога много чисто сребро на буци се открива в така наречените сребърни жили — обясни Оуен. — Веднъж видях една, която бе намерена близо до Еби Вали. Удивителен материал — толкова чиста проба, че може да се разтопи и да се отлее в кюлче без нищо друго освен малка пещ — като тази, която видях в колибата. Не мисля, че сребърна жила може да бъде открита във въглищното находище, но си спомних за затворената шахта, за която ви обясних, че тънкият въглищен пласт се прекъсва там, където скалата се променя. Възможно е тази различна скала да съдържа сребро.

Никълъс сви вежди, докато обмисляше.

— И така, възможно е Уилкинс да е открил сребро и да е отишъл лично при Мадок. Ако металът е в малко количество и е много чист, може да се извади от мината, без никой друг от мъжете да е забелязал. Имението на Кениън е идеалното място да бъде разтопен тайно, тъй като лорд Майкъл не е в имението и Мадок надзирава собствеността му.

— Защо Уилкинс ще отиде при Мадок, а не запази ценното откритие за себе си? — попита Клер.

— Най Уилкинс не е достатъчно умен, за да преработи и продаде среброто без опитен партньор като Мадок — отвърна Оуен. — Ако нашите предположения са верни, двамата могат да направят доста добри пари.

— Точно това търсехме! — възкликна Клер и от вълнение почти подскочи от стола. — В договора на лорд Майкъл е упоменато само въглища, и той няма никакви права върху минералите. Ако Мадок и Уилкинс добиват сребро или някаква друга ценна руда от мината, имаш основание да прекратиш договора. Дори лорд Майкъл да не знае за това, което неговите работници правят, със сигурност компанията ще отговаря пред закона за добиването на нещо, което ти принадлежи.

За миг настана пълна тишина. И тогава Никълъс се прокашля, скочи от стола, спусна се към Клер и я целуна. Едва след време се опомни, че го направи необмислено и бързо.

Обърна се към Оуен и обясни:

— Видях се с лорд Майкъл Кениън в Лондон. Бил е в армията на полуострова и затова е занемарил делата си. И тъй като категорично отказа да направи някакви промени, ние се опитвахме да измислим начин за прекратяване на договора. И сега, с Божия помощ, успяхме, благодарение на теб и на Хю.

Оуен се усмихна.

— За първи път си прав — всичко е благодарение на Бога. Трудно е да повярвам, че откриването на пътя до колибата и това, че отидох там, беше само заради Хю.

Склонен да го отклони от богословски тълкувания, Никълъс каза:

— Засега всичко е още предположение — това, от което се нуждаем, е доказателство от първоизточника. Можеш ли пак да ме заведеш в рудника? Ако двамата успеем да докажем, че сме видели незаконно добиване на минерали, мога да отида в съда, да спра производството, и тогава да започна сам да ръководя мината.

Оуен се намръщи.

— Няма да е лесно да се слезе в рудника. След като Мадок забрани да идваш, той даде нареждане на всички незабавно да го уведомят, ако навлезеш в неговата собственост. Мъжът, който наблюдава главната шахта, е добър младеж, но никога няма да се противопостави на заповедта на Мадок.

— Какво ще кажеш да отидем през нощта? Веднъж след като слезем под земята, няма да има значение кое време на денонощието е.

— След първото ти посещение Мадок ограда главния вход на мината и през нощта има кучета и пазачи. Вероятно ще успеем да

минем покрай тях, но ще бъде невъзможно да развием скрипеца, без да ни забележат. Всички смятахме, че Мадок е полудял, за да полага такива усилия, да те държи далеч от мината. — Оуен сви рамене. — Разбира се, винаги сме го смятали за малко луд.

Клер се обади:

— От това, което каза, трябва да изключим главната шахта, но какво ще кажеш за старата шахта Байчън? Онази, която се използва само за вентилация.

Очите на Оуен се разшириха.

— Каква памет имаш, девойко. Почти бях забравил за нея.

— Ще може ли? — попита Никълъс.

— Вероятно — замислено отвърна Оуен. — Много е тясна, но има ведро, което може да спусне и издигне само един човек. Ведрото се управлява от мъж и кон, така че ще се нуждаем от помощта само на още един човек. И това не е единственото предимство, шахтата е доста близо до затворения тунел, така че няма да се наложи да вървим много под земята и да рискуваме да ни видят. Ще го направим.

— Да го направим след четири дни. Ще имам време да се видя с моя партньор в Суонзи, с който да обсъдим законовото положение — каза Никълъс. — А също така, преди да влезем в мината, искам да посетя тази колиба, за да мога да я огледам по-внимателно. Ако там топят сребро, трябва да има следи около пещта или върху оборудването. Някои доказателства.

Оуен кимна.

— След четири дена. Това ще ми даде възможност да проверя дали въжето и ведрото са в добро състояние. — Той помръкна. — Колкото по-скоро го направим, толкова по-добре. През последните две седмици проблемите с газа нараснаха и три тунела се срутиха заради лошите подпори. Никой не е загинал, откакто вие заминахте, но чувствам го в душата си, че скоро нещо ужасно ще се случи.

— След една седмица мината ще бъде в мои ръце и аз ще мога да направя необходимите подобрения — уверено заяви Никълъс. Циганският инстинкт му подсказваше, че ще намери начин да отнеме управлението от лорд Майкъл. И ако Майкъл не харесаше това, щеше да бъде дяволски лошо.

Джордж Мадок нямаше време да се подготви за посещението на своя работодател. Лорд Майкъл Кениън прекрачи прага на кантората му, без да позволи на чиновника да съобщи за него.

Мадок не позна мършавия, с жесток поглед новопристигнал, съвсем променения млад лорд, който го нае преди четири години. И въпреки това, когато непознатият заговори, дълбокият му глас не можеше да бъде сбъркан.

— Съжалявам, че нахлух, без да те предупредя, Мадок, но неочаквано реших да дойда в Пенрийт.

Мадок бързо се изправи на крака и пое предложената ръка.

— Лорд Майкъл, каква изненада — заекна той. — Не знаех, че сте в Британия.

— Преди няколко месеца се върнах за лечение. И след като войната завърши, ще продам назначението си, така ще мога да участвам по-активно в управлението на делата си. — Без да изчака покана, лорд Майкъл седна. — Ще започна с... Искам да видя счетоводните книги за последните четири години.

— Нима има оплаквания от управлението ми? — сковано попита Мадок, опитвайки се да звучи повече възмутено, отколкото разтревожено.

— Не, няма — осигурил си много добри печалби. Само искам да се запозная отново с работата. — Негово благородие плахо, безрадостно се усмихна. — След толкова години в армията трябва да се науча пак да живея в цивилния живот.

— Разбира се. — Мадок мислеше трескаво. — Главните счетоводни книги от миналите години са в дома ми. Ще ги взема и ще ви изпратя всичко наведнъж. В странноприемницата ли ще отседнете?

— Не, ще бъда в Брин. Сега съм тръгнал натам, но реших да спра и първо да се видя с теб.

— За постоянно ли се връщате?

Кениън сви рамене.

— Не знам колко дълго ще остана. Не бързам да си тръгвам — Уелс е много приятно място през пролетта.

— Желаете ли чаша чай или може би нещо по-силно?

— Няма нужда. — Лорд Майкъл отново се изправи и започна да крачи неспокойно из обширната кантора. — Лорд Абърдар създавал ли ти е някакви проблеми?

— Малко — сепна се Мадок. — Как разбрахте?

— Видях го в Лондон и ми изнесе лекция за безопасността на мината — мрачно отвърна Кениън. — Скарахме се — дори използвахме насилие.

Мадок изсумтя:

— Графът май не осъзнава, че мините винаги са били опасни.

— Точно това му казах и аз. — Негово благородие лордът се извърна, изражението му беше сурово. — Влизал ли е в моята собственост?

— Само веднъж. Заповядах му да напусне и поставих охрана да наблюдава мината през нощта. Не се е връщал.

— Отлично. Ако Абърдар отново дойде, очаквам да вземеш всички необходими мерки, за да го отстраниш.

Плаха мисъл се прокрадна в ума му, но Мадок все пак я изрече:

— За да бъда откровен, дори да създава неприятности, имах някои опасения, ако забраня влизането на графа, защото той е ваш приятел.

— Беше. Вече не е — каза Мадок с глас, студен и пронизващ като зимен вятър. — Абърдар ни създаде доста неприятности. И няма да му позволя да попречи на делата ми. Информирай ме незабавно, ако се опита пак да създаде неприятности.

— Много добре, сър. Утре сутринта ще изпратя главните счетоводни книги.

С рязко кимане на глава лорд Майкъл напусна кантората и затвори вратата след себе си.

Мадок се отпусна в стола, после взе графата с уиски от шкафчето и с разтреперана ръка си наля огромна доза. Лорд Майкъл Кениън винаги е бил много хитър, но сега се беше превърнал в истинска заплаха. Защо не убиха това чудовище на полуострова?

Мадок беше доволен от себе си — постъпи разумно, като запази преправените счетоводни книги. Тази вечер щеше да ги прегледа, за да

се увери, че в тях няма нищо, което да накара проклетият лорд да застане нащрек. Освен това от мината се получаваха добри печалби. Не толкова, колкото бяха по-рано, но нямаше нищо в счетоводните книги, което да разкрие злоупотребите, които Мадок бе извършил.

И въпреки това завръщането на Майкъл беше беда. Когато купи мината и ентузиазирано се включи в работата, този мъж имаше отвратителния навик да се появява ненадейно там, където най-малко го очакваха и беше нежелан свидетел. Можеше да забележи несъответствията между сметките, фиктивно похарчените пари за дървен материал, греди, подпори и несъществуващите подобрения в галериите на мината. А също можеше да се натъкне на местата, откъдето Мадок получаваше изгодния си страничен доход. Трябваше временно да преустанови това.

Когато уискито успокои ръцете му, той се облегна назад и се намръщи. Син на пазача в работилница в Суонзи, той беше работил упорито, за да постигне всичко това. Четири години бе управлявал мината с такива грижи, сякаш беше негова собственост и нека бъде проклет, ако хрисимо приеме нарежданията на надменния аристократ.

За нещастие този надменен аристократ беше собственик на компанията. За известно време Мадок трябваше да играе ролята на покорен слуга. При добър късмет Кениън скоро щеше да се отегчи и да напусне долината, и нещата щяха да се върнат към нормалния си ход. Но ако той не...

Мадок не се безпокоеше да довърши мисълта си, но едва след като напълни отново чашата си с уиски, започна да обмисля какво може да направи, за да укрепи позицията си. Първата му идея имаше преимуществото, че беше проста и със сравнително добър шанс за успех. Ако се провали, щеше да опита по-сложна схема, която да се нуждае от вербуването на други мъже. Винаги имаше риск, но ако се наложи, той знаеше къде да намери главорези, които щяха да извършат всичко, каквото им нареди, и след това да си държат езиците зад зъбите.

Когато приключи с уискито, зловеща усмивка се появи на лицето му. И макар първата му реакция при завръщането на лорд Майкъл да беше гняв, колкото повече мислеше, толкова по-ясно виждаше, че това беше и шанс да получи това, което заслужава. Беше по-умен от Абърдар и Майкъл Кениън и работеше по-упорито. И тъй като онези

двамата бяха глупаци, беше дошло време Джордж Мадок да стане най-силният мъж в долината.

Когато видя малкия Олуен Лойд ожесточено да преследва изплашения пингвин, Клер постави ръка върху рамото на детето.

— Не дразни бедното животно, Олуен. Помисли си колко разтревожен може да бъде от толкова много непознати, които дразнят него и приятелите му.

Всъщност пингвините понасяха нашествието много добре. Когато птицата учудено забеляза, че детето не го последва, спря да се клатушка и започна разсеяно да кълве тревата. Олуен се наведе и вдигна бялото пухче, което беше паднало на земята, после пресметливо изгледа пингвина.

— Няма да го нараня, госпожо Морган — обеща тя. Забелязвайки, че Олуен вече стискаше пълна шепа с бели и черни пухчета, Клер попита:

— Искаш да занесеш това вкъщи, за да го покажеш на братчето си ли?

Детето отвърна важно:

— Ако си събера достатъчно пухчета, може би ще мога да си направя мое пингвинче.

Клер се усмихна.

— Може би кукла, но само мама и татко могат да направят истинско пингвинче бебе.

Олуен изсумтя.

— Ще видим.

Когато момиченцето продължи да събира още пухчета, Клер се засмя, после огледа със задоволство тълпата ентузиазирани деца. Пикникът при пингвините имаше страхотен успех.

На следващия ден след срещата на методистката група тя уговори с Марджед да доведе децата, за да видят странните животни. Приятелката ѝ заяви, че вече приближава първи май и какъв по-добър начин да отпразнуват пролетта освен с пикник?

Организирането на екскурзията не бе трудно, което беше добре дошло, защото имаха само два дни, за да се приготвят. Три каруци от Абърдар бяха постлани със слама и закарани пред училището. На тях

натовариха кикотещите се деца заедно с няколко майки, чиято задача беше да предпазват превъзбудените деца от прекатурване. И после каруците тежко се придвижиха до Абърдар през имението и нагоре по пътеката до езерото с пингвините.

Дори прочутото с непостоянството си уелско време им помогна, денят беше слънчев и топъл. Не че дъждът щеше да провали екскурзията; уелсци са корави хора, дори и децата. И въпреки всичко синьото небе и лекият бриз бяха за предпочитане.

Вместо да се вози в каруцата, Клер яздеше Ронда, малко и кротко уелско конче. Никълъс също беше с жребеца си. Тя се изненада, когато сам ѝ предложи да придружи похода, но си призна с искри в очите, че иска да защити пингвините от опасната радост на малчуганите.

Каквито и да бяха причините, той се забавляваше също като децата. Когато Клер го наблюдаваше, установи, че е способен да изживее мигове, присъщи на малките деца. Едва ли бе имал тази отличителна черта в характера през детството си. Завиждаше му, защото дори не можеше да си спомни да е изпитвала някакво подобно чувство на просто и невинно удоволствие, което видя върху лицето му, докато хранеше пискащите от радост пингвини от варела с риба.

Тя познаваше различна радост в неговите прегръдки... А когато той сръчно изтегли едно мокро дете от езерото, Клер извърна пламналото си лице. И макар да живееха заедно като брат и сестра, необузданите ѝ спомени отпреди не я напускаха.

Така е по-добре, убеждаваше се тя. Преди съзнанието ѝ да успее властно да се възпротиви, тя се присъедини към другите жени, които започнаха да раздават овнешки пай и стафиден кейк, приготвени от готвачката в Абърдар. За щастие кошниците бяха препълнени с храна, защото по-големия дял трохи и кейк получаваха пингвините.

Небето беше започнало да се заоблачава и когато всички се нахраниха, настана време да се приберат вкъщи. Никълъс вдигна малчуганите върху каруците, повечето се търколиха върху сламата и задрямаха като малки кученца. Когато преброиха всички, той даде знак на каруцарите да потеглят.

Никълъс и Клер тръгнаха последни. И понеже своенравният жребец не беше безопасен за любопитните деца, той яздеше кротък дорест кон.

— Беше много забавно. Трябва отново да го направим.

Тя се усмихна и насочи Ронда след каруците.

— Радвам се, че мислиш така, защото наистина нямаш избор. Когато децата се приберат вкъщи и разкажат на семействата си, общественият натиск ще те принуди да организираш празник, на който цялото село ще иска да присъства. Мисля, че неделя следобед ще е най-подходящо.

Той се засмя.

— Много добре. Какво ще кажеш за Енъовден, 21 юни? Ако цялото село дойде, вероятно ще бъде най-добре да организираме пикника в по-ниската част, на откритото пространство, и да допускаме на малки групи хората при пингвините. Не искам алчните животни да се откажат от рибата и да започнат да се хранят само със стафиден кейк.

Дълго време яздеха в мълчание. Отпред гласът на Марджед се изви в песен и скоро въздухът се изпълни с тънките гласчета на все още будните деца. За Клер това беше един от онези мигове в живота, през които щастието преливаше в сърцето ѝ.

Бяха минали една трета от разстоянието надолу по склона, когато Никълъс небрежно подхвърли:

— Може би не си чула, но вчера в долината се е върнал Майкъл Кениън. Казват, че е отседнал в имението Брин и се занимава с моите дела.

Клер рязко извърна глава.

— Той е тук?

— Така казват. — Никълъс леко се усмихна. — Не се плаши, Кларисима. Брин е единствената къща, която Майкъл притежава и е нормално да живее в нея.

— Не е нормално, ако е решил да поднови кавгата. — Тя огледа разтревожено хълмовете. — Той е опасен мъж, Никълъс.

— Да, но и умен. Едва ли ще реши да ме убие, щом ще бъде първият заподозрян човек — спокойно изрече Никълъс. — Предполагам, че когато се е успокоил след дуела, си е спомнил какво му казах за мината и е решил да провери.

Клер промълви колебливо:

— Надявам се, че си прав.

За няколко мига настана тишина, когато свърши едната песен и започна нова. Сега небето беше сиво и се чу тътен от далечна

гръмотевица. Миг по-късно прокънтя нов гръм, много по-близо. Понито на Клер подскочи от уплаха, а дорестият кон на Никълъс изцвили тревожно и пронизителният рязък звук изпълни въздуха с напрежение.

Никълъс ругаеше ожесточено, докато се мъчеше да се задържи върху седлото. След като успя да успокои жребеца, той се наведе и потупа Ронда по хълбока.

— Скрый — се зад скалата отпред — изкрещя той. — Веднага!

Понито препусна в галоп, а дорестият кон го последва. За малко Клер да падне от седлото, но след няколко ужасни мига, тя успя да запази равновесие. Понесоха се надолу по склона, докато пътеката направи завой и те се прикриха зад една висока скала.

Никълъс извика:

— Сега можеш да намалиш. Тук сме в безопасност.

Клер дръпна юздите на коня си и извърна поглед към Никълъс. Преди да попита какво е причинило този галоп, тя видя кръвта, стичаща се по врата на дорестия кон.

— Мили Боже, било е изстрел от пушка, а не гръмотевица! — задъха се тя. — Добре ли си?

— Чувствам се чудесно. Кеъсар беше улучен, но куршумът не успя да ме засегне. — Той наведе глава и огледа раната на коня. — Само леко е одраскан. Има рана, но не е опасна.

— Не е опасна? — изкрещя Клер. — Можеха да те убият!

— Нямаше да е първият случай, когато браконьер застрелва някого. Имахме късмет. — Той избърса потните струйки по врата на дорестия кон и процеди няколко ругатни за успокоение.

Клер изпита силно желание да го удари.

— Сериозно ли мислиш, че изстрелът е съвпадение със завръщането на лорд Майкъл в Пенрийт? От един ден е тук, и вече се опитват да те убият.

Никълъс спокойно я изгледа.

— Съвпадение е, Клер. Откъде Майкъл ще знае къде да ме намери днес?

— Всеки в долината знае за днешния пикник — остро възрази тя. След като обмисли мълчаливо думите ѝ, Никълъс отвърна:

— Ако Майкъл искаше да ме застреля, нямаше да го направи там, където куршумът може да улучи жена или някое дете от каруцата.

— Той притисна носната си кърпа върху врата на коня, за да спре кръвенето. И както в Лондон, той добави: — Нито щеше да пропусне.

И понеже знаеше, че нервността ѝ няма да подобри положението, Клер попита по-спокойно:

— Не е ли по-безопасно, ако се уверим, че стрелецът е бил лорд Майкъл? Ако вземеш предпазни мерки, може да спасиш живота си.

— Какво искаш да направя? — Никълъс подкара коня си в равен ход. — Мога да разбера откъде дойде изстрелът, но няма да е лесно да се открие кой е стрелял. Ако отида при властите и обвиня Майкъл в опит за убийство, ще отхвърлят обвинението, защото нямам никакво доказателство. И дори този куршум да бе предназначен за мен, няма да прекарам останалата част от живота си, като се крия и свивам от страх далеч от прозорците, за да не ме застрелят — бих предпочел да съм мъртъв. Не ти го казвам, за да успокоя тревогите ти, Клер — искрено вярвам, че бе случаен изстрел на браконьер. Ако Майкъл е тръгнал срещу мен, щеше да бъде лице в лице.

— Колко време ще го оправдаваш? — безпомощно изрече тя. — И въпреки че приемам твоята лоялност, не разбирам как може да си сигурен в това, което Майкъл ще извърши. Не си го виждал от години, и може много да се е променил.

За кратко Никълъс язди в мълчание. Накрая каза:

— Няма човешко същество, което да е напълно предсказуемо, но е възможно да познаваш достатъчно добре човек, за да разбереш границите на това, което може да направи. Майкъл е от малкото хора, които познавам доста добре. Не се изненадвам, че е разгневен, огорчен и съкрушен — винаги се е измъчвал от тези чувства. Но в същото време честта е такава необходима част от съществуването му, както кръвта и въздухът. Да, той е опасен. Но никога няма да повярвам, че е подъл.

— Вчера ходи до колибата в имението на Кениън и намери доказателство, че там се преработва сребро — каза тя. — Утре с Оуен ще слезете в рудника да търсите още доказателства за незаконното добиване на метали. Когато доказваш това, мислиш ли, че лорд Майкъл ще стои със скръстени ръце, докато проваляш предприятието му?

Той спокойно я погледна.

— Не искам да провалям компанията му. Всичко, което трябва да направи, е да осигури по-голяма безопасност и да поддържа мината. Но ако избере по-трудното... — Никълъс сви рамене. — Така да бъде.

Предугадила собствените си мисли върху неговите устни, тя строго изрече:

— Не съм те карала да прекараш останалата част от живота си скрит вкъщи, но най-малкото може да бъдеш внимателен.

— Не се тревожи — докато бях в Лондон, промених завещанието си. Ако нещо ми се случи, ти ще станеш управител и ще получиш голяма сума, за да направиш каквото е необходимо за благополучието на Пенрийт. И добра заплата, която да компенсира загубеното ти време и усилия. — Той ѝ отправи иронична усмивка. — Наистина трябва да се молиш Майкъл да ме убие, защото ти и селото ще имате полза от смъртта ми.

Този път тя го удари или поне се опита, замахна разярено към лицето му с отворена длан.

Никълъс ловко улови ръката ѝ и я задържа неподвижна във въздуха, докато дърпаше юздите на дорестия си кон. Когато нейното конче покорно спря, той попита:

— Защо беше това?

— Как се осмеляваш да ми говориш да се моля за смъртта ти. — Сълзи се стичаха по бузите ѝ. — С някои неща човек не трябва да се шегува.

— Животът е шега, Кларисима. — Той докосна устните си с върха на пръстите ѝ, после пусна ръката ѝ. — А смехът е единственият начин да оцелееш. Не трябва да се тревожиш за мен.

— Нямам избор — прошепна тя. — И ти го знаеш.

Лицето му се изопна и той се извърна, после отново леко пришпори коня напред.

Докато яздеха мълчаливо по пътеката, тя знаеше, че той я бе разбрал, видя го в очите ѝ. Но нямаше чак такава проникателност, че да го знае по-добре от нея.

Никълъс се събуди в забулен от мъгла свят. Усмихна се доволно — идеално време за тайно влизане в рудника.

След като облече износените миньорски дрехи, той слезе на долния етаж да закуси набързо. Клер вече беше станала и го погледна загрижено, когато се надигна да му налее кафе.

— Моля те, бъде внимателен.

— Ще бъда. — Той набързо погълна горещото кафе, после си намаза филия с мармалад. — До довечера. Успехът ще бъде в наши ръце. — Отхапвайки си от филията, Никълъс напусна къщата и се запъти към конюшната.

Стелещата се мъгла превърна пътуването до Пенрийт във вълшебно красиво приключение. Никълъс си затананика от вълнение, докато се спускаше по познатия му път. Испита странни чувства при спомените за съпротивата му срещу Клер в опитите ѝ да го въвлече в делата на селото. Сега се чувстваше по-жизнен, а не беше изпитвал това усещане от години. Само ако успееше да привлече Клер и в любовните дела...

Замисли се. Тази проклета връзка като между брат и сестра бе невероятно трудна и досадна. Имаше нещо неустойливо в съчетанието на невинност и страст у Клер и представите за нея го преследваха ден и нощ. Не би погледнал спокойно пак към билиардната маса.

Доброто му настроение бързо изчезна. Сегашното положение беше почти непоносимо; бъдещето още по-лошо, защото тя твърдо възнамеряваше да си тръгне, когато изминат трите месеца. Без съмнение трябваше да има решение на дилемата му, но проклет да бъде, ако знаеше какво е то.

Испита облекчение, когато пристигна на предварително уговорената им среща до малката горичка, недалеч от мината. Оуен вече чакаше заедно с един по-възрастен мъж с дървен крак. След като Никълъс слезе от коня, Оуен ги запозна.

— Това е Джейни Харкин. Той ще работи с въжето и ведрото.

Те тръгнаха мълчаливо към целта си, а Никълъс водеше своя кон. Обичайният шум от близката мина пронизваше мъглата. Намираха се в най-ниската част на долината и мъглата беше толкова гъста, че ги принуди да вървят бавно, за да не объркат пътя. Никълъс нямаше нищо напротив. Шахтата Байчън беше доста близко до главния вход на рудника, така че някой можеше да забележи подозрителното раздвижване, но днес мъглата прикриваше действията им.

Когато стигнаха входа, Никълъс впрегна коня си за колелото, което задвижваше ведрото. За случая бе избрал силен и спокоен червеникавокафяв кон. Оуен провери скрипеца и въжето и кимна.

— Ще тръгна първи. Джейни, ще ти сигнализираме чрез издърпване на това въже, което ще разклати малкото звънче.

След като показа сигнала, той запали свещта и стъпи във ведрото. Харкин подкара кроткото животно и Оуен изчезна от погледа им в тясната шахта, съпровождан от звука на скърцащото колело. Когато камбанката извъня, Джейни смени посоката на движение на колелото и издърпа ведрото на повърхността.

Беше ред на Никълъс. Запалил вече свещта си, той стъпи вътре и кимна на Джейни да започва. Докато се спускаше, реши, че придвижването с ведро е някак по-удобно от висенето на въжената примка, както беше при първото им влизане в рудника. Шахтата Байчън обаче беше толкова тясна, че изпита чувството, сякаш се мушка в лисича дупка. Спускаше се шумно, ведрото се люлееше и се удряше в стените. Точно преди да достигне дъното, свещта му изгасна. За късмет Оуен го чакаше.

Никълъс изскочи от ведрото и запали свещта си от огъня на другия мъж.

— Накъде?

— Оттук. — Оуен тръгна вдясно. — Не е далеч, но ще минем по заобиколен път, така че вероятността да ни видят да е по-малка. — Това беше един от най-старите сектори на мината и подпорните греди бяха малко и на голямо разстояние. Като следваше другия мъж, Никълъс си спомни първото им влизане в рудника и чудесната възможност да остане насаме с Клер. Постигна огромен напредък в целуването този ден...

Насили се да отхвърли тези мисли. Вече беше разбрал, че мината не е място, където можеш да отклоняваш вниманието си.

Минаха през една от хоризонталните галерии, която отвеждаше водата от мината, после се притаиха в изоставен тунел, докато около половин дузина момчета избутаха пълните си вагонетки към главната шахта. След като тракането на колелата стихна, те продължиха.

Когато преминаха галерията, където се чуваха металически звуци от ударите на кирки, Оуен се начумери и каза:

— Оттук младежите са взели вагонетките. Някои от миньорите са решили да работят в този забой. Не ми харесва това — има твърде много газ в тази част на мината и затова не сме работили тук от години. Но съществува добра жила в забоя, затова се намериха няколко желаещи, които решиха да рискуват. Особено след като наскоро Мадок намали заплащането, един миньор трябва да изкопае повече въглища, за да спечели същите пари, както преди.

Няколко минути по-късно стигнаха до една галерия с подпори. Оуен легна на земята и започна да пълзи, а Никълъс го последва. Наблюдаваше с интерес тънкия слой прах върху земята, което означаваше, че е влизано скоро, и то доста често.

Докато стигнаха края на галерията, Никълъс няколко пъти извърща поглед към стената и забеляза скали, които променяха цвета си. Оуен плъзна длани върху камъка.

— Ако можем да открием това, което предполагам, че се намира тук...

Като направи същото, Никълъс попита:

— Какво търсим?

— От време на време се натъкваме на кухини в скалата. Наричаме ги *voogs* и могат да бъдат с размери от орех до огромни стаи. На такова място може да се открие сребърна жила. Уилкинс бе един от въглекопачите, когато започнахме да работим в този забой. Предполагам, че е проникнал в огромна дупка и е държал устата си затворена, щом е осъзнал какво е намерил. И никой не е забелязал, защото после спряхме работа и изоставихме жилата.

Докато Никълъс опипваше с длан скалата, ръката му неочаквано потъна в пукнатина на височината на коляното. Той приклепна, за да може да я огледа по отблизо и откри един процеп, висок малко повече от половин метър.

— Това трябва да е.

Когато Оуен се доближи до него, Никълъс легна по корем и се мушна в дупката.

— Нека да разберем къде отива.

Процепът се отклони вляво, после стана по-широк и се откри по-голямо кухо пространство. Той вдигна свещта и се задъха от изненада, когато светлината отрази от повърхността хиляди искри. Кухината представляваше продълговата галерия с неправилна форма, около два метра широка и метър и осемдесет висока. Но това, което я правеше необикновена, бяха блестящите кристали, издадени от стените. Като пристъпи предпазливо, така че да не удари главата си в стърчащ твърд кварц, той се изправи и извика:

— Влез. Това място е невероятно.

След минута Оуен се присъедини към него. Като се изправи, той с благоговение започна да оглежда повърхността.

— Кристална пещера. Древните хора са вярвали, че подобни места са омагьосани и вероятно са прави. Виждал съм по-малки кристални пещери, но никога толкова голяма.

Никълъс посочи един участък, откъдето бяха къртили кварц.

— Това ли търсим?

Оуен избърса малките парченца кристал и приближи свещта. На светлината заблестяха многобройни сребърни късчета. Той посочи една мъничка нишка в средата на къртената повърхност.

— Това е нишката, която е прекъсната, когато са издълбали и извадили сребърната буца. Нека да видим колко други такива места има.

Те внимателно започнаха да оглеждат и откриха почти четиридесет места, откъдето беше дълбано. Няколко приличаха на изоставени сребърни жили. Откриха и друг, по-нисък, проход. Оуен измърмори:

— След като Уилкинс извади всичкото сребро оттук, вероятно ще започне да пробива дупки, надявайки се да намери до тази пещера нова кухня.

Оуен се промуши през пролуката в по-малка кухня, която също съдържаше кварцови образувания, макар и не толкова много. Вероятно скоро е била открита, защото имаше малко изкъртени повърхности.

Когато Никълъс вдигна свещта и разгледа тавана, нещо бляскаво прикова погледа му. Той огледа по-отблизо и видя сребърна жила,

която се извиваше неравномерно около кварца.

— Еврика — тихо възкликна той. — Непокътното образование.

Оуен се приближи и погледна през рамото му.

— Прекалено е красиво, за да се разруши, нали?

— Така е, но трябва да го вземем като доказателство. Като отидем в съда, ще ни помогне да изложим случая си пред магистратите, които със сигурност никога не са виждали сребърна жила.

Оуен беше донесъл няколко малки инструмента и започна да дълбае кварца.

— Ще ми трябва малко време, за да го извадя — оживено каза той. — И след като повечето образувания вероятно се премесват с кристалите, не е лесно да се намери толкова голям като този. Предполагам, че Уилкинс работи тук от месеци, по няколко часа на ден, така че никой не е забелязал какво става.

Той измъкна цялото образувание, кварца и другите примеси в него, после го подаде на Никълъс.

— Принадлежи ти.

Блестящият експонат беше с размери на ябълка, само че много по-тежък. За да защити крехкия кристал и сребърните жилки, Никълъс го уви в носната си кърпа, после го пусна в най-дълбокия джоб на якето си.

— Когато излезем оттук, искам да дойдеш с мен в Суонзи, така че и двамата да дадем писмено показание под клетва пред магистратите. Адвокатът ми е готов да помоли за съдебно разпореждане. До утре мината ще бъде затворена.

Върху челото на Оуен се очерта дълбока бръчка.

— Не бих ти помогнал, ако знаех, че може миньорите да останат без работа.

— Разбира се, че няма — увери го Никълъс. — Ще взема всички мъже на същата заплата. Могат да работят на каменната кариера, да започнат строежа на релсовия път за вагонетките. Никой няма да загуби от това.

Оуен кимна одобрително, после легна и излезе от кухнята. Никълъс го последва, погълнат от мисли за предстоящите си действия. Пробиха си път и тръгнаха обратно по същия път.

Когато минаха един малък тунел, който водеше до новия забой, чуха да се приближават няколко мъже. Оуен прошепна:

— Винаги съм имал усет към разкриване на газа и сега е много по-плътен отпреди. Ако искаме да не се случи най-лошото, ще трябва да угасим свещите и да открием пътя в тъмното. Благодаря на Бога, че някой от младежите е забелязал това и е убедил другите да напуснат.

— Или е това, или някой от миньорите е изпратил другите да излязат, защото ще опита старата техника: ще легне, ще възпламени газа и ще остави пламъците да минат над него.

— Понякога се прави, но се надявам, че няма да опитат тук. — Дори на слабата светлина на свещта се забелязваше загриженото изражение на Оуен. — Заради скъперничеството на Мадок укрепването в тази част е най-лошото в рудника — повече от подпорите бяха свалени и преместени в новите галерии. Няма да са необходими много усилия, за да се срути всичко тук. А има и опасност от експлозия на газа. — Той направи гримаса. — И прахът във въздуха може да се взриви, дори да са взети необходимите предпазни мерки.

Никълъс се опита да се успокои, че опитните миньори няма да направят нещо, което е толкова опасно, но усети, че неволно ускорява крачка. От личен опит знаеше, че всяка група има своите глупаци. Той тихичко въздъхна от облекчение, когато стигнаха шахтата, където ги чакаше ведрото.

Тогава избухна експлозията. И двамата замръзнаха по местата си, мъж закрепва в агония и ужасен тътен проехтя в галериите. Нов взрив разлюля земята, този път по-близо. С пепеливо бледо лице Оуен възкликна:

— Господ да ни е на помощ, това място ще се срути!

Никълъс се вторачи в спуснатото ведро, мислите му трескаво се лутаха, когато се опитваше да измисли начин как и двамата наведнъж да успеят да се издигнат на повърхността. Само след миг установи, че това е невъзможно. Сграбчи ръката на Оуен и го дръпна към ведрото.

— Първи си, имаш семейство.

За момент Оуен се поколеба, после се отдръпна.

— Не!

Никълъс понечи да изрече, че експлозията вероятно няма да стигне толкова далеч, но не успя. Вместо да губи време в разговори, Оуен се отдръпна, сви юмрук и го стовари в челюстта на графа.

Неочакваният удар свари Никълъс съвсем неподготвен. И макар той да не загуби напълно съзнание, всичко пред очите му се замъгли и коленете му се подвиха. Опита се да протестира, но Оуен го блъсна във ведрото и уви ръцете му около едно от повдигащите въжета.

Щом го напъха във ведрото, Оуен силно дръпна сигналното въже. Звънецът слабо иззвъня и Никълъс започна да се издига към повърхността, проклинайки се разярено за безпомощността си. Под него бедствието приближаваше. Въздушна вълна проникна в шахтата, ведрото силно се блъсна в стената.

Веднага щом стигна повърхността, Никълъс изскочи и закрепя:
— Спускай това нещо долу! Избухна експлозия, може да погуби Оуен.

Джейни Харкин мигновено се подчини. Обезумял, опитващ се да ускори спускането на ведрото, Никълъс се втурна към коня и използва известните му цигански магии, за да убеди животното да побърза.

Но беше много късно. Под тях земята се разтърси, облаци задушлив пушек изригна нагоре.

Силният взрив изхвърли ведрото във въздуха като ракета. Откъснато от придържащите го въжета, то тупна на земята на около десетина метра. Докато Никълъс гледаше втрещен, шахтата се сгромоляса и блъвна гъсти валма прах и пушек.

Катастрофата, която всички предричаха, накрая връхлетя мината в Пенрийт.

Взривът бе чул из цялата долина. Силни, здрави мъже от километри разстояние се стекоха към мината, за да участват в спасителните операции. И тъй като Байчън беше безвъзвратно затрупана, Никълъс побягна към главната шахта и се присъедини към групата спасители, които слязоха под земята. Макар няколко мъже да го разпознаха, изглеждайки го изненадано, никой не повдигна въпроса, дали има право да бъде там. В рудника той не беше граф, а само още две ръце за помощ.

В района на бедствието Никълъс с часове размества и отстранява струпаните скали, докато ръцете му се израниха, а мускулите му затрепериха от изтощение. Той успя да пропълзи в образуванa кухня от натрупани отломки и измъкна един младеж, който беше все още жив. Повечето от откритите миньори не се нуждаеха от помощ.

След многобройни часове на трескава работа някакъв новопристигнал мъж го пое и го поведе обратно към шахтата, като му говореше, че се нуждае от почивка, защото, ако не го направи, ще им бъде по-скоро в тежест. Когато Никълъс се изкачи на повърхността, откри, че мъглата се бе вдигнала, слънцето залязваше и обливаше долината е кървавочервена светлина. Някъде наблизо властен глас заповяда нещо, но Никълъс беше твърде уморен, за да успее да разбере думите му.

Когато извърна отново поглед, друг приятел го поведе към масата с натрупани сандвичи и силен чай. Само при мисълта за храна стомахът му се преобърна, но той прие голяма чаша с горещо кафе, която някой му пъкна в ръката. Беше с прекалено много захар, но топлата подсладена напитка малко му проясни разума. И макар да имаше много рани и изгаряния, той не чувстваше болка. Изобщо не чувстваше нищо.

Мястото гъмжеше от хора. Някои трескаво работеха, повечето бяха роднини на миньорите и се надяваха да чуят добри новини за затрупаните мъже. Едни плачеха, други чакаха мълчаливи и сковани.

Никълъс никога, до края на живота си нямаше да забрави техните лица.

Не се изненада, когато видя Клер. Като остров на спокойствие в центъра на хаоса, тя се грижеше за храната на работниците. И макар да беше на около петдесет метра, вероятно бе усетила погледа му, защото извърна глава. За момент очите им се срещнаха и съзряха един в друг чувство на вина и разкаяние, което измъчваше и двамата. Той рязко се извърна, знаейки, че в сегашното му състояние на слабост тя лесно щеше да преодолее неговата съпротива. Ако това се случеше, той щеше напълно да изгуби същността си и се предаде.

Като насън се насочи към жертвите от катастрофата — две редици трупове лежах на земята, покрити с празни чували. Преброи ги — двадесет и осем. Докато гледаше като втрещен, положиха нов мъртвец в края на редицата. Тялото беше неузнаваемо обгорено, но обезумяла от тревога, една жена коленичи, огледа верижката, после зави от скръб. Когато покриха тялото, по-възрастен мъж я отведе, сълзи се стичаха върху лицето му.

Съкрушен, той се извърна и се озова лице в лице с Марджед Морис. На шестнадесет години тя беше най-хубавото момиче в долината, а сега се бе превърнала в прекрасна жена. Но в този миг лицето ѝ беше измъчено и изглеждаше много по-стара. Тя промълви:

— Оуен го няма. Има... има ли някакъв шанс да го открият?

Никълъс предпочиташе да бе умрял в мината, отколкото да отговори на въпроса ѝ. Но ѝ дължеше този отговор, защото само той знаеше къде беше Оуен по време на взрива.

— Не мисля, Марджед — измъчено рече той. — Шахтата Байчън е блокирана и галериите около нея трябва да са се срутили. — Гърлото му се присви. Като преглътна трудно, той добави: — Миньорите не се надяват да открият оцелели в тази част на мината.

За миг тя остана неподвижна и само се взираше в него, зачуден дали го бе разбрала. После видя как цялото ѝ тяло се разтресе.

Не успял да понесе болката в очите ѝ, той я издърпа в прегръдката си, повече за собствена утеха. Тя се притисна, вкопчи се в него като удавница, ридание разтресе слабото ѝ тяло.

С болезнени сълзи в очите Никълъс хрипливо изрече:

— Никога няма да липсва нещо на теб и децата, Марджед. Давам ти клетва. — Дори след като изрече това, знаеше колко жалка е утехата

му, ако въобще парите можеха да заместят мъртвия съпруг и баща.

Клер се приближи с мрачно лице. Над раменете на Марджед Никълъс ѝ отправи поглед с отчаяна молба. Разбирайки го много добре, тя се приближи до приятелката си и нежно каза:

— Ако има добри новини, незабавно ще ти съобщим. Сега ще те отведе вкъщи. Децата имат нужда от теб.

Марджед се изправи бавно и прокара длани през лицето си.

— Разбира се, трябва да отида при децата. И трябва да ка... кажа на майката на Оуен — мрачно продума тя. За миг ярост проблесна в очите ѝ. — Никога няма да позволя на синовете си да работят тук. Никога! — Като хвана ръката на Клер, извърна се и те се отдалечиха.

Никълъс се взираше в двете жени, докато се скриха в тълпата. Почти се беше стъмнило и вече бяха запалили фенери. С блещукащите светлини мината му напомни на зловеща средновековна картина на ада.

С натежало сърце той се приближи до главната шахта и се присъедини към групата мъже, които се връщаха в рудника след кратка почивка. Покрити с черен въглищен прах, те почти не се различаваха един от друг. Никълъс знаеше, че изглежда като тях.

Докато чакаше да слезе, познат глас изсъска:

— По дяволите, какво правиш тук, Абърдар? Махай се от собствеността ми!

Никълъс се извърна и видя Майкъл Кениън да бърза към него. Той смътно осъзна, че беше чул гласа на Майкъл — този, който даваше нареждания и организираше спасителните работи много ефективно и хладнокръвно, което беше усвоил по време на боевете.

— Овладей гнева си, докато всичко това приключи — отпаднало изрече Никълъс. — Дотогава се нуждаеш от всяка помощ, която можеш да получиш.

Другият мъж отвори уста за язвителен отговор, но Никълъс го изпревари и вдигна ръка.

— Майкъл, затвори проклетата си уста.

Ярки петна от ярост избиха по бузите на Майкъл, но той не проговори. С присвити в тънка черта устни той се извърна и се отдалечи.

И Никълъс се върна в мината.

След като заведе Марджед в дома ѝ, Клер не видя Никълъс два дни след експлозията. Това стана чак когато Луис, каруцарят, който разнасяше различни неща в околността на Пенрийт, докара в безсъзнание графа. Когато Рийс Уилямс повика Клер, тя се скова от уплаха, виждайки състоянието му. Не само бе с разкъсани дрехи и мръсен, но кървави петна покриваха ръцете и дрехите му.

Забелязал загрижеността ѝ, Луис я успокои:

— Не е наранен, госпожице Морган, само е в несвяст от умора. — Той кимна одобрително. — Графът може да е циганин, но е добър човек. Не се страхува да омърси ръцете си. Не е спал два дни, така казват, но човешкото тяло все пак трябва да почине.

Уилямс и портиерът вдигнаха Никълъс от сламата, постлана в каруцата. Като видя изражението на Клер, икономът я утеши:

— Не се притеснявайте, госпожице. Ще се погрижим добре за него.

И понеже знаеше, че само ще им пречи, тя отново се извърна към каруцаря:

— Колко са жертвите, господин Луис?

Той направи гримаса.

— Тридесет и два трупа, няколко дузини ранени, а петима все още липсват. Едва ли има семейство в долината, което да не е пострадало. Не се надяват да намерят повече живи. Спасителният екип ще продължи да търси тела, но утре редовната работа отново ще започне в тази част на мината, която не е засегната.

Животът трябваше да продължи, мрачно си помисли Клер; без съмнение Мадок и лорд Майкъл не биха искали да губят повече от печалбите си в бавене.

— Благодаря, че докарахте лорд Абърдар в дома му. — Тя се поколеба, зачудена дали беше очаквал по-осезаема награда.

Като предусети мислите ѝ, Луис каза:

— Няма нужда, госпожице Морган. Лорд Майкъл Кениън се грижи за мен. Не само не е груб с нас, но е и честен. Слиза няколко пъти под земята. — Гласът му поверително се сниши. — Мъжете се надяват, че сега той ще започне да управлява мината. Джордж Мадок никога нямаше да издържи толкова дълго в спасителните работи.

И така все пак лорд Майкъл имаше някои добри качества и сега щеше да се опита да откупи вината си. След като се сбогува с каруцаря, Клер се прибра вътре и нерешително се повъртя във фойето, чудейки се какво да прави. И тя беше работила дълги часове след експлозията. Освен че организира изхранването на работниците от спасителните групи и изпълни основни медицински грижи, беше ходила по домовете на някои приятели, бе им предложила и утеха, и материална помощ.

По-рано през деня я беше връхлетяло изтощението. След като спа три часа, тя се беше приготвила пак да се върне в селото, но от това, което Луис ѝ каза, разбра, че критичните моменти бяха преодолени. И макар определено да можеше да помогне с още нещо, усърдието ѝ едва ли щеше да е от голяма полза, след като беше толкова изтощена и не можеше да мисли ясно. С въздишка тя се изкачи по стълбите и си легна. Когато Клер се събуди, вече се беше стъмнило. И макар да се чувстваше изтощена, съзнанието ѝ беше ясно, когато се изправи пред болезнената мисъл, че никога повече няма да види Оуен. Скръбта от загубата му засили още повече мъчителната ѝ болка за Марджед и децата.

Нощта сякаш бе съзвучна с настроението ѝ. Започна да се развихря буря, вятърът засвистя около къщата и заудря клони по прозореца. Далечна мелодия се смеси толкова неуловимо с вятъра и скръбта ѝ, че трябваше да мине време, за да осъзнае, че елегичните акорди не бяха въображаеми. Точно както през първата ѝ нощ в Абърдар, но този път знаеше източника. Никълъс се беше събудил след продължителен сън и свиреше погребална песен.

Тя не можеше повече да понесе самотата си. Стана, нахлузи пантофите и плисна студена вода на лицето си. Все още носеше измачканата дневна рокля, нямаше сили да я съблече, преди да си легне. Вместо да прибере косата си, тя я върза отзад с ластик и тръгна да търси Никълъс. Беше много късно и предположи, че всички в имението отдавна са заспали.

Откри го в тъмната библиотека, тихо пееше старинна елегия. Изкъпан и облечен, както обикновено, в черно и бяло, изглеждаше напълно нормално — с изключение на охлузванията върху лицето и кръвта по пръстите му, стичаща се върху металните струни на арфата. Той вдигна глава, когато тя влезе, но погледът му остана безразличен.

А после пак се наведе над инструмента. И макар думите и мелодията да бяха уелски, извечна циганска скръб се промъкваше в музиката.

Тя безмълвно прекоси стаята и добави въглища в камината. После седна в люлеещ стол и отпусна глава върху облегалката, отдадена на музиката, изпълваща душата ѝ.

Последният акорд изпълни стаята, стихна и замря. В тишината, която последва, прозвуча тътен от далечен гръм. Сякаш даде сигнал на Никълъс, който изрече с напрегнат глас:

— Трябваше да направя повече. Предупреди ме за опасността в мината, но не приех сериозно думите ти. За мен цялото това предизвикателство беше само една игра.

Изненадана от думите му, тя каза:

— Разговаря с лорд Майкъл и даде най-доброто от себе си, за да прекратиш договора. Какво друго можеше да направиш според закона?

— Можех да направя много повече. — Той остави арфата и се изправи, после започна да кръстосва из тъмната стая. — Отговорен съм за смъртта на Оуен.

— Не се самообвинявай — прошепна тя. — Всеки, който работи в тази мина, е готов да умре.

— Но ако Оуен не беше с мен, сега щеше да е жив. — Като спря до прозореца, Никълъс издърпа завесите и вдигна рамката, после дълбоко издиша, сякаш се опитваше да се освободи от бурята в душата си. — Бяхме на дъното на шахтата Байчън, готови да си тръгнем, когато избухна първият взрив и започнаха да се срутват галериите. Ведрото можеше да вдигне само един човек.

Той впи пръсти в прага на прозореца.

— Заради семейството му го накарах да тръгне първи. Вместо да спори, ме удари в челюстта и ме бутна във ведрото. Само още минута или две, и щеше да излезе, но нямаше достатъчно време. Нямаше достатъчно време... — Гласът му заглъхна, дъждовните капки забарабаниха по стъклото и го мокреха през отворения прозорец.

Той се извърна, погледът му излъчваше същата безумна ярост, когато разсече портрета на съпругата си. Но този път беше по-лошо, беше насочил гнева си към самия себе си.

— Ако моят живот струва сто златни гвинеи, Оуен беше безценен — ожесточено изрече той. — Оуен знаеше как да гради, как

да пее, как да се смее. Той обичаше и беше обичан. Господи, защо него, а не мен?

Ноктите му се забиха в облегалката на стола. На негово място тя щеше да се чувства точно по същия начин — смъртта щеше да е полесна от живот с цената на живота на приятел. Опитвайки се да облекчи мъката му, тя каза:

— Ако се е жертвал заради теб, това е, защото ти имаш власт да направиш промени. В бъдеще много други хора могат да бъдат спасени.

— Това не е достатъчно! — Неочаквано, с ожесточение Никълъс вдигна арфата и я захвърли с всичка сила в стената. Деликатният инструмент се разби на парчета, издаде странен стон на разкъсани струни, от които се разнесоха звуци на болезнен дисонанс. Светкавица процепи тъмното небе и освети със зловещ блясък Никълъс и счупената арфа.

Когато гърмът отекна из долината, тя извика:

— Спри да се обвиняваш! Ти не си всемилостивият Господ!

— От това, което виждам, дори Господ не е всемилостив — ожесточено изрече той. — Чел съм книгата на Йов и Бог не показва никакво превъзходство с жестокостта на изпитанието си.

Клер знаеше, че трябва да го упрекне за светотатството му, но не можеше — беше трудно да повярва в божествената справедливост, когато нелепо умираха добродетелни хора.

С неспокойни крачки Никълъс се приближи до огъня. Опря ръце в полицата на камината и се вторачи във въглените.

— Ако бях действал по-бързо — ако бях отделил повече време в размисъл да помогна на хората — както правех, за да те вкарам в леглото — това нямаше да се случи. Оуен и другите щяха да са живи. — Разтреперан, той си пое дълбоко въздух. — Две от жертвите са деца като Хю Уилкинс.

— Ако трябва да обвиняваш някого, Мадок е правилният ти избор. Или лорд Майкъл, който има власт, но се оттегли като алчен глупак.

Колебливо той изрече:

— Играта свърши, Клер. — Никълъс се извърна към нея решително. — Освобождавам те от нашето споразумение. Можеш да се прибереш у дома в Пенрийт. Ще изпълня своята част от

задълженията и ще направя всичко, което искаш, за долината. Но ще го направя сам, без да те наранявам повече.

С преbledняло лице Клер се вторачи в него, не можеше да повярва, че щеше да я отстрани така внезапно. Гласът му се повиши:

— Чу ме — махай се! Повече не трябва да понасяш себичната ми скверна компания.

За да облекчи горестта си, той трябваше да се самонакаже. И щеше да го направи, като я отстрани в момента, в който най-много се нуждаеше от нея.

Вцепенена, тя безпомощно се втренчи в него. Бурята се разрази с цялата си сила, лееше се проливен дъжд, гръм продъни небесата, всичко това сякаш бе в съзвучие с бурята от чувства, която вилнееше в тихата мрачна библиотека. И тя беше безсилна пред двете бури.

Отново блесна светкавица и в този миг на ослепителна светлина тя изпита болезнено прозрение, което разкъса мрежата на съмненията ѝ. И макар да ги разпръсна на парчета от блесналата истина ѝ секна дъха.

Всичко, за което беше копняла през целия си живот, бе вярата в Бога и любовта. И понеже беше лишена и от двете, презираше се, защото твърде слаба и дребна душа като нея не ги заслужаваше.

И в миговете между силните удари на сърцето светът ѝ се променяше като сменящите се фигурки на калейдоскоп. И макар преди това никога да не беше изпитвала божествено озарение и духовно осенение и упование, които бяха основен принцип на нейната религия, сега тя беше абсолютно сигурна в себе си. Обичаше Никълъс — винаги го е обичала. Истината, която измъчваше душата ѝ, сякаш нагласи на фокус целия ѝ живот.

И беше убедена до болка, че трябва да остане.

Клер се приближи до него и пое ранените му ръце.

— В началото ми каза, че те интересуват само желани жени, Никълъс. — Целуна кървавите му длани, после постави преплетените им пръсти до сърцето си. Вдигнала поглед към лицето му, тя промълви: — Сега аз те желая.

Отново изтътна гръм и тялото му се скова.

— Съжалението е слабо извинение за желание, Клер.

— Не ти предлагам съжаление. — Бавно, без да сваля поглед от очите му, тя го пусна и започна да разкопчава ризата на врата му.

Когато я разтвори, плъзна ръце под материята и нежно погали напрегнатите му рамене. — Предлагам ти приятелство.

Той затвори очи и разтреперано си пое въздух.

— Бих отказал, но не мога. — Отново отвори очи, а гласът му се сниши до шепот. — Господ да ми е на помощ, не мога.

Клер се надигна на пръсти и притисна устни в неговите, искаше да прехвърли болката му в себе си, да я преобрази в силна любов. Този път нямаше връщане назад.

Той издаде гърлен стон, издърпа я до себе си, притисна я толкова силно, че тя едва можеше да диша. Ръцете му започнаха да я милват с безумно отчаяние, сякаш не можеше да получи достатъчно от нея.

Подви леко колене, зарови лице между гърдите ѝ, а неравният му дъх я топлеше. Тя разгърси копринените си къдрици, когато той протегна ръце и ги плъзна по тялото ѝ, проследявайки извивките на бедрата и хълбоците ѝ. И тогава я издърпа надолу, тя също коленичи, първо на едното коляно, после и другото върху дебелия ориенталски килим, а огънят я стопляше отстрани. Навън дъждът се усилваше, сипеше тежките си капки върху прозореца, сякаш се опитваше да проникне в подслона им.

Устните му срещнаха нейните, настойчиво, възпламеняващо, сякаш се опитваше да поеме част от нея в себе си. Сръчните му пръсти докосваха гърба ѝ, освобождавайки връзките и копчетата на роклята ѝ. Той мушна пръсти под нея, развърза шнуровете на корсажа, после издърпа и двете дрехи и обхвана голите ѝ гърди.

Тя рязко си пое дъх, чу се гърлен звук, дланите му като пипала сякаш посипаха тялото ѝ с огнени искри, проникващи в нея. Възпламеняващите целувки и чувствените игри през тези седмици бяха разпалили чувствеността ѝ и подготвили тялото ѝ за тази буря на страстта. Копнееща да почувства голата му плът, тя издърпа ризата от брича му и плъзна длани под прекрасната гладка тъкан. Пръстите ѝ леко докоснаха гърдите му, разрошиха тъмните коси, покриващи тялото му. Когато докосна зърната му, страстта напълно го обхвана. Тя вдигна ризата му, после се наведе и зацелува меките връхчета, докато се втвърдят под езика ѝ.

Той изстена, отметна глава назад, а сърцето му запулсира сякаш в гърлото му. Прехвърляйки се на другото връхче на гърдата му, тя нежно го подразни със зъби.

Никълъс издаде задъхан стон от гърлото си, после издърпа ризата си през главата и я метна встрани. Червеният пламък на огъня танцуваше върху мускулестото му тяло. Той се протегна, леко я издърпа и я положи върху килима.

Водовъртежът от чувства погълна съзнанието ѝ. Целувките му, искащи и жадни; натискът на твърдите му мускули върху чувствените ѝ зърна; влакната на килима; парещата топлина на огъня. И тогава, настойчиво и жадно, устните му обходиха голата плът на гърдите ѝ. Пръстите ѝ обезумяло се впиха в раменете му. Искаше ѝ се да почувства топлината и силата му навсякъде, изведнъж, и най-вече дълбоко във влажния си пламтящ цвят на своята женственост.

Той вдигна полите ѝ до кръста, после започна да я гали между бедрата, уверените му ръце се плъзгаха нагоре и по-нагоре, докато стигнаха най-тайнствените влажни гънки на плътта ѝ. Тя издаде тих вопъл от удоволствие, което избухна в нея като бяла светлина точно както стрелите на мълниите, разцепващи небето.

Тялото ѝ потъна в чисто блаженство, галеше се неволно срещу ръката му. Почти изплака, когато той спря. Чу се разкъсване на тъкан и падащо копче, скъсани при нетърпеливостта му.

Усети го, когато той се плъзна над нея, очакваше болка и се напрегна да не я покаже. Но този път само за миг изпита слаба болка, последвана от плавно, силно проникване, което изпълни както утробата и тялото ѝ, така и сърцето ѝ.

Притиснал длани отстрани на главата ѝ, той се плъзна обезумяло в нея, въртеше бедра с бърз ритъм, който тя разпозна, макар никога преди да не го беше познавала. Това беше истинска неудържима страст: отчаян копнеж за сливане, който прониза и двамата в сърцето на бурята.

А бурята бушуваше с пълна сила и гръмове избухваха навсякъде — около нея, в нея, зареждаха я с неустоимата си сила. Когато се изви под него, вече не усещаше кога спира тя и започва той, защото бяха като едно цяло, по-силни заедно.

Той се плъзна напред за последен път и издаде вик, когато фалосът му запулсира дълбоко в нея. Мълния проехтя над самата къща, изпълни библиотеката с трептяща синкава светлина и разтърси стъклата на прозорците. Веднага проблесна светкавица, която освети лицето му с неземната светлина.

Той беше непоносимо, вълнуващо красив и дали беше демон граф или паднал ангел, принц на светлината или принц на мрака, тя не искаше да знае, нито я интересуваше. Всичко, което имаше значение, бе обичта ѝ към него и това споделяне на плътта и на духа беше най-истинското нещо, което някога бе правила.

Отпуснати след сладостния завършек, те безмълвно лежаха в обятията си пред огъня. Бурята беше преминала и само един тътен на далечен гръм се чу в долината. Клер погали отпуснатата върху гърдата ѝ глава на Никълъс. Никога, през целия си живот не беше се чувствала по-щастлива и по-съвършена.

Странно как порочният живот излекува духовната ѝ слабост. Или може би изобщо не беше странно. Изпитвайки чувството, че не е обичана от земния си баща, опустошената ѝ душа не можеше да понесе божествената любов към небесния отец — душата ѝ беше празна.

Признатата ѝ любов пред Никълъс беше отворила вратите на сърцето ѝ. Непрестанно бе усещала в съзнанието си, че баща ѝ я обича много, но не знае как да го покаже. И непрекъснато я измъчваше чувството, че това, от което се нуждаеше, беше много по-различно от това, което той успя да ѝ даде. Сега накрая можеше да приеме баща си такъв, какъвто беше и да го обича, без да негодува.

Чувстваше се като преродена, жива, както никога през своя живот. Опитвайки се да преобрази болката на Никълъс, бе преобработила и себе си. Искеше ѝ се да се засмее на глас от радост.

Чудеше се без тревога какво ще се случи нататък, фактът, че го обича не означаваше, че той някога ще отвърне на любовта ѝ. Милващата ѝ ръка се успокои. Щеше да ѝ липсва ужасно, когато странната им връзка приключи. Но щеше да оцелее, защото накрая сърцето ѝ беше цяло.

Огънят почти беше изгаснал и студен вятър нахлуваше през отворения прозорец. Дори Никълъс не успя да я стопли и тя започна да трепери. След като тихо издиша, той се надигна, седна и сведе поглед към нея. Макар лицето му да беше тъжно и замислено, дивата ярост беше преминала.

Тя отвори уста, за да проговори, но той докосна с пръст устните ѝ. След като издърпа и оправи полите ѝ, той се изправи и нагласи

своите дрехи.

С бързи тихи движения затвори прозореца, издърпа завесата, изгаси единствената запалена свещ и вдигна измачканата си риза. После коленичи, вдигна я на ръце и излезе от библиотеката, без да оставя следи от това, което се беше случило между тях.

Отпуснала сънливо глава върху рамото му, Клер беше доволна, че я занесе в нейната спалня. След като я положи върху леглото, той съблече дрехите ѝ и я мушна под завивките. И макар да беше нелепо да изпитва свян след това, което току-що се беше случило между тях, тя се радваше, че бяха в пълна тъмнина.

Очакваше той да си тръгне, но за нейна изненада чу превъртане на ключ и събличане на дрехи. И след малко той легна до нея и я придърпа в обятията си. Изведнъж Клер осъзна, че ако изпитваше срам, докато той я гледаше, съвсем не се срамуваше да прилепи голото си тяло до неговото.

Тя заспа с чиста съвест и спокойна душа.

Клер се събуди от шума, когато някой се опитваше да отвори вратата. Беше рано сутринта, по това време Поли ѝ поднасяше чая и за момент не можа да осъзнае защо вратата беше заключена. После спомените от нощта нахлуха в съзнанието ѝ.

Поли се отказа и си тръгна. Благодарни на Бога, че не бе местно момиче. Беше умна, а също и дискретна — дори да предполагаше, че Клер не е сама, никога нямаше да развърже езика си.

Клер протегна ръка и откри, че е сама в леглото. Но ако Никълъс си беше тръгнал, защо вратата все още е заключена? Надигна се и се огледа.

Той стоеше до прозореца със скръстени ръце пред гърдите и втренчено се вираше в долината. Бе съвсем гол, кожата му блестеше като златистокафяв бронз на бледата светлина на зората.

Като чу движението, той извърна глава и погледите им се срещнаха. Лицето му имаше изражение, което никога преди не беше виждала — нямаше я дълбоката скръб от предната нощ, нито дивата ярост, когато избухна. Разбира се, липсваше и радостта от обичта му към нея. Вместо да изглежда решителен или смирен, той почти приличаше на странник, който бе леко уплашен.

Тя колебливо го попита:

— Как се чувстваш тази сутрин?

Никълъс сви рамене.

— По-малко виновен и по-спокоен. Ще оцелея. — Погледът му се плъзна върху тялото ѝ. — Изглеждаш удивително спокойна за прелъстена дъщеря на проповедник.

Осъзнавайки, че освен прикриващата я дълга коса беше също толкова гола, колкото и той, Клер бързо издърпа чаршафа над гърдите си.

— Малко е късно да се срамувам.

Тя предизвикателно издърпа чаршафа до кръста си, и отново метна коса върху раменете.

Спокойствието му изведнъж се наруши и започна да диша учестено. С видими усилия той пак вдигна очи върху лицето ѝ.

— Очевидно ще трябва да се оженим и колкото по-скоро, толкова по-добре. Днес ще изпратя молба до Лондон, за да получим официално разрешение за брак.

Спокойствието ѝ изчезна, а устата ѝ остана отворена.

— Да се оженим? За Бога, какво говориш?

— Помислих си, че е наложително — отвърна той. — Законен брак. Съпруг и съпруга. Докато смъртта ни раздели.

И макар духът ѝ да беше прероден, съзнанието ѝ все още бе напълно объркано.

— К... какво? — заекна тя. — Заклевах се, че никога няма да имаш нова съпруга. Защо, за Бога, искаш да се ожениш за мен?

— Поради много проста причина — може да носиш мое дете.

Тя се изненада от внезапния изблик на радост, която ѝ причини тази мисъл.

— Веднъж ми каза, че има много начини да се предпазим от това.

— Има, но миналата нощ не мислех за тях — унило изрече.

— Възможно е да съм заченала — призна си тя, — но по-големи са шансовете да не съм. Разбира се, ще бъде по-разумно да изчакаме и да видим дали е така, отколкото да правим нещо прибързано, за което след време може да съжаляваме.

— Може да минат седмици, преди да разбереш със сигурност. — Той изви вежди. — Искаш да имаш „седем месечно бебе“ и всеки в

Пенрийт да знае, че се налага да се омъжиш? Като девственица съвестта ти беше чиста, даваше ти сила да се изправиш срещу порицанията на онези, които вярват в най-лошото. И тъй като вече не е така — направих те уязвима — има само един начин да поправиш това.

Клер остана смълчана. И макар да не се срамуваше, че го утеша с тялото си, тя се погнуши при мисълта, че злословия можеха да осъдят любовта ѝ, да я обрисуват като непристойна и порочна.

— Защо беше толкова против брака? — попита накрая тя.

Устните му се присвиха и той се извърна към прозореца, така че Клер можеше да вижда само тъмния му профил.

— Голямата страст в живота на стария граф беше наследяването на Абърдар. Отказът ми да го направя дядо на законен наследник беше единственият начин да го уязвя. И след като не го беше грижа дали аз ще бъда шестият граф на Абърдар, само този детски начин на отмъщение беше по силите ми.

Той отново се извърна към нея. И тъй като утринното слънце огряваше лицето му, тя не можа да види добре лицето му.

— Отговорността ми към теб трябва да е променила безсмисленото отмъщение към дядо ми. И макар моята съвест да не е обезпокоена от възможността да унищожи репутацията ти и да отнема девствеността ти, случайната бременност ще те направи нежелана. И това, което следва, е женитба.

Нямаше нищо друго на тази земя, което искаше повече от това, да бъде съпруга на Никълъс, но до тази сутрин идеята беше немислима. Чудеше се дали решението му да се ожени за нея беше начин да изкупи вината си за смъртта на Оуен.

— Дори след като сключихме нашето споразумение, даде най-доброто от себе си да ме прелъстиш — каза тя. — Не мога да разбера как успехът толкова неочаквано може да промени сърцето ти.

Погледът му беше саркастичен.

— Не съм те прелъстил — напротив, обратното.

Лицето ѝ почервения.

— Не съм се опитвала да те принудя да се ожениш за мен.

— Знам това, Клер — тихо изрече той. — Ти ми направи този страхотен дар с най-добри подбуди. Но въпреки че разбирам това, случилото се ме прави задължен, а аз винаги съм държал на своите задължения.

Тя потисна неволното си трепване.

— Дързък предлог за брак.

— О, той не е единственият. — Позната искра проблесна в очите му и разтопи ледената безпристрастност в тях. — Например сега, когато накрая съм успял да те направя порочна, искам да го правим отново. Често.

Когато тя се поколеба, той каза:

— Виждам, че се нуждаеш от убеждаване.

С две широки крачки той стигна до леглото. Преди да има време да затаи дъх, той я целуна, а Клер се излегна по гръб, докато едната му ръка се вплиташе в косата ѝ, а другата галеше гърдата ѝ.

Дрезгавият ѝ дъх издаде нейното съгласие, затова той вдигна глава и измърмори:

— Имаш ли някакви специални желания за бракосъчетанието? Мисля, че ако го направим скромно, ще бъде най-добре, но събитието ще бъде изпълнено, както изисква традицията.

Тя се бореше да възвърне здравия си разум, но не беше лесно, когато Никълъс правеше такива чудесни неща с тялото ѝ.

— Аз... аз не съм казала, че ще се омъжа за теб.

Лицето му беше на милиметри от нейното и тя видя как очите му станаха още по-черни.

— Защо? — запита той с остър глас. — Както забелязах, харесваш да се любиш с мен. Разбира се, има жени, които биха легнали с мъже, с които никога не биха се сближили.

— Не ставай смешен — хапливо изрече тя. — Не можеш да го направиш. Графовете никога не се женят за селски учителки.

— Както и синът на граф не се жени за циганка. Твоят баща беше викарий, образован син на дребно земевладелска фамилия, и майка ти е от почтен земевладелски род. Много хора биха казали, че това е по-добро потекло от моето. — Лицето му просветна. — Наистина трябва да се омъжиш за мен, Клер. Дължиш го на нашето неродено дете, трябва да му дадеш име.

Задъха се от нервен смях.

— Не съм убедена в съществуването на нероденото дете.

— Ще станеш. — Той нежно плъзна длан върху корема ѝ, после започна да си играе с меките къдрици над бедрата ѝ. — А вече сме на път да удвоим шансовете на зачеването.

— Спри! — Тя отблъсна ръката му. — Не мога да мисля, когато правиш така.

Той премести покорно ръка.

— Не трябва много да се мисли, за да кажеш да.

Клер сграбчи пръстите му и ги стисна. Напълно сериозна, изрече:

— Не мога да приема факта, че ще се ожениш за мен без любов, повече ме плаши мисълта, че можеш да ме намразиш, защото съм те принудила да го направиш без желание.

— Никога не мога да те намразя, Клер — каза той, също толкова сериозен. — Впускам се в този брак с отворени очи — как мога да те наказвам за положението ти, което е мое дело.

Тя се поколеба — мразеше неотложността на следващия си въпрос.

— Има нещо друго.

Той насърчително вдигна вежди. Погледът ѝ се извърна от него.

— Не спомена ли, че не си бил искрен с първата си съпруга? Вярно ли е?

Никълъс стана сериозен.

— Така е.

— Разбрах, че аристократите гледат различно на тези неща, но аз не съм аристократка — с усилие изрече тя. — Аз... няма да го понеса, ако имаш други жени.

Настъпи тишина. Лицето му беше непроницаемо, а когато накрая заговори, гласът му прозвуча равнодушно.

— Ще ти предложи ново споразумение. Ще бъда честен с теб до мига, в който ти си честна с мен. Ако някога споделиш леглото на друг мъж, обещавам ти, че и аз ще се огледам наоколо.

Тя изведнъж изпита облекчение.

— Ако се съглася на това споразумение, ти се обричаш на дълъг скучен живот, милорд, защото никога няма да погледна друг мъж.

— Скучен? С теб? Не мисля така. — Той се успокои. — Означава ли това, че приемаш предложението ми?

Клер затвори очи, опитвайки се да проясни съзнанието си, така че да може да се вслуша във вътрешния си глас. Прилив на решителност и вяра започна да се надига в душата ѝ, както предната нощ. Беше правилно това, което възнамеряваше да извърши. И след

като не мислеше, че той ще приветства искреното ѝ признание за любов, тя отвори очи и остана доволна от думите си.

— Да, Никълъс. С цялата си душа и сърце.

Той стана от леглото, отиде до бюрото и затършува в шкафчето. Когато се върна, тя видя, че държи малко ножче. Докато го наблюдаваше удивено, той вдигна ръка и рязна китката си с острието. Тъмночервена капка се образува върху тъмната му кожа, бързо последвана от други. После вдигна нейната ръка.

Досещаше се какво ще последва и се насили да не се отдръпне, докато направи такъв разрез на ръката ѝ. След като притисна своята китка до нейната, така че кръвта им да се смеси, той каза:

— Кръв за кръв. Вече си моя съпруга.

Тя се вторачи в кръстосаните им китки, изпитвайки дълбоко първично чувство на сливане. Кръв за кръв, докато смъртта ги раздели.

— Това ромски ритуал ли е?

— Един от многото. Ромите имат различни обичаи. — Той се усмихна. — Но обичайно за брачната им церемония е лъжливият отказ. Смята се, че не е на добро, ако булката разкрива силното си желание да напусне семейството си. И след като си принудена да дойдеш в Абърдар, можем да приемем това за твоя отказ. — Той вдигна китката си до устата си и облиза кръвта, а езикът му облекчи парещата болка. — Ще започнем ли с отказа ти?

Тя вдигна ръце, изгаряща от желание, а дългата ѝ до кръста коса се разпиля предизвикателно над тялото ѝ като наметало.

— С огромно желание, съпруже.

Като я целуна, за миг той си помисли колко неочаквано се беше променил животът му. Преди три дни мината работеше нормално, Оуен Морис беше жив и бракът беше изключен. Сега всичко се беше променило и никога не си бе представял, че е възможно да се прокара толкова дълбока граница между миналото и бъдещето. За добро или лошо, той се врене във вечна вярност на жената в прегръдките свободният му волен живот щеше да се замени с обикновено съществуване в семейството и дома. И тъй като езикът му бе проникнал дълбоко в устата на Клер, беше много трудно да съжалява за новия си избор.

Този път нямаше да бърза и да бъде непредпазлив както предната нощ. Изпитвайки отчаяна нужда за топлина и разбиране, той я

притисна с пламенна настойчивост. Благодарни на Господ, че вече не беше девствена и нямаше да я нарани лошо. Тя щеше да приеме болката с разбиране, но той щеше да се ненавижда за невъзможността да въздържи безразсъдния си копнеж по нея. Този път щеше да използва всичките си умения, за да ѝ покаже какво може страстта.

Клер беше омайващо прекрасна — не със страстта, на която той много често прекомерно се отдаваше, а заради стройната ѝ закръглена фигура, която намираще за неустоима. Когато отново я положи по гръб върху възглавниците, той прошепна:

— Легни по гръб и се забавлявай, Кларисима. Миналата нощ изживяването беше кратко. Сега е време да изпиташ всичко.

Тя се отпусна покорно, а дългата ѝ коса се разпиля над възглавницата в омайни струи. Никълъс зацелува всяка извивка и гънка на тялото ѝ, докато тя простена от удоволствие. Когато се навлажни и беше готова, той се надвеси над нея, а пулсиращият му твърд фалос се прилепи над пламналия ѝ цвят, средището на женската и чувственост.

Когато засмука зърната на гърдите ѝ, нагорещената му плът се плъзна в трептящата ѝ пъпка. Чувственото триене я принуди рязко да отвори очи, изумени, дълбоки и сини.

— С... сега? — изрече с разтреперан глас.

— Не още. — Докато продължаваше да я милва с ръце, устни и език, той започна да извива ханш, напълно отдаден на омайното желание. Жар се изтръгна от гърлото ѝ, стенещи звуци, които заглъхваха и се извисяваха с ритъма на движенията му. И после тя неволно завъртя ханш, за да застане под точен ъгъл. Той се задъха, а горещият му дъх галеше набъбналите ѝ зърна.

Надигайки се на ръце, той започна да се плъзга по-дълбоко, сякаш я галеше отново, и отново с пулсиращия си фалос от трептящата ѝ цепка до гърба. Клер вкопчи пръсти в раменете му, ноктите ѝ се впиха в кожата му и отвори широко уста, за да си поеме дъх. Тя полетя към висините на оргазма, а той я задържа там, докато тялото ѝ се покри с пот и обезумяло замята глава напред-назад.

Възнамеряваше да се успокои за миг, но жарките вълни на удоволствието отново го накараха да проникне толкова дълбоко, че трябваше да смени позата. Силно се притисна към изгарящата от желание, тръпнеща плът. Остана неподвижен, мускулите му трепереха,

опитваше се да се оттегли, но тя изви таз нагоре и той се предаде. Когато се плъзна в изгарящата ѝ вагина, тя се обви около него като гореща влажна коприна.

В началото се движеше бавно, докато се увери колко дълбоко може да го приеме тялото ѝ. И после започна да се тласка със силно, обезумяло темпо, отдръпваше се болезнено навън, преди да се върне по-навътре, разтърсван от неопишуемо удоволствие.

Когато див вик се изтръгна от гърдите ѝ, той мигновено я обгърна и зарови лице в извивката на рамото ѝ. Ръцете ѝ се впиха в бедрата му и тялото ѝ се сгърчи от омайващата отмала на удоволствието, а той изстена, доведен до върховен екстаз. Трептящият отвор на влагалището ѝ беше най-прекрасното място, което някога е познавал.

Няколко минути останаха да лежат с преплетени крайници и тръпнещи тела, обливани от горещи вълни. Когато възстановиха дишането си, тя промълви:

— Мисля, че разбирам защо религията не одобрява сладострастното усещане на задоволяване. То може да накара някой да забрави Господ, защото е трудно да си представиш, че небесата могат да предложат нещо повече.

Той тихо се засмя.

— Звучи ми като богохулство.

— Така е. — Пръстите ѝ се впиха в тила му. — Започвам да разбирам защо толкова искаше да ме прелъстиш. Страстта е чудесна, нали?

— Да — макар невинаги да е така. — Ръцете му се отпуснаха нежно върху издутината на корема ѝ и той се зачуди дали бе за почнал нов живот в нея. — Когато за първи път дойде в Абърдар, знаех, че ще станеш извънредно талантлива в леглото.

Беше неин ред да се засмее.

— Мислех си, че повече се интересуваш как да ме изгониш.

— И това — съгласи се той.

Тя вдигна ръката му и целуна малката рана от ножчето.

— И макар според закона все още да не сме венчани, чувствам се като омъжена жена.

— Добре, защото отсега нататък имам намерение да идвам всяка вечер в леглото ти. — Спомнил си за проблемите на действителността,

той се изправи с въздишка. — Но заради доброто на жалките останки от репутацията ти ще идвам и ще си отивам тайно. Все още е доста рано, така че вероятно няма да ни е забелязал никой друг освен моя слуга и домашната ти прислужница, а дискретността е едно от техните задължения.

Тя печално се усмихна.

— Благодаря ти. Без съмнение не трябва да ме интересува какво мислят другите, но е така.

— И след като ще живеем в долината през останалата част от живота си, трябва да бъдем дискретни. — Той се наведе и я целуна, после се изправи, опитвайки се да потисне порива си да се качи отново в леглото. — Тази сутрин ще изпратя бележка на Люсиен и ще го помоля да отиде до църковните отци, за да поиска официалното разрешение. Доста е добър в уреждането на подобни неща. Ще можем да се венчаем след около седмица.

Тя кимна, погледът ѝ не изпускаше Никълъс, докато той облече дрехите си и се измъкна от стаята. Всичко се беше случило толкова неочаквано, че все още не можеше да повярва. И макар да ѝ бе предложил неохотно брак, не изглеждаше нещастен. Закле се да направи всичко за него, за да не съжалява за женитбата си.

И след като земният ѝ живот процъфтяваше, Клер реши, че е време да обърне внимание на духовния. Измъкна се от леглото, облече халата си, после коленичи върху килима на ярката ивица слънчева светлина, проникваща през прозореца. Отпусна вплетени ръце в скута и се опита да възвиси съзнанието си.

Като пламък от силен огън вярата изпълни сърцето ѝ — божественото озарение, което баща ѝ изпитваше всекидневно и посвещаваше живота си. Когато осенението я обхвана, за кратко тя усети присъствието на баща си. Учудено разбра, че той е знаел за слабостта ѝ и се е молил за нейното спасение. Сега беше дошъл да сподели радостта си от прераждането ѝ.

След няколко минути образът на баща ѝ избледня. Леко се усмихна. Дори сега, в другия живот, той бе зает да помага на страдащите и нещастните, но Клер вече не негодуваше срещу това.

Сълзи на благоговение и смирение изплуваха в очите ѝ и тя започна благодарствена молитва. Сега, когато светлината на вярата

озаряваше душата ѝ, знаеше, че тя никога няма да изгасне. И любовта беше тази, която показва пътя ѝ.

Клер толкова дълбоко бе потънала в размишления, че се стресна, когато се надигна и установи, че Поли бе влизала и оставила чай и кана с топла вода. Като си напомни колко много неща трябваше да свърши, тя се изми, бързо се облече, после слезе на долния етаж за закуска. Но преди това мина през библиотеката.

Устоя на изкушението да се вторачи в килима, където се бяха любили и коленичи до парчетата от арфата на Никълъс. Разглеждаше ги, когато той влезе в библиотеката.

След като вдигна поглед, тя колебливо каза:

— Повечето клинове са се измъкнали и лъковете са се отделили от дървото, но ми се струва, че парчетата пак могат да се съединят.

Той коленичи и повдигна арфата.

— Права си — съгласи се той, когато приключи оглеждането.

— Няма повреда, която да не може да бъде поправена. — Той удари гладкото върбово дърво. — Радвам се. Тейм беше велик творец — светотатство е да се опитвам да унищожа творбата му.

— За щастие арфата е изработена много здраво. Направила е доста голяма драскотина в стената. — Клер се изправи на крака.

— Миналата вечер, когато я хвърчи, изпитах чувството, че се опитваш да изтръгнеш музиката от душата си. Надявам се, че не си успял. — Гласът ѝ прозвуча плахо и въпросително.

— Предполагам, че това беше намерението ми, макар да не можех да разсъждавам трезво. — Той подръпна единствената изпъната струна и се разнесе меланхолична мелодия. — Може би трябва да напиша песен за експлозията в мината. Възпоменанието на смъртта е древна келтска традиция.

Тя постави ръка върху неговата.

— Моля те, направи го, изпей я на следващия местен певчески събор. За всеки в долината това ще означава много.

Лицето му се изопна и тя предположи, че той се замисли дали щеше да има някакво значение, ако беше направил по-рано промените

в мината. И макар тази сутрин да контролираше вината и скръбта си, те не бяха изчезнали. Предположи, че той никога няма напълно да се избави от тях.

Тишината беше нарушена от Уилямс, който водеше задъхано малко момче от едната си страна. Когато разпозна Тревор Морис, най-големия син на Марджед, Клер се изправи.

— Майка ти ли има нужда от мен, Тревор? — попита тя. — Тъкмо се канех да сляза в селото.

То поклати глава.

— Не, госпожице Морган, имам чудесни новини. Татко е жив! Намерили са го тази сутрин. Веднага след като го докараха вкъщи, мама ме изпрати да ви кажа.

Прочувствените думи на Клер: „Благодаря на Бога“ бяха заглушени от възторжения вик на Никълъс: „Алелуя!“

Новината изглеждаше прекалено хубава, за да бъде вярна, но доказателството се намираше върху сияещия лик на Тревор. Лицето на Никълъс излъчваше същата радост и тя знаеше, че съобщението щеше да го излекува така, както нищо друго не би могло:

Никълъс развълнувано изрече:

— Уилямс, нареди да приготвят двуколката. Тревор ще ни разкаже всичко, докато пристигнем в селото.

След пет минути те се спускаха към Пенрийт със скорост, която би уплашила Клер, ако кочияшът не беше умелият Никълъс. Сгушен между тях, Тревор обясни:

— Взривът е избухнал, когато татко е бил в една от старите галерии и му е счупил крака. Дълго време бил в несвяст. Когато се върнал в съзнание, си спомнил, че е близо до една от изходните хоризонтални галерии.

Отделяйки за миг поглед от пътя, Никълъс попита:

— Стар отводнителен тунел?

Момчето кимна.

— Трябвало да пробие отвор през срутените отломки, за да достигне до нея. Когато влязъл в хоризонталната галерия, открил, че след експлозията нивото на водата е намаляло, така че имало въздух. Изпълзъл навън миналата нощ и тази сутрин го намерил един овчар.

— Чудо — прошепна Клер.

— Това каза и мама.

За известно време всички мълчаха. След малко Никълъс попита:
— Как се справят семействата, сполетени от трагедията?

— Образувани са две дружества — отвърна Клер. — Хората отделят по малко всяка седмица, така че с парите да помогнат на онези, които се нуждаят от тях.

— Толкова много смърт създава напрежение в обществото — каза той. — Мислиш ли, че упоритата уелска гордост ще бъде накърнена, ако предложи своята помощ?

— Сигурна съм, че никой няма да възрази.

Когато стигнаха до къщата на Морис, Никълъс помоли Тревор бавно да разходи наоколо двуколката, за да успокои конете и момчето прие с готовност.

Марджед отвори вратата на малката къща. Следите от сълзи и скръб по лицето и бяха заличени от радостта в усмивката ѝ. Клер се хвърли в прегръдките на приятелката си и те заплакаха от щастие. Когато се успокоиха, всички влязоха вътре, а Марджед настоя да сервира чай и стафидени кифлички.

С нисък глас, така че да не събуди Оуен, Марджед повтори това, което Тревор им беше разказал.

— И има още добри новини — добави тя. — Още двама мъже са открити живи във въздушни кухни. — Тя назова имената — Клер беше учила децата на двамата миньори.

Марджед продължи:

— Казват, че ще има промени в мината. Очевидно лорд Майкъл Кениън не е доволен от това, което е видял там, и лично се е заел с управлението.

Погледът на Никълъс се изостри.

— Как реагира Мадок?

Марджед се усмихна с огромно задоволство.

— Негово благородие не е изрекъл нито една дума срещу управителя пред други хора, но това не може да скрие факта, че за всички дела Мадок е като надзирател, само изпълнява нарежданията на собственика. Говорят, че е вбесен, но едва ли се оплаква, иначе ще загуби огромната си заплата и къщата си.

След като преглътна парче от стафидената кифличка, добави:

— Негово благородие е наредил на мъжете да подсилат подпорите в галериите, които не са се срутили. Говорят също, че е

поръчал нова парна помпа и метална клетка за вдигане, така че мъжете няма да слизат и влизат като гроздове с онова ужасно въже.

— Благодаря на Господ! — пламенно изрече Клер. — Може би всичко, което е необходимо, ще бъде направено. С повече късмет такова нещастие няма отново да сполети мината.

— Изглежда, Мадок започва от същата позиция, както преди четири години — съгласи се Никълъс. Извъръщайки поглед към домакинята, той попита: — Марджед, ако Оуен се е събудил, може ли да разговарям с него?

— Ще проверя. — Тя отиде при съпруга си, после се върна и каза: — Събудил се е и би искал да ви види.

— Предполагам, че ще му дойде много да разговаря и с мен — изрече Клер. — Марджед, ще се помолиш ли заедно с мен?

Марджед вирна любопитно глава.

— Никога не съм си мислила, че приличаш на баща си, но в момента изглеждаш точно като него. Благодаря ти, че ми напомни, време е за молитва. След като докараха Оуен, всичко тук беше в пълен безпорядък.

Когато двете коленичиха, Никълъс стана. Оуен и Марджед споделяха мъничка спалня в предната част на къщата, малко по-голяма от двойното легло, което запълваше почти цялото пространство. Оуен беше блед, левият му крак бе пристегнат с шина, но изражението му беше спокойно. Без да продума нито дума, той вдигна ръка.

Никълъс силно я стисна и коленичи до леглото.

— Благодаря на Бога, че си добре — напрегнато каза той. — Трудно е да се повярва, че може да се оцелее след такъв взрив, а след това три дни да стоиш затрупан под земята.

— Предполагам, че не ми е дошло времето — изрече Оуен с леко прегракнал глас. — Чудо е, че не умрях веднага и бях достатъчно близо до хоризонталната галерия, за да мога да си пробия път и да изляза.

— А за това има заслуга и вярата ти — каза Никълъс. — Да намериш пътя в лабиринта от тунели, в пълна тъмнина, със счупен крак, е истински подвиг.

— Имах силен мотив.

Никълъс се взря в лицето на другия мъж.

— Защо направи така, че аз да тръгна първи? Имаш семейство и си им нужен далеч повече, отколкото аз на някого.

Оуен плахо се усмихна.

— Знаех, че ако умра, ще отида направо в рая, но сериозно се съмнявах за теб.

За момент Никълъс се почуди дали другият мъж се шегува. Когато установи, че Оуен беше напълно сериозен, графът започна да се смее безпомощно, опрял глава на дъбовата рамка на леглото. Но дори по време на смеха си той знаеше, че е свидетел на изключително силна вяра, която щеше да му въздейства дълбоко през останалата част от живота му. Не можеше да сподели това и се пошегува:

— Ако съществуват адът и раят, в момента щях да се пържа като яйце.

— Така е. — В очите на Оуен проблесна искра. — Сега ще имаш много време да се промениш. Не че си истински порочен човек, но се съмнявам някога сериозно да си се замислял за състоянието на душата си.

— Отново си прав. Клер несъмнено ми влияе в тази насока. — След кратка пауза той добави: — Ще се оженим след седмица. Ти си първият, който научава.

— Мили Боже, нашата Клер графиня — каза Оуен с удоволствие. — Не можеш да направиш по-добър избор — нуждаеш се от жена, която твърдо е стъпила на земята.

Забелязвайки, че другият мъж е изморен, Никълъс се надигна.

— Ако дотогава си се изправил на крака, може би няма да имаш нищо против да съпроводиш Клер до олтара. Мисля, че ще се зарадва, ако го направиш.

— С патерици? — усъмни се Оуен.

— Ще се радваме да дойдеш дори на инвалиден стол. — Когато Никълъс се върна във всекидневната, сякаш камък му беше паднал от сърцето. Бяха пристигнали още хора, затова той и Клер се сбогуваха с Марджед и освободиха място за другите поздравяващи.

Когато се връщаха към Абърдар, Клер каза:

— Ако беше научил снощи, че Оуен е жив, това между нас нямаше да се случи и днес нямаше да повдигнеш въпроса за брак.

Той сви рамене.

— Вероятно така е било предопределено. Свършено е, затова няма какво да умуваме. — Той изви устни. — Както можеш да предположиш, циганите вярват в предопределението на съдбата си.

— Само доколко си... щастлив.

Той я изгледа, чудейки се дали съжالياва за възможността да се омъжи за него, но изражението ѝ беше ведро.

— Очевидно Майкъл е взел на сериозно това, което му казах в Лондон. И сега, след като лично видя положението, е взел мерки да подобри условията в мината, затова няма да се наложи да анулира договора.

— Трябва да си призная, че съм впечатлена. Явно, когато запази самообладание и е спокоен, се превръща в разумен мъж — каза Клер. — Вече ще имаш повече време за каменната кариера.

— Искаш ли да прекараш медения си месец в езда около кариерата на Пенрийт? Само двамата, планини, нарциси, романтични нощи под звездите...

Веждите ѝ се надигнаха.

— А когато вали?

— Уютни, но по-малко романтични нощи в странноприемниците в планините.

— Звучи прекрасно. — Тя му отправи такава усмивка, че му се прииска да върже конете и да я издърпа в храстите.

След кратко обмисляне направи точно това.

Следващата седмица беше вихър от събития. Бракосъчетанието не изискваше много приготовления, защото избраха скромна церемония в Абърдар. Но имаше много неща, които трябваше да се направят за семействата на мъжете, загинали в мината. Клер присъства на дузина погребения, придържаше ридаещите жени в прегръдките си и помагаше на вдовиците да обмислят бъдещето си. Когато се пръсна мълвата за женитбата ѝ, някои я поздравяваха с одобрение, други с негодувание, но бракът ѝ беше маловажна новина в сравнение с експлозията. Помисли си с ирония, че тревогите на хората от селото улесниха положението ѝ.

По-проблемно беше отношението на Никълъс към нея. Бе прелестен и внимателен и видимо се наслаждаваше на тялото ѝ. И

въпреки това изпитваше чувството, че бяха много по-интимни като любовници, когато бяха противници. Сякаш той компенсираше за пропуснатото с нарастващата им физическа близост, а отстъпваше емоционално. И макар отдръпването му да не разклати вярата ѝ, че постъпва правилно, като се омъжва за него, това я наскърбяваше много. Можеше единствено да се надява, че всекидневието след бракосъчетанието щеше да прекрати съдържаността му.

Пет дена преди сватбената церемония тя се върна късно следобед в Абърдар и Уилямс я посрещна на прага.

— Граф Стратмор е в салона. Пристигна преди два часа.

— О, Боже — каза Клер разтревожено, когато свали бонето си. — И Никълъс все още не се е върнал от Суонзи?

— Не.

Тя влезе в салона и намери графа удобно излегнат на канапето с книга в ръка и поднос с чай пред него.

— Люсиен, каква изненада. Никълъс не ми каза, че те очаква.

Люсиен се надигна и пое ръката ѝ, после я целуна нежно.

— Не знае — реших да донеса лично специалното разрешение. Вероятно се досеща, че не бих пропуснал сватбата му. Всеки младоженец в такъв момент се нуждае от приятел. За съжаление Рафи не може да дойде. Обвързан е с Камарата на лордовете — някои сметки, върху които е работил, трябва да се гласуват. Обаче ми поръча да целуна младоженката от негово име. — Той леко докосна с устни другата ѝ буза.

— Все още не съм младоженка.

— Тогава ще трябва да те целуна отново в деня на сватбата — невъзмутимо изрече той. — Два пъти, освен ако Никълъс не възрази.

— Съжалявам, че трябваше да чакаш толкова дълго.

— Неканените гости това заслужават.

— Искаш ли да се разходим в градината? — предложи тя. — Приятен майски ден е.

— Ако си спомням правилно за времето в Уелс, ще трябва да излезем бързо, или може да завали, докато го направим.

Тя направи гримаса.

— Тъжно, но е истина.

Слънцето все още грееше, когато излязоха на алеята във вътрешния двор. Един паун наперено се разхождаше и когато разтвори

опашка, слънцето заблестя с вълшебни отблясъци върху синьо-зелените шарки на перата му.

— Красиви същества — отбеляза Люсиен, — но изумително глупави. Ясен пример за проклятието на красотата.

Клер се засмя.

— Ти и другите ти приятели, паднали ангели, сте красиви, но никой от вас не изглежда глупав.

Той улови ръката ѝ, пхна я в извивката под лакътя си и весели искри заблестяха в златистите му зелени очи.

— Вярно е, но ние не станахме приятели, защото си приличаме.

— Има ли някаква особена причина да се съберете и да останете толкова дълго приятели? Предполагам, че има и нещо друго освен очевидният факт, че се забавлявате в компанията си.

— Повечето момчешки банди имат водач и няколко подражатели — замислено отвърна той. — Може би станахме приятели, защото никой от нас не изпитваше желание да стане водач.

— По-скоро бих допуснала, че по природа всеки един от вас е лидер. Всеки може да управлява прекланящите се около него подлизурковци.

— Но ние не го искаме. Рафи е озлобен към блюдолизците и като наследник на перска титла ги привлича както кон мухите. Познаваш Никълъс — ако искаш да го накараш да направи нещо, което не иска, сякаш се опитваш да наредиш на вятъра, все още няма желание да властва над другите. Вероятно прекалено много циганска кръв. Майкъл, разбира се, предпочита да се изпробва срещу равни, отколкото да се съгласи лесно да властва над по-слаби от него същества.

— А какво ще кажеш за себе си? — попита тя, заинтригувана от анализа му.

— Аз ли? Като Никълъс, не обичам да нареждам и явно не се забавлявам от това, което прави водачът.

— Всъщност роден да бъде шпионин.

— Страхувам се, че е така. — Той погледна подозрително към пауна, който се перчеше пред невпечатлената женска. — Говори тихо. Този паун може да е френски агент.

Тя се смееше, когато тръгнаха по чакълестата пътека.

— Никълъс се управлява трудно, но чувството му за отговорност може да го накара да направи неща, които би предпочел да избегне.

Люсиен й отправи остър поглед.

— Да не би да си обезпокоена, че се жени за теб заради чувството си за отговорност?

— Малко. — Неможеща да устои на възможността да сподели с него загрижеността си, тя колебливо каза: — Когато сключихме оригиналното ни споразумение, за него бях непозната и му беше лесно да ме заплашва, че ще ме унищожи. Но след като ме опозна като личност, мисля, че започна да изпитва вина и предложението за брак беше резултатът. Очевидно преди това беше доста уверен, че не желае отново да се жени. Надявам се, че няма да съжалява за нашия брак.

— Дори да поема сериозно отговорността, това нямаше да го накара да отиде до олтара, ако не иска — отвърна Люсиен. — Доколкото познавам Никълъс, не мога да повярвам, че е възможно да направи нещо, което наистина не желае. Той накара стария граф да го изпита на гърба си. Ето защо винаги са били в конфликт.

Градините вече бяха грижливо обработени, защото старият градинар имаше трима млади помощници. Рискувайки да ги разгневи, Клер спря, наведе се и откъсна едно аленочервено лале.

— Какво представляваше дядото на Никълъс? Никога не съм имала възможност да го опозная.

— Труден човек. Отношението му към Никълъс беше объркано, но човешката топлина никога не е била част от него. Щяха да се разбират по-добре, ако Никълъс се унижаваше. Вместо това, макар той винаги да е бил учтив, имаше възможност да не остава дълго... с дядо си.

— Разбирам точно какво се опитваш да ми кажеш — изрече тя, мислейки си как се държеше през последните няколко дни. — Това доста дразни.

— Очевидно това вбесяваше дядо му.

Разхождайки се, бяха стигнали до алпинеума. Докато вървяха по лъкатушешката алея, женски паун започна да издава крясъци, кацнал на близкото дърво. Клер огледа немилостиво птицата.

— Мъжките са красиви, но начинът, по който женските кряскат, ме изкушава да опитам фрикасе от женски паун. Това, което винаги съм си мислила е, че мъжките пауни са елегантни и благородни, но

както изглежда, са само шумни, суетни и глупави птици. Много ме разочароват.

— Толкова много думи за чара на благородниците. — Люсиен изви устни. — Поради няколко причини разговорът за пауните ми напомня за първата съпруга на Никълъс.

Клер си играеше с лалето.

— Какво мислиш за нея?

— Предполагам, че не трябва да го казвам, но ще го направя. Полезно е за втората съпруга да знае някои неща за жената преди нея. — За момент той се замисли. — Разбира се, беше много красива и много добре го разбираше. Имаше студен характер, което ме отвращаваше. — Той извърна весел поглед към Клер.

— Малко хора мислят като мен. Повечето мъже биха се радвали да се хвърлят на килима, така че тя да може да мине върху тях, ако това е, което несравнимата Каролайн иска.

— Не мисля, че бих се забавлявала да вървя върху килим от човешки тела — мрачно си призна Клер. — Въобще не е приятно.

— Ето защо с Никълъс се разбирате много добре. И макар той да се възхищаваше на неустомия ѝ чар, не беше добър материал за килим.

Тя се чудеше дали това бе причината за проблемите в брака му.

— Но достатъчно я е обичал, за да я вземе за съпруга.

— Това не беше любов — бракът им беше уреден, нали знаеш. — Люсиен сбърчи вежди. — Или може би не знаеш. Разбира се, беше идея на стария граф — искаше да види наследниците си, преди да умре. Никълъс се съмняваше, че ще се получи нещо от тази идея, но се съгласи да се срещне с лейди Каролайн и беше приятно изненадан. Страхуваше се, че графът ще му избере жена от добър род с конско лице и неразговорлива. Но старецът беше достатъчно умен да разбере, че ако момичето не е привлекателно, внукът му никога нямаше да се съгласи да се ожени. И така, Никълъс с готовност прие да се обвърже.

— От самото начало на брака им ли започнаха проблемите?

— Когато браковете се уреждат, очевидно има повече причини да започнат проблемите. Никълъс изглеждаше доволен от женитбата си. Но след няколко месеца... — Люсиен сви рамене. — Нещо се обърка, нямам представа какво. Никълъс изпрати Каролайн в Абърдар и остана сам в Лондон.

— И се е утешил в разврат — услужливо изрече Клер, след като нейният придружител изглеждаше склонен да се обърка.

— Страхувам се, че е така — призна той. — Не че имам нещо против разврата, но като че ли той не се забавляваше. И макар случайно да го срещнах в Лондон, не ми се довери. След това се случиха тези ужасни събития в Абърдар и Никълъс напусна страната. Вероятно за това знаеш повече от мен.

— Благодаря ти, че говориш толкова откровенно. Искам да знам, колкото е възможно, повече неща за него. — Тя откъсна бяло лале и го прибави към аленочервеното. — Понякога чувствам, че той сякаш играе някаква игра й за да започне второто й действие, трябва да приключи това, което е било преди.

Люсиен се усмихна.

— Нормално е за всеки човек и именно това прави приятелството интересно.

— Като спомена за приятелство, знаеш ли, че лорд Майкъл се е върнал в долината и живее в къщата си в другия край на селото?

Люсиен изви глава и я запита със загрижен тон:

— Не знаех. Създава ли някакви проблеми?

Клер си напомни, че под лекомислените обноски на Люсиен се криеше една опасна личност. Но тя сподели тревогите си.

— Един ден след пристигането на лорд Майкъл в Пенрийт, докато яздехме, куршум за малко не улучи Никълъс. Уплаших се, че Майкъл е стрелял, но Никълъс настоя, че това е било браконьер.

— Имало ли е подобни нещастни случаи в района?

— Не съм чувала. Лорд Майкъл беше много зает. — Клер описа експлозията в мината и нещата, които негово благородие беше предприел, за да подобри условията.

Люсиен се успокои. Когато Клер приключи, той каза:

— Изглежда, Майкъл е възстановил естественото си равновесие. Очевидно е дошъл тук заради интересите си, а не заради някакви необосновани враждебни действия срещу Никълъс.

— Надявам се да е така. Не мога да бъда спокойна, докато се чудя дали наистина няма да стреля в Никълъс. — Тя прехапа долната си устна. — И тъй като се оказа ден за нахални въпроси, вероятно мога да попитам какви са добрите му качества. Трябва да има някакви, в противен случай нямаше да има толкова прекрасни приятели.

— Кураж, интелигентност, честност — бързо изреди Люсиен. — Винаги е знаел докъде да стигне. Когато е в добро настроение, а обикновено е така, той е остроумен, много забавен в компания. А също абсолютно верен на своите приятели.

— И с Никълъс, нали? — попита тя.

— Да, и бих искал да разбера защо така се промени — чудеше се Люсиен. — Все пак вярвам, че душевното му състояние е подобро.

— Надявам се да е така, защото твърде вероятно е да бъдем съседни. Ще му се обадиш ли, докато си тук?

— Мисля да го направя. Ако имам късмет, ще е забравил вече, че съм бил секундант на Никълъс по време на дуела. — Люсиен се усмихна. — Като споменах за Никълъс, ето го, прибира се.

Когато двамата мъже се здрависаха, Клер си спомни как лорд Майкъл се появи на бала, организиран от дук Кандовър. И макар да искаше да повярва, че той вече не представлява заплаха, трудно ѝ беше да допусне, че такава омраза напълно може да изчезне. Молеше се да греши.

Когато Никълъс се мушна в леглото на Клер, беше много късно. Знаейки, че с приятеля му ще разговарят до зори, тя бе заспала, но се разбуди, когато матрактът потъна под теглото му. Раздразнена от събуждането, измърмори:

— Кой е?

Чу остро поемане на дъх и температурата на стаята сякаш се понижи с двадесет градуса.

— По дяволите, кой очакваш да е? — изрече Никълъс със смразяващ гневен тон.

Клер мигновено се разсъни.

— Това беше шега, Никълъс. Очевидно немного уместна.

— Напълно.

Тя се наведе напред и обви ръце около широките му рамене. После тихо каза:

— Не е необходимо да съм гений, за да се досетя, че Каролайн не е била честна с теб. Предполагам, че това е била причината за прелюбодеянията ти. Но аз не съм като нея, дори чувството ми за хумор понякога да е неуместно. За мен дори само мисълта, че мога да

се любя с друг мъж, е нелепа. — Когато усети, че се отпуска, тя добави: — Припомни си само колко усилия и колко време ти бяха необходими, за да ме вкараш в леглото си. Какво те кара да си мислиш, че друг мъж ще има такъв успех?

Той я прегърна с една ръка.

— Само някой непорочен може да изтъкне такава глупава причина, не съм в положение да участвам в такива глупави шеги, но не мога и да обвинявам никого. — Гласът му се изостри. — Предположи правилно — първата ми съпруга беше разпуснатата жена. Но не бих искал да се спирам на това подробно.

— Мога да измисля по-добри неща, на които да се спреш подробно — съгласи се тя. Ръката ѝ леко се плъзна надолу по тялото му, докато откри това, което търсеше. — Например...

Той затаи дъх.

— Удивително бързо възприемаш. Време е да минем на уроци за напреднали. — С бързо движение, наподобяващо на котка, той скочи върху нея и се плъзна надолу, като правеше неща, които я омаяха.

Тази нощ я люби с алчност и ярост, сякаш искаше да я жигоса, както и себе си. Клер го прие радостно, искрено желаше да заличи спомена от необмислената си забележка. Само за миг отдалечаването, което долови, беше потопено в огъня на страстта и те напълно сляха телата и душите си.

По-късно това чувство избледня, но щом като се случи веднъж, можеше отново да се повтори. Клер заспа в прегръдката му толкова щастлива, колкото никога преди това през живота си. Но преди да се унесе, разбра, че огънят и сярата в ада наистина съществуват. И че Каролайн Дейвис, дъщеря на херцог и невярна съпруга, гореше в този пъкъл.

Майкъл Кениън работеше в кантората си, когато прислужникът, изпълняващ длъжността и на иконом, и на камериер, влезе и съобщи, че граф Стратмор моли да го приеме. Майкъл се поколеба, помъчи се да потисне острата нужда да се види и да поприказва със стар приятел. Повече от всичко той мечтаеше за обикновен живот, както преди, когато той, Люси, Рафи и Никълъс си помагаха един на друг с естествената лекота на братя...

Но животът не беше останал толкова прост след изминалите години, а в Лондон Люсиен застана до Абърдар.

— Кажи на лорд Стратмор, че не мога да го приема.

Искри на неодобрение се появиха в очите на слугата, но той само отвърна:

— Много добре, милорд. — И после напусна стаята.

Майкъл се опита да поднови работата си, но беше невъзможно да се съсредоточи върху сметките си. Той избута раздражено главната счетоводна книга встрани, пристъпи към прозореца и потиснато се вторачи навън към долината. Когато видя Люсиен да се отдалечава, устните му се присвиха. Люси трябва да е дошъл за сватбата на Абърдар, беше чул мълвата, която се носеше из долината. Очевидно графът се женеше за любовницата си, малката жена, която беше с него в Лондон. Майкъл си я спомняше като доста привлекателна и изглеждаше здравомислеща в очевидното си желание да вкара в леглото си Абърдар, но беше много по-различна от своята предшественичка.

Стомахът му се сви и втренченият му поглед се премести върху мината, която едва се забелязваше в далечината. Беше дошъл в Пенрийт с мисия, а заради нещастieto в рудника не можа да изпълни това, заради което пристигна. Всяка негова будна минута беше изпълнена с дейности — първо организира спасителните работи, после направи планове за необходимите промени, които трябваше да бъдат изпълнени преди години. Огорчи го фактът, че когато се срещнаха в Лондон, Абърдар му беше казал истината за мината.

Вероятно графът беше прав и за незаконното присвояване на Мадок, макар Майкъл все още да не беше открил доказателства. Цифрите в счетоводните книги изглеждаха правдоподобни, но не бяха съвсем разумни. А в момента нямаше желание да се занимава с това — ако Мадок е бил алчен, той бе виновен, бе му дал възможност да е такъв. И въпреки това младежът бе напълно полезен.

Освен това Майкъл имаше далеч по-важни неща в съзнанието си, трескавата дейност не беше извинение за страхливостта му. Скоро трябваше да разреши ужасната дилема, заради която се беше върнал в Пенрийт. И без значение колко болезнено щеше да се окаже, справедливостта трябваше да възтържествува.

Клер стана графиня Абърдар с учудваща лекота. Беше облякла елегантна кремава рокля и носеше букет от пъстри пролетни цветя. Марджед стоеше до нея, а Оуен предаде булката на младоженеца и оказа всякаква подкрепа.

Тя покани и другите членове от църковната ѝ група и всички, които присъстваха, я обсипваха с добри пожелания, а очите им искряха от любопитство. Никълъс излъчваше неустоимия си чар и дори Едит Уикс изглеждаше убеден, че е прогонил дяволите от душата си, щом се е влюбил в добра жена.

Клер изкара церемонията и сватбената гощавка с учудващо спокойствие. Може би, защото вече се чувстваше женена — още когато кръвта ѝ се бе сляла с тази на Никълъс. Дори методистите поглъщаха шампанското, след като Никълъс убедително им обясни, че в него няма повече алкохол, отколкото в обикновената светла бира. И като резултат радостните възгласи долитаха отвсякъде.

Понеже се налагаше да се върне в Лондон, Люсиен замина веднага след сватбената гощавка, която продължи до ранните часове на следобед. Клер го прегърна искрено, радостна, че е предприел дългото пътуване до Уелс. Допускаше, че причината да дойде беше да покаже, че добрите приятели на Никълъс одобряват брака му, тъй като по-голяма част от висшето общество щеше да го приеме като жалък неравен брак.

След като останалите гости си тръгнаха, пеейки с истински уелски ентузиазъм и с мелодични гласове, Никълъс взе ръката на Клер и весело я задърпа към другия край на къщата.

— Искам да ти покажа нещо. Монтирахме го вчера, докато беше в селото.

След като я въведе в билиардната стая, очите ѝ се разшириха.

— Масата има ново покритие? — Тя плъзна длани върху зелената повърхност и не откри никакви грапавини. — Гладка като покрито със сукно огледало. Може да въведе нова мода.

— За тази цел очаквам да се продаде много от шиста, изобщо да се котира на висока цена. — Той постави ръка в края на масата и я удари силно, без абсолютно нищо да ѝ навреди. — Не допуснах, че е толкова тежка и трябваше да наема десет мъже и едно момче да я пренесат. Повече няма да има неприятни издатини, които да провалят изстрелите ни. Само дърводелецът ще трябва да подсили краката и да постави рамка, за да поддържа тежката плоча от шиста.

— Ще я изпробваме ли с една игра? — захили се тя. — Вероятно ще спечелиш. Понеже изпих две чаши шампанско, дори щеката с кожено покритие няма да ми помогне за точността на ударите.

— Билярдът има двуполов характер — удари, топки, дупки, дори кожени връхчета... — Той ѝ отправи дяволита усмивка. — В съзнанието ми се върти друга, различна от билярда игра.

— Никълъс, едва следобед е! — Полуусмихнатата и полусериозна, тя отскочи и бързо се отдалечи от другата страна на масата. — Какво ще стане, ако някой влезе?

— Всички слуги празнуват. — Той нетърпеливо се приближи към нея. — А нима беше забравила, че е следобед, когато се връщаме от Пенрийт? И в плевника преди три дни. И...

— Но тогава се случи неволно, не беше обмислено. — Гласът ѝ беше превзет, но се наведе напред и отпусна ръце върху рамката на масата, така че той да може да вижда деколтето ѝ.

Веждите му се извиха.

— И твърдиш, че онези случаи не са планирани? Тогава защо ме последва по стълбата до плевника и постави ръката си върху...

Смеейки се, тя изрече:

— Моля те, милорд! Трябва ли да ми напомняш колко съм слабохарактерна?

— Нима предпочиташ да се отнасям към теб като към услужлива съпруга? — Той обикаляше около масата като котка, дебнеща мишка. — Трябва да изчистя от паметта си онази последна игра в Лондон или може никога отново да не играя билярд.

Очите ѝ заблестяха. Може би беше изпил три или четири чаши шампанско, а не две.

— В такъв случай — измърка тя — не трябва да променяме правилата на играта, докато не я доведем докрай.

Тя седна грациозно на ръба на стола, издърпа нагоре роклята си и събу пантофките от ярешка кожа. После свали крак и бавно нави чорапа, внимателно, за да може той да зърне бедрата ѝ. Почти както го направи в Лондон, но този път играта щеше да завърши различно. От това, което щеше да последва, по тялото ѝ запълзяха горещи тръпки на страстта. После хвърли чорапа си към Никълъс.

— Твой ред е, милорд.

Той улови прозрачната коприна с една ръка и вдъхна аромата.

— Опияняващо благоухание на люляк и Клер. — Тъмните му очи я наблюдаваха с хипнотична напрегнатост, докато сваляше фрака от мускулестите си рамене.

И отново бе неин ред. Дреха след дреха, те бавно се събличаха, без да се докосват, само се опиваха със страстни погледи. Като в екзотичен танц — двамата замаяни и изгарящи от желание.

Когато настъпи моментът да свали корсета си, тя се надигна, приближи се до него, после се обърна така, че той да развърже връзките ѝ. За мъж, който винаги се е движел с абсолютна грациозност, беше учудващ този пристъп на неловкост, ръцете му се движеха колебливо по извивките на тялото ѝ, които бяха съвсем отдалечени от връзките.

Той пусна памучната дреха на пода и издърпа Клер към себе си, галейки гърдите ѝ. Тя простена от удоволствие, наведе се назад, изкушена да остане в прегръдката му. От пулсиращата му мъжественост, притисната отзад, тя явно разбра — той беше напълно възбуден, както и тя. Но като призова учителската си самодисциплина, отново се отдалечи кокетно, защото забавянето щеше да разпали още повече пламъците на страстта.

Никълъс съблече и последната си дреха и остана съвсем гол, разкрил своята мъжественост. Последна остана несъблечена само тясната ѝ вталена риза. За момент, преди да развърже шнуровете, тя се забави, после я издърпа предизвикателно през главата и цялото ѝ тяло затрепери от желание.

Никълъс пристъпи към нея, но Клер вдигна ръка, за да го спре. Повдигна се на парапета на билиардната маса и седна, като свободно кръстоса крака. И тогава издърпа фибите от косата си, рязко разклати къдрици и те се разпиляха над гърба и гърдите ѝ като тъмна коприна.

Ефектът беше неописуем. Никълъс я положи по гръб върху зеленото сукно и силно и бурно свършиха онова, което беше толкова болезнено недовършено в Лондон. През последната седмица телата им изящно се приспособиха едно към друго и тяхната любов беше нежна и игрива, и дива.

И след това, когато лежаха задоволени в обятията си, той измърмори:

— Много може да се говори за предбрачната любов. Прави сватбения ден далеч по-вълнуващ.

— Точно заради такива неща, като тази твоя мисъл се е оформила развратната репутация на мъжа. — Тя тихичко се засмя. — Беше прав, когато каза, че ако аз загубя, ще спечелим и двамата.

Той вплете пръсти в разкошната ѝ коса.

— Мисля, че беше само примамка, дължеше се на уелото ти справяне с положението. И двамата спечелихме.

Освен че Никълъс загуби ергенството, но след като не изглеждаше разтревожен от това, нямаше защо да му го напомня.

— Новата маса има прекрасна повърхност — бавно изрече тя. — Но смятам, че трябва да бъде по-тежка — разбира се, след тези наши действия трябва да се е преместила два или три сантиметра. — Гласът ѝ стана кокетен. — А и сукното не може да скрие факта, че шиста е много по-студен за голата ми плът, отколкото дървото.

Без усилие той я повдигна върху себе си.

— Достатъчно ли е топла, ако легнеш върху моята гола плът?

— Хм, да. — И отново се любиха с първична страст, а сърцето ѝ беше толкова преизпълнено с обич, че повече не можеше да го премълчи. Свеждайки поглед към черните му очи, тя каза с леко тъжен глас:

— Ще можеш ли да го понесеш, ако ти кажа, че те обичам? Влюбих се още от първия път, когато те видях. Беше пет или шестгодишен. Беше пролет. Дойде в нашата къща да търсиш баща ми. Яздеше без седло шарено пони и беше най-очарователното момче, което някога бях виждала. Ти дори не забеляза присъствието ми.

Той остана дълго време смълчан.

— Наистина ли?

— Наистина. Наблюдавах те, когато можех, дори сега си спомням всяка дума, която си ми казвал.

— Някои от тях вероятно са били доста груби.

— Да. Искаш ли да ти ги изрецитирам?

— Бих предпочел да не го правиш. — Той обви с ръце кръста ѝ и я погледна загрижено. — Ако си била влюбена в мен, определено нямаше да постъпиш така, когато дойде тук да търсиш помощта ми и да предлагаш плановете си.

— Никога не съм мислила, че това е любов — как можеше да има нещо между наследник на графство и безпарична дъщеря на проповедник? Сякаш да мечтаеш да прибера луната в джоба си. Но ти винаги беше в моето съзнание. В моето сърце, макар никога да не съм си го признавала.

Той остана смълчан, а ръцете му нервно се плъзгаха по кръста и бедрата ѝ. И отново тя почувства онова негово отдръпване и знаеше, че любовта ѝ беше бreme, което той не искаше да понесе.

Тя отпусна глава върху рамото му и косата ѝ се разпиля върху гърдите му.

— Съжалявам — каза тъжно. — Не трябваше да ти казвам. Сигурно си мислиш, че съм действала като пресметлива кучка. Но не съм.

— Права си, не трябваше да ми казваш. — В гласа му се прокрадна мрачна нотка. — Нямам доверие на хората, които казват, че ме обичат. Думите са неизменни, използват се като оръжие. Вярвам много повече на онези, които поне някога са показвали предаността си.

Предположи, че това бяха приятелите му като Люсиен и Рафи. Кои бяха онези, които открито бяха признали любовта си? Майка му? Дядо му? Съпругата му?

Неговите предатели.

— Забрави, че съм го казала — прошепна тя. — Омъжих се за теб, за да дам име на нероденото ни дете, да имам партньор за билиард и защото е много уютно да имаш съпруг през студените уелски зими. Никакво доверие не е необходимо.

Той се усмихна, но очите му останаха тъжни.

— Струва ми се, че ти вярвам толкова, колкото на всеки друг. — Улавяйки лицето ѝ между дланите си, той я целуна с толкова силен копнеж, сякаш не можеше без любовта ѝ, но се страхуваше от нея. И когато отново заговори, изрече само обикновени всекидневни неща. —

Надявам се, времето утре да остане прекрасно като днес, за да е приятно пътуването ни из Пенрийт.

Времето беше полезна безопасна тема.

Студени жестоки очи наблюдаваха през телескопа как граф Абърдар и съпругата му се отдалечаваха от имението, облечени с подходящо облекло за път и на коне, натоварени с пълни дисаги. От тази гледка върху лицето на наблюдателя се появи ледена усмивка от задоволство. Веднъж след като реши какво трябва да бъде направено, всичко си идваше точно на мястото. Абърдар не беше скрил плановете си да язди из северозападен Уелс. Само няколко случайно подметнати думи на прислугата и скоро цялата долина разбра къде, кога и защо ще ходи графът.

Щеше да бъде много по-трудно близо до Пенрийт, но веднъж след като Абърдар стигнеше дивите хълмове в планините, щеше лесно да го убие от засада. Всички неща бяха уредени — планът подготвен, маршрутът избран, мъжете наети. След четиридесет и осем часа проблемът му щеше да бъде разрешен — и правдата да възтържествува.

Първата нощ от медения месец беше ясна и те спаха под звездите точно както Никълъс обеща. След като се любиха, Клер се сгуши в обятията му, докато ѝ показваше различни съзвездия и ѝ разказваше циганските легенди как са се появили на небето.

Когато тя заспа, Никълъс се зачуди как можа да го сполети такъв късмет. Клер беше всичко, което липсваше у Каролайн — мила и разумна, земна, чувствена и вярна — тя изпълни празното място в душата му, което го измъчваше от дете. Може би малко по-възприемчива — не беше установил колко се е разкрил пред нея, докато тя не направи неприличното си, но точно предположение за Каролайн. И ако имаше късмет, тя никога нямаше да научи най-лошото.

Предполагаше, че Клер е жената, за която се представя, и любовта и верността ѝ вървяха неотлъчно с нея. Можеше да понесе признанието ѝ, че го обича, докато тя предпазливо засягаше тази тема.

Беше далеч по-безопасно да не ѝ разказва подробности и да не очаква много.

Той се извърна към нея, притисна я по-силно, после издърпа одеялото над брадичката ѝ. Нощта беше изпълнена с тихи звуци и лек вятър — истинска циганска спалня. Някой ден щеше да я накара да се срещне с хората на майка му. Захили се при мисълта, как ли щеше да понесе дългото пътуване с циганите и как ще се опитва да учи малките циганчета да четат. Дори Клер щеше да се провали. Беше добър начин да унижи малката кокетка.

Със спокойно сърце той заспа.

Клер знаеше, че ще се забавлява от пътуването само защото беше с Никълъс и няколко дни езда нямаше да я затруднят. Въпреки това се изненада, когато разбра колко много се забавлява. След ден и половина пътуване той говореше свободно, отпусна се така, както никога преди това. На открито се прояви циганската му кръв.

Когато отправи влюбен поглед към него, тя забеляза тъмния намотан камшик, който се показва под наметалото, метнато на върха на дисагите.

— Защо носиш камшика, когато нямаме карета?

— Цигански навик. Камшикът може да бъде използван за различни неща. Например... — Той измъкна камшика, после рязко замахна. Върхът на ремъка се уви около висок клон над главите им. Когато издърпа дръжката, клонът се наведе и той го докосна. — Ако имаше ябълки там, щяхме да им се насладим.

Тя се засмя.

— Никога не съм се замисляла, но сега разбирам, че за да живееш на път, трябва да притежаваш много по-особени умения.

Той отново намота ремъка и обратно прибра на мястото камшика, после посочи малка птичка на близкото дърво.

— Наблизо има цигани.

Тя разгледа красивата черно-бяла птичка.

— Прилича ми на пъстра стърчиопашка, а не на циганин.

— Наричаме я още „*romio chiriclo*“, циганска птичка — обясни той. — Ако видиш някоя, значи в околността има катун.

Клер се огледа наоколо и макар да бяха на върха на хълма, нямаше признак за движение на хора по тесния път.

— Добре се укриват.

— Наблюдавай, и ще видиш.

След около половин миля той посочи едно дърво.

— Виждаш ли онзи сив парцал, вързан на клона? — Когато Клер кимна, той обясни. — Това е известие, този табор съобщава на другите, че е минал оттук. Наричаме го „*patrin*“, което означава листо, но може да бъде в много различни форми — купчина клончета, камъни или парцали като този. Виж само как е вързан на нивото на очите на средно висок ездач. Ако не знаеш какво да гледаш, лесно ще го пропуснеш.

Заинтригувана, тя изрече:

— Значи така сънародниците ти оставят съобщения един на друг. Колко умно. Познаваш ли хората, които са оставили това?

— Вероятно — посещавал съм всички катунни, които редовно пътуват из Уелс. — Той огледа парцалчето. — Всъщност мога да стесня кръга от една до пет групи. На няколко километра надолу по този път има цигански табор. Искаш ли да го посетим, ако е там?

— Разбира се — отвърна тя.

Но времето беше срещу тях. Цяла сутрин преваляваше често и когато следобедът напредна, започна да се излива проливен дъжд. Клер не се оплакваше — ако живееш в Уелс, не може да не си свикнал с дъжда — но разбира се, това намали удоволствието от пътуването.

Когато тя обвини наметалото около себе си, Никълъс каза:

— Немного далеч оттук има странноприемница. Да спрем ли за през нощта?

— С удоволствие — пламенно отвърна тя.

Странноприемницата беше встрани от пътя, почти скрита в горичка от високи дървета. Двуетажната и здрава постройка имаше дори навес от едната страна, където можеше да подслонят конете. Когато слязоха от животните, Никълъс каза:

— Влез вътре и се стопли. Не бих искал да се простудиш през медения ни месец. — Той й отправи сладострастен поглед. — Ако ще бъдеш принудена да пазиш леглото, ще е далеч по-интересно.

Клер се засмя и влезе в странноприемницата, която беше обзаведена скромно с маса и няколко стола. Само минути по-късно

Никълъс внесе дисагите и пренесе сухи съчки от навеса. Той отново излезе, за да приготви конете за нощта. Полагаше толкова грижи за нея, мило си помисли тя. Наистина изпитваше удоволствие да я глежат.

Веднага след като огънят се разпали, тя започна да разглежда. Не й отне много време, защото на горния етаж имаше само една обширна стая, точно като тази долу, но без мебели. Дебел слой прах покриваше пода, но пък всичко беше грижливо подредено. Слизаше надолу по стъпалата, когато Никълъс отново се върна.

— Не очаквах да открием такова място — отбеляза тя. — Много ли такива странноприемници има в планините?

— Има, но не и като тази. — Той свали мократа си шапка и наметалото. — В средата на миналия век преуспяващ търговец на вълна бил застигнат тук от виелица и щял да умре, ако един овчар не го намерил. За благодарност търговецът изпратил дарение в най-близката енория, за да бъде построена и поддържана колиба за пътници. Но тъй като бил мъж на разкоша, той изградил втора стая, в случай че се наложи дами да нощуват сред груби мъже.

— Но на мен ми харесва да бъда с груб мъж.

— Не всички жени са разумни като теб. — Той събу ботушите си за езда. — Така странноприемницата била построена и всяка пролет енорията изпраща някой да поправи пораженията от зимата. Няма кой знае какво да се прави, защото хората, които я ползват, се грижат за нея. Например, преди да си тръгнем утре сутринта, ще събера достатъчно дърва, за да попълня тези, които сме изгорили. И когато дойде следващият пътник, те ще бъдат сухи и готови за горене.

— Интересно, но овчарят, който е спасил търговеца, може би е предпочитал лично за себе си десет фунта стерлинги. — Тя коленичи и прибави още дърва в огъня. — Циганите отседат ли тук?

— Мили Боже, никога. Никой самоуважаващ се циганин не би останал вътре, когато може да бъде на открито. Те копнеят за вятър. — Втренченият му поглед се спря замислено върху нея.

— Ти обаче ще направиш добре, ако свалиш тези мокри дрехи. — Той прекоси стаята. — Позволи ми да ти помогна.

Клер веднага се досети докъде щеше да доведе помощта му и беше права. Доста очарователна идея.

След това те се излежаваха мързеливо пред огъня, преди да се надигнат и да облекат сухите си дрехи. Клер подготви вечеря от бекон,

картофи и лук, придружена от скъпа бутилка бордо, което Никълъс специално беше приготвил за медения им месец. Прекараха вечерта изтегнати пред огъня, бъбреха и пиеха чай. Когато накрая се увиха във одеялата си, тя измърмори:

— Нека правим такива пътувания всяка пролет. Само двамата.

— Харесва ми тази идея. — Той нежно я целуна. — Не искам да бъдеш като графините. Бих искал да си останеш точно такава, каквато си сега.

Тя се усмихна.

— Щом като ти си графът циганин, не означава ли това, че аз съм графиня циганка?

— Предполагам, че е така. Ти си „*rawnie*“, великата дама. И винаги ще бъдеш такава. — Той я издърпа по-близо до гърдите си и силно я притисна с ръце. — Приятни сънища, Кларисима.

Мъжете от малката група мърмореха против дъжда, но водачът им ги накара да си затворят устата, като им напомни колко добре ще им плати за този труд през нощта. Самият той беше раздразнен, тъй като не очакваше плячката му да се подслони в странноприемницата.

Докато чакаха да настъпят ранните часове на сутринта, те си подаваха бутилка уиски, за да стоплят костите си, а той обмисляше най-добрият вариант да доведе докрай задачата си. Много лесно можеха да нападнат странноприемницата, но тъй като вратата беше залостена, разбиването ѝ щеше да намали ефекта от изненадата. Имаше и вероятност жертвата му да носи пистолет, а изглеждаше доста опасен мъж.

Като остави мъжете си сами, водачът тихо обиколи странноприемницата. Конструкцията беше солидна, прозорците — малки и трудно можеше да се изкачи високо. Решил да огледа навеса, той бавно отвори вратата. Един кон изцвили, но не толкова високо, за да събуди хората, които спяха вътре. До стената имаше подредени сухи дърва за огън. Върху лицето му се появи зловеща усмивка — вече знаеше най-добрия начин да унищожи жертвите си.

Щеше да ги изгори.

Никълъс внезапно и напълно се разбуди. За момент лежа неподвижен, чудейки се какво тревожи тази част от съзнанието му, която никога не заспиваше.

Димът. Беше прекалено много, за да е от малкия им огън. Надигна се, огледа стаята и видя малки огнени езици през прозореца, встрани от камината. Дъждът беше спрял и в тишината ясно се долавяше слабото заплашително пращане.

До него Клер продължаваше да спи. Той я побутна по рамото.

— Събуди се, нещо гори навън.

Когато тя отвори очи, той стана и навлече бричовете, ботушите и ризата си. Но не трябваше да се тревожи толкова — вратата беше само на няколко крачки и нямаше начин да бъдат притиснати вътре от огъня.

Клер се изправи на крака и замига сънено. Този път той не обърна внимание на възхитителната ѝ голота, само ѝ хвърли нощницата, която не беше облякла вечерта.

— Облечи това, трябва да излезем и да видим какво гори. Ако имаме късмет, ще успеем да изгасим лесно огъня, но не искам да рискуваме.

Тя кимна и се подчини, обу ботушките си и наметна наметалото, преди да тръгне към вратата. Никълъс вдигна торбите, в които се намираше всичко, което имаха и я последва.

И все пак той не можеше да прогони чувството, че нещо не е наред. Искрите от комина можеха да причинят пожар, но беше дяволски странно да се случи подобно нещо във влажната гора. И защо пламъците бяха от страната на навеса? Не си спомняше да е забелязал там някакви лесно запалими неща.

Когато Клер дръпна резето и започна да отваря вратата, той установи, че пращането вече се чува и от двете страни на странноприемницата. Предупредителни сигнали прозвъниха в главата му. Ако навесът гори, защо конете им не цвилят? И как бе възможно случаен пожар да възникне на две различни места?

Той погледна над рамото на Клер и зърна леко движение на около двадесет или тридесет крачки от вратата. Към тях се повдигна и се насочи дълъг и прав предмет.

Пушка.

Замръзна на място от ужас. Захвърли дисагите, улови Клер за кръста и я повали на пода. И в този момент се чу изстрел. Един куршум изсвистя над главите им и се заби в стената зад тях. Той инстинктивно обгърна с ръце Клер и се претърколи далеч от отворената врата. Когато бяха извън обсега на стрелбата, протегна крак и затръшна вратата. След секунди нови три куршума пробиха масивното дърво.

— Мили Боже — задъха се Клер. — Какво става?

— Някой иска да ме убие и не го е грижа дали ще умреш и ти.

Той скочи на крака и бързо бутна резето на вратата, макар то да осигуряваше само слаба защита. Никълъс извади пистолета от багажа си и го зареди. После надзърна през прозореца и се вторачи в тъмнината навън, за да огледа около странноприемницата. Цялото място от двете страни на постройката беше осветено от пламъци. Съдейки по силната светлина и гъстия дим той прецени, че навесът гори и огънят се насочва към постройката, която беше обречена на пълно разрушение.

Петима въоръжени мъже стояха извън чертите на осветеното от пламъците пространство. Зад тях Никълъс видя конете, които вероятно бяха изведени от навеса, преди да го подпалят. Докато се взираха в огъня, един от мъжете любопитно се приближи към вратата с готова за стрелба пушка.

Никълъс разби стъклото на прозореца с цевта на пистолета си и стреля напосоки. Мъжът изкреця, отскочи и се строполи на земята. Никълъс бързо зареди и отново стреля, но другите бяха извън обсега на пистолета му и той не успя да рани никого.

Висок глас изкреця някаква команда и един от нападателите тръгна към задната част на странноприемницата. Никълъс тихо изруга — ако имаха някакъв шанс да избягат през задния прозорец, той вече бе провален.

С трепещ от напрежение глас, Клер попита:

— Странноприемницата гори, нали?

— Да, и навън има най-малко четирима мъже, въоръжени и готови да стрелят в нас, ако излезем. — Той трескаво обмисляше възможностите им. — И тъй като вероятно търсят мен, могат да те пощадят, ако се предам.

— Не! — Димът бързо се сгъстяваше, лютеше в очите и изпълваше дробовете им. След резкия си вик Клер пое прекалено дълбоко дъх и се закашля. Когато отново успя да проговори, занарежда: — Няма да ме оставят жива, щом съм свидетел на убийството ти. Ако се предадем, със сигурност ще ме изнасят, а после ще ме убият. Ако ще умирам, нека да е заедно с теб.

— Въобщо нямам намерение да умирам. — Изведнъж го озари нова възможност за бягство. Той отпусна вдигнатия ударник на пистолета и го пъкна в колана на брича си, после грабна камшика. — Нагоре. Бързо!

— Чакай. — Клер измъкна една дреха от багажа си, разкъса я и поля парчетата с вода от чайника, който бяха поставили встрани за през нощта. — Постави това над устата си.

Като се предпазваха да не попаднат под силните пламъци, те се втурнаха нагоре по стъпалата. Пушекът бързо се сгъсти, когато се качиха в горната стая и щяха да се задушат без влажните парчета. Жегата вече беше непоносима, след минути цялата конструкция щеше да бъде обхваната от пламъците.

— Не можем да избягаме оттук — спокойно каза Клер. — Кратък брак, но щастлив. Дори не се скарахме. — Тя се закашля, после се подпря на стената, лицето ѝ изглеждаше много бледо на фона на гъстия дим. С усмивка и неземна нежност тя изрече: — Прости ми, за това което ти казвам, но те обичам, Никълъс. Не съжалявам за нищо, освен... освен, че нямахме повече време.

Думите ѝ пронизаха като с нож сърцето му. Животът им не можеше да завърши по този начин — нямаше да го позволи.

Той се вторачи през прозореца, но не можа да види въоръжения мъж, който заобиколи къщата. Господи, това означаваше, че и нападателят им не може да ги види. Прозорецът беше на панти, така че Никълъс лесно измъкна резето и го отвори. Пламъците ближеха външната стена само на няколко стъпки от него и той започна да кашля, когато още дим блъвна отвътре навън.

Като пресметна бързо разстоянието и реши, че е възможно, той махна с ръка на Клер.

— Имаме шанс — каза той настойчиво. — Хвани ръба на покрива и се качи горе. Не се страхувай — няма да позволя да паднеш.

Тя само кимна разбиращо. Никълъс се надигна до прозореца и разтвори пантите, мъчеше се да не загуби съзнание от горещината и пушека. Клер се промуши през пролуката, после застана на рамката, така че тялото ѝ остана навън. Никълъс я придържаше, тя се протегна нагоре и улови ръба на покрива. После я избута отдолу, докато успя да се покатери горе.

Молейки се димът да ги скрие от погледите на наблюдателите, той уви камшика около кръста си, после застана на прага и се протегна към покрива. Улови лесно ръба и се повдигна нагоре, когато изведнъж пръстите му започнаха да се плъзгат по влажната плоча.

Беше на косъм от сгромолясване в пламъците под него, когато Клер улови ръката му и спря хлъзгането. Залюлял се като акробат, той успя да вдигне левия си крак на ръба на покрива. След това бързо се покатери на плъзгащата повърхност. Покривът беше покрит с яркосветли и тъмни плочи. Видя, че преди да му помогне, Клер се беше хванала за хоризонталната греда на покрива. Благодарни на Бога, че имаше жена с ум.

До този момент талазите гъст дим и нарастващият шум от двата огъня ги бяха прикрили от наблюдателите, но убежището им беше опасно. Първият етаж на странноприемницата вече гореше и беше само въпрос на време кога цялата сграда щеше да се срути. Приведен, той помогна на Клер да стигне до другия край на покрива, като се държеше с една ръка за хоризонталната греда, в случай че някой от тях се подхлъзне.

Докато се спускаха по хлъзгавия шист, той се молеше на Господ най-близкото дърво да бъде удобно. И то беше подходящо; висок, дебел бряст, който се намираще на такова разстояние от странноприемницата, че ремъкът на камшика можеше да го достигне, макар и немного лесно.

Следващата част беше най-опасна, защото трябваше да се изправи. Ако го забележеха, щеше да стане лесна мишена на пушките им. Но нямаше друг избор. Никълъс развърза камшика от кръста си и се надигна, като промуши единия си крак под хоризонталната греда, за

да запази равновесие. После замахна към един клон, който му изглеждаше достатъчно близо и доста здрав, за да издържи тежестта им.

Ремъкът се уви около клона. Издърпа го пробно, но усети, че не беше се хванал здраво. Превъзмогвайки нетърпението и гнева си, той успя да освободи ремъка и отново замахна. Може би си въобразяваше, но му се стори, че плочата става по-гореща. Минутите летяха сякаш неестествено бързо. Колко време беше се минало, откакто се събуди — пет минути? Три?

Какво значение имаше колко време е минало. Като се протегна, колкото се може, по-далеч, той отново замахна с камшика. Този път, когато го изпробва, установи, че беше се увил по-здраво. И добре, че беше така, защото нямаше време за ново мятане. Протегна свободната си ръка към Клер.

— Ела тук.

Тя пропълзя отстрани до него и се изправи. Само за секунда притисна устни в нейните, като че ли с тази целувка искаше да каже това, което никога не беше изрекъл с думи. После обви ръка около кръста ѝ.

— Дръж се здраво, скъпа.

Клер обви ръце около него. Един миг по-късно се люлееха свободно, поддържани единствено от тъмната гъвкава кожа. Той усети пропълзяването ѝ — леко разхлабваш на примката на ремъка върху клона. Ако паднеха на земята, можеше да не е фатално, но нападателите им щяха да бъдат до тях след секунди.

С люлеене се спуснаха надолу, докато се удариха в дънера на дървото. Клер се задъха, въздухът излезе от дробовете ѝ. Никълъс се опита да намали силата на удара с крака, но тогава за малко не я изпусна. За миг те увиснаха свободно, задържани единствено от напрегнатата му дясна ръка.

Ремъкът започна да се развива от тежината на телата им. Бяха на косъм да паднат от дървото, когато той повдигна крак и успя да яхне един клон. Не беше много здрав, но издържа тежестта им и след минута те бяха в безопасност на по-дебел клон.

Никълъс внимателно изви дръжката на камшика, докато ремъка се освободи. Когато го намотаваше отново, покривът се срути с ужасен грохот. Валма пламъци и рой искри полетяха към небето и гореща

вълна ги удари. В зловещата светлина на пожара той видя силует на облечен в тъмни дрехи мъж, който чакаше с готова за стрелба пушка, в случай че се опитат да избягат от задния прозорец. На не повече от тридесет метра нападателят им не ги беше забелязал заради дима и тъмнината. Докато Никълъс се взираше, мъжът свали оръжието и заобиколи странноприемницата от другата страна, тази, от която никой вече не би могъл да излезе жив.

Те бяха достатъчно високо, така че Никълъс можеше да вижда нападателите, които чакаха в далечния край на пожара. Един от мъжете беше висок, със слаба фигура, много позната. Устните му се свиха в тънка черта. Като сведе поглед надолу, той видя, че Клер гледа в същата посока с ярост в погледа.

Сега беше моментът да избягат — докато нападателите им с първично преклонение наблюдаваха огнената стихия. Никълъс докосна Клер за рамото, започнаха да се провират между клоните и да слизат надолу. Но най-ниският клон беше доста високо над земята, така че отново камшикът бе използван, за да слязат.

Когато вече бяха долу в пълна безопасност, той нави камшика, после поведе Клер направо към гората, далеч от странноприемницата и пътя. Почвата беше мокра от дъжда, а въздухът влажен и студен. Добре, че Клер успя да избяга с наметалото си.

Когато пресметна, че са на около километър от странноприемницата, той спря за кратка почивка. Клер дишаше толкова тежко, че Никълъс я издърпа в прегръдката си. Тя трепереше силно и той предположи, че не беше само заради студа.

— Тук сме в безопасност — прошепна той. — И понеже тези чудовища ще изпълнят съвсем съвестно задълженията си, те ще изчакат да изгасне огъня и ще претърсят пепелта за телата ни, а това няма да стане преди зори.

С приглушен от рамото му глас, тя каза:

— Ти го видя, нали?

Той не се изненада.

— Видях висок мъж, който можеше да е Майкъл Кениън и не мога да измисля някой друг, който иска да ме убие — дрезгаво отвърна той. — Този въпрос ще го обсъдим по-късно. Сега трябва да открием безопасно място.

— Има ли други колиби наблизко?

— Не, имам нещо по-добро предвид. — Той издърпа ръката ѝ над рамото си и мислите му го отнесоха към хората, при които беше отгледан. — Ще отидем при циганите.

С часове вървяха през гората, спъваха се в корените на дърветата, а дрехите им бяха мокри от капките, стичащи се от клоните. Клер пламенно благодари на Бога, че и двамата бяха обули ботушите, преди да избягат — в противен случай сега щяха да имат проблеми. Тя се изтощи напълно и щеше да се строполи до някое дърво, ако Никълъс почти не я носеше. Както изглежда, той знаеше точно накъде отиват, въпреки че за нея всичките мокри дървета изглеждаха едни и същи. И не можеше да изпита удоволствие от красотата им, докато с мъка си правеха път между тях.

Небето беше започнало да изсветлява, когато доловиха миризмата на дим.

— Има хора в табора — доволно каза той. Едва тогава Клер осъзна, че не е бил сигурен дали тук ще намери помощ.

Изведнъж се чу лай и тъмните сенки на няколко кучета се спуснаха към тях. Тя замръзна на мястото си, чудейки се дали да побегне, или да търси високо дърво. Но когато свирепият лай се усили, Никълъс вдигна ръка и силно замахна, сякаш хвърляше камък. И макар ръката му да бе празна, ефектът беше магически. Кучетата мигновено се успокоиха и започнаха да душат наоколо, а после ги последваха до катуна.

Беше достатъчно светло, за да види, че таборът се състои от три каруци. Под чергилата им тъмни фигури се движеха и тя предположи, че дъждът беше принудил циганите да се скриват вътре. Обезпокоени от шума, няколко мъже бяха излезли и се приближиха с дебнеща походка. Един от тях носеше навит камшик в ръката си.

Никълъс постави закрилнически ръка около кръста на Клер и погледна косо най-близкия мъж.

— Коре, това ти ли си?

За миг настъпи тишина. После един баритонов глас изрева:

— Ники!

Мигновено бяха заобиколени от хора, които шумно бърбеха на цигански език. Никълъс вдигна ръка, за да ги успокои. Докато с

другата си ръка все още здраво придържаше Клер, той накратко обясни нещо на техния език.

Една жена с красиво гладко лице улови ръката на Клер. Никълъс ѝ каза:

— Върви с Ани, тя ще се погрижи за теб. Аз ще дойда по-късно.

И този път Клер съвсем доброволно се остави в ръцете на някой друг. Ани я заведе до една от покритите каруци и ѝ помогна да се изкачи в края на издадения канат. Когато издърпа чергилото, Клер видя редица от малки глави да се надига изпод пухеното покривало, черните им очи заблестяха от любопитство. Очите на Никълъс, осъзна тя. Децата започнаха да задават някакви въпроси, но Ани им шътна да мълчат.

От близката страна подът на каруцата беше покрит с тънка подложка. Ани изрече на английски език с лек акцент.

— Ще спиш тук.

Клер свали мокрото си наметало и с усилие издърпа ботушите си. Цялата мокра и изкаляна, тя си легна. Ани я покри с една пухена завивка и след три минути Клер вече спеше.

Когато се събуди, беше много рано сутринта. Ръката на Никълъс обвиваше кръста ѝ. И той не беше съблякъл дрехите, с които избяга — бричовите и ризата, широко отворена при врата. Продължаваше да спи, а лицето му беше младежко и трогателно красиво в съня. Обърна се и нежно го целуна по челото.

Никълъс отвори очи.

— Как се чувстваш?

— Много добре, благодаря. Няколко ожулени места от кората на дърветата, но нищо сериозно. — Тя потисна трепета си. — Полезно е да имаш мъж като теб около себе си, когато те заплашват опасности.

Лицето му помръкна.

— Ако не бях аз, животът ти нямаше да бъде изложен на риск.

— Не можем да знаем това — отпрати му самодоволна усмивка. — И какво приятно приключение е това. Колко хора могат да се похвалят с такъв меден месец?

И въпреки че той леко се усмихна на ироничната ѝ забележка, тя усети мрачното му настроение. Чудеше се как ли би се чувствала, ако

някоя от най-близките ѝ приятелки — например Марджед — се опита да я убие. Мисълта ѝ причини такава пронизваща болка, че бързо я отхвърли. Ако го намираше за толкова разстройващо дори само като си въобразява, колко ли трудно беше при Никълъс, който искаше да вярва в приятелството. Решила да се опита да бъде делова, тя попита:

— Къде ще ходим сега?

— Таборът се е запътил на север, но предложиха да обърнат и да ни закарат до Абърдар. С каруците ще ни отнеме три дни.

Клер си спомни за малкото си конче и въздъхна.

— Надявам се, където ѝ да е Ронда, да се грижат добре за нея.

— Когато се приберем вкъщи, ще изпратя няколко мъже да поразпитат. Ако някой е продал конете, може би ще мога да си ги откупя. Така може да разкрием мъжете, които ни нападнаха.

Кимна, после зададе следващия си въпрос:

— Има ли нещо, което трябва да знам за живота сред циганите?

За миг Никълъс се замисли.

— Опитай се да спазваш техните забрани и обичаи. В катуна водата се взема от различни места на потока, вода от най-горното, почистото течение се използва за пиене и готвене. Водата за миене и къпане се налива от по-долното течение. Винаги се мий с течаща вода, преди да се храниш, никога не поставяй приборите за храна в мръсна вода, защото това ги прави прокълнати, нечисти и ще трябва да ги изхвърлят. — Той и отправи притеснена усмивка. — Няма да ти хареса това, но и жените ги смятат за осквернени. Никога не позволявай полите ти да докоснат някой мъж освен мен, никога не ходи пред мъж, между двама мъже или пред конете.

Клер се намръщи.

— Прав си, не ми хареса.

— Разумно е за хора, които живеят в толкова тесен и затворен кръг — обясни той. — Това дава възможност за известно уединение и защита, в противен случай би било невъзможно и създава сексуално напрежение. И макар циганките да имат репутация на съблазнителки, всъщност случайната връзка е почти непозната сред тях.

— Разбирам. Ще се опитам да не подразня никого.

Тъй като беше чула гласовете им, Ани си позволи да надникне в каруцата.

— Време е закуска. Ти върви, Ники, аз ще донеса дрехи за съпругата ти.

Той покорно се надигна, скочи от каруцата, после помогна на Ани да се качи. Циганките носеха свободни блузи с ниско изрязано деколте и многокатови ярки поли. Провесени обици от златни монети допълваха дрънкащите гerdани, обвити около шията им, а шарени шалчета покриваха косите им.

Клер се облече в подобни дрехи, но без накити. Като сведе поглед към изрязаното деколте, заяви:

— На Никълъс ще му хареса това.

Ани се захили, белите ѝ зъбите блеснаха сред тъмната ѝ кожа.

— Хубаво е, че Ники си е намерил съпруга. От колко време сте женени?

Клер за замисли.

— Три дни.

— Толкова скоро! — Тя хвана ръката на Клер и огледа китката ѝ, после кимна одобрително, когато видя малката, почти зараснала, резка. — Добре. Ще организираме пир в чест на женитбата. Но сега — добави тя загрижено — трябва да хапнеш нещо.

Излязоха от каруцата, изработена от дърво и украсена с ярки рисунки и с дърворезба. Дъждът беше престанал, небето бе ясно, а въздухът — свеж. Мъжете се бяха събрали в далечината около вързаните коне. Наблизо жени се движеха грациозно из катуна, а групичка полуголи деца се гонеха и крещяха около тях. Много слаба възрастна жена с лице като сбръчкан плод оглеждаше съсредоточено Клер, после кимна с глава и върна вниманието си към димящата пура.

Близо до каруцата имаше огън с малко гърне и котел, които се топлеха над жаравата. Когато Клер подуши вкусната миризма, Ани каза:

— Първо се измий. — Тя вдигна металната кана и посочи, че Клер трябва да си измие ръцете под струята вода, която ѝ поливаше. Когато Клер се подчини, беше доволна, че Никълъс ѝ беше дал този кратък урок за начина на живот сред циганите.

Ани ѝ сервира канче със силно сладко кафе и чиния с пържен лук и наденичка. И двете бяха много вкусни. Когато Клер се наяде, забеляза, че жените прибираха нещата, подготвяха се за път без никакво суетене.

Никълъс се върна с трима мъже, с които разговаряше сериозно. Беше облякъл широко кожено елече и червена кърпа около врата си и приличаше съвсем като своите сънародници. Никой не би познал, че е британски благородник.

Той видя Клер и се запъти към нея, но се спря, когато забеляза възрастната жена.

— Кеджа! — извика той. Старицата му се усмихна с беззъба усмивка и двамата започнаха да разговарят на цигански.

Когато Клер приключи с кафето, дотича едно момче.

— Идват мъже — задъха се той. — Носят пушки.

Сърцето на Клер подскочи сякаш в гърлото ѝ. Може би са ловци, но по-вероятно беше да са вчерашните им нападатели — търсеха плячката, която им избяга.

— Насам! — Ани посочи към каруцата. Клер и Никълъс се качиха и влязоха вътре.

— Лягай — нареди той и направи точно това, което бе казал. Когато Клер се подчини, Ани донесе няколко пухени завивки. Една по една тя ги постла над Клер и Никълъс, докато напълно ги покри. После нещо тежко се тръсна отгоре им. Тежината започна да се мърда върху тях.

Разбирайки, че Клер е уплашена, Никълъс улови ръката ѝ и я издърпа в скута си.

— Ани е сложила четиригодишния си син върху нас. Дори някой да ни търси тук, няма да погледне под малкия Йоджо. Винаги е много кален.

И макар да чувстваше, че се задушаваше, Клер се насили да лежи неподвижно и силно стискаше ръката на Никълъс. Няколко минути покъсно се чу груб глас точно пред каруцата, говореше на английски език.

— Виждали ли сте мъж и жена, които пътуват пеша? Тревожим се за тях. Те... те имат треска и се изгубиха от нашия бивак.

Един от ромите се обади:

— Не, днес не са минавали други бели хора освен вас, сър.

— Да ви предскажа съдбата, уважаеми господине? — проточи се женски глас. — Една красива жена се вижда в бъдещето, с ръце като на птичка. Само си подайте ръката да видя дланта ви...

Ани я прекъсна.

— Не, почитаеми господине, за „*dukkerin*“ — гадателка на ръка, аз съм най-добрата. Умея истински цигански магии.

Последва я глас на дете:

— Едно пени за момчето, добри господине!

Пискливи детски гласчета се извиха:

— Едно пени, сър. Хайде, няколко пени. Едно пени, моля ви! Пени за момчето, сър.

— По дяволите — изръмжа посетителят. — Денят на благодарността е след шест месеца. Махайте се от мен, копелета.

Чергилото на каруцата се откряна. Пръстите на Клер стиснаха толкова силно ръката на Никълъс, че едва не спря кръвта му. Чувството за опасност ѝ подсказа, че един от преследвачите им наднича от края на каруцата само на няколко сантиметра от главите им.

Изведнъж детето над тях започна да се гърчи.

— Пени, пени! — замоли се Йоджо. Друг глас на английски попита:

— Има ли някой вътре?

— Само още едно мръсно малко копеле — отвърна първият глас с отвращение. — Явно са се родили научени да просят.

Чергилото бе дръпнато обратно и гласовете заглъхнаха. Клер с облекчение изпусна дъха си, който бе задържала в дробовете. Никълъс е знаел какво прави, когато бе потърсил помощ от своите сънародници.

Чакаха дълго под пухената завивка. Скоро Йоджо стана, за да продължи да проси от преследвачите им, но те останаха скрити, докато мъжки глас извика:

— Вече може да излизате, Ники. Белите мъже си отидоха. Може би трябва да останете в каруцата, докато са на пътя, но мисля, че сте в безопасност.

Никълъс избута встрани завивките и с облекчение станаха. Пред ръба на каруцата беше клекнал Коре, красив набит мъж, съпруг на Ани и водач на групата. Никълъс попита:

— Беше ли сред тях зеленоокият мъж, когото ти описах?

Коре поклати глава.

— Бяха четирима мъже, но нито един не съвпадна с описанието ти. — Той надигна и отпи от каменната делва. — Момчетата, които претърсиха изгорялата странноприемница, се върнаха. Не са открили много. Нещата ви са изгорели, а конете ви са отведени. Наблизо е

имало празно шише от уиски и това. — Той му подаде гладка сребърна кутийка.

Сърцето на Клер се сви при вида на кутийката за карти, която носеха джентълмените. Лицето на Никълъс пребледня, когато я отвори. Картите вътре бяха влажни, но ясно различи:

Лорд Майкъл Кениън.

Като видя изражението на Никълъс, Коре тактично се извърна и скочи от каруцата. Клер прошепна:

— Съжалявам, Никълъс.

Ръката му се сви в юмрук и рязко затвори кутийката.

— Не е разумно — промълви той, болка се долови в гласа му. — Дори да приема, че Майкъл е полудял и е решил да ме убие, защо ще го прави в планината? Защо ще наема мъже, когато може и сам? И ако търси мен, знае, че трябва по-обстойно да претърси циганския табор.

— Но той не беше с мъжете — вероятно не иска да оставя следи — тихо изрече тя. — Далече сме от Пенрийт, смъртта ни може да бъде приета като нещастен случай. Ако има разследване, ще обвинят само бандитите. — Тя се поколеба, но после добави: — Може да не е много разумно, но разбира се, много е логично.

Всичко бе напълно правдоподобно. И все пак, когато хвана ръката на Никълъс, Клер се молеше от цялото си сърце да не е така.

И макар Клер да беше само на шест мили от дома, пътуването с циганите беше за нея като посещение в чужда страна. Много от обичаите бяха британски и всички говореха или английски, или уелски — освен циганския език. И все пак по някакъв начин те ѝ изглеждаха чужденци. Като съпруга на Никълъс тя успя да долови това, което нито един бял човек не бе успял, защото я приеха с непринуденост, и радост, като че ли беше малко изгубено котенце. Все пак тя нито одобряваше някои от техните обичаи, нито можеше да остане равнодушна към топлотата им и невероятната им жизненост.

Като видя отблизо живота на ромите, Клер вече можеше по-добре да разбере Никълъс. Способността им да живеят за мига, сякаш нямаше минало или бъдеще; оптимистичният им фатализъм; непринуденото им желание да пътуват — всички тези особени черти бяха наследството от циганите върху съпруга ѝ.

И въпреки че лесно можеше да бъде сбъркан с тях и беше много обичан и уважаван в средата им, тя установи с благодарност, че не беше истински член на обществото им — част от съзнанието и духа му бяха съвсем различни от тесния свят на ромите. Чудеше се дали щеше да е по-щастлив, ако беше останал при тях. Може би някой ден ще го попита, но не и сега. Когато стигнеха Абърдар, трябваше да се справят с Майкъл.

Последната вечер обещаното пиршество се състоя с изобилие от храна, пиене и смях. В средата на трапезата се намираше малко прасенце, напълнено с ябълки и опечено на открит огън. Когато Клер приключи с порцията си, а вкусната огризка от печеното месо все още беше в ръката ѝ, тя отбеляза:

— Надявам се, че това прасенце е придобито честно, но се страхувам да попитам.

Никълъс се захили. Тази вечер той прикриваше загрижеността си и се забавляваше с удоволствие.

— Придобито е. За късмет открих една гвинея в джоба на бричовите си, с които избягах. Дадох я на Коре — като компенсация за разноските им. Лично я видях да плаща за малкото прасенце.

Ани доближи дънера, на който седяха.

— И тъй като това е пиршество в чест на вашата женитба, ще организираме малък ритуал, а? Нито отвличане, нито оплакване, а нещо, което да символизира свързването ви.

Клер каза със съмнение:

— Не познавам вашите обичаи.

— Много е просто — бързо изрече Ани. Няма да има проблеми. Ще помоля Милош да извади цигулката. По-късно, Ники, ще ни посвириш на арфата.

Когато Ани се отдалечи, Клер изумено попита:

— Оплакване ли?

— Обикновено булката пее песен на майка си, оплаква се от това, че е била продадена и би желала да умре от мъка — обясни Никълъс.

Клер се взираше в него.

— Не е много уместно за празненство.

— Счита се като ново начало. Това и ритуалът на отвличането представят символично преданията за циганския произход.

Тя облиза останалата мазнина по пръстите си.

— Откъде произхождат циганите?

Преди да отговори, Никълъс отпи огромна глътка вино от делвата, пиеше по цигански обичай със съд, праметнат над рамото, и пръст, промушен през дръжката на съда. Ефектът беше поразителен.

— Тъй като циганите нямат писменост, никой не може да каже истината. Един езиковед в Оксфорд, който изучаваше езика им, ми каза, че според неговите предположения ромите са започнали да пътуват от Азия. Най-вероятно от северна Индия.

Докато премисляше какво беше чела за Индия, тя оглеждаше тъмнокожите хора наоколо и реши, че теорията на езиковеда звучи правдоподобно.

— Има ли устни предания за циганския произход?

— Много, повечето от които си противоречат едно на друго. — Той се ухили. — Има една стара поговорка: задай един и същ въпрос на двадесет цигани и ще получиш двадесет различни отговора. Или

казано по друг начин, ако зададеш този въпрос на един циганин двадесет пъти, пак ще получиш двадесет различни отговора.

Клер се засмя.

— Искаш да ми кажеш, че постоянството не се счита за добродетел сред циганите.

— И всички, от най-младите до най-възрастните, могат да лъжат умело и гладко, когато е необходимо. — Той отпи нова голяма глътка вино от делвата, после я подаде на мъжа до него. — Лъжите им са плод на въображението или го правят за забавление. Възхищават се на всеки хитър човек, точно както почитеният мъж е на почит сред уелсците.

В далечния край на огъня Милош засвири на цигулката, а друг мъж започна да му акомпанира на дайре. Разговорите стихнаха и всички запляскаха с ръце в такт с музиката. Когато чувственото ѝ тяло затрептя в ритъма на музиката, Ани се приближи и подаде на Клер тъмночервен шал.

— С Никълъс ще танцувате, като държите краищата на шала — обясни тя. — Така ще покажете, че вече сте свързани.

Макар танцувалните дарби на Клер да бяха минимални, тя желаше да опита. Когато се изправи на крака, Никълъс предложи:

— Спусни си косата.

Клер покорно свали шала от главата си и прокара пръсти през гъстата си коса, а къдриците ѝ я обвиха като тъмно блестящо наметало. После тя и Никълъс хванаха противоположните краища на шала и се преместиха в центъра на кръга.

— Дръж се като флиртуваща девойка — каза той с дяволска усмивка. — Бъди дразнеща кокетка, знам на какво си способна.

С рязък силен пасаж цигулката спря и единствените звуци в настъпилата пълна тишина бяха биенето на сърцата им. Никълъс издърпа Клер в прегръдките си и тя преви гръб над ръката му.

За миг изпита паника, когато се наведе назад. Но уплахата се стопи така бързо, както се беше появила, защото усещаше с всяка частица от тялото си, че Никълъс няма да я изпусне. Косата ѝ се разстла върху тревата и той я целуна в потвърждение, че вече е негова. Циганите извикаха одобрително и затропаха с крака.

Той нежно я издърпа обратно и я помилва с поглед.

— Последен ритуал, Кларисима. Трябва да скочим над дръжката на метлата, която Ани току-що постави.

Уловени за ръце, те се втурнаха през поляната и скочиха над метлата. Сред шума на последвалите ги одобрителни възгласи, тя прошепна:

— Прескачането на дръжка на метла е стара уелска традиция, която се изпълнява от друидите.

Той се засмя.

— Циганите са много еkleктични. Възприемат всеки обичай, който им хареса.

Цигулката отново засвири и този път всички се впуснаха в танци. По-късно след като изтощените деца бяха сложени в леглата, Коре измъкна малка уелска арфа и я подаде на Никълъс. Той дрънна нежно няколко акорда на инструмента, докато настрои струните и избере мелодията. Поде дълга циганска балада, в която се преплитаха радост и скръб. Клер седна зад него със затворени очи и поглъщаше жадно очарованието на дълбокия му плътен глас. Накрая повтори последния стих на английски език заради нея.

*Всеки земен имот е най-тежък хомот —
волен вятър бъди — за любов, за живот.
Любовта ти затвориш ли — тя ще умре.
Открити палатки, открито небе, открито в моето
сърце.
Вей, ветре волен.*

Нежността в гласа му сякаш прониза сърцето ѝ. И макар да се съмняваше, че думите бяха отправени към нея, почувства, че Никълъс се държи така, както никога преди това. „Любовта ти затвориш ли — тя ще умре...“

После се оттеглиха в постелята, копнееха за усамотение. Стопляни единствено от топлината на телата си и покрити само от свода на звездите, той я люби пламенно и алчно. И понеже не желаше да се отрече от думите на любовта, Клер остави да говори тялото ѝ. По-късно, когато Никълъс заспа с глава, отпусната върху гърдите ѝ, тя помилва гъстата му черна коса, чудейки се какъв точно е мъжът, за когото се беше омъжила. Циганин, уелсец, благородник, певец — беше всичко това, и много повече. И знаеше, че ще го обича до смъртта си.

На следващата сутрин Клер не се чувстваше толкова сигурна в добродетелността. Предната вечер беше прекалила: яде твърде много, пи много вино, танцува доста дълго и пламенно се люби със съпруга си. Джон Уесли вероятно нямаше да го одобри. Но Клер вече се ръководеше от вътрешното си чувство, което бе обсъдила направо с Бога, и заключи, че той не я укорява, тъй като страстта ѝ бе водена от чиста любов.

Преди да потегли катуна, старата Кеджа се приближи до Клер и заяви:

— Трябва да говоря с теб. Тази сутрин ще се возиш в моята каруца.

Клер прие с радост. И макар да беше разменила само няколко думи с Кеджа, често усещаше върху себе си втренчения поглед на старата жена. Бяха в отделна каруца, тъй като Кеджа бе използвала влиянието си и си бе издействала да бъдат сами.

Дълго време старицата се визира в Клер, като изпускаше кълба дим от лулата си. Изведнъж рязко каза:

— Братовчедка съм на бащата на Марта, майката на Ники.

Това привлече вниманието на Клер. Ако е така, Кеджа беше една от най-близките роднини на Никълъс. И понеже искаше да се възползва от тази възможност, тя попита:

— Защо Марта продаде сина си? Този факт силно наранява Никълъс.

— Марта умря от възпаление на дробовете — отвърна Кеджа със същата откровеност. — Щеше да остави Ники при нас, но беше дала клетва пред съпруга си, че синът им ще живее като благородник. — Старата жена направи гримаса на неодобрение. — И тъй като искаше да изпълни желанието на Кенрик, а знаеше, че скоро няма да може сама да се грижи за Ники, Марта го заведе при дядо му, който беше най-близкият му роднина.

— Но затова, че го е продала за сто златни гвинеи, трудно мога да повярвам, че не е действала безкористно — заяви Клер с уверен глас. — Как може една майка да продаде сина си?

— Старият граф сам ѝ предложил парите — изрече Кеджа с отвращение. — Марта би се изплюла в лицето му, но бе циганка —

щом белият човек е искал да бъде глупак, защо да не му позволи.

Обмисляйки това, което беше научила за циганите, Клер колебливо каза:

— С други думи двете споразумения са били отделно — тя е завела Никълъс при дядо му, за да изпълни клетвата си пред Кенрик и според нея парите нямат нищо общо с Ники.

Кеджа се усмихна с беззъбата си усмивка и високо вирна брадичка.

— За бяла жена имаш остър ум. Ще ти покажа доказателството, че Марта не е разменила сина си за златото. — Тя мушна ръка в пазвата си и измъкна тежка кожена кесия. Подаде я на Клер и рече: — Заръча да я дам на Ники, като му дойде времето.

Клер отвори кесията, после притаи дъх от блясъка на златните монети. Кеджа обясни:

— Всичките са тук, липсват само една или две, с които Марта е купила храна по време на обратния си път. Нашият табор беше най-близо, затова остана при нас.

— Какво се случи с Марта?

Кеджа изпусна кълбо дим, който се изви около главата ѝ.

— Марта умря през зимата в ръцете ми. През всичките тези години пазех златото за Ники.

Объркана, Клер попита:

— Защо ти не си му казала, че майка му го е оставила при дядото, защото скоро е щяла да умре? Може би този факт би променил всичко. И защо по-рано не си му дала златните монети? През тези години доста често си го виждала.

— Марта ме накара да се закълна, че ще разкажа това само на съпругата на Никълъс — една жена най-добре може да разбере какво е направила майката за детето си — тихо отвърна Кеджа.

— Но преди мен Никълъс е имал друга съпруга.

Кеджа я изгледа, сякаш щеше да я заплюе, ако бе на открито.

— Ах, той я вкара в леглото си, но тя не му беше истинска съпруга. Ти си тази, за която е пророкувала Марта. Имаше магически дарби да вижда в бъдещето и каза, че ще се появи жена, която ще излекува сърцето на Никълъс.

Клер се взираше в златните монети, сълзи изпълниха очите ѝ. Наистина ли Марта беше предсказала точно за нея? Била е много

млада, когато е умряла, може би по-млада, отколкото сега е тя.

Щеше ли Марта да остави Никълъс при дядо му, ако е знаела колко коравосърдечен и жесток мъж е той? Може би е предполагала, че майката на Кенрик ще се грижи за него? Но първата съпруга на стария граф вече е била повалена от смъртоносна болест, която помрачила разума ѝ през последните години от живота ѝ и я направила неспособна да обича внука си.

— Бедната Марта — изрече Клер. — Трябва да ѝ е било много трудно да избере между нейните хора и клетвата пред съпруга си. И още по-трудно да даде сина си на непознат. Надявам се да почива в мир.

— И е така — сухо отвърна Кеджа. — С Кенрик е на небето. А сега, когато ти ще се грижиш за Ники, душата ѝ няма повече да се тревожи за него.

Клер усети как настръхна косата върху тила ѝ. Като християнка тя вярваше в безсмъртието на духа. А също знаеше, че много рядко, но все пак съществуват личности, които са надарени със свръхестествени дарби — способност чрез видения да предсказват нещата от бъдещето. Говореше се, че майката и сестрите на Джон Уесли са имали такива дарби. И тя изгаряше от желание да сподели с някой, който обясняваше тези свръхестествени качества с такова спокойствие и вяра.

— Обичам Никълъс и винаги ще се стремя да направя най-доброто за него — прошепна тя. Спомняйки си думите от циганската клетва, тя добави: — Може ли да запалиш свещички, ако се проваля.

— „*Bater*“ — Така да бъде — отвърна сериозно Кеджа. Каруцата спря и Никълъс извика:

— Клер, вече сме у дома.

Тя затвори кожената кесия и я прибра във вътрешния си джоб. Понеже в момента Никълъс имаше по-тежки грижи, щеше да изчака, преди да му разкаже историята за Марта. Но нямаше да чака дълго; и макар това да би могло да му причини болка и да отвори старите му рани, надяваше се, че в края на краищата истината щеше да прогони горчилката, че майка му го е предала.

Тя целуна набръчканата буза на събеседничката си.

— Благодаря, че ми се довери, Кеджа. — После скочи от каруцата.

Таборът се намираше пред имението Абърдар. Уилямс излезе на стълбите. Очевидно искаше да прогони циганите, после се смути, когато видя своя господар да слиза от каруцата.

Последваха прощални думи. Клер с обич прегърна Ани.

— Ще се върнете, нали?

Другата жена се засмя.

— О, да. Както вятъра, ние идваме и си отиваме.

След като махнаха за довиждане, Клер и Никълъс изкачиха стълбите пред къщата, ръката му обвиняше кръста ѝ. Изражението му бе така ласкаво, както и това на иконома, който държеше вратата им отворена. Клер се чувстваше много разголена с тази блуза и вехта пола. Но тя вирна брадичка високо и мина покрай иконома толкова спокойно, сякаш беше подходящо облечена.

С мълчаливо съгласие те влязоха направо в спалнята им. Клер издърпа ботушите си и размърда пръстите на краката си с удоволствие.

— Ще позвъня за банята. И макар наистина да се забавлявах с приятелите ти, тъжно си мечтаех за гореща вода.

Той се усмихна, но имаше разсеяност в очите му. Престанала с шегите, Клер попита делово:

— Никълъс, какво ще правиш с лорд Майкъл?

Той въздъхна.

— Ще предам доказателството пред магистратите. Предполагам, че веднага ще арестуват Майкъл. Ако той не може да предостави някакво проклето добро обяснение, ще го сполетят сериозни неприятности.

— Той е богат и властен мъж. Това няма ли да му помогне да се измъкне?

Никълъс присви очи.

— Аз съм граф Абърдар и моето богатство и сила надминават неговите. Ако той стои зад опита да отнеме живота ни, няма да се измъкне от правосъдието.

За първи път тя забеляза прилика с неотстъпчивостта в характера на дядо му. Успокоена, че Никълъс иска да използва влиянието си, за да се защити, Клер каза:

— Радвам се, че ще оставиш това в ръцете на закона, а няма да омърсиш собствените си ръце.

— Не вярвам в дуелите. Те са варварска останка от средновековието. — Той свали шареното елече и шала. — Срещата на методистката ти група е тази вечер. Ще ходиш ли?

Беше забравила.

— Да, освен ако не искаш да остана с теб тази вечер.

— Не, върви. Искам да започна работа по песента за трагедията в мината. От няколко дена имам идеи. Но щом ще прекараме вечерта разделени, мисля да използвам приятно времето си през останалата част на следобед. — Той ѝ отправи поглед с откровено сексуално желание. — Нареди за банята. Много интересни неща могат да се направят в коритото.

Изчервявайки се, тя напрани това, което и помоли, и той се оттегли в стаята. Но вместо да се съблече, мина покрай другата врата, приближи се до бюрото в библиотеката и разсеяно надраска някаква бележка. Сложи печата си и позвъни на слугата.

Когато Уилямс се появи, Никълъс му подаде официалното съобщение.

— Ще го занесете на лорд Майкъл Кениън. По това време трябва да е в мината. Ако го няма, наредете на пратеника да го открие и да изчака отговора. И не казвайте на никого — особено на лейди Абърдар.

— Добре, милорд.

След като приключи с това, Никълъс се върна в стаята за преобличане. Нищо повече не можеше да бъде направено през тези няколко часа.

30

Когато разпозна печата, Майкъл Кениън със свити устни разгъна бележката. Текстът беше кратък и ясен:

Майкъл, трябва да говоря с теб насаме. Предлагам ти тази вечер в 19:00. Руините на Карбач са подходящ и неутрален терен, но ще се срещнем на друго място и време, ако пожелаеш, стига да е скоро.

Абърдар.

— По дяволите! — изсъска Майкъл, след като прочете бележката. Смачка я и яростно я захвърли. — Проклетият Абърдар!

Пратеникът любезно попита:

— Това ли е отговорът ви, милорд?

Гневът на Майкъл бързо премина. Той потопи перото в мастилницата, после написа:

19:00 тази вечер в Карбач, сам.

Кениън.

Изчака да засъхне мастилото, запечата бележката, а после я подаде на пратеника. Мъжът се поклони и излезе.

Майкъл безизразно се вторачи в стената, изпитвайки вътрешното напрежение, което винаги го обземаше преди битка. Денят за уреждане на сметките беше дошъл. Дълбоко в душата си знаеше, че няма да избяга от това противопоставяне.

Погледна купчината документи върху бюрото, после я избута встрани. Беше му невъзможно да се съсредоточи върху датите за получаване на новото оборудване. Надигна се уморено, взе шапката си

и излезе от кабинета. Когато мина покрай бюрото на Мадок, което се намираще точно пред вратата му, той каза:

— Тръгвам си. Има ли нещо, което искаш да обсъдим?

Мадок се облегна назад в масивния стол и сплете пръсти пред корема си.

— Не, всичко е наред.

Кениън леко кимна, въздъхна от облекчение и напусна.

Мадок се престори, че се връща към работата си, но всъщност се замисли за интересния малък епизод с пратеника на Абърдар. Изчака да минат десет, минути, надигна се и видя Кениън да се отдалечава. После влезе в кантората на господаря си — тази, която беше негова през последните четири години. И след като нямаше никакви други работници, не си направи труда да прикрие ожесточението си.

Много документи се пазеха в кабинета на Кениън, така че никой нямаше да го заподозре, ако го види вътре. Няколко пъти това се бе оказало голямо удобство.

След ругатнята на Кениън се бе чуло шумолене от смачкване и хвърляне на хартия. Мадок огледа пода и бързо намери направената на топка бележка в ъгъла на стаята. След като я приглади, прочете съдържанието ѝ веднъж, после още веднъж и не можеше да повярва на късмета си. Щеше да е лесно, съвсем лесно. Определено Господ беше на негова страна.

Както обикновено Никълъс беше прав — много интересни неща можеха да се правят, докато се къпеш. Когато приключиха, Клер беше съвършено чиста и мъркаше като коте. После двамата дремнаха няколко часа, а когато се надигнаха, си поделиха закуската. След като приключиха с храненето, тя нежно го целуна.

— Ще се видим след сбирката. От този тип творци ли си, които не обичат да показват творбите си по време на работа или тази вечер ще ми позволиш да чуя композирането ти?

— Предпочитам да изчакам, докато я довърша. — За миг втрещеният му поглед се задържа върху нея. После нежно я потупа по гърба. — Ако не побързаш, ще закъснееш.

След като постави бонето си, тя излезе и се запъти към конюшната, където я чакаше каретата с кончето. Стигна почти до

главния вход, когато си спомни, че възнамеряваше да занесе няколко книги на Оуен. Щяха да минат седмици, преди той да може да се върне на работа, и искаше добре да използва времето си. И макар след сватбата да му беше изпратила няколко тома, вероятно вече ги беше прочел.

Тя спря каретата пред къщата и върза юздите за една от гранитните колони. Когато влезе вътре, се насочи направо към библиотеката. Нямаше ѝ следа от Никълъс — вероятно вече беше се оттеглил в стаята за музика.

Клер избра книгите и понечи да излезе, когато ярка светлина от бюрото на Никълъс проблесна в очите ѝ. Любопитна, тя се приближи да погледне и установи, че слънчевите лъчи се отразяваха върху късчето кварц, премесен със сребро. Вдигна минерала в ръка и го преобърна. Значи това беше известният образец от сребърната жила, който беше открит с такъв риск и от когото в края на краищата се нуждаеха. След всичко, което се беше случило през последните две седмици, не бе успяла да го види. Е, от него ставаше подходящо преспание.

Тъкмо го поставяше обратно върху бюрото, когато видя бележката, затисната от камъка. Листът не бе прегънат и ясно се виждаше четливият почерк:

19:00 тази вечер в Карбач, сам.

Кениън.

Страх изпълни душата ѝ. Не... мили Боже, не... Захвърляйки книгите на бюрото, тя грабна бележката. Когато я прочете отново, се разтрепери от гняв. Проклетият Никълъс! След като се закле, че няма да направи нищо необмислено, той отиде направо в бърлогата на лъва. Един официален дуел щеше да изисква секунданти, затова Никълъс вероятно иска само да разговаря, но как можеше да бъде толкова наивен и да повярва на лорд Майкъл след всичко, което им се случи? И как тя можа да бъде толкова доверчива, за да повярва на Никълъс?

Едва предната нощ ѝ бе споменал, че циганите изкусно лъжат, когато е необходимо, и очевидно беше усвоил това умение. Вероятно е

изпратил бележка на лорд Майкъл, преди да се любят, и е получил отговор преди вечерята. Проклетият, коварен, наивен...

Обидите се редуваха в съзнанието ѝ, докато тичаше отново към конюшната. Като видя главния коняр, се задъха:

— Лорд Абърдар излезе ли?

— Преди около пет минути, милостива госпожо.

— Оседлай ми коня — нареди тя. Но когато си спомни, че Ронда я няма, бързо добави: — Някой кротък кон. И постави обикновено седло, а не това за дами.

Той огледа с недоумение модерната ѝ рокля, но покорно се подчини. Разярена, тя крачеше пред конюшната, едва способна да осъзнае, че никога преди това в живота си не беше изпадала в такава ярост — страстта, която Никълъс беше развихрил в душата ѝ, беше изчезнала по необясним начин. Разбира се, никога през живота си не бе изпитвала и такъв страх. Всяка минута от този следобед, прекарана с Никълъс, изплува в съзнанието ѝ. Чак сега установи, че той беше необикновено напрегнат — дори ѝ беше казал сбогом, в случай че нещо непредвидено се случи. При тази мисъл стомахът и се сви на топка.

За миг си помисли да вземе със себе си и коняря, но след момент на размисъл реши да не го прави. Това не беше конфликт, който можеше да се разреши между въоръжени подчинени, както между наемни банди на средновековни рицари. Една жена имаше по-голям шанс да прекрати жестокостта между двама мъже. Те бяха възпитани английски джентълмени и тя щеше да използва докрай този факт.

Конярят изведе оседланата дореста кобила и Клер се метна на седлото. Полата ѝ се набра около коленете, разголи глезените ѝ, но благоприличието беше последното нещо, което можеше да я обезпокои. Спомняйки си за каретата и кончето с вързани юзди пред къщата, тя каза:

— Моля те, прибери каретата, която е пред къщата. Няма да ми трябва.

После излезе от конюшната и препусна. Благодарни на Бога, че през последните седмици бе яздил толкова много, а после благодарни на Никълъс, че всички коне бяха толкова добре обучени.

Карбач беше малка порутена крепост, която се намираще на едно пасище между Абърдар и Брин. Преди години там се е намирал

стражевия пост на главния замък Абърдар. Нямаше да ѝ отнеме много време да стигне до мястото.

Кога ще стигне достатъчно близо, за да може да чуе изстрел?

Докато препускаше по пътеката, се молеше с най-пламенната молитва в своя живот.

Карбач се издигаше на върха на един хълм, от който се разкриваше красивата гледка на цялата долина. През вековете дървета бяха избуяли, камъните бяха ограбени, за да ги използват за нещо друго, оставяйки руини и срутени стени в центъра на слънчевото пасбище. За децата това бе прекрасно място за игри на криеница, а за възрастните предлагаше усамотение.

Никълс се взираше напрегнато в дърветата, но не се изненада, когато видя Майкъл вече да го чака на поляната, облеган на една от ниските стени с ръце, скръстени пред гърдите. Спокойната му поза не съответстваше на напрегнатото му лице.

Когато Никълс слезе от коня си, Майкъл изръмжа:

— Закъсняваш.

— Както разбирам, часовникът ти продължава да избързва. — Никълс върза юздите на коня си на един клон. — Никога ли не ти е минавала мисълта да закъснееш дори с една минута?

— Не ми губи времето с блудкави спомени. По дяволите, защо ме извика тук?

Без да бърза, Никълс си проправи път през камъните, дръжката на камшика леко удряше бедрата му под наметалото. И въпреки че реши да не взима пистолет за тази среща, не искаше да остане напълно невъоръжен. Спря се само на петнадесет крачки от Майкъл.

— Поради няколко причини. Най-важната е да разбере защо ме мразиш. И тъй като не се държиш така с Люсиен и Рафи, предположих, че имаш нещо лично срещу мен.

През стиснати устни Майкъл процеди:

— Правилно си предположил.

Когато не последва обяснение, Никълс каза насърчително:

— Единственият мотив, които ми идва наум, е наистина лошите ми навици и непримиримост. Младостта ни кара да се съревноваваме и доста чест сме заставали един срещу друг. Обикновено тези сблъсъци

са били много полезни за мен. Никога не съм се сърдил, когато губех, но аз мразя да губя. Това ли е проблемът — печеля много често и от години не съм губил?

— Не ставай смешен — изсъска Майкъл. — Ученическите съревнования нямат нищо общо с това.

Никълъс не се ядоса — винаги е било много трудно да накараш Майкъл да се разкрие.

— Какъв смъртен грях съм извършил, че не можеш да ми го кажеш?

Мускулите около челюстта на Майкъл изпъкнаха.

— Веднъж вече ти казах, смъртта е разрешението. Аз... аз нямам друг избор, освен да те убия.

А той наистина не го искаше, затова Никълъс трябваше да разбере какво го измъчва.

— Не съм дошъл тук да умра, Майкъл, макар че, ако трябва да се бия, ще го направя. — Постави ръка на хълбока и надигна наметалото си, за да разкрие камшика, ако Майкъл не го е забелязал. — Но преди да го направя, трябва да разбера дали си отговорен за опитите да ме убиеш. — За кратко у него припламна гняв, но Никълъс бързо успя да го потисне. — Това, което не мога да ти простя е, че животът на Клер беше изложен на опасност. Именно затова те питам дали ти стоиш зад всичко това. Толкова ли си полудял, че да убиеш невинна жена, за да стигнеш до мен?

— Нямам представа за какво говориш!

— Един ден, след като се върна в Пенрийт, яздех с Клер и група деца, когато куршум леко рани моя кон. Клер беше сигурна, че ти си стрелял, но аз реших, че това е браконьер. Много си добър, за да пропуснеш.

— Прав си — ако исках да те застрелям в гръб, вече щях да съм го направил. — Майкъл се намръщи. — Трябва да е някой от другите ти врагове.

— Не мога да се сетя за никой друг, който иска да ме убие, така че не обърнах внимание на този изстрел. — Гласът на Никълъс стана остър. — Обаче не мога да си обясня за петимата мъже, които ни устройха засада, когато бяхме в странноприемницата в планината с Клер. През нощта запалиха постройката, а после ни изчакаха с пушки, готови за стрелба, ако се опитахме да избягаме.

Очите на Майкъл се разшириха от искрена изненада.

— И сте се измъкнали невредими?

— Да, но не и с твоя помощ. — Никълъс бръкна в джоба си, извади сребърната кутийка за карти, после я хвърли през поляната. Майкъл инстинктивно посегна под наметалото. Движението потвърди подозрението на Никълъс, че другият мъж беше дошъл въоръжен.

Когато забеляза, че Никълъс не хвърля нищо опасно, Майкъл рязко смени движението и улови предмета с една ръка. Разпознал сребърната си кутийка, той попита:

— Откъде си взел кутийката ми за карти? — Вдигна глава, а очите му блестяха от гняв. — Отново ли си влизал в моя собственост?

— Намерихме я пред странноприемницата, където устройох засадата ни — отвърна Никълъс. — В съда това може да е достатъчно, за да те окачат на бесилото. И въпреки доказателството все още не мога да повярвам, че може да си станал толкова страхлив и ще наемеш бандити да ти помагат. — Споменът за куршума, който за малко не улучи Клер и ужаса при бягството наруши хладнокръвието на Никълъс. — Е? Какво ще кажеш в защита?

— Не трябва да ти отговарям, Абърдар, но смятам, че правилно си преценил. Дадох най-доброто от себе си, за да счупя врата ти в Лондон и бях планирал да те предизвикам отново, но този път на истински дуел. Но нямам нищо общо с тези засади. — Майкъл вдигна кутийката. — Не успях да я открия няколко дена. Не знаех къде е точно, защото често забравям да я взема. — Той пусна кутийката в джоба си. — Такова доказателство за моето коварство. Очевидно имаш повече врагове, отколкото предполагаш.

Като видя, че другият мъж не го разбира, Никълъс заговори вече с нетърпение:

— Не се прави на глупак, не разбираш ли какво означава това? Ако откровено ми казваш истината, значи някой се опитва да ме убие, за да може да обвини теб. Би трябвало да те разтревожи.

Майкъл погледна уплашено.

— Не е разумно.

— Имаш ли по-добра идея?

Тишината беше нарушена от тропот на копита. Никълъс се извърна и видя Клер да галопира между дърветата с развети коси и поли и със страх, изписан върху лицето и. Тя се отпусна, когато видя,

че той е добре, но погледът ѝ стана загрижен, когато се премести върху Майкъл. Леко развеселен, Никълъс изрече:

— Предполагам, че си спомняш Клер от Лондон.

Майкъл се намръщи.

— Не можеш ли да контролираш съпругата си, Абърдар?

— Лесно е да го кажеш, когато никога не си бил женен — сухо отвърна Никълъс. — Но той е прав, Клер. Твоята намеса не е нито необходима, нито желана.

Намръщена, сякаш ѝ двамата бяха вироглави ученици, тя слезе от коня, като разкри толкова много от краката си, че на Никълъс му се прииска да метне наметалото си върху нея.

— Мъжете винаги казват така, когато вършат глупости. Надявам се, че докато съм тук, няма да се убиете.

— Не мисля, че убийството е неизбежно — каза Никълъс. — Интересната загадка е кой се опитва да ни убие. Майкъл твърди, че не е замесен нито в случайната стрелба, нито в нападението на странноприемницата.

— И ти му вярваш? — Клер скептично изви вежди. — Ако не е лорд Майкъл, тогава кой е?

Друг глас се разнесе от далечината.

— Сега ще разберете, лейди Абърдар. — И тримата се извърнаха и видяха Джордж Мадок да се измъква зад една стена с очи като лед и с пушка в ръцете, готова за стрелба. Като извърна поглед към Клер, той каза: — Не бях планирал да бъдеш тук, но не мога да кажа, че ще ме обезпокои това, да те убия заедно с другите. Винаги си създавала ужасни главоболия.

Майкъл направи рязко движение, но Мадок извърна цевта към него.

— Не се опитвай да направиш нещо, Кениън, или ще стрелям.

Мадок кимна от задоволство, когато Майкъл замръзна.

— Бих искал да те видя да изпълняваш заповеди, вместо да даваш такива. — Вдигнете високо ръце и тримата. Не знаете ли, че Най Уилкинс е бил снайперист в армията? Има безпогрешен прицел. Продължава да поддържа контакти с някои от старите си приятели. Изненадах се, когато разбрах, че си успял да се измъкнеш, Абърдар — по-умен си, отколкото си мислех. Разбира се, циганите са известни с хитростта си.

Когато Клер и другите вдигнаха ръце, Уилкинс се приближи и насочи пушката си към Никълъс. Миньорът беше висок и слаб, приличаше на Майкъл и Клер предположи, че именно него са видели през нощта, когато подпалиха странноприемницата.

Очите на Майкъл се превърнаха в малки процепи.

— Предполагам, че ти си откраднал кутийката ми за карти от кабинета.

— Аха, точно както днес намерих бележката на Абърдар. — Светлите очи на Мадок блестяха от злоба. — Никога не си гледал на мен като на сериозна опасност, нали? За теб бях само един ниско платен служител. Вероятно си мислиш, че не знам как да използвам това оръжие, но съм дяволски добър в стрелбата. Добих умения в стрелба по време на лов из твоето имение, докато ти гонеше французите. За малко да убия Абърдар, но дори снайперист от армията щеше да има проблеми. — Той дрезгаво се засмя. — По-умен съм от вас и много по-упорит и сега мината ще бъде моя.

— Кое? — попита Майкъл.

— Рудникът. Работих и се потих дълги години и от всяка гледна точка мината трябва да ми принадлежи. — Очите му заблестяха от чувството за справедливост. — Благодарение на мен е толкова печеливша. Дори след като ти изпращах правдоподобна сума, твърде много пари оставаха за мен. А ти беше много глупав, за да разбереш, че аз те мамя.

— Грещиш. — Нетрепващият поглед на Майкъл беше като на тигър, готов за нападение. — Знаех, че присвояваш незаконно, просто не беше важно за мен да разкрия подробностите, докато не разреши другите проблеми, причинени от управлението ти.

Злобно изражение се изписа върху лицето на Мадок. Клер се напрегна, чудейки се дали беше уместно Майкъл да се опитва да го провокира.

Вероятно мислейки същото, Никълъс се обади с хладнокръвен глас:

— Всичко е много интересно, но какво е моето място тук? Ние се сблъскахме само за кратко, когато посетих мината, но едва ли това е достатъчно, за да си набележиш мен и Клер и да искаш да ни убиеш.

— Презирам ви и двамата. И макар да си опетнен с циганска кръв, ти си граф. И каква е тази набожна кучка, освен едно селско

момиче, което може да си вдига краката. Никой от вас няма моята интелигентност и амбиция и въпреки тона без всякакви усилия тънете в разкош — процеди Мадок през стиснати зъби. — Но си прав, че не те мразя толкова, колкото Кениън. Ето защо реших да те убия бързо, като оставя доказателство, че Кениън е отговорен за това.

Той се усмихна с грозна усмивка.

— Очаквах с нетърпение да видя как лорд Майкъл Кениън ще се опитва да се оправдава за убийството ти. Казват, че обесването е било болезнено, но не и толкова, колкото може да бъде унижението пред обществото. Ти толкова упорито се опитваше да се докажеш, а всичко щеше да свърши на ешафода.

От напрегнатостта върху лицето на Майкъл Клер предположи, че той го разбира много добре, но когато отговори, гласът му беше ироничен:

— Съжалявам, че ще трябва да те лиша от забавлението ти.

Мадок сви рамене.

— Всеки интелигентен човек трябва да действа гъвкаво. След като се провалих в убийството на Абърдар и обвинението срещу теб, сега просто ще застрелям и двамата. И тъй като омразата ти към Абърдар е известна на всички, ще си помислят, че сте стреляли един срещу друг и нейно превзето благородие е попаднала под кръстосания огън. Жалко, но никой не може да очаква нещо повече от един циганин и един напълно полудял войник.

Изречението му беше раздражително.

— И когато нещата се успокоят, много добре ще подправя последните ви желания и неочаквано отникъде ще се появят новите ви завещания. Като награда за моята „вярна служба“ ще ми оставите мината, Брин Минор и пет хиляди паунда. Наясно съм, че ако поискам цялото ви наследство, това ще направи семействата ви подозрителни. Не, ще се задоволя с мината, имението и малко пари. След смъртта на двама ви ще бъда най-силният мъж в долината.

Беше много горд от умния си план и Клер се чудеше дали има някакъв начин да го използва срещу него. Силното желание да се хвали го бе накарало да разкрие тайната си схема — един умен мъж би ги застрелял веднага. А той правеше грешка като обвиняваше Майкъл — подценяваше противниците си.

Извърна поглед към Уилкинс и слабата ѝ надежда изчезна. Каквато ѝ да беше слабостта на Мадок, Уилкинс нямаше вид на мъж, който щеше да бъде отклонен от смъртоносната си цел. Ужас започна да я обхваща. Вярваше в отвъдния живот, а в този момент душата ѝ беше в добро състояние. И въпреки че не се страхуваше от смъртта, все още не искаше да умира — не ѝ когато с Никълъс току-що се бяха открили един за друг.

— Благодаря, че ми отговори на въпроса — изрече Никълъс с подигравателна любезност. — Не бих искал да умра в невежество. — Той извърна очи към Майкъл. — Трябваше да действаш по-бързо, Майкъл. Сега пропусна шанса си да ме убиеш.

Може би беше само предчувствие, но Клер усети, че двамата мъже си предадоха някакво мълчаливо съобщение. Сърцето ѝ биеше лудо, макар Никълъс и Майкъл да бяха силни, те не бяха въоръжени. Какво можеха да направят срещу двама въоръжени мъже, когато са с голи ръце?

Прозрението я връхлетя с безпощадна яснота — нямаше никакъв спор, че не трябва да чакат да ги убият. Никълъс и Майкъл го бяха разбрали от самото начало. Всеки момент щяха да се опитат да убият нападателите заради увереността си, че ще постъпят по-добре, отколкото, ако не направят нищо и че ще постъпят по-достойно, ако умрат в бой.

Умът ѝ трескаво започна да препуска. Бяха трима срещу двама въоръжени с пушки. Веднага след като оръжието им бъде отнето, щеше да започне ръкопашен бой и ако станеше така, тя би заложила всичко за падналите ангели.

И тъй като беше жена, въоръжените мъже ѝ обръщаха по-малко внимание. Беше най-близо до Уилкинс; ако нападне снайпериста, щеше да му трябва време, за да извърне оръжието си към нея и в последвалото безредие можеше да осигури на Никълъс и Майкъл критичните секунди, от които се нуждаеха.

Злорадият глас на Мадок прекъсна мислите ѝ.

— Кажете си молитвите, ако мислите, че това ще ви направи подобри. Уилкинс, заеми се с Абърдар и съпругата му. Кениън е мой.

Преди Клер да задейства недомисления си план, Никълъс се обади:

— Изчакайте. Не се съмнявам, че ме смятате за сантиментален глупак, но бих искал да целуна съпругата си за сбогом.

Мадок се вторачи с интерес в Клер, сякаш я виждаше за първи път.

— Разбирам, превърнала си се в доста сексапилна малка блудница. Казват, че по душа всички дъщери на проповедници са разпуснати жени — и ти трябва да си такава, за да разтвориш краката си на циганин. Уилкинс, не я убивай още. Можем да се позабавляваме, след като приключим с двамата мъже. — Той кимна на Никълъс. — Давай, целуни я. Направи го добре, за да я разпалиш за нас.

Дива ярост заблестя в очите на Никълъс. Сърцето на Клер почти спря; ако сега нападнеше Мадок, щеше да се обрече на смърт. Прехапа устната си, за да не извика и с очи отчаяно го молеше да изчака.

Разтреперан, той си пое въздух и успя да овладее яростта си, после се приближи до нея:

— Обичам те, Клер. Трябваше да ти го казвам по-често. — Думите му толкова я сепнаха, че почти не чу какво ѝ прошепна като се наведе да я целуне. — Когато те бутна на земята, претърколи се зад някой камък, после бягай.

Мислите им работеха в една и съща насока. След като дойде да я целуне, вече беше по-близо до Уилкинс и прегръдката им можеше да му даде възможност да ги залиса, точно това обмисляше и тя. И понеже знаеше, че едно леко нейно движение можеше да осуети плана му, тя кимна в съгласие, макар да не възнамеряваше да бяга. На глас изрече:

— Обичам те, Никълъс. Ако не отидеш в рая, ще дойда при теб, където и да си. — Гласът ѝ трепереше. — „Можеш ли да запалиш свещичка за мен, ако се проваля.“

Видя непоносимата болка, изписана върху лицето му и знаеше, че изражението му отразява като огледало нейните чувства. Какъвто ѝ план да бе подготвила в ума си, ако късметът беше против тях, можеше това да е последната им целувка.

Прегърнаха се бурно, жаждата за живот пламна в телата им. Изглеждаше ѝ невъзможно, че след минута може да е мъртва с разкъсано и облято с кръв тяло. И Никълъс...

Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Насили се да отпусне прегръдката, за да е готова, щом Никълъс я избута, да не го повлече.

И въпреки отчаяния си копнеж, усети жадния интерес на въоръжените мъже. Разсеяността им даде възможност на дебнещия Майкъл. Той се хвърли на една страна, далеч от пушката на Мадок.

В същия миг Никълъс блъсна Клер и изкрещи:

— Сега!

Когато падна на земята, той скочи в противоположната посока към Уилкинс.

Неприятно изненадан, въоръженият мъж загуби няколко ценни секунди, докато се опитваше да се прицели в жертвата си. Но преди да успее, камшикът сякаш от магия се появи в ръката на Никълъс и той ожесточено замахна.

Дивият му скок го приближи достатъчно близо, за да увие ремъка около пушката на Уилкинс. Камшикът наведе цевта надолу и отклони прицела на миньора. Освирепял, Уилкинс задърпа оръжието си, опитваше се да го освободи, така че да стреля.

Клер забеляза, че Майкъл беше въоръжен — имаше пистолет. Той и Мадок се прицелиха един в друг, стреляха едновременно и изстрелите отекнаха в гората.

Викът на Мадок бе последван от тихо шуртене на кръв, когато куршумът прониза гърлото му. Майкъл падна и се претърколи на земята. И макар Клер да не успя да види рана, предположи, че е бил улучен, вероятно смъртоносно.

Но нямаше време да се интересува от Майкъл, защото ожесточената схватка между Никълъс и Уилкинс продължаваше. Никълъс се опитваше да издърпа пушката, а въоръженият мъж решително я стискаше. Клер се изправи на крака и се хвърли към двамата мъже.

И изведнъж ремъкът рязко се разхлаби и Никълъс загуби равновесие. Залитна назад и падна на едно коляно. Уилкинс отстъпи, далеч от замаха на камшика, прицели се, зловещи искри блестяха в очите му. Никълъс се опита да отскочи, но заради неудобната си поза стана невъзможно да се отмести достатъчно бързо и да избегне изстрела на Уилкинс.

Обхваната от неудържим страх, Клер се хвърли напред в отчаян опит да спре куршума. Дланта ѝ отклони цевта в мига, в който изстрелът избухна с оглушителна сила: Ударът скова лявата ѝ страна,

извъртя я и тя се строполи на влажната трева. Остана неподвижна, твърде уплашена, за да се помръдне.

Никълъс изкрещя:

— Клер!

С отчаяно изражение върху лицето си той се строполи на колене и повдигна тялото ѝ в скута си.

Клер погледна над рамото му и видя, че ругаейки, Уилкинс презареди с невероятна бързина. Когато въоръженият мъж вдигна отново пушката, тя се опита да предупреди Никълъс за опасността, но не успя да проговори. Отново се чу изстрел, този път по-слаб, по-остър от този на пушката. Яркочервена кръв бликна върху гърдите на Уилкинс, той се извъртя и падна, а оръжието му се отметна във въздуха, преди да падне на земята.

Клер извърна глава и видя Майкъл да лежи по корем, пистолетът бе здраво стиснат в ръцете, блед дим се извиваше нагоре от цевта. Той не само бе жив, но спаси живота на Никълъс, учудено си помисли тя. Наистина Господ помагаше по най-невероятни начини. Бе замаяна, не можеше съвсем ясно да проумее, че само за няколко секунди в престрелката бяха повалени двама мъже. Когато Никълъс разкъса левия ѝ ръкав, болка я прониза и тя изстена. След бърз оглед, успокоен той каза:

— Куршумът е засегнал горната част от ръката ти. Може дяволски да боли, но не е минал през костта. Ще се оправещ, Клер. Дори кървенето не е много силно. — Той издърпа шалчето си и здраво го върза над раната.

Вцепенението ѝ започна да намалява. Както каза на Никълъс, ръката я болеше ужасно — всеки, който е говорил „само за леко одраскване“ никога не е изпитвал това — и то болеше много повече от счупен глезен.

Тя внимателно се надигна и Никълъс я издърпа, за да може да се облегне на стената. След като я закрепил, той отчаяно процеди:

— По дяволите, защо постъпи толкова глупаво? Можеха да те убият.

Тя нервно се усмихна.

— Защо не направи нищо да се защитиш, когато Уилкинс зареди отново?

— Знаех, че Майкъл ще се погрижи за него... — гласът му рязко стихна.

— Рисува живота си заради мен, любов моя. Не можех ли да направя същото и аз за теб? — прошепна Клер с нежна усмивка.

Лицето му се сгърчи, опитвайки се да контролира обърканите си емоции.

Преди Никълъс да успее да проговори, Майкъл извика:

— Лейди Абърдар добре ли е?

Никълъс дълбоко си пое дъх и се успокои.

— Да, благодаря ти. — Той докосна косата на Клер с леко треперещи пръсти.

— Изправи се и се отдалечи от съпругата си, Абърдар — дрезгаво изрече Майкъл. — Време е да разрешим това, което ни събра тук, а не искам да я наранявам.

Гласът на другия мъж изтръгна Никълъс от вцепенението му. Той вдигна поглед и изведнъж застана нащрек.

Майкъл стоеше изправен, озарен от залязващото слънце и с пистолет, стиснат в ръце.

А цевта беше насочена право в сърцето на Никълъс.

31

Вторачен в пистолета, Никълъс стана и се отдалечи от Клер.

— Е, да се върнем на разговора ни — оживено изрече той. — Не успя да ми кажеш защо искаш да ме убиеш.

Майкъл се приближи. Слънцето вече грееше зад гърба му и Никълъс успя да види дивото отчаяние в ледените му искрящи очи. Каквото и да беше подлудило Майкъл, каквото и да го тласкаше към престъпление, то заплашваше да погуби всички.

С пребледняло лице Клер се изправи и се облегна на каменната стена.

— Ако убиеш Никълъс, ще трябва да убиеш и мен, лорд Майкъл — ожесточено процеди тя. — Нима мислиш, че ще мълча за смъртта на съпруга си?

— Разбира се, че няма. Ще ме видиш окачен на бесилото и справедливостта ще възтържествува. — Той стъпи върху камшика. Без да сваля поглед от лицето на Никълъс се наведе и го метна надалеч. — Може би ще спестя проблемите на палача, защото не мога да си представя, че ще живея след това.

— Тогава не го прави! — извика тя. — Какво толкова е направил Никълъс, че да те кара да желает смъртта му?

— Обещах да бъда справедлив, но никога не съм мислел, че ще трябва да изпълня клетвата си — мрачно изрече Майкъл. — Когато настана моментът, аз се уплаших. Прекарах четири години в армията, надявайки се куршум да ме избави от това. И все пак съдбата ме съхрани и ме доведе тук. — Болка изкриви лицето му. — Не мога повече да се боря срещу съдбата си.

— На кой си дал тази клетва? — тихо попита Никълъс. — На дядо ми ли? Той ме мразеше и вероятно е дал най-доброто от себе си, за да прехвърли омразата си върху най-добрите ми приятели, но никога не съм си помислял, че ще иска да ме убие.

— Не на дядо ти. На Каролайн.

За момент настъпи тишина. После ярост закипя в Никълъс.

— Господи, значи ти си бил един от нейните любовници! Трябваше да се досетя. Имаше толкова много доказателства, но отказвах да повярвам. Не можех да повярвам, не и за теб.

— Влюбихме се от пръв поглед — на твоята сватба, когато вече беше твърде късно — отвърна Майкъл с лице, сковано от вина. — И тъй като ти беше мой приятел, аз се борех против чувствата си, също и тя. Но... но ние не успяхме да останем разделени.

— Значи и ти си станал жертва на измамите на Каролайн — изрече Никълъс с отвращение.

— Не говори така за нея! — Пръстите на Майкъл побеляха, когато още по-силно се вкопчиха в пистолета. — Никога нямаше да ти бъде невярна, ако не се отнасяше така долно с нея. — Думите се изливаха трудно, сякаш бяха гноясали в душата му. — Разказа ми всичко за теб — за жестокостта ти, за гнусните неща, които си я насилвал да прави. В началото не й повярвах. Но откъде един мъж може да знае как приятелите му се отнасят към жените?

— И откъде един мъж може да знае как жените се отнасят към мъжете? — язвително отвърна Никълъс.

Преди да успее да продължи, Майкъл го прекъсна:

— След като виждах синините върху тялото й и тя плачеше в прегръдките ми, не можех да не й повярвам. Каролайн се страхуваше от теб. Каза ми, че ако умре мистериозно, ти ще си виновен и аз трябва да отмъстя. Дадох й моята дума, но никога не съм си и помислял, че ще трябва да я изпълня. И макар да си се отнасял толкова чудовищно с нея, не можех да повярвам, че си способен на убийство.

— Ако Каролайн е имала синини, това е, защото обичаше груб секс — като неин любовник трябва да си го забелязал — изсъска Никълъс. — И тя умря при нещастен случай с каретата, защото е принудила кочияша да кара по-бързо. Нямам нищо общо с това.

— Вероятно ти си причинил нещастния случай с каретата, а може би не. Няма значение. Ако не се е страхувала от теб, нямаше да бяга в паника от Абърдар, когато са те разкрили в леглото със съпругата на дядо ти! Отговорен си толкова, колкото, ако беше я застрелял в сърцето. — Майкъл изтри потта от челото си с трепереща ръка. — Знаеше ли, че беше бременна, когато умря? Тя носеше моето дете и бе побягнала към мен. Молах я да те напусне по-рано, но отказваше заради някакво зле разбрано чувство за чест.

— Каролайн не знаеше значението на думата чест. — Устните на Никълъс се извиха. — Но вероятно ти си бил бащата на детето ѝ. Със сигурност не съм аз — не бях я докосвал с месеци. Обаче ти не беше единственият, който тя удостои с такава чест.

— Не клевети жена, която не може да се защити!

Истериичната нотка в гласа на Майкъл принуди Никълъс да изпусне нервите си. Макар че той не вярваше, че старият му приятел иска да го убие, това, че Каролайн бе намесена, променяше всичко. Майкъл държеше оръжие и ако го разгневи, щеше да е мъртъв.

Трябваше да разкрие цялата грозна истина — нямаше друг избор. Не успял да прикрие горчивината си, той изрече:

— Каролайн беше любовница на дядо ми.

Настъпи абсолютна тишина, чуваше се само задъханото дишане на Клер. После Майкъл изкрещя:

— Ти си лъжец!

Когато пръстът на Майкъл се сви върху спусъка, Клер отчаяно извика:

— Не! Моля те, не го прави.

Настойчивостта в молбата на Клер го разколеба, а върху лицето му се изписа силната ярост, закипяла в душата му. Никълъс тихо каза.

— По дяволите, Майкъл, познаваме се от двадесет години и през повечето време бяхме близки като братя. Длъжен си да ме изслушаш.

Гневът му леко се успокои, но не свали пистолета.

— Давай, но не очаквай да променя решението си.

Никълъс дълбоко си пое дъх — знаеше, че трябва да бъде спокоен и убедителен.

— Както знаеш, дядо ми уреди този брак, за да постигне целта си. Веднъж след като срещнах Каролайн, с желание се съгласих на тази връзка. Но от самото начало всичко в този брак беше лъжа. Когато ѝ направих предложение, тя със сълзи в очите си призна, че не е девствена — някакъв по-възрастен мъж, приятел на семейството, я прелъстил, когато била петнадесетгодишна. Плака много и беше толкова убедителна, че поисках да извикам другия мъж на дуел. Тогава тя ми каза, че той вече е мъртъв. Разбрах какво става чак след сватбата ни. Започнах да се чудя дали ми беше казала истината — беше забележително умела за момиче, което твърди, че е почти девица. Най-малкото бе имала сериозна връзка. Не ми хареса идеята, че може да ме

лъже, но жените никога не са имали свободата да извършват грях, както мъжете. Допусках, че Каролайн е решила да скрие истината, за да успее да се обвърже с подходящ съпруг. — Лицето му се напрегна, когато се замисли за лековерието си. — Исках да я оправдая. Твърдеше, че ме обича, нали разбираш, и го правеше толкова трогателно, че беше лесно да ѝ повярвам. И аз... не знаех дали я обичам, но исках да е така. — Никълъс се опита да каже още нещо, но не довърши — предпочиташе да бъде застрелян, отколкото да се разкрие повече. После продължи: — Мислех си, че бракът ни е добър, докато една нощ не отидох в леглото ѝ и не открих любовни белези върху гърдите ѝ. Не направи опит да отрече изневярата си. Вместо това се засмя и ми каза, че не е очаквала вярност от мен и аз не трябвало да очаквам това от нея. Искаше да разбере какво ще направя, за да не зачене и ми даде дума, че няма да носи друго дете освен моето. — Никълъс отново изпита отвращение — такова, каквото беше почувствал, щом осъзна, че бракът му е бил само една пародия. — Спокойно отказах да приема условията ѝ. Но тъй като тя си мислеше, че може да промени решението ми, се опита да ме прелъсти. Когато я отблъснах, се разгневи и закрещя, че досега нито един мъж не ѝ е отказвал и се закле, че ще ме накара да съжалявам. И го направи. Господи, наистина го направи. — Той се вторачи в очите на Майкъл. — Тази малка сцена се разигра през април 1809 година. Можеш ли честно да си признаеш, че в любовта си ѝ към теб е надмогнала моралните си разбирания за прелюбодеянието само няколко седмици след онази нощ?

Мрачният вид на Майкъл бе достатъчен отговор.

Никълъс направи стъпка към Майкъл, преди да продължи:

— Изпратих я в Абърдар и останах в Лондон. Спомням си, че бях учуден колко покорно се съгласи да замине, но бях твърде объркан, за да мисля трезво. След като известно време се опитвах да откроя смисъла на живота в бутилките и будоарите, реших, че е време да се върна в Абърдар и да говоря с Каролайн. Помислих си, че може да е променила решението си и ще опитаме отново. Вместо това се разигра класическият театрален фарс — глупавият съпруг се връща ненадейно вкъщи и намира своята съпруга в леглото с друг мъж. И другият мъж беше моят дядо.

Това беше предателство, по-страшно и от най-лошите му кошмари и дори сега стомахът му се сви от ужасния спомен.

— И двамата се смееха, докато старият граф надменно и детински зарадван се хвалеше как ме е изиграл. Точно като Мадок. От самото начало дядо ми е презирал циганската ми кръв и е търсел начин да ме отстрани. Бе затруднен от продължителната болест на първата си съпруга, но веднага след като тя почина, той отново се ожени. Но Емили не зачена въпреки всичките си старания.

— Ти си лъжец — напрегнато изрече Майкъл. — Защо дядо ти ще полага такива усилия да има друг син, когато все пак е имал наследник?

— Подценяваш изобретателността му — мрачно отвърна Никълъс. — Беше подготвил фалшиви документи — за брака на моите родители и свидетелство за раждането ми. Ако имаше друг син, щеше да унищожи истинските документи и да занесе фалшивите в съда, да признае разкаяно, че желанието да има наследник го е подтикнало към тази незаконна постъпка, но вече не може да продължава да мами. Щяха да ме лишат от наследство и да бъда захвърлен като огризка в боклука, винаги ме е смятал за такъв.

Клер тихо възкликна.

— Значи документите, които открих в семейната библия, са били фалшификати — онези, които изгори.

Той извърна поглед към нея.

— Сега разбираш защо толкова се разгневих. — Обръщайки се отново към Майкъл, той продължи: — Но Емили не успяваше да зачене, затова той трябваше да открие друг начин да ме изгони. Винаги е бил похотлив стар козел, но беше дискретен за любовните си афери — не искаше да рискува репутацията си заради благочестието. И понеже Каролайн вече беше негова любовница, стигнал до идеята да я омъжи за мен. Вероятно се е съгласила, защото е била привлечена от истинското предизвикателство на тази връзка. По дяволите, може самата тя да го е предложила. Причината, за да ми разкаже всичко това с такова желание, беше заради току-що направеното признание на Каролайн, че е бременна. Той триумфираше и беше абсолютно сигурен, че детето е негово и ще бъде момче, така че циганската ми кръв щеше да изчезне от рода Дейвис. И макар да не можеше да направи така, че да не получа наследство, когато умра, щях да бъда

наследен от сина на моя дядо. Очарователен план, нали? — Гласът на Никълъс стана язвителен. — Той продължаваше да ми говори колко умна била Каролайн и как взимала предпазни мерки, за да не забременее от мен. Предполагам, че след като се провали с Емили, детето без съмнение е било твое. Ако бях способен да убия, щях да го направя онази нощ. Но не докоснах никого. Отговорих им, че ще отведа Емили в Лондон. После двамата щяхме да уредим двата най-сензационни развода в британската история, така че дядо ми и Каролайн да разкрият престъпленията, които бяха сторили. Имах пари, част от наследството на баба ми, така че нямаше да имам финансови проблеми.

Пръстите му се свиха в юмрук:

— Може и да имам вина за смъртта на дядо си. Прелюбодеянието, предателството и кръвосмешението не го притесняваха, но очевидно заплахата да го разобличи е причинила сърдечния му пристъп — почти веднага след като напуснах стаята и отидох при Емили. Той умря в собствената си спалня. Мисля, че Каролайн е улеснила смъртта му, за да скрие съпружеската си изневяра. Взела накитите си, избягала от любовника си и тръгнала да развихри нова буря при теб, тъй като явно ти си бил единственият най-добър избор, който ѝ е бил останал. Дори след смъртта късметът ѝ помогна. Когато икономът на дядо ми влезе, за да уведоми Емили, че съпругът ѝ умира, той ни завари заедно, Емили бе по нощница. И така върху нас двамата се стовари обвинението за прелюбодеяние и Каролайн умря с репутацията на светица и като оскърбена съпруга.

— Ти си лъжец — отново прошепна Майкъл. — Измислил си това, за да скриеш собствените си престъпления.

Клер заговори с мек глас:

— Лорд Майкъл, сега аз съм съпруга на Никълъс. Нашето сближаване беше доста трудно. Не отричам, че много мъже са били водени от желание за престъпление. Но не и Никълъс. Аз, която го познавам по-добре от всеки друг, се заклевавам, че никога няма да нарани жена така, както Каролайн е твърдяла.

Когато Майкъл се олюля, Никълъс тръгна към него бавно.

— През всичките тези години, през които се познаваме, някога да съм те лъгал? — Той рязко спря и затаи дъх, когато безумието отново запламтя в зелените очи на приятеля му.

— Не и за нещо, което аз знам — гърлено отвърна Майкъл. — Но съм видял да лъжеш другите. Разказваше невероятни истории за индийски принцове, турски воители и Бог знае какво друго. После всички се смеехме на това колко си убедителен. Беше толкова добър, че една от най-алчните куртизанки в Лондон те вкара в леглото си, без да ѝ платиш, защото си помисли, че си член на кралското семейство. Защо да ти вярвам сега?

— Това бяха невинни игри. Никога не съм лъгал приятелите си. Господи, ако бях лъжец, мислиш ли, че мога да съчиня толкова унизителна за мен история? Собственият ми дядо ми слага рога! Не само е немислима идеята, но ме кара да изглеждам като слаб глупак. Предпочитам да ме смятат за чудовище, което злонамерено е унищожило собственото си семейство.

Последната стъпка го изправи лице срещу лице с другия мъж.

— Когато напуснах Британия, въобще не мислех да се връщам. Но бягството ми надалеч не намали болката точно както завръщането ти в армията не изличи твоята. Убийството също няма да помогне. — Той вдигна ръка. — Дай ми пистолета си.

Майкъл отстъпи една крачка и отпусна ръка. Лицето му бе смъртно бледо и трепереше, сякаш нещо го разкъсваше отвътре.

Никълъс мълчаливо и без съпротива взе оръжието от ръката на приятеля си. След като го изпразни, го хвърли надалеч.

Майкъл рухна, строполи се на земята и закри лице в дланите си.

— Знаех, че това, което правя е напълно грешно — изплака той измъчено. — И въпреки това нямах сили да се отделя от нея, макар всичко, в което вярвах, да бе приятелството.

Клер прегази високата трева и коленичи до него.

— Да обича и да бъде обичан, е най-силното желание у човека — каза тя с искрено съчувствие. — Трагичен е фактът, че Каролайн не е заслужавала твоята любов, а не опита ти да извършиш престъпление. — Тя нежно постави ръце върху неговите. — Ужасно е да заставаш между две верни души, но сега всичко свърши. Не се измъчвай повече.

— Това, което направих, е непостимо — унило изрече той.

— Нищо не е непостимо, ако има искрено разкаяние.

Тя говореше с убедителност и душевна сила, която напомни на Никълъс за баща ѝ. Нейната нежност и състрадание утешаваха душата и той усети как собствената му горест започва да намалява. Това, което

е станало, вече не може да се върне — не трябваше да позволи гнева да отрови живота му с Клер.

За Майкъл беше по-трудно. Той вдигна глава, измъчени сълзи покриваха лицето му.

— В Лондон те нарекох блудница и за малко не убих съпруга ти. Можеш ли да ми простиш? Аз не мога да си простя.

— Но ти не извърши убийство. — Клер го погали по косата, сякаш беше един от нейните ученици. — Делата са по-важни от помислите. Без значение колко упорито се опитваше, ти не можа да извършиш това крайно предателство към приятеля си. — Тя вдигна поглед към Никълъс, мълчаливо го молеше да помогне.

Никълъс сви юмруци. Заболяло го бе много силно, когато разбра, че един от най-близките му приятели е бил любовник на Каролайн. Беше по-лесно да приеме лудостта, отколкото предателството. И въпреки това, щом се вгледа в измъченото лице на Майкъл, неочаквано изпита състрадание. И макар Каролайн да беше повлякла Никълъс към ада, той никога не бе изпитвал такъв упрек срещу себе си, какъвто разкъсваше Майкъл.

Никълъс въздъхна и коленичи до другия мъж.

— Каролайн беше най-изкусната лъжкиня, която някога съм срещал, и всички ни направи на глупаци. Никога не съм я обичал, както ти, и въпреки това тя почти успя да ме съкруши. Тя даде най-доброто от себе си, за да се опита да развали приятелството ни, защото знаеше колко много означава то за мен. Ще я оставиш ли да успее в оня живот? — Клер продължаваше да държи ръката на Майкъл, затова Никълъс постави своята върху ръцете на двамата. — Липсваше ми, Майкъл. На всички ни липсваше. Време е да се приберем вкъщи.

Майкъл издаде сподавен смях. После издърпа ръката си, отчаяно и със всичка сила сграбчи ръката на Никълъс.

Дълго време тримата седяха така. Никълъс успя първи да се отърси от ужасните мисли за жестокостта и предателството, заменяйки ги със спомени от дългото приятелство с Майкъл. Като ученик, приличащ на чужденец, който не пасваше на самодоволния свят на Итън, Никълъс отчаяно се нуждаеше от приятел. Майкъл беше спасението — силен, напълно верен и абсолютно благонадежден. Когато здрачът ги обгърна, топлотата на тези спомени успокои гнева на Никълъс — надяваше се, че тази топлина от щастливо споделеното

им минало ще достигне до другия мъж. Накрая Майкъл си пое дълбоко дъх и вдигна глава.

— Никълъс, можеш ли да ми простиш? — попита той, застинал в болезнено смирение. — Ако бях на твое място и ти беше се обвързал с моята съпруга, не знам дали щях да успея.

— Ние сме много различни — затова сме приятели. Освен това, макар да се опита да ме убиеш, ти не само не го направи, но спаси мен и живота на Клер. Именно затова мога да ти простя всичко. — Никълъс издърпа ръката си. — Да се сдобрим?

След миг на колебание Майкъл я пое, сграбчи я толкова силно, сякаш, ако я изпуснеше, щеше да пропадне в ада.

— Да се сдобрим. И... ти благодаря, Никълъс. Ти си по-добрият от двамата.

— Съмнявам се, но знам, че е по-лесно да прощаваш, когато сърцето ти е пълно с любов. — Погледът му обгърна с обич Клер.

След дълго мълчание Майкъл се изправи на крака. С трогателен опит да се пошегува, той изрече:

— Какво може да върши в този живот един върховен глупак?

Никълъс стана и помогна на Клер да се изправи.

— Всеки се приспособява към този живот. Покажи ми някой, който не е постъпвал като глупак, и аз ще ти докажа, че е напълно скучен.

— В такъв случай трябва да съм най-интересният мъж в цяла Британия — унило промърмори Майкъл.

И тъй като беше започнало да се захлажда, Никълъс съблече наметалото си и го метна на раменете на Клер. Тя го прие благодарно, макар да потрепери, когато тежката материя докосна раната ѝ. Като извърна поглед към Майкъл, тя предложи:

— Ела в Абърдар тази вечер, така няма да останеш сам.

За момент Майкъл се поколеба, после поклати глава.

— Благодаря ти, лейди Абърдар, но мисля, че сега се нуждая от усамотение.

— Моля те, наричай ме Клер — трябва да изоставим официалностите. — Със свъсени вежди тя оглеждаше лицето му. — Ще вечеряш ли с нас утре? Бих искала да се срещаме при по-нормални обстоятелства, а не само в страховити мелодрами.

Когато забеляза, че Майкъл се колебае, Никълъс каза:

— Моля те, ела. Сега това е един щастлив дом. — Той нежно постави ръка върху рамото на Клер.

— Щом си сигурен. — Майкъл енергично разтри слепоочията си. — А сега вие двамата се прибирайте у дома. Аз ще съобщя на властите да се погрижат за телата, пък и имам по-голям опит в разчистването на бойното поле. — Гласът му стана малко по-уверен при възможността да извърши полезно дело. — Предполагам, че магистратите ще искат да разговарят с вас, но това ще стане утре.

— Ще се погрижиш ли за коня на Клер? Ще я взема при мен — помоли Никълъс.

Майкъл кимна.

— Разбира се. Ще го доведе утре.

Никълъс помогна на Клер да се качи на неговия жребец, после се метна зад нея и подкара към къщи. Тя предполагаше, че щеше да ѝ е по-лесно да язди сама, но изпитваше силна нужда да е по-близо до него, а вероятно той изпитваше същото. Топлината, устойчивата опора на тялото ѝ му помогна да отблъсне ужаса, който го бе връхлетял при уплахата, че я е загубил.

Почти бяха стигнали до къщата, когато той заговори:

— Сега вече знаеш цялата жалка история.

Тя кимна, после нежно отпусна глава на рамото му.

— Каква ирония. Гордостта на дядо ти и желанието му да възвеличае своя род, са те превърнали в по-мъдрия, по-възпитания, по-щедрия. Колко жалко, че не е могъл да забележи какъв изключителен мъж си.

— Не знам дали съм изключителен, но е вярно, че той не ме е разбирал. Бях неизбежно зло, усложнение от лошата простъпка на моя баща и на недопустимата ми за такъв брак майка циганка. Както казах преди, един наследник е по-добре, отколкото никакъв.

— Как оцеля при такава омраза?

Никълъс сви рамене.

— След като разбрах, че презрението му не може да ми направи нищо, си позволих да се нося свободен като вятъра. Повечето време успявах да бъда щастлив въпреки опитите му да ми попречи.

Тя силно стисна ръката му.

— По-лесно мога да разбера Майкъл — трябва да е вярвал на Каролайн. Да предадеш приятел, е презряна постъпка — но фактът, че

го правиш заради жена, която напълно не го е заслужавала, е непоносим.

— Въпреки че той би се присмял на думите ми, нуждаеше се от любов, и това го направи уязвим към хитрините на Каролайн — изрече Никълъс. — Горкият мъж. Учудващо е как е оцелял с нея.

— Той е силен човек — отвърна Клер. — Някой ден отново ще бъде щастлив. Но въобще не мога да разбера Каролайн. — Ръцете ѝ нежно го погалиха. — Как може една жена да търси други любовници, когато има теб!

Никълъс тихо се засмя.

— Страхотна утеха си. — Той сведе поглед към главата, опряна на рамото му. — Променила си се през последните две седмици. Изглеждаш по-спокойна. Искам да си мисля, че е резултат от неудържимия ми чар, но предполагам, че има още какво да се направи.

— Има. — Тя се колебаеше. — Трудно е да ти го обясня, но когато си признах, че те обичам, това разреши душевните ми тревоги. Най-накрая чувствам вътрешното успокоение, за което толкова копнях, и ключът е любовта ми.

Никълъс обви тялото ѝ с ръце.

— Толкова съм щастлив — тихо изрече той. — Някой ден искам да ми разкажеш повече за това.

Но не сега, защото стигнаха до Абърдар. Като оставиха коня на грижите на слугата, Никълъс въведе Клер в къщата и направо я поведе към спалнята им. Тя се възпротиви:

— Не съм ранена толкова лошо.

— Не искам да рискувам. — След като я положи върху леглото, той почисти раната ѝ с бренди, после положи билкова лапа. — Цигански лек — обясни Никълъс, докато бинтоваше ръката ѝ. — Държа най-различни в къщата. Това ще предпази раната от инфекция, също така ще намали болката. Утре ще извикам лекар.

— Знаеш много полезни неща. — Тя замълча, за да запомни този лек. — Вече не съм ранена.

— Сега трябва да почиваш.

— Не още. И понеже днес е ден за разкриване на стари тайни, има още една. — Тя се надигна и улови ръката му, после разказа историята на Марта и защо беше изоставила сина си.

Когато спря да говори, отиде до скрина и извади кожената кесия, която Кеджа ѝ беше дала. После се върна и му я подаде.

— Дядо ти и Каролайн те предадоха, но не и Марта — прошепна Клер. — Според Кеджа Марта е искала да обясни това на мен, защото една жена би разбрала по-добре, че една майка ще направи най-доброто за детето си. Марта те е обичала и ти е оставила всичко ценно, което е притежавала. — Тя отвори кесията и изсипа съдържанието на покривката.

Сред гвинеите имаше украсен златен пръстен, който преди това Клер не беше забелязала. Никълъс вдигна пръстена и го постави на ръката си.

— Годежният пръстен на майка ми. — Той разпери пръсти. — Признавам си пред Господ, не съм знаел, че е болна.

— Щеше ли да я оставиш да си тръгне, ако го знаеше?

Той се замисли, после поклати глава.

— Не, бяхме много близки, ето защо толкова тежко го преживявах, когато реших, че ме е продала. Но ако тя е умирала, моето място е било при нея.

— Може би се е страхувала, че ще се заразиш от болестта ѝ. А освен това, ако си бил при нея, когато е умряла, другите цигани щяха ли да те отведат при семейството на баща ти?

Този път не се долови колебание в отговора му.

— Никога. Щяха да сметнат, че е неуместно да дават ромско дете на един бял мъж, дори кръвта му да не е само циганска.

— За да изпълни клетвеното обещание пред баща ти, тя не е имала друг избор, освен да постъпи така.

Никълъс се опита да се усмихне.

— Майка ми е била права, като е казала, че друга жена ще я разбере по-добре. Или по-точно, че ще я разбере и ще ми обясни. — Той затвори очи и вените върху врата му запулсираха.

Клер го придърпа в прегръдките си и той отпусна глава върху гърдите ѝ, докато премисляше случките, които в миналото бяха променили изцяло живота му. Накрая измърмори:

— Странно е — когато си мислех за майка си, ме болеше. Все още боли, но напълно по различен начин.

— По-добре или по-лошо?

Той въздъхна.

— Предполагам, че е по-добре. И макар да скърбя за смъртта ѝ, не скърбя за детството си.

Тя разроши косата му.

— Съжаливаш ли, че не си останал при циганите? Той дълго мълча, преди да изрече бавно:

— Може би щях да бъда по-щастлив. Разбира се, животът ми щеше да е по-прост. И въпреки това е като при Адам, който след като изял ябълката — изведнъж узнал за по-широкия свят — било невъзможно да си представи, че ще се върне обратно. — Той вдигна глава и погледите им се срещнаха. — И ако бях останал при циганите, никога нямаше да те срещна.

Тя неочаквано се изчерви, но изрече:

— Спомняш ли си какво ми каза, преди да ме целунеш? Или това беше само опит да отклониш вниманието на Мадок.

Лицето му просветна.

— Разбира се. — Той я придърпа, така че тя седна на леглото до него. — Учудващо е как пред прага на смъртта се променя съзнанието. Почти веднага, когато дойде в Абърдар, бях твърдо решен да не те пускам да си тръгнеш. Ето защо те заплашвах, че ще се оттегля от споразумението ни, когато ми казваше, че ще си отидеш — това беше единственият начин да те принудя да останеш. Но желанието ми да осуетя волята на моя дядо за наследството беше толкова силно, че не ми минаваше и през ум да те задържа.

— Имаш предвид да се венчаеш за мен?

Той свали фибите от косата ѝ и вплете пръсти в разпуснатите ѝ коси.

— Точно така. Забеляза ли колко бързо настоях да се венчаем, след като станяхме любовници? Не исках да чакам, защото ако бях уверен, че носиш моето дете, нямаше да имам извинение да не се ожения за теб. Очевидно лъжливото ми съзнание вече беше покорено от теб, но понеже знаех, че никога няма да станеш само любовница за мен, се нуждаех от извинение, да се отрека от клетвата си да не се женя.

Когато тялото ѝ запламтя от удоволствие, тя започна да се смее.

— Прие идеята за женитба с учудваща лекота.

— Не идеята за женитба — идеята да те имам. — Той повдигна лицето ѝ, очите му бяха тъмни, меки и нежни като кадифе. — Винаги

съм знаел, че ако спечеля верността ти, никога няма да ме предадеш. И бях прав, нали? Днес рискува живота си заради мен. — Устните му се извиха. — Предполагам, че съм търсел такава вярност през целия си живот. Но никога няма да позволя да направиш това отново. Ако куршумът на Уилкинс беше попаднал няколко сантиметра по-долу... — Той потрепери.

— Но не попадна. — Тя докосна бузата му. — Всъщност днес имаше доста добър ден. И двамата сме живи, най-сетне сподели и се отърси от проклетите спомени за дядо си и за Каролайн и отново възвърна вярата в майка си и в Майкъл.

Той я погледна уплашено.

— Като го представяш по този начин, май е бил величествен ден.

— Мисля, че мога да измисля начин да го направя още по-добър.

— Тя го погледна замислено. — Ръката изобщо не ме боли.

Никълъс започна да се смее.

— Нима си мислиш същото като мен, безсрамна кокетке?

— Да — отвърна тя, без да се разкайва.

— Бих искал да те усетя в мен, любов моя. След като бяхме толкова близо до смъртта, искам да отпразнуваме този ден.

Той наведе глава и я целуна, устните му бяха топли и нежни.

— Обичам те, скъпа моя учителко. Всъщност бих изпитал удоволствие да науча нов урок за любовта. Сега. Сигурна ли си, че не те боли ръката?

Смеейки се, тя легна на леглото, като го издърпа към себе си.

— Ако ме целунеш отново, няма да забележа въобще.

Той я люби толкова нежно, сякаш беше най-скъпоценното нещо на този свят. Като неин любовник той бе успявал да плени чувствата ѝ. Този път той плени душата ѝ, защото нищо скрито не го възпираше. Нито пък нея. Дух до дух, плът до плът, те намериха близостта, за която тя мечтаеше, и реалността надмина надеждите ѝ, както слънцето превъзхожда свещта. Падналият ангел се беше върнал вкъщи.

ЕПИЛОГ

Август 1814

Това беше най-грандиозното празнуване в историята на мината Пенрийт. Всъщност това може би беше най-величественото събитие, което някоя мина някога е чествала. Докато Клер и Никълъс се спускаха плавно надолу с новия подежник заедно с дузина други гости, чуха музика, която се носеше нагоре в шахтата, заглушавайки звука от новата помпа на Уат.

Идеята, да празнуват подобрието на мината под земята, беше на Майкъл и всички жители от долината бяха поканени. Огромната галерия в основата на подежника беше ослепително осветена със свещи, украсена с цветя и тълпата се стичаше от близките галерии. Възрастните заемаха местата си около претрупаните маси, а децата се надигаха да достигнат сладките.

Когато музикантите подеха фолклорна музика, започнаха да се сформират двойки за танци. Клер забеляза, че някои от тях бяха методисти — трудно беше да се допусне, че танцуването в мина е грях. Други гости започнаха енергично да пеят. Отекващите от каменните стени гласове накараха Клер да си спомни за църковния хор, който чу в Уестминстърското абатство и сравнението не бе във вреда на уелските песни.

Когато излязоха от подежника, Майкъл дойде да ги поздрави с усмивка на лицето. Беше напълнял доста и изглеждаше толкова здрав и спокоен, че трудно напомняше на измъчения мъж, който беше преди три месеца.

— Какво мислиш сега за мината?

— Мястото изглежда учудващо цивилизовано — отвърна Никълъс. — Но какво ще правиш сега, когато всичко се управлява толкова гладко?

— Не се тревожи — ще измисля нещо.

Клер попита:

— Рафи и Люсиен пристигнаха ли?

— Дойдоха в Брин късно миналата вечер — ухили се Майкъл. — Днес Люсиен трябваше да бъде насилствено принуден да влезе в асансьора, за да види как работи.

Клер се засмя. През месеците, след като Майкъл прекрати враждата си с Никълъс, тя видя обаянието и силата на характера му, който привличаше толкова прекрасни приятели. И макар да знаеше, че четирите години в ада на заблудата и отмъщението са оставили дълбоки рани в душата му, той уверено се справяше с делата на живота. И разбра, че приятелството му с Никълъс е станало по-умерено след дългото изпитание и по-силно, отколкото в миналото.

Тя огледа помещението и видя Люсиен, увлечен в сериозен разговор с минния инженер. Много близо до него Рафи слушаше внимателно едно русо петгодишно момиченце.

— Това е Рафи — само той може да открие най-красивата блондинка на празненството. — Никълъс погледна към Клер. — Искаш ли да го поздравяш?

— След минута. Първо ще говоря с Марджед.

— Не се отдалечавай много — нареди той. Тя му се усмихна превзето.

— Няма, милорд и господарю мой.

Той нежно я потупа под ханша, но никой не успя да види, после отиде да разговаря с приятелите си. Клер откри Марджед, която спокойно чистеше петната върху блузката на Хю, беше изял толкова много марципан, че му беше прилошало.

Когато приключи, Марджед се изправи и прегърна Клер.

— Кой може да повярва, че старата мина може да бъде толкова забавно място? Въпреки това се радвам, че Оуен прие предложението на Никълъс да стане старши майстор в каменната кариера. Съществува по-малка вероятност да го сполети нещастие. — Тя погледна към каменното помещение, където Никълъс, Майкъл, Люсиен и Рафи се бяха събрали. — Те все още са най-красивите мъже, които някога съм виждала — замислено изрече тя. — Разбира се, освен Оуен.

Разговаряха няколко минути, докато избухнаха крясъците на децата и Марджед трябваше да помогне. Клер тъжно ги наблюдава известно време. В някои моменти ѝ липсваха часовете в училище, но както изглеждаше имаше много други задължения, с които непрекъснато беше заета. И сега, след като бъркаше в дълбоката кесия

на Никълъс, тя можеше да помага на хората, които бяха на границата на сиромашията. Вече нямаше гладни деца в Пенрийт и долината процъфтяваше, щастливо място, за което си бе мечтала.

Тя започна да си проправя път към Никълъс, като от време на време спираше да разговаря с приятели. Каквото и възмущение да бе предизвикал бракът ѝ, както изглеждаше, беше отминало, след като тя и съпругът ѝ вече бяха част от общността.

И макар да приближи Никълъс откъм гърба, той усети присъствието ѝ. Без да поглежда, се протегна назад, издърпа я пред себе си, после обви ръце около кръста ѝ. Тя се отпусна на гърдите му, изпитвайки чувството, сякаш си е у дома. Тази вечер, помисли — си тя замечтано, щеше да каже на Никълъс, че е почти сигурна — следващият граф Абърдар е на път да се появи на бял свят.

Люсиен и Рафи поздравиха мило Клер, преди да се върнат към деликатния си спор. Рафи заяви:

— Всеки има нужда да вярва в нещо. Аз например вярвам, че след като животът е неизменно предопределен, трябва да се изживее стилно.

Люсиен предложи:

— Макар да вярвам много в честността, убеден съм, че непочтеността е подценен талант.

— Аз пък вярвам в честността — бързо изрече Майкъл. — И в удоволствието да се отпуснеш с ароматна пура.

Очите на Клер заблестяха.

— Аз вярвам, че жените са равни на мъжете.

Падналите ангели гледаха разтревожено.

— Тя е опасна, Никълъс. По-добре я направи завинаги щастлива — каза Рафи.

Никълъс се засмя.

— Точно това смятам да направя. А това, в което аз вярвам, е... — замисли се за миг. — Вярвам в пингвините...

— Не е трудно да се повярва, особено ако си видял зверчетата — подхвърли Люсиен.

Никълъс се захлади.

— Вярвам и в... приятелството. — Той притисна по-силно Клер. — Но от всичко най-много вярвам в любовта.

Издание:

Мери Джо Пътни. Неприлично предложение
ИК „Ирис“, 2000

Редактор: Елена Панова

Коректор: Румяна Маринова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.